சைவசித்தாந்த உண்மை இதுவேஎன
எண்ணிறந்த சொற்பொழிவுகளானும், அரிய பெரிய
நூல்களானும் இனிதுவிளக்கி, இத்தென்றமிழ் நாடெங்குஞ்
சித்தாந்த ஞாயிறுபோற் றிகழ்ந்தவரும், முகவை மன்னரால்
"வைதிக சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்" எனப் பட்டஞ்
சூட்டப்பட்டவரும், அடியேமுக்குச் சைவசித்தாந்த
நுட்பங்களைத் தமது அருட்பெருக்கொடு
குழைத்து ஊட்டினவருமான

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர நாயகர்

என்னும் எம் சித்தாந்த ஆசிரியர்

அடியேமிடத்து வைத்த அருட்பெருந் தகைமையை
நினைந்து நினைந்து கனிந்திடுதற்கோர் அறிகுறியாக
இந்நூல் அடியேமால் வகுக்கப்படுகின்றது.

முதற்பதிப்பு, ஞானசாகரத்தில், 1906, 1915,
இரண்டாம் பதிப்பு, 1922
மூன்றாம் பதிப்பு, 1935

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் என்னும் மறைமலையடிகள்,
பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்.

ஓம்

மூன்றாம் பதிப்பின் முகவுரை

கற்றவர்முதற் கல்லாதவர் ஈறான எத்திறத்தவர்க்கும் இனிது விளங்கும்பொருட்டுப் பற்பல ஊர்களிலும் பற்பல நகர்களிலும் அவைக்களங்களில் யாம் நிகழ்த்திய சைவசித்தாந்தச் சொற்பொழிவுகளின் ஒரு தொகுதியே சைவசித்தாந்த ஞானபோத முதற்பாகம் என்னும் இந்நூலின்கட் பெரும்பாலும் அடங்கியிருக்கின்றன.

இந்நூலின் முதற்பதிப்பாகக் கருதப்படும் எம்முடைய சொற்பொழிவுகள் சில 1906, 1915-ஆம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்த எமது ஞானசாகரத்தின் இதழ்களில் வெளிப்போந்தனவாகும். அவை அப்போது முன் பனிக்கால உபந்நியாசங்கள் என்னும் பெயரால் தனிநூலாகவும் வெளிவந்தன. அந்நூலில் அடங்கியவை ஆறு விரிவான சொற்பொழிவுகளேயாகும்.

அப்பதிப்பின்படிகள் செலவானபின், 1922-ஆம் ஆண்டில் பின்னும் பத்துச்சொற்பொழிவுகள் சேர்க்கப்பட்டு, ஆக மொத்தம் பதினாறு சொற்பொழிவுகள் அடங்கிய இதன் இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவரலாயிற்று.

அவ்விரண்டாம்பதிப்புப் படிகள் செலவழிந்தபின், இதன் மூன்றாம் பதிப்பை அச்சிடத்துவங்கிப் பல ஆண்டுகள் கழிந்தமையானும், இவற்றிடையே இன்னும் பல சொற்பொழிவுகளைச் சேர்க்கவேண்டுவது இன்றியமையாததாய் நேர்ந்தமையானும், இச்சொற்பொழிவுகளையெல்லாம் ஒருங்கே சேர்ப்பின் இந்நூல் அறுநூறுபக்கங்களுக்குமேற் பெருகுமெனக் கண்டமையானும் ஒன்பது சொற்பொழிவுகள் தொகுத்த இந்நூலின் முதற்பாகத்தை இப்போது வெளியிடலானேம். ஏனைச்சொற்பொழிவுகள் தொகுத்த இரண்டாம்பாகம் இனிப் பதிப்பிட்டு வெளியிடப்படும்.

எம்முடைய நூல்களிற் சிறுபான்மையாகக் காணப்படும் வடசொற்களையும் முற்றக்களைந்து, தூயதமிழ்ச் சொற்களையே அவ்வவ்விடங்களில் நிரப்பி இப்போது பதிப்பிட்டுவரும் எமது முறைப்படி, இந்நூலின் முற்பதிப்பில் வெளிவந்த விரி

வுரைகளிலிருந்த வடசொற்களைக் களைந்து ஆங்காங்குத் தூய தமிழ்ச்சொற்களைப் பெய்தும், இப்போது இதன்கட் புதியவா கச் சேர்க்க எடுத்த விரிவுரைகளைத் தூய தனித்தமிழிலேயே எழுதியும் இந்நூலை இயற்றலானேம்.

ஆனலும், இத்தமிழ்நாட்டிற் புதியராய்ப்புகுந்த ஆரியர், பௌத்தர், சமணர், மாயாவாதவேதாந்திகள், வைணவர் என்பா ரெல்லாந், தமிழ்மக்களை மருட்டுதற்பொருட்டு, அவர் வழங்குந் தமிழ்மொழியிற் றம்முடைய கோட்பாடுகளை வரைந்துவையா மல், அவர் அறியாத வடமொழியில் அவைதம்மை வரைந்து வைத்து, அவைகளை மறைபொருளாகவே பரப்பிவந்தமையால், அன்னோர்செய்த ஏமாற்றத்தினின்றுந் தமிழ்மக்களை விடுவிக்கக் கருதிய பிற்காலத்துத் தமிழ்ப்பெரியார்களும், பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் கண்ட முடிந்த வுண்மைகளுக்குச் 'சைவசித் தாந்தம்' என வடமொழியிற் சிறப்புப்பெயர் நிறுவியும், அவ் வுண்மைகளை விளக்குங்காற் பற்பல குறியீடுகளை வடசொற் கொண்டே புதியவாய்ச்சமைத்தும், வடமொழியிலேயே 'சிவா கமங்கள்,' 'சிவபுராணங்கள்' இயற்றியுந், தமிழ்ச்சான்றோர் தமது மெய்யறிவாற் றெளிந்த மெய்ப்பொருள்களை இத்தமிழ் நாட்டகத்தே பரவச்செய்யலாயினர். அதனல், அங்ஙனஞ் சிறப் புப்பெயர்களாகவுங் குறியீடுகளாகவும் புகுந்து தமிழ்நூல்களில் நிலைபெற்ற வடசொற்கள் சொற்றொடர்களைச் சடுதியில்மாற்றி ஞல் அவற்றிற் பழகினேர்க்கு இந்நூற்பொருள் மயக்கத்தைத் தருமெனக்கருதி, அவையிற்றைமட்டும் மாற்றாது ஆங்காங்கு இருக்கவிட்டேம். ஆனலும், அவைதமக்கு நேரான தனித் தமிழ்ச்சொற்களையும் இந்நூலின் இறுதியிற் காட்டியிருக்கின் றேம். அங்ஙனங்காட்டப்பட்டிருக்குந் தமிழ்ச்சொற்கள் நன்கு வழங்கிவரலானபின், அவ்வடமொழிச் சிறப்புப்பெயர்கள் சொற் கள் சொற்றொடர்களையுங் களைந்துவிடக் கருதியிருக்கின்றேம். இதுகாறும் உதவிசெய்த சிவபிரான் இன்னும் அடியேமுக்கு உதவுக!

பல்லாவரம்,
பொதுநிலைக்கழக நிலையம்,
திருவள்ளுவர் ஆண்டு, ௧௯௬௬

மறைமலையடிகள்.

ENGLISH PREFACE

"*The Caiva Siddhanta system is the most elaborate, influential, and undoubtedly the most intrinsically valuable of all the religions of India. It is peculiarly the South-Indian, and Tamil religion.* * * * *Caivism is the old prehistoric religion of South India, essentially existing from Pre-Aryan times, and holds sway over the hearts of the Tamil people*"

:—Dr. G. U. Pope in his English translation of the sacred Tamil lyrics, the *Thiruvachakam* of the great Saiva Saint Manickavachakar, p. lxxiv.

The above extract expresses the just estimate arrived at by that great Christian missionary and profound Tamil scholar Dr. G. U. Pope as regards the intrinsic merit and high antiquity of the Saiva Siddhanta the religion and philosophy of the Tamil people. Most of his active period of life Dr. Pope spent in the heart of the Tamil country moving intimately with all classes of the Tamil people and learning at first-hand not only their beliefs, customs and manners but also their ancient classics such as *Thirukkural*, *Purananooru*, *Silappadhikaram*, *Manimekalai*, *Palamoli*, *Naladiyar*, *Periapuranam*, *Sivajnanabodham*, and others. His erudition in Tamil was equal to, and in some respects even exceeded, the erudition of great native scholars. So his impartial estimate of the Saiva Siddhanta, coming as it does from a great western scholar who combined in himself the culture of both west and east, might, by being prefixed to this English preface of

the following work of mine on Saivism, serve well to impress its value and importance on the minds of those learned Indians and Europeans to whom it is a sealed book. For the modern philosophic and religious thought in the east and the west is so strongly coloured either by the atheistic system of the Buddhists or by the pantheistic system of Sankara and his cult, except where the most wholesome teachings of Professor William James have pervaded, that almost all lines of inquiry either into the realm of matter or into the realm of spirit, might be said, without exaggeration, to end themselves either in a materialistic monism or in an idealistic monism; that is to say,they affirm simply that in the end (the end of what is not clear from what they affirm) there exists nothing but what appears to be a form of energy whether you call it matter or spirit.

In whatever way this kind of monism so stubbornly held in the teeth of all human experienec, may seem to satisfy certain "tough-minded" people, certain it is that it cannot satisfy the cravings of the "tender-minded" people, as the two types, namely the monists and the pluralists, have been so pertinently called by Prof. James. We who live in the world of both mind and matter, we who acquire all our knowledge and experience by our contact with so many intelligent beings higher and lower, with so many products of matter which minister unto our wants, cannot rest content with such a nameless and formless and therefore such an incomprehensible monism, but need a system which would meet our

wishes and aspirations in entire harmony with our past and present experiences.

While our worldly experience is thus many-sided, it has yet a unity that underlies all its variety. In the words of James, "It is both one and many," and therefore "let us adopt a sort of pluralistic monism."* Now the Saiva Siddhanta furnishes us with such a *pluralistic monism* as is evident from the following quotation taken from one of the fourteen authoritative works in Tamil which treat of the Saiva Siddhanta system. According to this system,

> "There are six entities which have no beginning. The first of these is the Lord (Pathi) Who is One. The second is the aggregate of all Souls (Pacu) with their undeveloped potentialities of thought and act, interpenetrated by a divine but hidden influence. The third is the impurity of Anavam wearing the form of darkness. The fourth is twofold deeds (Vinai). The fifth and sixth are the two kinds of Mayai, the pure and impure the substratum and material of the phenomenal universe."†

In the following work which comprises nine of my Tamil lectures delivered at different places and on different occasions, I have given to the best of my ability a clear and rational exposition of the views of the Saiva Siddhanta relating to the six entities enumerated above. For the guidance of English-

---

* *Pragmatism, p. 13.* † *Taken from Dr. G. U. Pope's translation of the Thiruvarutpayan; see his Translation of the Thiruvachakam, p, lii.*

knowing readers I will give here a succinct explanation of the six categories.

Saivism is strictly a monotheistic religion holding that only as God which is truth, intelligence, and bliss, which is above births and deaths, which is all love and grace towards all individual souls, which is distinct from both matter and finite selves and yet dwells within them and without and is ever active in bringing the souls out of darkness and setting them in its light and beatitude. It calls God by the name of *Sivam*, simply because this term specifies the essential quality of God which is pure love, pure bliss. In later times many more gods such as Subramanya, Ganesa, Veerabhadra and others were adopted into its fold but none of the founders of the Saiva religion held any one as God except Siva. In the ten collections of the sacred hymns or Thirumurai sung by St. Thirujnanasambandha, St. Appar, St. Sundarar, St. Manickavachakar and others, there is not a single hymn sung in praise of any god other than Siva. And in each and every temple of Siva, his only true emblem the Sivalinga is set up in the central shrine as the pre-eminent object of first worship, while the images of all other gods are quartered around the central sanctuary and offered only subordinate places and ordinary worship. Thus yon find that not only do the ancient sacred literature of Saivism but the very construction of its temples and the pre-eminent form of worship daily offered in them to Siva also bear indisputable testimony to the monotheistic character of the Saiva religion.

According to Saivism God is as remote and transcendent as he is near and personal. Though his nature is one, it appears to be twofold to the finite conception of the individual minds, just as the sun which appears to our naked eyes like a small bright disc, is, in reality, immense in its size and thus seems to present two aspects to our perception and conception. As has been so well pointed out by Prof. James in the lecture on Philosophy in his epoch-making work: "The Varieties of Religious Experience," "that the transcendentalist reasonings fail to make religion universal," this incomprehensible and inconceivable aspect of God can never appeal to a devout mind that is thirsting after to obtain at least a glimpse of his presence and personality. In so far as God is will, intelligence and freedom, he cannot be an unfeeling, unintelligent and impersonal existence. Nowhere is the personal aspect of God which is in vital relation with all living beings is so strongly emphasized as in Saivism. Since he is in and near every vital being and is helping them all to develop their faculties of thought and feeling, life is held in it so sacred that taking it away from a man or a beast is looked upon by it as an unpardonable and sacrilegious crime. Hence the very word Saivism has come to be applied to a vegetarian mode of living also.

Now, it is this hankering of the human mind after the living personal relation of God to itself that has prompted it to feel deeply the need of setting up a physical image before its outer eyes as a means of setting up a corresponding mental image before

its inner eyes. For all our knowledge of anything consists in bringing into our mind a mental image corresponding to that particular physical thing and storing it up permanently in our memory for after use. Blot that image out of your mind or forget it altogether and you thereby lose the knowledge of it also once for all. In fact, a man of vast knowledge is distinguished from another man of small knowledge only by his power of forming in his mind as well us of fixing on his memory myriads of distinct mental images corresponding exactly to the forms of physical objects which he was observing attentively and noting carefully. This psychological law pertaining to the formation and development of the human mind must disclose to us the necessity of keeping before our eyes an image made of clay or wood, stone or any mineral matter for the sake of raising up in our mind a clear image of God corresponding to it. For, is it not utterly impossible for us to conceive of an object that we have not previously seen or heard, touched or smelled or tasted? It is the deep-felt longing of the human mind for a concrete thing to meditate upon that has brought into existence a multitude of temples not only in the Tamil country where its number is comparatively very large but also in other ancient civilized countries such as Egypt, Babylonia, Chaldea in the west, and Mexico and Peru in the east. We cannot close this part of our subject relating to idol-worship better than in the words of Dr. Edward Caird taken from his masterly treatment of "The Evolution of Religion." His words run as follows:-

"To represent God as a mere object is, as we have seen, to express the divine in an inadequate form, in a form that, at least, cannot be made fully adequate to the idea; for the principle of unity in all objects and subjects cannot be properly represented as one object among others. But, at the same time, it is also true that in some sense the whole is involved in every part of the universe, and therefore any part of it may for a time be taken as a type of the whole. * * * When the spiritual cannot yet be separated from the natural, it is of the highest importance that the natural object which represents the spiritual should be, as it were, transfigured by the imagination, so that it may, so far as possible, symbolically take the place of the spiritual."*

Viewed in this light how significant is the worship paid to Sivalinga in the great temples that burst so magnificently on the sight of the travellers all over the south of India, must become apparent to all who have a right-thinking mind. I cannot pursue the treatment of this topic farther in a short preface like this. For a detailed explanation of the origin and meaning of the Sivalinga-worship the reader is referred to my Tamil lectures on "The Image-worship" and "Sivalinga" and to my English lecture on "The Conception of God as Rudra."

Now, as to the second entity of the Saiva Siddhanta: "The aggregate of all Souls." From the tiniest and the most simple unicellular organism called *protoplasm* to the highest and the most complex or-

* *Dr. E. Caird's "The Evolution of Religion," vol. 1, p. 227.*

ganism called man there exist from all eternity countless individual souls each having a distinct character of its own and each undergoing different degrees of development in accordance with its nature, capacity and effort. All these souls are not the principles created out of nothing according to some religions, nor are they the splintered pieces of God itself according to some other religions, nor do they constitute so many evolved centres of unintelligent matter according to some material sciences, nor could they be pure fictions imagined in the infinite absolute according to some rank idealism. On the other hand they are as eternal as God and not even a single soul could, by any known or unknown power or process, be reduced into nothing nor could any one of them be transmuted into any other of the group. According to the Saiva Siddhanta, and "the pluralistic, as according to the Leibnizian view," says Dr James Ward in his remarkable *Gifford Lectures*, "all thc individuals there are have existed from the first and will continue to exist indefinitely."* And the same authority, like the Siddhanta, holds tenaciously to the view that "individuals who have no 'doubles,' whose like all in all we never shall meet again."† In upholding the eternal reality of individual souls Dr. F. C. S. Schiller has said even more emphatically as follows:

"The ultimate self-existence of spirits, the doctrine that existences are many, spirits uncreated, uncaused, that are and ever have been and can never

---

* *The Realm of Ends, p. 204.*

† *Ibid, p. 18.*

cease to be, is the only metaphysical ground for asserting the immortality of the individual. And this metaphysical ground we have secured by the preference given ro Pluralism over Monism."*

Now, as regards the third principle the impure and dark *Anavam*, what the Saiva Siddhanta says is in the words of Dr. F.C.S. Schiller this: "Evil was potentially existent in the world" and "the world was created in order to remedy this pre-existent and pre-cosmic defect."† If all had been perfect eternally like God, creation is unnecessary, and it may even be mischievous, like the mischievous actions of some wild boys who take pleasure in throwing stones on innocent animals and even on grown-up persons. But such does not seem te be the case, since all souls have defects in various grades and degrees which with the help of creation they strive and struggle to remove. This supreme purpose of creation cannot be in the least understood, unless you recognize the potential existence of the evil principle called *Anavam* in the Saiva Siddhanta. Of this evil principle Prof. Henry Drummond the great scientist and theologian writes:

"There is a natural principle in man lowering him, deadening him, pulling him down by inches to the mere animal plane, blinding reason, searing conscience, paralysing will."‡

So far as my knowledge of various religions and various systems of philosophy goes, I venture to say that I have not come across any other religion or

---

* *Riddles of the Sphinx, 2nd edition, p. 403.*

† *Ibid, p. 434.*

‡ *Natural Law iu the Spiritual World, cheap ed.,p.29.*

philosophy in which this root-cause of creation, the pre-existence of this evil principle is reognized and explicitly mentioned as in the system of Saiva Siddhanta. Of course, there is a hint of it in the first chapter of the Book of Genesis in the Old Testament as has been so penetratingly pointed out by Dr. F.C.S. Schiller, but it has unfortunately escaped the notice of almost all commentators on the book.

Now, let us turn to the fourth category: the twofold deeds good and bad. Every life from amœba upwards is endowed with intelligence and this enables all organisms from the lowest to the highest to respond to the impressions proceeding from surrounding objects and perform certain functions either in opposition to, or in concurrence with, those impressions. In answering thus to outside calls the lower organisms learn to repeat what is favourable at first to the maintenance of their own life and afterwards to the maintenance of the life of their own offspring. The first act of every living being meets with great resistance offered by both the inside and outside things, that is, by its own body and by the things external to it. All the products of matter do not yield readily to the will of an intelligent being, unless it cxercies its intelligence constantly and devises newer and newer means to bend them to its will. In this way it learns that not one act but many acts of which the every succeeding one is more intelligently performed than the preceding one, are necessary for achieving the conquest over matter.

It is such repeated actions of living beings that are collectively called *Karmas* or *Vinai* in Saivism;

or in the language of psychology *habits*. As we observe the infinite grades of lives, and the infinite degrees of intelligence, we are led to believe that no man who gains an insight into the nature aud evolution of individual souls can at a bound conclude that the life of a soul can become perfect in a single birth when even the duration of which varies infinitely from a moment to an age.

Further, the actions of living beings acquire moral value only after they ascend to human existence in the scale of life. Therefore it seems most unreasonable to assert that the lower lives will become extinct after they have passed through a single existence and before they have reached the higher stages at which their actions acquire moral worth. Even after reaching the human stage souls do differ so widely among themselves in the amount of intelligence they exhibit that, here too, perfection is not attainable by all in a single birth. And so before attaining to the stage of perfection, it is reasonable to hold with the Saiva Siddhanta that all souls must accumulate habits after habits only by passing through myriads of bodily existences in this world and in others that are distant from ours. As has been put by Dr. James Ward, "At any rate 'metempsychosis' in some form seems an unavoidable corollary of thorough-going pampsychism, so long as we look broadly at the facts of life as a whele."*

Come we now finally to the fifth and the sixth categories, the pure and the impure Mayai. Modern science has discovered that the world of our experi-

---

* *The Realm of Ends*, *p. 213.*

ence is ultimately resolvable into protons and electrons. The impure Mayai is the direct material cause of the universe, while the pure: the protons and electrons, constitutes only indirectly so. The reason for this twofold classification of Mayai is this. The souls buried, as it were, in coarse and foul impurities require equally coarse substances to be cleansed of their impurities; whereas the highly developed souls rising above the filth require only the help of finer substances to raise them still higher. For we see plainly before our eyes the mental powers of individual souls developing in different degrees in different souls without any limit being set to them. In proportion to the mental development of souls, matter which serves as its vehicle also becomes rarified in different degrees. In the words of Dr. Schiller, "The spiritualization of Matter is displayed also in its relations to spiritual beings. As in the course of evolution these become more harmonized with the Divine Will, Matter the expression of that Will, becomes more and more harmonized with the desires of spiritual beings."* I need then hardly say that the doctrine of Mayai as held by Saivism is in entire harmony with the discoveries of modern science,

To all those who seek after an exact knowledge of these six eternal verities, it must be very gratifying to note as above that the recent developments of western philosophy and physical science go every inch to prove the truth and value of all the fundamental doctrines only of the Saiva Siddhanta and not of any other religion or philosophy.

---

* *Riddles of the Sphinx, p. 298.*

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவசித்தாந்தஞானபோதம்

சைவசமயமாட்சி.

இந்நிலவுலகத்திலே பரந்து விரிந்துகிடக்கும் எண்ணிறந்த மக்கட் பகுப்பினராலும் எண்ணிறந்த வகையவாகவைத்துக் கைக்கொள்ளப்பட்டுவருஞ் சமயங்கள் அல்லது மதங்கள் எண்ணிறந்தனவாய் இருக்கின்றன. அவைகளுள்ளே நமது சைவசமயமும் ஒன்றாயிருக்கின்றது. நம்முடைய அநுபவத்திற்கு அகப்பட்ட மதங்களையும் சைவ சமயத்தையும் இரண்டு பக்கத்தேவைத்து நாம் நடுநின்று நிறுத்துப்பார்க்குமளவில் நமது சைவசமயமே அவ்வெல்லா மதங்களினும் பெருமை மிக்கதாய்க் காணப்படுகின்றது. இனி நமது அநுபவத்தில் வராத வேறு மதங்களில் ஏதேனும் சைவசமயத்தை ஒத்ததாக வேனும், அல்லது அதனின் மிக்கதாக வேனும் இருக்கலாகாதோவென்றால், அதனைச்சிறிது ஆராய்ந்து பார்ப்பாம். ஏனையமதங்களில் ஏதேனும் ஒன்று சைவசமயத்தின்கட் காணப்படும் எல்லாக் கொள்கைகளும் உடையதாய் இருக்குமாயின், அது வேறுபெயரால் வழங்கப்படுமாயினும் கொள்கைகளிற் சிறிதும் வேறுபடாமையால் அதனையுஞ் சைவசமயமென்றே கோடல் இழுக்காது. இனி அப்பிறமதங்களுள் ஏதேனும் ஒன்று சைவசமயத்தில் இல்லாத அரியபெரிய கொள்கைகள் உடையதாய்

இருத்தலும் ஏலாததொன்றும்; என்னையெனின், உலகத்திலுள்ள எல்லா மதங்களும் ஒரே முழுமுதல் அறிவுப் பொருளாகிய கடவுளையும், சிற்றறிவுடைய உயிர்களையும், அறிவில்லாத உலகத்துச் சடப்பொருள்களையும் ஆராயும் முத்திறப்பட்ட ஆராய்ச்சியில் அடங்குவனவே யல்லாமல், இம்மூன்றில் அடங்காத ஒருமதம் எங்கும் இல்லை யென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததேயாம். இவ்வுண்மை கடைப்பிடித்தே

"சான்றவ ராய்ந்திடத் தக்க வாம்பொருள்
மூன்றுள மறையெலாம் மொழிய நின்றன
ஆன்றதோர் தொல்பதி யாருயிர்த் தொகை
வான்றிகழ் தளையென வகுப்ப ரன்னவே"

என்னுந் திருமொழியும் எழுந்தது. கடவுள் உலகம் உயிர் என்னும் இம்முப்பொருள்களையும் பற்றி எழுந்த பலதிறப் பட்ட கொள்கைகளும், அக்கொள்கைகள் எல்லாவற்றையும் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளும், அவற்றுட் பொருந்துவன இவை பொருந்தாதன இவை என்னும் பகுத்தறிவு நிகழ்ச்சியும், பொருந்துவனவற்றைத் தெளித்துரைத்து உண்மை முடிபு காட்டுஞ் சித்தாந்தமும் ஆகிய இவையெல்லாம் நமது சைவசமயத்தின்கண்ணே விளங்கிக்கிடத்தலால், எல்லாமதங்களும்நமது சைவசமயத்தின்கண்ணே அடங்கத் தான் எதினும் அடங்காதாய் விரிநிற்றலிற் சைவசமயம் ஒன்றே எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த உண்மை மதமாமென்று நாட்டப்படும்; இது பற்றியே தாயுமான சுவாமிகளும்,

"இப்பரிசாஞ் சமயமுமாய் அல்லவாகி
யாதுசமயமும் வணங்கும் இயல்பதாகி" என்றும்,

"இராசாங்கத்தில் அமர்ந்தது வைதிகசைவ மழகி தந்தோ" என்றும், "சைவசமயமே சமயம்" என்றும் அருளிச்செய்வா ராயினர்.

இனிச் சைவசமயமே எல்லாச் சமயங்களினும் மேம்பட்ட சிறப்புடைத்தாம் என்பதனை ஒருசிறிது வகுத்து ஆராய்ந்துபார்ப்போமாக. முதலாகக் கடவுளைப் பற்றி ஆராய்ந்தறிந்த வகையினும் அம்முழுமுதற் பொருளுக்குப் பெயர்வைத்து வழங்கும் முறையினும் சைவ சமயமே ஏனை எல்லாச்சமயங்களினும் மேம்பட்ட சிறப்புடைத்தாய்ப் பொலிகின்றதென்பதனை மட்டும் ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுவாம். சிற்றறிவுடையனவாய் உலகத்தின்கட் காணப்படும் எல்லா உயிர் வகைகளும் துன்பத்தைவிலக்கி இன்பத்தைப்பெறும் முயற்சி ஒன்றிலேயே மட்டும் கருத்தூன்றி நிற்கின்றன. உயிர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் முதன்முதல் அனுபவத்திற்கு வருவது துன்பமேயல்லாமல் வேறில்லை; பகுத்தறிவு இல்லாச் சிற்றுயிர்கள் முதற் பேரறிவுடைய மக்கள் ஈறான எல்லாவுயிர்களும் உடம்புகளிற்புகுந்து இந்நிலவுலகத்திற் பிறந்தவுடனே தம் அகத்துள்ள பசித்தீயினால் துன்புறுத்தப்படுதலை நம் கண்ணெதிரே காண்கின்றோம் அல்லேமோ? பின்னர் அப் பசித்தீயானது தாம் உட்கொள்ளும் உணவால் தணிந்தவுடனே மகிழ்ந்து இன்புறுதலையுங் காண்கின்றேம் அல்லேமோ? இதனால் உயிர்களுக்கு முதல்அனுபவமாய் நிற்பது துன்பமென்றும், அது நீங்கு முகத்தாற் சிறிதுநேரம் நிற்கும் பின் அனுபவமாய் வருவது இன்பம் என்றும் இனிதுதெளியப் பெறுகின்றேம். பாருங்கள்! நங்கட்புலனுக்கு எட்டா மிகச்சிறிய புழுக்களுள்ளும் இத்துன்ப நீக்கமும் இன்பப்பேறும் எவ்வளவு

முயற்சியோடும் எவ்வளவு சுறுசுறுப்போடும் இடையறாது நிகழ்ந்துவருகின்றன! கூரிய ஓர் ஊசிநுனியிற் றங்கிய ஒருசிறு நீர்த்துளியைப் பெருக்கக் கண்ணாடியின் உதவிகொண்டு பார்க்குமிடத்து, அதில் அளவிறந்த புழுக்கள் பல்வேறு வகையான வடிவுடையனவாய் உலவுதலும், அவற்றுள் வலிவாலும் வடிவத்தாலும் பெரியனவாய் உள்ள புழுக்கள் அவற்றூற் சிறியபுழுக்களைப் பிடித்துத் தின்ன மிகவும் பரபரப்போடு உலவித்திரிதலும், அங்ஙனம் உலவும் அவற்றுள் ஒன்று ஒன்றை இரையாகப்பிடித்த அளவிலே மற்றொன்றும் அவ்விரையைப் பிடித்தற்கு வந்து அதனோடு சண்டையிடுதலும், அச்சண்டையிலே வெற்றிபெற்ற புழு தன்னிரையைத் தின்று பசிநீங்கி இன்புற்று நிற்றலும், இங்ஙனமே பசிதீர்ந்து இன்புற்றபின் ஆணும் பெண்ணுமாயுள்ள அவை ஒன்றையொன்று மருவிக் களித்தலும் கண்டு, இங்ஙனங் கண்ணுக்குப்புலனாகா நிலையிலுள்ள சிறுபுழுக்கள் பாட்டிங்காணப்படும் துன்ப நீக்கமும் இன்ப ஆக்கமுமே அறிவினும் நாகரிகத்தினும் மேலவராகக் கருதப்படும் மக்களிடத்தும் அவரினுஞ்சிறந்த தேவர்களிடத்தும் அடுத்தடுத்து நிகழுவதுங்கண்டு கருதுங்கால் எல்லா உயிர்களும் துன்ப நீக்கத்தையும் இன்பப்பேற்றையுமே அவாவி நிற்கின்றன என்பது புலப்படவில்லையா?

அற்றன்று, அறிவிற்சிறிய விலங்கினங்கள் மட்டுமே துன்ப நீக்கத்தையும் இன்ப ஆக்கத்தையும் விரும்புகின்றனவன்றி, அறிவிற் பெரிய மக்களுந் தேவரும் அவற்றை விரும்புகின்றிலராய் அறிவு விளக்கத்தையே நாடிநிற்கின்றன ரெனின்; ஒருநாள் முழுதும் மெய் வருந்தப் பாடுபடுகின்றவர்களும், தமது உழைப்பினாற்

பெற்றபொருளைக் கொண்டு பசிப்பிணியைப் போக்கி இன்புற்றும், காமப்பிணியைப்போக்கத் தம் மனைவியை கூடிக்களித்தும் வாழ்ந்துவருகின்றார்கள்; பலவாண்டுக ளாகக் கலைஞானங்களை மிக வருந்திக் கற்றுப் பெரும் பொருள் ஈட்டுகின்றவர்களும் தமது பசித்துன்பத்தைப் போக்கித் தம்மனையாளோடுகூடி இன்புற்று வருகின்றார் கள். வேறு இன்னும் எந்தவகையான முயற்சியைச்செய் பவர்களைப் பார்த்தாலும், அவர்கள் எல்லாரும் பசி கா மம் என்னும் இவ் இருவகைத் துன்பத்தையும்போக்கி இன்புறும் நோக்கத்திலே உறைத்து நிற்கக் காண்கின் றேமல்லது பிறிதில்லையே. அங்ஙனமன்று, அறிவுடை யார் சிலர் பசி காமம் என்னும் இவ்விரண்டன் பொருட் டாகவன்றி அறிவு நூல்களைக் கற்று அறிவு நிரப்பும் அம் முயற்சியில் மட்டும் உறைத்து நிற்கக் காண்கின்றேமே எனின்; அங்ஙனம் அவர் அறிவுநூற்கல்வியில் முயல்வ தூஉம் அந்நூல்களைக் கற்குங்காலத்தும் கற்றறியும் பொருள் நுட்பங்களைத் தேருங்காலத்தும் தம்மகத்தே விளைந்து தம்மைவிழுங்கும் பேரின்பப்பேற்றின் பொ ருட்டாகவே யல்லது வேறில்லையென்பது தெற்றெென அறியப்பட்ட உண்மையேயாகும்.

அற்றேல், அறிவு பெரிதோ மற்றுஇன்பம் பெரி தோ வெனின்; எல்லா உயிர்களும் இன்பத்தையே நாடி நிற்கும் இயல்புடையன வென்பதை மேலே விளக்கிக் காட்டினமாதலானும், அறிவுவிளக்கத்தின் பயனெல் லாம் இன்பப்பேறுகவே முடியக்காண்கின்றே மாதலா னும் அறிவினும் இன்பமே பெரியதூஉஞ் சிறந்ததூஉமா மென்பது இனிது பெறப்படும். எனவே, இன்பவழிப் பட்டு நிற்பதாகிய பத்திமார்க்கமே அறிவின் வழிப்பட்டு

நிற்பதாகிய ஞானமார்க்கத்தினுஞ் சிறந்ததாமென்பதூஉம் இதுகொண்டு முடிக்கப்படும். அவ்வாறாயினும், ஞானமும் பத்தியும் ஒன்றையொன்று பிரிந்திராவாய் ஒன்று காரணமாயும் மற்றொன்று அதன்காரியமாயும், ஒன்று அறிவாயும் மற்றையது அனுபவமாயும் பிணைந்து நிற்குந் தன்மையவாய் விளங்கும். இதனை ஓர் எடுத்துக்காட்டால் விளக்கிக்காட்டுவாம். தேனூறிப் பழுத்துக் குலைகுலையாய்த் தொங்குங் கனிகளையுடைய ஒரு தேமா மரத்தின்கீழ் ஒருவன் நாடோறும் இருந்தாலும், அவன் அம் மரத்தின் பழம் மிக்க சுவையுடையவென்றும் அவற்றை உண்பதனால் பசிநீங்கி நலமுண்டாமென்றும் அறிந்திலனாயின், அவன் அங்கிருந்தே பசியால் துன்புற்று இறப்பன்; இனி வழிச்செல்லும் அறிவுடையான் ஒருவன் அப்பழத்தின் அருமைஅறிந்து, வேண்டுமட்டும் அவற்றைப் பறித்துப் பசிதீரஉண்டு இன்புற்று வாழ்குவன். இவற்றால் அறியாமையுள்ளவளவும் அதனையுடையானுக்குத் துன்பமே நிகழும் என்பதூஉம், அது நீங்கி அறிவு நிகழப்பெறுவானுக்கு அவ்வறிவால் இன்பமே விளையும் என்பதூஉம் உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் தெள்ள விளங்குகின்றன வல்லவோ? அங்ஙனம் அறிவால் இன்பம் உண்டாதலை விளக்கிய இவ்வெடுத்துக்காட்டில் தேமாங்கனியின் அருமையை ஒருவன் அறிந்துநின்றநிலை போல்வதே ஞானமார்க்கமாகும்; அம் மாங்கனியின் அருமையை அறிந்தஅளவிலே அதனைச்சுவைத்து மகிழும் இன்பம் பிறவாமல், அதனைப் பறித்துப் பிழிந்து அதன்சாற்றை நாவிலிட்டுச் சுவைத்தபின் மட்டுமே அவ்வின்பந் தோன்றுதல்போல ஞானமார்க்கத்தால் அறியப்பட்ட பொருளை அறிந்தஅளவிலே

இன்பந் தோன்றுமல்பத்திமார்க்கத்தால் அனுபவித்துக் காணும் உண்மைக்காட்சியிலேதான் இன்பம் விளையுமா மென்பதும் இனிது புலப்படும். இனி ஒருபொருளின் அருமையை அறிந்தவன் அதனை அனுபவியாது விடா னுகலின், ஞானமார்க்கத்திற்சென்றவன் பத்திமார்க்கத் திற் செல்லாதிரான் என்பதுந் துணியப்பட்ட பொரு ளாம். ஆகவே, அறிவின் வழிப்பட்டுநின்ற ஞானமார்க் கம் இன்பவயப்பட்டுநின்ற பத்திமார்க்கத்தினைப் பயக் குங்காரணமாய் நிற்கப், பத்திமார்க்கமானது அதன் காரிய அனுபவ நிலையாய் அதனினுஞ் சிறப்புடைத்தாய் விளங்குமென்பது பெறப்பட்டது. இம்முறை சிற்றறிவு சிற்றின்பங்களை யுடைய பெத்தான்மாக்களிடத்தும், பேரறிவு பேரின்பங்களையுடைய முத்தான்மாக்களிடத் தும் பிறழாது காணப்படுவதே யாகும். என்று இவ்வாற் றால் இன்பப்பேறே எல்லா உயிர்களுக்கும் முடிந்த நிலையா யுள்ளதென்பது காட்டப்பட்டது.

அங்ஙனமாயின், சிற்றறிவுடைய உயிர்கள் அவா வும் இன்பத்திற்கும், பேரறிவுடைய மக்களும் முனிவ ரும் அவாவும் இன்பத்திற்கும் வேறுபாடு என்னையெ னின்; இன்பம் அறிவின்காரியமாய்த் தோன்றுவதென முன்னரே விளக்கிக்காட்டினமாகலின், அவ்வின்பம் தனக்குக் காரணமாயுள்ள அறிவின் தரத்திற்கு ஏற்பப் பெரிதாயுஞ் சிறிதாயும் நிலையுளதாயும் நிலையிலதாயும் பலதிறப்பட்டுத் தோன்றுமென்பதும் அதுகொண்டு தெளியப்படும். உயிர்கள் உலகத்துப் பொருள்களின் சேர்க்கையானும், தம்மையொத்த உயிர்களின் சேர்க்கை யானும் இன்பம்எய்தக் காண்கின்றேம். உலகத்துப்பொ ருள்கள் அறிவில்லாதனவும் நிலையில்லாதனவுமாய்ப்

போதலின் அவற்றின் சேர்க்கையாற் பிறக்கும் இன்பமும் நிலையில்லாமல் அழிந்துபோதலுடன் தானழிந்த பின் துன்பத்தையும் விளைவிக்கின்றது. இனி உயிர்களெல்லாம் சிற்றறிவினவாயும் நிலையில்லாத உடம்புகளில் மாறிமாறி வருவனவாயும் இருத்தலின் அவற்றின் சேர்க்கையாற்றோன்று மின்பமும் நிலையின்றி அழிதலுடன் பின்னர்த் துன்பத்தையும் வருவிக்கின்றது. என்றும் அழியாது நிலைத்துநிற்கும் பேரின்பத்தையே அடைய வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தையுடைய உயிர்கள் அப் பேரின்பத்தைத் தருதற்குரிய பேரறிவுப்பொருளை நாடாமல், மின்னல்போலத் தோன்றித் தோன்றிச் சிற்சில நொடியில் மாய்ந்துபோகும் சிற்றின்பத்தைத்தந்து பின் துன்பத்தையேபயக்கும் உலகத்துப் பொருள்களையும் சிற்றுயிர்களையும் நாடுதல் தமக்குள்ள சிறிய மயக்கவறிவின் பான்மையினாலன்றோ? சிற்றறிவால் வருவது சிற்றின்பமும் பேரறிவால்வருவது பேரின்பமும் ஆகும். சிற்றறிவானது தனக்கு எட்டிய சிறுபொருளையே நாடும்; பேரறிவானது எல்லா அறிவும் எல்லா இன்பமும் நிறைந்த பெரும்பொருளையே நாடும். சிற்றறிவால் நாடப்படும் சிறு பொருட் சேர்க்கையாற் சிற்றின்பமும், பேரறிவால் நாடப்படும் பெரும்பொருட் சேர்க்கையாற் பேரின்பமும் வருதல் இயல்பேயன்றோ? விலங்கினங்களின் அறிவு பகுத்துணர்வோடு கூடாமல், உலகத்துப் பொருள்களைமட்டும் அறிவிக்குங் கருவிகளான மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளோடு இயைந்துநிகழ்தலின், அவை தமக்குப் பசி எடுத்தகாலத்து இரைதேடித்தின்று பசிநீங்கி இன்புற்றும் உறங்கியும் சிற்சில நேரங்களில் ஆணும் பெண்ணுமாய் மருவி

யும் அவ்வளவோடு தமது காலத்தைக் கழித்துவிடுகின்றன. இங்ஙனம் விலங்கினங்களின் அறிவு புறப்பொருள்களைப்பற்றிய புறஅறிவாய் மிகச்சிறியதாய்இருத்தலின் அச்சிற்றறிவால் அவையடையும் இன்பமும் மிகச்சிறிதாய்க் கழிகின்றது.

இனி மக்களாய்ப்பிறந்த நம்மனோர்க்குள்ள அறிவு புறத்தேயுள்ள உலகத்துப்பொருள்களை மெய் வாய் கண் மூக்குச்செவி என்னும் ஐம்பொறிவாயிலாக அறிவதுடன், அங்ஙனம் அறிந்தவற்றைத் தமது அகத்தே கொண்டுபோய்வைத்து இதுநல்லது இதுதீயது எனவும், இஃது இதனை ஒக்கும் இஃது இதனை ஒவ்வாது வேறும் எனவும் பகுத்துணரவல்லதாயும் இருத்தலின், விலங்கினங்களின் அறிவைவிட எத்தனையோமடங்கு பெரிதான இவ்வகப்புறஅறிவால்வரும் இன்பமும் அச்சிற்றுயிர்கள் எய்தும் இன்பத்தினும் எத்தனையோ மடங்கு பெரிதாய்த் திகழ்கின்றது. பசிஎடுத்த காலத்துமட்டும் இரைதேட முயன்று, பசி ஒழிந்தபின் வாளாது உறங்கிக்கழியும் விலங்குகள் பலவற்றைப் போல் ஆகாமல், அப்பசித்துன்பத்தை நீக்க முயலும் போதும் வருங்காலத்தைநாடி உழைக்கும் மக்கள் அறிவின்மேன்மையைப்பாருங்கள்! விலங்குகளிற் பெரும்பாலன நாளைக்கு என் செய்வேம்என்னுங் கவலை சிறிதுமே இல்லாதனவாம். மக்களோ நாம் முதுமைவந்த காலத்து வருந்தாது இருந்து உண்ணல் வேண்டுமே என்னும் வருங்கால அறிவுடையராய் இளம்பருவத்தே ஆனமட்டும் முயன்று வேண்டும்பொருளைத் தொகுத்துக் கொள்கின்றார்கள்; அதுமட்டுமேயோ, தமக்கு மட்டுமே வேண்டுமென்று பொருள் தொகுத்துக்

கொள்ளாமல் தமது இன்பத்திற்கு உதவியாய்நிற்கும் மனைவி மக்கள் பெற்றோர் உற்றோர் நண்பர் முதலாயி னோர்க்கு வேண்டுமளவும் பொருள்தொகுத்துக் கொள் கின்றார்கள்; அங்ஙனம் பொருள் தொகுக்குமிடத்தும் பலர்க்கும் பயன்படுங் கைத்தொழில் உழவு வாணிகம் முதலிய முயற்சிகளிற்புகுந்து தாம் பயன்பெறுதலல்லா மலும் பிறரையும் பயன்பெறுத்துகின்றார்கள். இவ்வாறு விரிந்த அறிவுகொண்டு தாம் இன்புறுங்காலத்து அத னாற் பிறர்க்கும் இன்பம் விளைதலால் அவ்வின்பத்தைக் கண்டு மக்களாயினார்க்கு மேலுமேலும் இன்பமே விளை யாநிற்கும். "தாமின்புறுவது உலகின்புறக்கண்டு, காமு றுவர் கற்றறிந்தார்" என்ற திருமொழிப்படி பிறர் அடையும் இன்பத்தைக்கண்டு இங்ஙனந் தாமும்மகிழும் மகிழ்ச்சி விலங்குகளுக்கு உண்டோ சொல்லுமின்! இன் னும் மக்களிற் கற்றவராயுள்ளோர் ஏனைக் கற்றறிவில் லார் எய்தும் இன்பத்தினும் மிகச்சிறந்த இன்பம் எய்து கின்றார். கல்லாத மாந்தருக்கும் கற்றறிவுடைய நல்லா ருக்கும் அகத்தும் புறத்தும் அறிவு நிகழுமாயினும், அவ்வறிவு கற்றவரிடத்து நுணுகிவிரிந்து பெருகிப் பேரின்பந் தருதல்போலக் கல்லாதவருக்குத் தரமாட் டாதாகும்; இதுபற்றியே தெய்வப்புலமைத் திருவள் ளுவ நாயனாரும் "கல்லாதான் ஒட்பங் கழிய நன்றாயி னுங், கொள்ளா ரறிவுடையார்" என்று அருளிச்செய் தனர். பொதுஅறிவினை யுடையார் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவிகளால் புறப்பொருள்களை ஆய்ந்தறிந்து அறிவுபெருகி மிக்க இன்பம் அடையமாட்டுவாரல்லர்; விலங்குகளைப்போல் உண்டு உறங்கிக் கலந்து அவ்வள விலே மகிழ்ந்து ஒழிவர். கல்வியறிவுடையாரோ உல

கத்துப் பொருள்களின் பலவகைத் தோற்றங்களையும் அவற்றின் அரியஅமைவுகளையுங் கண்டும், இனிய ஓசைகளையும் இசைப்பாட்டுக்களையுங் கேட்டும், பல வகைப்பட்ட சுவைகளையும் நறுமணத்தையுங் கவர்ந் தும், மெல்லென்ற பொருள்களைத் தொட்டும், இவற் றோடு மனவறிவாற் பல கலைஞான நூல்களை ஓதியுணர்ந் தும் ஏனைப் பொதுஅறிவுடையார்க்கு எட்டாத ஓர் அரிய இன்பத்தைப் பெறுவர். கல்வியறிவில்லாதவர் மக் களுள் விலங்குகளேயாவர்; இவ்வுண்மையை உணர்த் துதற்கன்றோ தமிழ்மறையும் "விலங்கொடுமக்களனை யர் இலங்குநூல், கற்றாரோ டேனையவர்." என்று கூறு வதாயிற்று.

இனி இத்துணைப்பெரிய கல்வியறிவினை யுடையவ ரும் நிலையில்லாத உலகத்துப் பொருள்களையும் நிலையில் லாத சிற்றுயிர்களையும் அவற்றின் நுட்பங்களையும் முற்ற வுணர்ந்து, அதனாற் பெருகிய சிறப்பறிவாற் சிறப்பாகிய இன்பத்தை அடைகின்றாரென்றாலும், அவரால் ஆரா யப்பட்டனவும் நிலையில்லாத சிறு பொருள்களேயாய்ப் போதலின் அவற்றை அறிந்த அக்கற்றோரறிவும் சிறி யதாய் அவ்வறிவால்வந்த இன்பமும் சிறியதாய் ஒழிய, அவைப்பற்றிய அறியாமையும் முற்றும் நீங்காதாய் நிற்க, அவ்வறியாமைவாயிலாக வருந் துன்பமும் அவ ரைவிட்டு நீங்காமற் பிறவிதோறும் அவரையும் துன் புறுத்தியபடியாகவே தொடர்ந்துவரும். ஆ! கல்வியால் எத்துணைப் பெரியவராயினும், அவர் உலகத்துப்பொ ருள்களைப்பற்றியும் தம்மையொத்த சிற்றுயிர்களைப்பற் றியுமே தமதறிவை இயங்கவிடுவார்களாயின், அவர் ஏனையோர்க்கு எட்டாத ஒருசிறந்த இன்பத்தைஅடைந்

தாலும், அவ்வின்பமுங் கடைசியிற் சிற்றின்பமேயாய் நிலையாதுகழியப் பின்னர் அவர் பெருந்துன்பவயத்தரா யேபிறவிகளிற்பட்டு உழலுவர்! இதுபற்றியன்றோ செந் நாப்போதாரும் "கற்றதனு லாய பயனென்கொல் வால றிவன், நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்." என்று அருளிச் செய்வாராயினர். இனி இக்கற்றோரினும் மேம்பட்ட முனிவரரோ உலகத்துப் பொருள்களின் நிலையாமையி னையும் சிற்றுயிர்களின் சிற்றறி வியல்புகளையும் இனிது உணர்ந்து அவற்றின்கட் சிறிதும் பற்றில்லாமல் எல் லாப்பொருள்களினும் பெரியதாய், உயிர்ப்பொருள் உயி ரில் பொருள் என்னும் எல்லாவற்றினும் நுண்ணிய தாய், எல்லா அறிவுகளினும் மேலான தூய பேர் அறி வினையுடையதாய், இங்ஙனம் பேரறிவுடையதாய் இருத் தலின் அவ் வறிவோடு பேரின்பமும் உடன்நிகழப் பெறும் பேரின்ப நிலையமாய், என்றும் நிலைபேறுயுள்ள அழியா முழுமுதற் பொருளாய் விளங்காநின்ற ஒப்பு யர்வில்லா ஒரு தனித்தலைமைப் பெருங் கடவுளையே அறியும் பேரறிவுகொண்டு அப்பேரறிவோடு ஒருங்கு நிகழும் பேரின்பப் பாற்கடலிற் றிளைத்துப் பேரின்ப வுருவாய் நிலைதிரியாது அமர்ந்திருப்பர். இங்ஙனம் முனிவரரால் அடையப்பட்ட இன்பமானது எல்லையற்ற பேரின்பக்கடலாய், எல்லா உயிர்களுங் கடைசியாக எய் துதற்குரிய முடிந்தபதமாய் விளங்கும்.

என்று இதுகாறுங் கூறியவாற்றாற் புழுமுதல் முனிவரர் ஈறுன எல்லாஉயிர்களும் துன்பநீக்கத்தையும் இன்ப ஆக்கத்தையுமே அவாவிமுயன்றுலும், அவ்வுயிர் கள் எல்லாம் தத்தமக்கு அறிவு எட்டியவரையிலே உல கத்துப் பொருள்களைப்பற்றியும் தம்மையொத்த சிற்

றுயிர்களைப் பற்றியும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலான கடவுளைப்பற்றியும் நின்றமையால், அவ்வுயிர்கள் மாட்டுத் தோன்றிய இன்பமும் பலதிறப்பட்டதாயிற்று.

இனி உலகத்திலுள்ள எல்லாவுயிர்களும் இன்பப் பேற்றினையே முடிந்தபதமாக அவாவுதல் உணர்ந்து, உலகத்திலுள்ள சிறந்தசமயங்கள் எல்லாம் நிலையில்லாத ஏனைச் சிற்றின்பங்களைப் பெறுவதிற் கருத்தூன்றல் ஒழிந்து, நிலையான கடவுளின் பேரின்பத்தைப் பெறுக வென அறிவுறுப்பவாயின. இங்ஙனமே நமது சைவ சமயமும் அறிவுறுத்துதல் சைவசமயாசாரிய சுவாமிக ளான மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

"வைத்தநிதி பெண்டிர் மக்கள்குலங் கல்வியெனும்
பித்த வுலகிற் பிறப்போ டிறப் பென்னுஞ்
சித்த விகாரக் கலக்கந் தெளிவித்த
வித்தகத் தேவர்க்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ!"

என்றும்,

"தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றே னுண்ணாதே
நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தோறு மெப்போதும்
அனைத்தெலும் புண்ணெக ஆனந்தத் தேன்சொரியுங்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ!"

என்றும் அருளிச்செய்தவாற்றாற் றெளியப்படும். உலகத்திற் சிறந்த ஏனை ஆத்திகசமயங்கள் அறிவுறுப்பது போலவே, நமது சைவசமயமும் இங்ஙனம் அறிவுறுத்திடுமாயின் இதிற்போந்த சிறப்பு என்னையென்று பலர்க்கும் ஐயம் நிகழாமற் போகாது. ஆகவே அதனையும் ஆராய்வாம்.

எல்லா வுயிர்களும் இன்பப்பேற்றினையே முடிந்த பதமாக வைத்து விரும்புதலாலும், இன்பவுருவாய் விளங்குதலே கடவுளின் சொரூப இலக்கணமாகிய உண்மை நிலையாக இருத்தலாலும், அக்கடவுளைக் குறித்துப் பேசுங்காலத்தும் அவரை அழைக்குங்காலத்தும் இன்பம் என்னும் பொருளைத்தரும் பெயர்களிட்டு வழங்குதலே எல்லாரும் செயற்பாலதாகிய பெருங்கடமையாகும். அஃதேன் என்றால், ஒரு பெயரைச் சொல்லும்போது அப்பெயரினாற் குறிக்கப்படும் பொருள் நினைவுக்கு வருதலானும், அப்பொருள் நினைவுக்கு வரவே அந்நினைவின் வயப்பட்ட நம்முயிர் அவ்வண்ணமாகவே நிற்குமாதலானும் என்பது. ஆனந்தம், இன்பம், அன்பு, அருள் என்னுஞ் சொற்களை வழங்குங்கால், அச்சொற்களாற் சுட்டப்படும் இன்பம் என்பது நம்நினைவில் எழ, நம் உயிர் அவ்வுணர்வின்பாற்பட்டுத் துன்பத்தைவிட்டு இன்பவுருவாயே விளங்கும். ஆகவே, கடவுளை இன்பப் பெயரிட்டு அழைத்தலே மாட்சி உடைத்தாம் என்பது இனிது புலப்படும்.

இனி உலகத்திற்சிறந்த ஆத்திகமதங்கள் கடவுளை எவ்வெப் பெயர்களால் வழங்கிவருகின்றன வென்று ஆராயுமிடத்து, அவற்றுள் ஒருசில அவரை எல்லாம் வல்லவர் என்னும்பெயரினாலும், வேறுசில அவரை எங்கும் நிறைந்தவர் என்னும் பெயரினாலும், மற்றுஞ்சில அவரை எல்லாத் தலைமையு முடையவர் என்னும் பெயரினாலும், ஏனைச்சில அவரை எல்லாங்கடந்தவர் என்னும் பெயரினாலும், மற்றைச் சில அவரைப் பெரியதிற் பெரியவர் என்னும் பெயரினாலும், இன்னுஞ் சில அவ

ரை ஒளியுருவினர் என்னும்பெயரினாலும், மற்றும் பல பலவாற்றாலும் வழங்குகின்றனவே யல்லாமல் அவை அவரை இன்பவடிவினர் என்னும்பெயரால் வழங்குவதைக்காண்டல் அரிதினும் அரிதாம். அறியாமையிற் கிடந்து துன்பத்திற் சுழலும் சிற்றுயிர்களான நாம் அத்துன்பத்தினின்றும் விலகி என்றும் அழியா அவரது பேரின்பத்தைப் பெறுதல் ஒன்றிலேமட்டுங் கருத்துடையோமாதலால், நமது கருத்துக்கும் நோக்கத்திற்கும் இணக்கமாய் வேண்டப்படாத அவருடைய மற்றத் தன்மைகளைப்பேசி எமக்கு ஆவதென்னை? அவர் எல்லாம் வல்லவராதலைப் பேசுதலால் எமக்கு என்? அவர் எங்கும் நிறைந்தவர் என்பதனால் நாம்பெற்றதென்? அவர் எல்லாத் தலைமையுமுடையவர் என்றுரைத்தலால் எமக்காவதென்னை? அவர் எல்லாங்கடந்தவ ரென்று நினைத்தலால் நாம் எய்துவது யாது? அவர் பெரியதிற் பெரியர் என்றுகூறுதலால் நாம் பெற்றபேறென்னை? அவர் ஒளியுருவினர் என்றும் மற்றும்பல வியல்பின ரென்றும் நினைத்தலால் நமக்குவருவது யாது? நாம் அவர்பாற் பெறவேண்டுவன துன்பநீக்கமும் இன்ப ஆக்கமுமே யல்லவோ? இங்ஙனங் கூறுதல்கொண்டு நாம் முற்சொல்லிய பெயர்களால் அவரை வழங்கலாகாதென்று கருதினேம் என எண்ணற்க. அங்ஙனம் அவர் தம் வியத்தகும்இயல்புகள் பலவற்றையுங் கூறுதலாற் போந்த இழுக்கு ஒன்றுமில்லை என்றாலும், துன்பத்தைப்போக்கி இன்பத்தைத்தரும் இன்பவுருவினர் என்று அவரை வழங்குதலே நாம் கடைத் தேறுவதற்கு வழியாதலால் அப்பெயரிட்டு அழைத்தலே நமக்கு இன்றியமையாத கடமையாம். இவ்வரியபெரிய உண்

மையை எம்போன்றூர்க்கு அறிவுறுத்துதற் பொருட்டாகவே மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

"மாறிநின் றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப் புலனைந்தின்
வழியடைத் தமுதே
ஊறிநின் றென்னுள் எழுபரஞ் சோதி உள்ளவா
காணவந் தருளாய்
தேறலின் றெளிவே சிவபெரு மானே திருப்பெருந்
துறையுறை சிவனே
ஈறிலாப் பதங்க ளியாவையுங் கடந்த இன்பமே!
என்னுடை அன்பே!" என்று அருளிச்செய்ததூஉம், இம்முடிபு முழுதும் ஒருங்கு அனுபவித்துணர்ந்த திருமூல யோகிகள்,

"அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தியாரு மறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தியாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந் தாரே." என்று அருளிச் செய்ததூஉம் என்க.

ஆத்திகமதக் கொள்கைகள் ஒன்றுக்கும் இணங்காத நாத்திகசமயிகளுங்கூட 'எல்லையற்ற அன்பின் உருவே கடவுள்' என்று மொழிந்தால் அதனை உடனே தழுவிக்கொள்வர். அஃதெதனுலெனின், எல்லாம்வல்லுதல் எங்கும்நிறைதல் முதலான அவர்தம் மற்றைஇயல்புகள் மக்களாகிய நம்மனோர் அறிவுக்கும் அனுபவத்திற்குஞ் சிறிதும் எட்டாதனவாகலின், அவ்வறிவுக்கும் அனுபவத்திற்கும் வராதனவெல்லாம் பொய்யென்றுரைக்கும் அந் நாத்திகசமயிகளிடத்து அவற்றைச் சொல்லிக் கடவுள் ஒருவர் உண்டென்று நாட்டுதல் ஒருவாற்றானும்

ஏலாதமென்றும்; அங்ஙனங் கூறுதலைவிடுத்து நமதறி வுக்குப் புலனாயும் நமதனுபவத்திற்குப் பொருளாயும் விளங்கும் அன்பு அல்லது இன்பத்தின் எல்லையற்ற வடிவே கடவுள் என்றுரைப்பேமாயின், எல்லா வுயிர்கட்கும் அனுபவமாயுள்ள் அதனை மறுக்கமாட்டாமையின் அவர் அதற்குடனே இணங்குவர். இங்ஙனங் கடவுள் உண்டென்பார் இல்லையென்பாரான எத்திறத்தாரானும் மறுக்கலாகாது தழுவப்படும் முடிந்தவுண்மையா யிது விளங்குதலைத் தெற்றென வுணர்ந்தே மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் திருமூலநாயனாரும் அங்ஙனங் கடவுளை "ஈறிலாப் பதங்களியாவையுங்கடந்த இன்பமே என்னுடைஅன்பே" எனவும் "அன்பேசிவமாவது" எனவும் முறையே அருளிச்செய்தனர்கள். சைவசித்தாந்தத்திற்குப் பிரமாண முதனூலாகிய சிவஞான போதத்தும்,

"அருளுண்டா மீசற் கதுசத்தி யன்றே
அருளு மவனன்றி யில்லை—அருளின்
றவனன்றே யில்லை யருட்கண்ணார் கண்ணுக்
கிரவிபோ னிற்குமர னேய்ந்து." என்று அருளே

கடவுளாதல் வலியுறுத்துச் சொல்லப்பட்டமை காண்மின்கள்!

இனி உலகத்தின்கண் உள்ள ஆத்திகசமயங்களுள் ஒன்றேனும் கடவுளை இன்பப்பெயரிட்டு அழைத்திலது என்றது ஒக்கும்; மற்று நமது சைவசமயம் அவையெல்லாவற்றினும் மாட்சியுடைத்தாயின், அதன்கட் கடவுளுக்கு இன்பப்பெயரே சிறப்பாக வழங்கல் வேண்டுமாலெனின், அதனை ஒருசிறிது விளக்குவாம்.

நம்முடைய மதத்திற்குச் சைவம் என்னும் பெயர் வந்தது எதனால் என்று ஆய்ந்துபார்க்குங்கால்

நமது கொள்கை சிவசம்பந்தம் உடையதாதல்பற்றியே அப்பெயர் பெறுவதாயிற் றென்னும் உண்மை விளங்கா நிற்கும்; இதனாலன்றோ சிவனருள் பெற்ற சிற்றம்பல நாடிகள்,

"தெய்வஞ் சிவனே சிவனருள் சமயஞ்
சைவஞ் சிவத்தொடு சம்பந்த மென்றான்
சைவம் வளர்க்குஞ் சம்பந்த மூர்த்தி." என்று

அருளிச்செய்வாராயினர். சிவம் என்னுஞ்சொல்லை வடமொழி என்று எடுப்பினுந் தமிழ்மொழியென் றெடுப்பினும், அது மங்கலம் சுகம் பாக்கியம் பேரானந்தம் என்னும் இன்பப்பொருளையல்லாமல் வேறுபொருளைத் தரக் காண்கின்றிலேம்; அது வடமொழியில் இங்ஙனம் இன்பப்பொருளையே தருமாறு நைஷதசரிதம், இரத்தினாவளி, கிராதார்ச்சுனீயம், இரகுவம்சம் முதலான வடமொழி நூல்களில் அஃது அப்பொருளேதந்துவருதலாற் றெளியப்படும்; அது தமிழிற் செந்நிறமென்னும் செவ்விது என்னும் பொருள்படும் சிவ செம் என்னும் பகுதிகளோடு ஒற்றுமைப்பட்டு அவ்வின்பமென்னும் பொருளைத் தருமாறு தமிழ்நூற்பயிற்சியால் நன்குணரப்படும். இங்ஙனம் ஆனந்தம் அன்பு இன்பம் என்னும் பொருளையன்றி வேறுபொருள் தராத சிவம் என்னுஞ் சொல் இன்பவுருவாயே விளங்கும் முழுமுதற்கடவுளுக்கு முதன்மைப் பெயராக வைத்து நமது சைவசித்தாந்தத்தில் வழங்கப்பட்டுவரும் அருமை பெருமையை என்னென்று கூறுவேம்! யாமறிந்தமட்டில் உலகத்திலுள்ள வேறெந்த மதத்திலும் இங்ஙனங் கடவுள் இன்பப்பெயரால் அழைக்கப்படுதலைக் கண்டிலேம்! சிவம்

என்னும்மொழி சொல்லாலும் பொருளாலும் இன்பம் ஒன்றையே குறித்தல்பற்றியன்றோ அருந்தவச்செல்வரான திருமூலர் "அன்பேசிவமாவ தியாரும் அறிகிலார்" என்று அவ்வாறு தெளிவுறுத்தி அருளிச்செய்தார்! எல்லையற்ற அன்பின்வடிவேசிவமாயிருத்தல்பற்றி யன்றோ அச்சிவத்தோடு இயைபுற்ற நமது சைவசமயத்திலே எல்லாவுயிர்களிடத்தும் அன்புபாராட்டி ஒருயிரையுங் கொல்லாது புலான்மறுத்து ஒழுகுவானைச் சைவன் என்றுஎல்லாரும் அழைக்கின்றார்! வைணவர், புத்தர், கிறிஸ்துவர், மகமதியர் முதலான பிறசமயத்தவர்களிலும் புலால் உண்ணுதவர்கள் 'நாங்கள் புலால்தின்கிறதில்லை, சைவமாகிவிட்டோம்' என்றன்றோ தம்மைச் சிறப்பித்துச்சொல்லிக்கொள்கின்றார்கள்! இங்ஙனம் உலகவழக்கானும் நூல்வழக்கானும் சைவம்என்பது உயிர்களிடத்துச்செல்லும் அன்பினையும் கடவுளிடத்துச் செல்லும் அன்பினையும்விளக்கி விளங்கும் அருமை பெருமையினையும், இன்பவுருவாய் ஒளிரும் முழுமுதற்கடவுளை அவ்வின்பப்பொருளையே தரும் சிவம் என்னுஞ்சொல்லாற் பண்டைக்காலந்தொட்டு வழங்கிவரும் விழுப்பத்தினையும் நடுநிலை திறம்பாது ஆய்ந்துணரவல்லவர் எவரேனும் சைவசமயமே ஏனை எல்லாச்சமயங்களினும் மாட்சி உடையதென்று கூற முன்வராதிருப்பரோ? அறிவுடையீர் சொல்லுமின்! நாத்திகர் ஆத்திகர் முதலான எல்லாமதத்தவராலும் தழுவற்பால தாகிய இவ்வரிய பெரியகொள்கையினையுடைய நமது சைவசமயமானது கீழ்ப்பட்ட நிலையிலுள்ள ஒரு சிறுமதமாதலின்றி எல்லாமதங்களையுந் தன்னுள் அடக்கித் தான் அவற்றின் மேலாய் விரிந்துதிகழும் நிறைந்த இயல்பினை உடைய

தென்று சொல்லுவதற்கு அறிவுடையோர்எவரேனுங் கூசுவரோ? ஐயன்மீர் ஆராய்ந்து சொல்லுமின்! அழியாத பேரின்பத்தைப்பெறவேண்டும் என்னும் விழைவுமிக்க பெரியோரெவரேனும் அவ்வின்பப் பொருள்படும் சிவம் என்னுஞ்சொல்லால் நம் ஆண்டவனை அழைக்கக்கூசுவரோ? இன்பத்தை வெறுத்துக் கொடுந்துன்பக்கடலில் அமிழ்ந்தி அறியாமையில் உழலும் உயிர்கள் அவரைச் சிவம்என்னும் பெயரால் அழைக்கக் கூசுவராயின் அஃதவர் தீவினைப்பயனுவதன்றி வேறென்னை? இது குறித்தன்றோ திருமூலநாயனுரும்

"சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளுஞ்
சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ வென்னச் சிவகதிதானே" என்று அத்தீ

வினையாளர்க்கு இரங்கி அருளிச் செய்தனர்கள். இன்னும் இச்சிவஎன்னும்மொழியின் உயர்வை உணர்த்துதற்பொருட்டாகவே, பொருள்வகையால் வேதங்களுட் சிறந்த எசுர்வேத மானது தனது நெஞ்சமாக விளங்கும் சதருத்திரீய மந்திர நடுவிலே இச்சிவ என்னும் இரண்டெழுத் தொருமொழியைப் போற்றிவைத்துக் காப்பதாயிற்று. இதுநிற்க.

இனி உயிர்களுக்குப் பேரின்பத்தை ஊட்டும் அருட்பெருங்கடவுளான நஞ்சிவபெருமான், அவ்வுயிர்களைப் பற்றிவருத்தும் துன்பத்தை முற்றும்ஒழித்தே தனது இன்னருளை வழங்குவனுகலின், இன்பத்தைத் தருதலோடு துன்பத்தைப்போக்குதலும் அம்முழுமுதற்கட

வுளுக்குரிய உதவிச்செய்கையின் இயல்பாம். உயிர்களுக்கு இன்பத்தைத்தந்தருளுங்கடவுள் அவ்வுயிர்களிடத்துத் தொன்றுதொட்டே முனைந்துநிற்கும் துன்பத்தை நீக்கியல்லது அதனைத் தருதலாகாமையான், அங்ஙனந் துன்பத்தைப்போக்கும் அவரது பேருதவிச்செய்கையை மறவாது நினைந்து, அவரை அப்பெயரால் அழைத்தலும் நம்மனோர்க்கு இன்றியமையாத கடமையாம். மேலும், அறியாமையில் அகப்பட்டு வருந்தும் நாம் இன்பத்தைப் பெறும்முன் நம்மை இடையறாது வருத்திவருந் துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ளவே விருப்பமுற்றிருத்தலால், நமக்கு அவ்வுதவியைச்செய்யும் நம் ஆண்டவனைத் துன்பத்தை அழிப்பவன் என்று அழைத்தலிலேதான் அவா மிகும். தொழுநோய் கொண்டு உடல் அழுகிமிகவருந்தும் ஒருவன் முதலில் அந்நோயைத்தீர்க்கும்மருத்துவனையே நாடிநிற்றல்போலவும், ஆற்றின் பெருவெள்ளத்தில் அகப்பட்டு நிலைதடுமாறி அலைப்புண்டுபோம் ஒருவன் தன்னை அதனினின்றுமெடுத்துக் கரையேற்றுவானையே தேடிக்கிடத்தல் போலவும், சுற்றிளரியுந் தீநடுவேநின்று துடிக்குமொருவன் தன்னை அத்தீயினின்று மீட்பான் உதவியையே விழைந்து அலறுதல்போலவும் ஆணவமலமென்னும் பெரும் பாந்தள்வாயிலகப்பட்டு வருந்தும் மன்னுயிர்களான நாம் நம்மை அதனினின்றுவிடுவிக்கும் முதல்வன்றன் பேருதவியினையே அவாவி நிற்கின்றேம்; ஆதலால், அன்பர்களே, எல்லாம்வல்ல அம்முதல்வனைத் துன்பந்துடைப்பவன் என்று அழைத்தலே நாம் அத்துன்பத்தினின்று விடுவிக்கப்படுதற்கும், அதனையே விழைந்துநிற்கும் நமது உயிரினியற்கைக்கும் மிக இயைந்ததாகும்.

இனி இத்துணைச்சிறந்த கடவுளின் உதவிச்செய்கையை இனிது விளக்கி அதனை நமது நினைவில் எழுவிக்கும் பெயர்கள் வேறுமதங்களிற் கடவுளுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவா என்று நாம் ஆராய்ந்துபார்த்தமட்டில், அவைகளில் அவை இருக்கக்கண்டிலேம். அல்லது அவற்றுள் எதிலேனும் அப்பெயர் இருக்குமாயின் அது நமது சைவசமயமே என்று பாராட்டி அகமகிழ்தற்குரியேம். மற்று நமதுசைவசமயத்தின்கட் கடவுளைத் துன்பந்துடைப்பவன் என்று குறிக்கும் பெயர்கள் உளவோ எனின்; சிவபெருமானுக்குரிய அருமைத் திருப்பெயர்களிற்பல அப்பொருளையே தருவனவாம் என்று அறிமின்கள்! வடமொழிவேதங்களில் மிகப்பழையதான இருக்குவேதம் எங்கணும் நஞ் சிவபெருமானுக்குப் பெயராக எடுத்தாளப்பட்டுவரும் உருத்திரன் என்னும் பெயர் ஒன்றே நாங்கூறுவதன் உண்மையைநாட்டுதற்குப் போதுமானசான்றாம். உருத்திரன் என்னும் இச்சொல் துன்பத்தை ஓட்டுபவன் என்றும் இருளை அறுப்பவன் என்றும் பொருள்படுமென வேதங்களுக்குப் பாஷியம்எழுதின சாயணாசாரியாரால் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதனைப்போலவே அரன் வைத்தியநாதன் என்னுஞ் சொற்களும் துன்பத்தையழிப்பவன் ஆணவநோயைப் போக்குபவன் எனப்பொருடந்து சிவபெருமானுக்கே பெயர்களாக வழங்கிவருகின்றன. இப்பெயர்களுக்கு ஏற்பவே இருக்குவேதமானது, "பாட்டுக்களுக்குத்தலைவரும் வேள்விகளுக்குத் தலைவரும் நோய்நீக்கும் மருந்துகளை வைத்திருப்பவருமான உருத்திரனிடமிருந்து அவரதுமங்களகரமான பிரீதியை நாடுகின்றோம்" என்றும்,

"இரண்டுகால்களும் நான்குகால்களும் உள்ள எங்கள் பசுக்களுக்கு நலம் உண்டாதற்பொருட்டும், இந்த ஊரிலுள்ள எல்லாஉயிர்களும் நன்றாக உணவுஊட்டப்பட்டு நோயினின்று நீங்கியிருத்தற்பொருட்டும் வீரர்களுக்கு ஆண்டவரும் சுருண்ட சடைமுடியையுடையவரும் வலியோருமான 'உருத்திரருக்கு இந்தவழுத்துரைகளைச் சேர்ப்பிக்கின்றேம்." என்றும்,

"ஓ உருத்திரரே, யாங்கள்செய்யும் வணக்கங்களாலும், தகுதியற்ற எங்கள் வழுத்துரைகளாலும், வலியோரே எங்கள் தாழ்ந்த வழிபாடுகளாலும் உமக்கு நாங்கள் சினத்தைஉண்டாக்காதவர்களா யிருக்கவேண்டும். உம்மிடத்திலுள்ள மருந்துகளால் எங்கள்வீரர்களை எழுப்புவித்தருளும். மருத்துவர் எல்லாரினும் நீரே மிகப்பெரிய மருத்துவரென்று கேள்விப்படுகின்றேன்.' என்றும், "நோயைநீக்கும் உருத்திரர் தம் உருத்திர கணங்களோடும் எம்மிடத்துப் பிரிதியுடையராய் இருப்பாராக." என்றும்,

"அடியார்க்கு எளியராயிருக்கின்ற நீர் ஆயிரம் மருந்துகளை வைத்திருக்கின்றீர்." என்றும் உருத்திர மூர்த்தியைவழிபடும் இடங்களிலெல்லாம் அவரை எல்லாநோயும் போக்கும் வைத்தியநாத ரென்றே கிளந்தெடுத்துக் கூறுகின்றது. இங்ஙனம் மிகப்பழையதான இருக்குவேதங்கூறுமாறு போலவே, இதற்குப்பின் எழுந்த வேதங்களும் உபநிடதங்களும் நம்பெருமானை வைத்தியநாத னென்றே வலியுறுத்திக் கூறுநிற்கின்றன.

இனி இங்ஙனந் துன்பத்தைநீக்குதலும் இன்பத்தைக் கொடுத்தலுமாகிய உதவிச்செயல்கள் இரண்டும்

நம் ஆண்டவனிடத்து ஒருங்கு அமைந்து கிடக்கும் பான்மையினை உணர்த்துதற் பொருட்டாகவே அவ்விருக்கு வேதமானது பத்தாவது மண்டிலத்தில் உருத்திரன் சிவன் என்னும் இவ்விரண்டு அருமைத் திருப்பெயர்களையும் ஒன்று சேர்த்து ஒரு கடவுட்பெயராகவே கூறுவதாயிற்று.

அன்பின்மிக்க எம் அருமைநேசர்களே, புழுமுதல் மக்கள் தேவர்ஈறானஎல்லாவுயிர்களும் தம்மையியற்கையாகவே பிடித்து வருத்திவருகின்ற அறியாமைத் துன்பத்தை நீக்குவித்துக்கொள்ளல் வேண்டியும், என்றும் அழியாது நிலைபெறும் பேரின்பத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளல் வேண்டியும் மிகவிரும்பி, அங்ஙனம் அவற்றைத்தமக்குச்செய்துதரவல்ல முழுமுதற்கடவுளை வழிபட்டு வருகின்றார்களாதலின், அவ்வுயிர்களுக்கு அவர் வேண்டியவாறே அவர்துன்பத்தை நீக்கி இன்பத்தைத் தரும் நிலையில் அருள்கனிந்து விளங்கும் ஆண்டவனை அந்நிலைக்குப்பொருந்தவே உருத்திரனென்றும் சிவனென்றும் அழைத்தலும் வழங்கலும் எத்துணைச் சிறந்தனவாயிருக்கின்றன! இதனால், இவ்வுண்மையைமுற்றும் உணர்ந்து அவ்வுண்மைக்கு இயையவே ஒழுகும் நமது சைவசமயமானது, இவ்வுண்மையை உணராத ஏனைச்சமயங்கள் எல்லாவற்றினும் மிகஉயர்ந்த மாட்சியுடைத்தாய்ப் பொலிதல் வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கவில்லையா? உருத்திரன் சிவன் என்னும் இவ்வருமைப்பெயர்களைக்கேட்டவளவிலே இவ்வுண்மைகளை உணரப்பெறாதசிலர் இவை ஒரு மதத்தின் றெய்வத்தைச் சுட்டுதலால் இவை நாம் தழுவற்பாலனவல்லவென்று விரைந்து கூறுகின்றார்கள்; அந்தோ! இவர்கள் அறியாமை

இருந்தவாறென்னை! என்னை! அவர்கள் கூறுமாறு ஒவ்வொருமதத்திற்கும் ஒவ்வொரு தெய்வமா இருக்கும்! ஒரேகடவுளன்றோ உள்ளவர்? இது,

" ஒன்றே குலமுமொருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமனில்லை நாணுமே
சென்றே புகுங்கதி யில்லைநுஞ் சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர்நினைந் துய்ம்மினே " என்று

திருமூலரும்,

"ஒன்றென்றிரு தெய்வ முண்டென்றிரு வுயர்செல்வமெல்லாம், அன்றென் றிருபசித் தோர்முகம் பார்நல்லறமு நட்பும், நன்றென்றிருநடு நீங்காமலேநமக் கிட்டபடி, என்றென் றிருமனமே யுனக்கோருபதேசமிதே"

என்று பட்டினத்தடிகளும் வற்புறுத்தி யருளிச்செய்தவாற்றால் இனிது அறியக்கிடக்கின்றதன்றோ? இங்ஙனம் எல்லாமதங்களுக்கும் ஒரேகடவுளே முதல்வராயிருக்க இவ்வுண்மையை மறந்து, உருத்திரன் சிவன் என்னும் பெயர்கள் ஒருசமயத் தெய்வத்தையே குறிக்கின்றவென்று கற்றவராகத் தம்மைநினைத்திருப்போர்சிலர் சொல்வது வியப்பினும் வியப்பே! எப்பொருளையுங்கடந்தவர் என்னும் பொருளைத்தரும் 'கடவுள்' என்னுஞ் சொல்லையும், ஒளிவடிவினர் என்னும் பொருளைத்தரும் 'தெய்வம்' என்னுஞ்சொல்லையும், இவைபோன்றவேறு சில சொற்களையும் இறைவனுக்குப்பெயராக வைத்து வழங்குவதிற் குற்றங்காணாத அக்கற்றவர்சிலர் துன்பத்தை நீக்குபவன் என்னும்பொருளைத்தரும் உருத்திரன் என்னுஞ்சொல்லையும் இன்பவுருவினர் என்னும் பொருளைத்தரும் 'சிவன்' என்னுஞ்சொல்லையும் அவ்விறை

வற்குப் பெயராகவைத்து வழங்குவதில் மட்டும் மனங் கோணுதல் அவரது அறிவின் கோணலையே தெரிவிப்பதாமன்றிமற்றென்னை? அற்றன்று, கடவுள் தெய்வம் முதலானசொற்கள் எல்லாராலும் பொதுப்பட வழங்கப்படும்பெயர்கள்; உருத்திரன் சிவன் என்னுஞ்சொற்கள் சைவர்களெனப்படும் ஒரு சாரரால் மாத்திரம் வழங்கப்படுவன; ஆகலின், அவற்றைவழங்காமைபற்றி இழுக்கென்னை யெனின்; உயர்ந்த முழுமாணிக்கம் ஒன்றன் மதிப்பும் ஏற்றமும் அவற்றை அறிந்தார் சிலர்க்கன்றி எல்லார்க்கும் புலப்படாமையின், அம்மாணிக்கத்தை யாம் மதியேம் என்றுபேசும் பேதைமாக்கள் சொல்லுக்கும் அக்கற்றவர் சொல்லுக்கும் வேற்றுமை ஏதுங்காணகிலேம். கொடுநோயால் வருந்தும் ஒருவன் அந்நோய் தீர்க்கும் அரியமருந்தைவைத்திருக்கும் வல்லமருத்துவர் வந்தால் நீர் தரும் மருந்தின்றன்மையும் உயர்வும் நும்மனோர் சிலர்க்கன்றி ஏனை எல்லார்க்குந் தெரிந்தன அன்மையின் அதனை யான் உண்ணேனென்று மறுத்து வீணே உயிர்துறக்கும் புன்மைக்கும் அக்கற்றவர் தம் பிறவிப்பயனை இழக்குந் தன்மைக்கும் வேறுபாடு சிறிதுங்காண்கிலேம். எல்லாராலுந் தழுவப்பட்டதனையே யாமுந்தழுவுவேம் என்று சொல்லுதலினும் மிக்க அறியாமைவேறொன்றில்லை. அரியபெரியவுண்மைகள் அறிவின்மிக்கசிலர்க்கே விளங்குமல்லாமல், அவை எல்லார்க்கும் விளங்குவனவல்ல. அவ்வுண்மைகள் எல்லாம் எல்லார்க்கும் ஒருதன்மையவாய் விளங்கிடுமாயின் நம் மக்கட்பரப்பினருட் காணப்படும் இத்தனை வேறுபாடுகளும், இத்தனைமதவேறுபாடுகளும், நடையுடைபாவனை ஒழுக்க வேறுபாடுகளும், பிறவும் வரக்காரணமில்லையே.

ஆகையால், என் அருமைநேசர்களே, சிலரால் தழுவப்பட்டனவென்று நல்லவற்றைக் கைவிடுதலும், பலராற் கொள்ளப்பட்டனவென்று தீயவற்றைக் கைப்பற்றுதலும் அறிவுடையோர்க்குச் சிறிதும் ஆகாதனவாம். மற்று எவரிடத்தே எது காணப்படினும், எவர் எது சொல்லினும் அவ்வவற்றின் றன்மைகளை ஆராய்ந்து நல்லவற்றைக் கைக்கொண்டு நலமுறுதலே அறிவுடையோர் செயற்பாலதாம்பெருங்கடமையாகும். இதுபற்றியன்றே நந்தெய்வப்புலவர்,

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு." என்று அருளிச்செய்தனர்.

இங்ஙனம் என்னதாம் சொல்லினுஞ் சொல்லிக் கொள்க, சைவசமயத்திற் சொல்வன ஒருசாரனவாயிருத்தலின் யாம் அவற்றைத் தழுவுதற்கு உடன்படேமென்று கூறுவாருளராயின், அஃதவர் விருப்பம். கடவுளை இன்பப்பெயரிட்டு அழைக்க வேறெந்தச் சமயத்திலுங் காணேம் சைவம் ஒன்றிலேமட்டுந்தான் அது காணப்படுதலின், யாம் அதனைத் தழுவுதற்கு ஒருப்படேம், அதற்குமாறாகக் கடவுளைத் துன்பவுருவினர் என்றுதான் அழைக்க முந்துவேம் என்று அக்கற்றறிவினர் கூறுவராயின் அஃதவர்விருப்பம்; துன்பத்திற் கிடந்து உழலவே விரும்பும் அவர் தீவினைக்கு நாம் இரங்குதலே செயற்பாலமல்லது வேறென்செயவல்லேம்! எல்லாம் வல்லுதல், எங்கும் நிறைதல், எல்லாங்கடத்தல் முதலான கடவுளின் மற்ற இயல்புகள் உயிர்களாகிய நந்தம் அறிவுக்கும் அனுபவத்திற்குஞ் சிறிதும் அணுகாதனவாயிருத்தலாலும், அவர் எல்லா இன்பமும் அன்

பும் இன்பமும் அருளும் உடையராய் இருத்தலொன்றே நமக்கு நேர்அனுபவமா யிருத்தலாலும், பேரின்பத்தையே அவாவும் நமக்கு அப்பேரின்பத்தை அருளும் இன்பவுருவினரான அவர் நமதுஆணவமலத் துன்பத்தை முதலிற் றுடைத்தருளும் பேருதவிச் செய்கையுடையரா யிருத்தலாலும் அவர்தம் விளக்கமான அவ்வரும்பெருந்தன்மைகளை வாழ்த்தியும் நினைந்தும் வழுத்தியும் பேறுபெறுதற்குரிய நாம் அவற்றை இடையறாது நம் நினைவில் எழுப்புவிக்கும் உருத்திரன் சிவன் என்னும் பெயர்களால் அவரை வழங்கக்கடவேம் என்றும், இங்ஙனம் வழங்கும் அரியபெரிய உண்மை சைவசமயத்திலன்றி வேறெதினுங் காணப்படாமையால் இதுவே ஏனை எல்லாச் சமயங்களினும் மாட்சியுடைத்தென உணரப்பெற்றேம் என்றும் எல்லாரும் உறுதிகொண்டு அகமகிழல் வேண்டும். இதுநிற்க.

இனி உயிர்களின் துன்பத்தைத்துடைத்து இன்பத்தை அருளும் இன்பவுருவினராய்நிற்குங் கடவுளின் உண்மைத்தன்மை எல்லா மதத்தவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தொன்றாயினும், அது சைவசமயத்திற்கே உரிய உரிமைப்பெரும்பொருளாய் நிலைபெறுமென்பதனை ஒரு சிறிது விளக்கிக்காட்டுவாம். உயிர்களுக்கெல்லாந் துன்பத்தைப் போக்கும் முதல்வர் தாம் துன்பமில்லாதவராய் இருப்பரென்பதூஉம், துன்பநீங்கியவுயிர்கட்குப் பேரின்பத்தை அருளுமவர் தாம் பேரின்பவுருவினராயே வயங்குவரென்பதூஉம் அறிவுடையார்க்கெல்லாம் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல்இனிது விளங்கிக்கிடப்பவும் அவற்றைத்தெளியவுணர்ந்து நிலைப்படுத்திக்கொள்ளமாட்டாத மற்றை மதத்தவருள் ஒருசா

ரார் தமது கடவுள் தாயின்கருப்பையுட் டங்கித்தங்கிப் பிறந்துபிறந்து பலவகை அவதாரங்கள் எடுக்குமெனவும், அங்ஙனம் அவதாரங்கள்எடுத்து உழலுங்காலத்துத் தாய்தந்தையர் உறவினர் பகைவரால் துன்புறுத்தப்பட்டும், மனைவியைப் பறிகொடுத்தும், மக்களைஇழந்தும், மாற்றாரோடு போராடியும், ஒருவன் சொல்வழிப் பட்டுத் தனக்குப் பகைவன்அல்லாதவனைக் கொன்று அழிவழக்குப் பேசியும், தன்மனைவியைக் காட்டகத்து ஏவியும், ஒருவன் கைப்படையால் அடிபட்டு இறந்தும் இங்ஙனமெல்லாந் துன்புற்று வருந்தும்எனவுங் கூறுவர்; இங்ஙனங் கூறுமிவர் இன்பவுருவினராய் விளங்குங் கடவுளை அறிந்தாராவரோ சொல்லுமின்!

இனி மற்றை ஒருசாரார் தமதுகடவுள் இன்னதென்று சொல்லப்படாவாறு தன்னிடத்துத் தோன்றிய மாயையாற் கட்டப்பட்டுத் தன்னைமறந்து அறிவில்லாத சிறுசிறு பொருள்களாயும் சிற்றறிவுடைய உயிர்களாயும்மாறிப் பிறப்பிறப்புத் துன்பங்களில அகப்பட்டுச் சுழலுமெனக் கூறிநிற்பர். இவ்வாறு கூறுமிவர் ஒருகாலத்தும் நிலைதிரியாது எல்லையற்ற பேரின்ப வுருவினனாயே விளங்கும் முதல்வனைக் கண்டாராவரோ சொல்லுமின்! இங்ஙனமே தமது கடவுளருக்குத் துன்ப நுகர்ச்சியைக் கற்பிக்கும் ஏனைஎல்லாச்சமயங்களும் இப்போது நாம் வகுத்துச்சொல்லிய இவ்விரண்டு கூற்றுள்ளே அடங்குமாதலின், அவ் வொவ்வொருசமயங்களுந் தாந்தாம் தனித்தனியே தமது கடவுளருக்கு ஏற்றிச் சொல்லும் துன்பநுகர்ச்சியை விரித்துக் கூறாதுவிடுகின்றேம். இப்புறச்சமயிகள் தங்கடவுளருக்குச் சொல்லும் துன்பநிகழ்ச்சிகளைக்கொண்டே அவர்களுள் யாரும்

எல்லையற்ற இன்பவுருவினராய்ப் பொலியும் முழுமுதற் கடவுளின் உண்மைத்தன்மையை உணர்ந்தார் அல்லரென்பதூஉம், அவர்களாற் கடவுளராகமயங்கி வணங்கப்படுபவர்கள் ஒருகாலத்து நம்மைப்போற் சிற்றறிவுடைய உயிர்களாய் இருந்தவர்களேயா மென்பதூஉம் திண்ணமாய் உணரப்பெறுகின்றேம். ஆகவே, என் அருமைநேசர்களே, நமது சைவசமயம் ஒன்றே கடவுள் தாம் துன்பமில்லாதவராய் உயிர்களின் துன்பத்தைப்போக்கித் தாம் என்றும் எல்லையற்ற இன்பவுருவினராய் விளங்கி உயிர்களுக்குப் பேரின்பத்தை அருளும் இயல்பினரென்னும் உண்மையை உணர்ந்ததாயிற்று; இவ்வுண்மை சைவசமய நூல்களெங்கும் பிறழாமல் வலியுறுத்தப்பட்டிருத்தலேயும், சிவபெருமானுக்குப் பிறப்பு இறப்புத்துன்பங்கள் யாண்டுஞ் சொல்லப்படாமையினையும்,

"எல்லார் பிறப்பு மிறப்புமியற் பாவலர்தஞ்
சொல்லாற் றெளிந்தேம்நஞ் சோணேசர்—இல்லிற்
பிறந்தகதை யுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்துண்
டிறந்தகதை யுங்கேட்டி லேம்." என்றும்

"யாதொரு தெய்வங்கொண்டீர் அத்தெய்வமாகியாங்கே
மாதொரு பாகனார்தாம்வருவர் மற்றத் தெய்வங்கள்
வேதனைப்படு மிறக்கும்பிறக்கு மேல்வினையுஞ் செய்யும்
ஆதலா னிவையிலாதா னறிந்தருள் செய்வனன்றே."

என்றும் போந்த அருமைத் திருமொழிகளால் இனிதுணர்ந்து களிப்பேமாக. எனவே, கடவுள் இன்பவுருவினர் உயிர்களின் துன்பத்தைத் துடைப்பவர் என்னும் உண்மை சைவசமயம் ஒன்றிலேமட்டுங் காணப்பட்டு

அவரை உருத்திரசிவன் என்று அது வழங்கினமையால் நிலைபெறுத்தப்பட்டதாகலின் நமது சைவசமயம் ஒன்றே ஏனை எல்லாமதங்களினும் மேலான மாட்சியுடைத்தாமென்பது எம்மால் ஒருசிறிது விளக்கப்பட்டது. இன்னும் இதன்மாட்சியை விளக்கும் அரும்பெரும் பொருள்கள் பலவிருப்பினும் அவையெல்லாம் ஈண்டு விளக்கியதுகொண்டு இனிதறியப்படுமாகலின் இதனை இவ்வளவோடு நிறுத்துகின்றாம்.

இந்துசமய உண்மைகள்

இப்பரதமாகண்டத்தில் தொன்றுதொட்டு நடைபெற்று வருகின்ற சாருவாகம், பௌத்தம், சமணம், மாயாவாதம், வைஷ்ணவம், சைவம் என்றற்றொடக்கத்துச் சமயங்களெல்லாம் இந்துசமயங்களென்று பெயர்பெறுகின்றன. இவைதம்மை ஒழிய வேறு 'இந்துசமயம்' எனத் தனியேவழங்குவது ஒன்று உண்டோஎன ஆராய்ச்சி செய்வாருள் ஒருசாரார் அத்தன்மையது ஒன்றில்லென முடிவுரை யுரைக்கின்றார்கள். தாமரை, முல்லை, நீலம், சண்பகம் முதலியவற்றின்வேறாகப் பூவென்பது ஒருபொருள் இல்லாமைபோலவும், குயில் மயில் புறா அன்னம் கோழி முதலியவற்றின்வேறாகப் பறவை என்பதொன்றில்லாமைபோலவும், மான் மரை ஆ ஆடு எருமை குதிரை முதலியவற்றின்வேறாக விலங்கென்பதொன்றில்லாமைபோலவும் முற்குறிக்கப்பட்ட சாருவாகம் முதலிய சமயங்களை ஒழிய வேறு இந்து சமயம் எனப்படுவதொன்றில்லையென்பதே அவர் கருத்தாம்.

இனி அவருரைக்கும் அவ்வுரை பொருந்துமோ வென்று உண்மையான் ஆழ்ந்து ஆராயுமிடத்து அது பொருந்தாதென்பது புலனாகாநிற்கும். தாமரை, முல்லை முதலியவற்றின்வேறாகப் பூவென்பதொருபொருளும், குயில் மயில் முதலியவற்றின்வேறாகப் பறவை என்பதொரு பொருளும், மான் மரை முதலியவற்றின்வேறாக விலங்கு என்பதொரு பொருளும் இல்லாமை உண்மையாயின் அவை தம்மைப் பூ பறவை விலங்குஎன வேறு பொதுப்பெயரான் வழங்குதல் என்னை? தாமரை, முல்

லை என்னுஞ் சிறப்புப்பெயரே அமைவதாகவும் அவற்றைத் தாமரைப்பூ முல்லைப்பூவெனப் பொதுப்பெயருஞ் சேர்த்துக்கூறுதல் என்னை? தாமரை முதலான பொருள் உலகத்தில்லாமலே அழிந்துபோயினும், பூவென்னும்பொருள் எல்லாரானும் இனிதறியக் கிடக்குமன்றே? அல்லது வேறுசில புதுப்பூக்கள் தோன்றுமாயினும் அவையும் பூவெனப்பெயர்பெறுதல் திண்ணமேயன்றோ? இதனாற் பொருள்களின் அருவநிலை உருவநிலை என்னும் இரண்டும் இனிது பெறப்படுவனவாம். தாமரை முல்லை முதலான சிறப்புப்பொருளெல்லாம் கட்புலனுக்கு விளங்கித்தோன்றும் உருவுடைப்பொருளாயிருக்கின்றன. பூவென்னும் பொதுப்பொருளோ அங்ஙனங் கட்புலனுக்கு விளங்குவதன்றாய் மக்கள் மனவறிவாற் கருதியுணரப்படுவதாயிருக்கின்றது. பலதிறப்பட்ட பூக்களையும் பறவைகளையும் விலங்கினங்களையும் மனத்தால் தொகுத்துப்பார்த்து ஆயுமிடத்து அப்பூக்களெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான சிலதன்மைகளும் அப்பறவைகளெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான சிலதன்மைகளும் அவ்விலங்கினங்களெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான சிலதன்மைகளும் இனிதறியப்படுகின்றனவாகலின், அத் தன்மைகளாற்றிரண்ட அருவப் பொதுப்பொருளே உருவுடைய அச் சிறப்புப் பொருளுக்கெல்லாம் நிலைக்களனு மென்பது தெளியப்படும். சுண்ணமும் மஞ்சளுங் கூடியவழிச் செவ்வண்ணம் உண்டாதல்போலப் பூவென்னும் பொதுக்குணப் பொருளில் வேறுசிலசேர்ந்து தாமரைமுதலான சிறப்புப் பொருள்கள் தோன்றுகின்றன. சிறப்புப்பொருளையெல்லாம் பகுத்தால் அவை தனித்தனிப் பொதுப்

பொருளாய் நிலைபெறும். சிறப்புப்பொரு ளெல்லாம் அழிவெய்தும்; பொதுப்பொருள் அழிவெய்தமாட்டா. அன்னம்பட்டர் முதலான தருக்கநூலாரும் சாதிப் பொதுத்தன்மை என்றும் உளதாமென்பர். இக்காலத்து இயற்கைப்பொருள் நூலாரும் பொருள்களைப்பகுத்துக் கலப்புச் சிறப்புப் பொருளெல்லாம் அழியுமென்றும், கலவாத தனிப்பொருளெல்லாம் என்றும் உளவாமென் றுங்கூறுவர். எனவே, சாருவாகம் பௌத்தம் முதலிய வற்றின்வேறாய் இவற்றிற்கெல்லாம் பொதுவான விரிந்த இலக்கணமுடைத்தாய் விளங்கும் இந்துசமயம் என்ப தொன்று தனியே உண்டென்பதூஉம், அங்ஙனம் பொதுவான அதன் கோட்பாடுகள் சில மிகுந்துங் குறைந்தும் வேறுசில உடன்சேர்ந்தும் சாருவாகம் முத லிய மற்று அச்சமயங்களெல்லாம் தோன்றி நடை பெறுகின்றன வென்பதூஉம் நன்குபெறப்படும். ஆகை யால், இந்துசமயம் என்பது பண்டைக்காலந்தொட்டு நடைபெறுகின்ற உண்மைச்சமயமேயல்லது பிறர் கூறு மாறுபோல் இல்லாததொன்றன்று. இவ்விந்துசமயத் தின் பிரிவுகளான சாருவாகம் பௌத்தம் சமணம் மாயாவாதம் வைஷ்ணவம் சைவம் முதலிய சிறப்புச் சமயங்களெல்லாம் அழிந்தொழியினும், அன்றி வேறு சில சமயங்கள் புதிதே முளைப்பினும் இவற்றிற்கெல் லாம் பொதுவாக விரிந்து இவைதம்மை யெல்லாம் தன் கண் அடக்கிக்கொண் டிருக்கும் இயல்புடையதான இந்துசமயம் என்றும் உள்ளதாயேவிளங்கும்.

இனி இப்பெற்றித்தாகிய இந்துசமயத்தின் கோட் பாடுகள் யாவையோவெனிற்; காணப்பட்ட இவ்வுலகி னுக்குக் காணப்படாத முழுமுதற்கடவுள் முதலாய்

உள்ளதென்பதும், அஃது அருவமாயும் உருவமாயும் இவையல்லவாயும் இருக்குமென்பதும், அஃது என்றும் உளதாய் அறிவாய் இன்பமாய் இருப்பதாகலிற் 'சச்சிதாநந்தம்' எனப்படும் என்பதும், அஃது அருவமாய் வழுத்தப்படுதலே யன்றியும் எல்லார்க்கும் வணங்குதற்கு எளிதான உருவத்திருமேனியுடன் விக்கிரகத்தின்கண்ணும் வைத்து வழிபடப்படு மென்பதும், அதனை அறிந்து வழிபடுதற்குரிய உயிர்கள் அறிவுடன் என்றுமுள்ள பொருள்களாய் எண்ணிறந்தனவாய் இருக்குமென்பதும், இவ்வுயிர்கள் தொன்றுதொட்டே அறியாமை வயப்பட்டிருக்கின்றன வாகலின் இவைகள் அவ்விறைவனை வழிபடுமாற்றால் தூய்மை எய்தி அவனோடு ஒற்றுமைப்பட்டு இன்பநுகரு மென்பதும், இவைகள் அறிவு முதிரமுதிர ஒருபிறப்பைவிட்டு மற்றொரு பிறவியிற் செல்லுமென்பதும், இங்ஙனம் இவற்றிற்குரிய பிறவிகள் பலவாய் எண்ணிறந்தனவாகு மென்பதும், இவ்வுயிர்கள் முற்பிறவியிற் செய்தவினை பிற்பிறவியில் வந்து அவைகளால் நுகரப்படு மென்பதும், இவ்வுயிர்களுக்கு உடம்பாயும் கருவிகளாயும் இடங்களாயும் நுகர்பொருளாயுமிருந்து பயன்படுகின்ற அறிவில்லாத சடப்பொருள் என்றும் உளதாமென்பதும் இதற்கு உரிய கோட்பாடுகளாம். இக் கோட்பாடுகளனைத்தும் இவ்விந்தியநா டெங்கும் தழுவப்பட்டு வருகின்றன. இவ்விந்தியநாடு எங்கணுமுள்ள மக்கள் பெரும்பாலார் கடவுள் உண்டென்பதில் இயற்கையிலேயே நம்பிக்கையுடையரா யிருக்கின்றனர். அதனை உருவத்திருமேனியில்வைத்து வணங்கும் விக்கிரகவழிபாடும் இமயமலையுச்சிமுதற் குமரிமுனை வரையிலும் பரந்து காணப்படு

கின்றது. அவரவர் நுகரும் இன்பதுன்பங்களுக்கு அவரவரே உரியர் பிறர் உரியராகார் என்று நாடோறும் வழங்குஞ் சொற்களைக் கேட்டலால், உயிர்கள் பலர் என்னும் உணர்ச்சியும் இவ்விந்தியநா டெங்கும் பரவிக் கிடக்கின்றது. யான் துன்பப்படுதற்கு என்னுடைய அறியாமையே காரணம் என்று இங்குள்ளார் எல்லாரும் கூறுதலால், உயிர்களுக்கு அறியாமை இயற்கையே உள்ளதென்பதும் இவ்விந்தியாவிற்கே உரிய கொள்கையாம். இப்பிறப்பில் யான் அறஞ்செய்தால் மறுமையில் நற்பிறவியடைவேன், இப்பிறப்பில் யான் மறஞ்செய்தால் மறுமையில் யான் தீப்பிறவி யடைவேன் என்று பலருங் கூறுதலால் அடுத்தடுத்துப் பிறவிகள் வருமென்பதும் இங்குள்ளார்க்கு உடன்பாடாகின்றது. ஒருவன் துன்புறுங்காலத்து இஃது யான் முன்செய்த வினைப்பயன் என்று அடுத்தடுத்து வழங்கக்காண்டலால் இருவினை உண்டென்பதும் மற்றிவர்க்கு உடன்பாடாகின்றது. 'உள்ளதுபோகாது இல்லதுவாராது' என்னும் பழமொழி நாடோறுங் கேட்கப்படுதலால் இவ்வுலகம் மாயையிற்றோன்றிய தென்பதும், அம்மாயை அறிவில்லாதாய் என்றும்உள்ள உண்மைப்பொருளாமென்பதும் இந்தியர்க்குக் கருத்தாகின்றன. 'யான் என் அறியாமை விலகிக் கடவுளுடைய அருளுக்குத் தகுதியாவேனோ' என்று ஆங்காங்குப் பலருங் கூறுதலால் 'வீடுபேறு' என்பது அறியாமை நீங்கப்பெற்று முதல்வன் அருளோடு ஒற்றுமைப் படுதலேயா மென்பது இவர்கொள்கை யாகின்றது. நண்பர்காள்! இங்ஙனம் இக்கொள்கைகள் இவ்விந்தியநாடெங்கும் பரவி வழங்குதல் நம்மனுபவத்திற் காணப்படுதலால் இவை

தாம் இந்துசமயம் எனப்படுதற்குப் பொருந்துவனவா மென்பது தெற்றெனவிளங்கும்.

இனி இந்துசமயப்பிரிவான மேற்கூறிய சமயங் களிலெல்லாம் இக்கொள்கைள் சில குறைந்தும் வேறு சில கூடியும் வேறுவேறு பெயர் பெற்றுநிற்றலைக் காட் டுவாம். காணப்படுவதாய் அறிவில்லாத பருப்பொரு ளான இவ்வுலகம் உள்பொருளேயாம் என்னும் அதன் கொள்கையை மட்டும் வற்புறுத்திக் கடவுளும் உயிரும் இருவினையும் இல்லை என்று கூறுவதே சாருவாகமத மாம். இது

"பூதமதினென்று பிரியப் புலனிறக்கு
நீதியினினிற்பன நடப்பனவுமுற்போல்
ஓதும்வகையாகி யுறுகாரியமுலந்தால்
ஆதியவையாமிதனை யறிவதறிவாமே" என்றும்

"இப்படியன்றிக்கன்ம முயிரிறைநேவீறுண்டென்று
செப்பிடு மவர்க்குமண்ணோர் செய்திடுங்குற்றமென்னே
ஒப்பிலாமலடிபெற்ற மகனொருமுயற்கொம்பேறித்
தப்பிலாகாயப்பூவைப் பறித்தமைசாற்றினரே" என்

றும் அவர் கூறுமாற்றால் அறியப்படும். அறிவென்பது நான்கு பொருட் கூட்டத்தின் விளைவாய் உண்டாவ தென்னுஞ் சாருவாகர் போலாது, சடப்பொருளின் வேறாக அறிவாகிய புத்தி ஒன்றுண்டென்று மட்டுங் கூறிக் கடவுளும் உயிருமில்லையென்பதே பௌத்தமத மாம். இதில் அறிவும் அறிவில்லாத சடமும் வேறென் னும் இந்துசமயக் கொள்கை வலியுறுக்கப்படுதல் காண்க.

இனிச் சடப்பொருளும் அதனின் வேறாகிய அறி வும் அவ்வறிவினையுடைய உயிரும், அவ்வுயிரோடியைந்

துவரும் இருவினைகளும் உள்ளனவென்று மட்டும் வற்புறுத்திக் கடவுள் இல்லையெனக் கூறுவதே சமண மதமாம்.

இனி உலகமும் இருவினையும் உயிரும் வியவகாரத்திலுள்ளன, பாரமார்த்திகத்திற் பரப்பிரமம் ஒன்றேயுள்ளது ஏனைய வெல்லாம் பொய்ப்பொருளாம் எனக் கூறுவதே மாயாவாதமாம். இதன்கட் கடவுள் அருவமென்றே வற்புறுத்தப்படுகின்றது. இது

"இருளிற் பழுதை யரவெனவே யிசையு மிரவி யிருங் கதிர்க, ளருளப்பழுதை மெய்யாகி யரவும் பொய்யா மதுபோல, மருளிற்சகமுஞ் சத்தாகி மருவித்தோன்று மாசில்லாத், தெருளிற்சித்தே சத்தாகும் பித்தாஞ் செகத்தின் செயலெல்லாம்" என்றும்,

"அறிவா யகில காரணமா யனந்தானந்த மாயருவாய்ச், செறிவாயெங்கு நித்தமாய்த்திகழ்ந்த சத்தாய்ச் சுத்தமதாய்க், குறிதான் குணங்க ளொன்றின்றிக் கூறும்வேதந் தனக்களவாய்ப், பிறியாதனுபூதிகந் தனக்காய் நின்ற தந்தப் பிரமந்தான்" என்றும் அவர் கூறுதலால் அறியப்படும்.

இனி உலகமும் உயிரும் வியவகாரத்திற் போலப் பாரமார்த்திகத்திலும் உள்பொருள்களேயாம் என்றும், ஆனால் இவை வாசுதேவன் வடிவேயாய் விளங்குமென்றும், அவ்வாசுதேவன் உருவமாகவே யிருப்பானல்லது அருவமாக இருப்பானல்லன் என்றுங் கூறுவதே வைணவமாம். இது

"மாயையா யுயிராய் மாயா காரிய மாகி மன்னி, மாயையாற் பந்தஞ்செய்து வாங்கிடு மவனலன்றி, மாயைபோ

காடுதன் றெண்ணி மாயனை வணங்கப்பின்னை, மாயை போம் போனன்மாயன் வைகுண்டம் வைப்பனன்றே''
என்றவர் கூறுமாற்றால் விளங்கும்.

இங்ஙனம் இம்மதங்களினெல்லாம் இந்துசமயக் கொள்கைகள் சிலபல குறைந்தும் மிகுந்தும் வேறுபட்டும் நிற்றல் இனிதறியப்படும். இனி உலகம் உள்பொருளாதல் சாருவாகத்தானும், அறிவுஞ் சடமும் வேறு வேறாதல் பௌத்தத்தானும், உயிரும் இருவினையும் உளவாதல் சமணத்தானும், கடவுள் அருவநிலையினராய் நிற்றல் மாயாவாதத்தானும், கடவுள் உருவத்திருமேனியுமுடையராதல் வைணவத்தானும் பெறப்படுகின்றன வாகலின் இவையனைத்தும் இந்துசமயப் பிரிவுகளாதற்கு இயைந்தனவேயாம். மற்று இக்கொள்கைகளெல்லாம் தன்கண் முழுதும் அடங்கக்கொண்டு விளங்கும் இந்துசமயந் தான் சிறிதாயினுஞ் சுருங்கும் இயல்பிற்றாதலின்றித் தன்கட்பிரிந்த சமயங்களுமாய் அவற்றின்வேறுமாய் மேற்பட்டுத் தோன்றல் பெரிதும் உற்றுநோக்கறபால தொன்றும்; இது தன்னிற பிரிவான மதங்களில்உள்ள குறைகளையெல்லாம் நிரப்பித் தான் எல்லாநிறைவு முடைத்தாய்ப் பொலிகின்றது.

இனி இவ்விந்துசமய நிறைபொருளைச் சிறிது சிறிதே ஆராய்ந்துபோய்ப் பின் அவ்விந்துசமயமாவதிதுவென்பது காட்டுவாம்.

அறிவு.

சாருவாகர் மதம்பற்றி நிலன் நீர் தீ வளி எனப் படும் பருப்பொருள் ஒன்று சேர்ந்தவழியே அறிவு

தோன்றும் என்பதற்கு இவ்வுடம்பின்கண் உட்கருவி புறக்கருவி என்னும் உறுப்புகளெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்த வழி அறிவு தோன்றுதலும், அவை வேறு வேறு பிரிந்தவழி அஃது அழிதலுமே சான்றாகலிற் சித்து எனவுஞ் சடமெனவும் பொருள்களைப் பகுத்தல்கூடாது சடமேசித்தாம் என்று கூறுது மெனின்; உறுப்புக ளெல்லாம் ஒன்றுகூடிய இவ்வுடம்பு பிணமாய்க் கிடந்த வழி அதன்கண் அவ்வறிவு நிகழக்காணுமையின் அது பொருந்தாது. அற்றன்று, பிணவுடம்பில் உறுப்பின் ஒருமை நோயாற் பிறழ்ந்து போதலின் அதன்கண் அவ்வறிவு நிகழாதாயிற்றெனின்; தாமே ஒன்றுகூடி அறிவைத்தோற்றுவித்த உறுப்புகள் பின் நோய்வாய்ப் பட்டு அவ்வறிவை யிழந்ததென்றல் யாங்ஙனம் பொருந் தும்? அதுவேயுமன்றி அறிவில்லாப் பொருள்களான அவை தாமே ஒன்றுசேருமாறு யாங்ஙனம்? காந்தம் இரும்பைத் தன்மாட்டு வலித்துக்கொள்ளுதல் போல நான்கு பூதங்களும் ஒன்றை யொன்று வலித்துக் கொண்டு ஒருங்குகூடின வெனின்; காந்தம் இரும்பை வலித்துக்கொண்டால் பின் தானே அதனை விடமாட் டாது; அதுபோல நான்கு பூதங்களும் ஒன்றையொன் று பற்றிக்கொண்டால் பின் அவை தாமே பிரியமாட் டா; அங்ஙனம் பிரியாவாகவே அக்கூட்டுறவிற்றோன் றும் அறிவும் அழியாதாய் என்றும் விளங்கிக்கொண் டிருத்தல் வேண்டும். சிறிய காந்தக்கல்லால் வலித்துக் கொள்ளப்பட்ட இருப்பூசி பின் ஒரு பெரியகாந்தக் கல்லை எதிர்ப்படின் அதனுல் இழுக்கப்பட்டு அச் சிறிய கல்லை விடுதல் போல, நாற்பூதக் கூட்டுறவும் வே றென்றாற் கலைக்கப்பட்டு முற்றோன்றிய அறிவு அழியு

மெனின்; அந்நான்குபூதத்தினைத் தவிரப் பிறிதொன்று உண்டென்பது சாருவாகருக்கு உடம்பா டல்லாமை யால் அந்நான்குபூதக்கூட்டத்தினையுங் கலைக்க வல்ல தானபிறிதொன் றுண்டென்றல் அவர்க்குப் பொருந்தா தாகும். அற்றன்று, அந்நான்குபூதங்களுள் ஒன்று ஒரு காலத்து மிகவலியுடைத்தா யெழுந்து ஏனையவற்றின் கூட்டுறவை அழிக்கு மென்று கோடுமாகலிற் பிறி தொன்று வேண்டேமெனின்; முன் அம்மூன்றுபூதங் களோடும் ஒன்றுசேருங் காலத்து மற்றை அந்நான் காம்பூதத்திற்கு அவ்வலிமை எங்கேபோயிற்று? முன் வலிசுருங்கிய பொருளே பின் வலிமிகுதியு முடைத்தா மெனின்; அவ்வாறு முன் சுருங்குதற்கும் பின் அது பெருகுதற்குங் காரணம் என்னை; அஃது அதற்கு இயற்கையாமெனின்; அங்ஙன முரைப்பின் ஒன்றே இயற்கையாக வேண்டு மல்லது தம்மில் மாறுபட்ட இரு தன்மைகள் ஒருபொருட்கட் டோன்றுமெனல் சாரு வாகர் மதத்திற்கே இழுக்காய் முடியும்; என்னை? இன் று ஒருசிறிய ஊசியை மட்டும் இழுக்குங் காந்தக்கல் நாளை ஒருபெரிய இருப்புத்தூணை இழுக்குமெனல் வேண்டும்; இன்று பதினைந்து மணங்கு சுமக்கும் ஒரு கோல் நாளைப் பதினாயிரம் மணங்கு சுமக்குமெனக் கூறல் வேண்டும்; இன்று பத்தரையாற் றுரைகண்ட ஒருபொற்கட்டி நாளை இருபதுமாற் றுரைகாணுமெனக் கூறல்வேண்டும். அங்ஙனங்கூறிற் சாருவாகர் கூறும் இயற்கைமதம் முற்றும் போலியாய் முடியுமாதலின், கருவிகள் தாமே ஒன்றுகூடி அறிவைத் தோற்றுவிக்கு மென்றலும் பின் னொருகாற் பிரிந்து அதனை அழிக்கு மென்றலும் எவ்வாற்றானும் பொருந்தா. இனிச் சடத்தி

னியல்பையுஞ் சித்தினியல்பையும் சிறிது ஆராய்ந்து பார்ப்பார்க்கும் அஃதொன்றினொன்று தோன்றுமெனல் பொருந்தாமை நன்கு விளங்கும். சடப்பொருளெல்லாம் ஒன்றோ டொன்று ஒட்டும், பின் தாமே பிரிய மாட்டா, பிறிதொன்று இயக்கினால் இயங்குந் தாமே இயங்கமாட்டா. கருவேலம் பிசினுங் கருங்கற் பொடியும் ஒருங்கு ஒட்டும் பின்பிரியா, காந்தம் இருப்பூசியைத் தானே இழுத்துத் தன்னோ டொட்டுவிக்கும் பின் அதனை விடுதல் செய்யாது, பந்தை எறிந்தால் ஓடும் தானே ஓடமாட்டாது. மற்று அறிவுப்பொருள்களோ தாமேயும் இயங்கும் பிறிதொன்றனையும் இயக்கும், தாமேயும் அறியும் பிறிதொன்றனையும் அறிவிக்கும். சிற்றெறும்பு தானேயும் இயங்குகின்றது தானே இயங்காப் பனைவட்டுச் சிறுதுண்டினையும் இழுத்துச் செல்கின்றது, புறாக்கள் தாமேயும் பறக்கின்றன தங்குஞ்சுகள் பறக்கும் படியும் கற்பிக்கின்றன. இவ்வாற்றால் அறிவில்லாச் சடத்தினியல்பும் அறிவுடைய சித்தினியல்பும் தம்முள் முற்றும் மாறுபட்டுக்கிடத்தலால் அது நாற்பூதக்கூட்டுறவிற் றோன்று மென்றல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாது. ஆகவே அறிவுஞ் சடமும் வேறுவே றென்னும் இந்துசமயக்கொள்கையே பொருத்த முடைத்தாதல் இனிது பெறப்பட்டது; இப்பெற்றிநன்குணர்ந்த அருணந்தி சிவாசாரியரும்

"அறிவு பூதம தென்னின் வேறு புறத் தறிந்தமை கண்டிலஞ், செறிவு தானுட லத்தெ னிற்சவ மான போதுடேறருமோ, குறிகொ ளாதுடல் வாயு வானது கூடி டாமையி னென்னினீ, பிறித ராதுயிர் நிற்க ஞானமு றக்க மென்பிற வாததே."

"அறிவு டற்குண மென்னி லாணைய தாதியந்தமெ றும் பதா, முறுமு டற்பெரி தானவற்றினு தித்தி டும்பெரி தாகவே, சிறுவு டற்செறி ஞான முஞ்சிறி தாயி டும்பரி ஞமமும், பெறுமுடற்சிறி தாவ தென்பெரி தாவ தென் சில பேசிடே" என்று அவற்றின் வேறுபாடு நன்கு தெரித்தோதினர்.

உயிர்.

இனிப் பௌத்தர்மதம்பற்றி இவ்வுடம்பும் இவ் வுடம்பின்வேறாய் எல்லாவற்றையும் அறிவதாகிய அறி வும் உண்டெனக் கொள்வதல்லது, இவ்வறிவின் வேறா கிய உயிர் ஒன்றுண்டெனக் கூறல் பொருந்தாதெனின்; அற்றன்று, அறிவென்பது ஐம்பொறிகட்கும் புலப்படு வதன்றாய்த் தனியனுபவ அளவாய் உள்ள தொன்றாம். யானிதனைக் கண்டறிந்தேன் அதனைக் கேட்டறிந்தேன் இதனைச் சுவைத்தறிந்தேன் அதனை முகந்தறிந்தேன் அதனைத் தொட்டறிந்தேன் மற்றிதனை எண்ணியறிந் தேன் என்றவழி யெல்லாம் அறியப்பட்ட பொருளும் அதனை அறிந்த அறிவு நிகழ்ச்சியும் எவ்வகை இயை புடையன? பொருளியைபா? பண்பியைபா? பொரு ளியைபாயின் இந்நிலவுலகத்தில் நிற்கும் எனக்கும் இதற்கு மிகவுஞ் சேய்த்தாயுள்ள செக்கர் வானத் திற்கும் எங்கே தொடர்புளது? மற்றுப் பண்பியைபு என்று உரைப்பின் அது பொருந்தும். ஞாயிறு வான் வெளியில் ஓரிடத்திருப்ப அதன் ஒளி யாண்டும் விரித லானும், ஒருகற்றோர் ஓரிடத்திருப்ப அவரதுபுகழ் யாண் டும் பரவுதலானும் பண்பையுடைய பொருள் ஓரிடத்தே

யிருந்ததாயினும் அதன்பண்பு அவ்விடமட்டில் வரை யறைப்படாது மேலுமேலும் விரிந்து செல்லும் இயல் பினதாய்க் காணப்படுகின்றது. செக்கர்வான் விசும்பிற் பெருஞ்சேய்மைக்கண்ணே காணப்படுவ தொன்றாயி னும் அதன் பண்பான சிவப்புநிறம் தன்னைச்சூழ விரிந் து நிறைந்திருக்கும் வெளியின் நுண்ணிய அணுக்களை அசைத்து அம்முறையே கண்ணின் மேற்பரப்பிற் சென்றுதாக்க, அங்கே நிறைந்துநிற்கும் அறிவானது அதனைப் பற்றுகின்றது. இனம் இனத்தையே பற்றும் என்னும் வழக்கால் பண்புவடிவான சிவப்பு நிறத்தை யறிகின்றஅறிவும் பண்புவடிவாகவே யிருக்க வேண்டு மென்பது துணியப்படும். இங்ஙனந் துணியப்படவே சிவப்பு நிறஞ் செக்கர்வானத்தை விட்டு வேறு தனித்து நில்லாமை போலப் பண்புவடிவான அறிவும் தான் றனித்துநில்லாதாய்ப் பிறிதொருபொருளைப் பற்றியே நிற்கும். அப்பொருள் யாதோவெனின் அதுவே உயிர் என்று பெறப்படும் என்க.

இன்னும் இவ்வறிவு உயிர்க்கு ஒரு பண்பாமென் பது 'நான் அறிந்தேன்' 'என் அறிவு' என்னும் வழக் கில் நான் என்பதொரு பொருளும், அதனோ டொற்று மைப்பட்ட அறிதற்பண்பும் பெறப்படு மாற்றால் இனிது துணியப்படும். 'அறிவு' பண்பாதலன்றிப் பொருளா யின் அவ்வாறதனை வழங்குதற்கு வேறொருவாற்றா னும் ஒருகாரணம் பெறப்படுவதில்லை என்க. ஆகவே, பௌத்தர் கூறுமாறு அறிவு ஒருபண்பிப்பொரு ளாக மாட்டாதென்பதும், அதனையுடைய உயிர் வேறுதனி யே யுளதென்பதும் இனிது பெறப்படுகின்றன.

" உருவாதி கந்தங்க ளைந்துங் கூடி பொருவன்வே
றொருவனிலை யென்றுரைக்கும் புத்தா
உருவாதி யைந்தினையு முணர்பவர்யா ரென்ன
வுணரும் விஞ்ஞான மென்றாய் ஞான முணர்ந்தவரார்
உருவாதி பொருள்காட்டித் தனைக்காட்டுஞ் சுடர்போ
லுணர்வு பிறிதினை யுணர்த்தித் தனையுணர்த்து மென் [னின்
உருவாதி பொருளினையுஞ் சுடரினையுங் காணு
முலோசனம்போ லுணர்வு பொருளுணர்பவன் வே
றுண்டே" என்ற சிவஞானசித்தித் திருவாக்கும் இத
னை வலியுறுத்தும்.

இனி ஏகான்மவாதிகள் மதம்பற்றி அறிவுடைய உயிர் ஒன்றே உடம்புகடோறும் வேறுவேறாய்க் காணப் படுகின்ற தென்றும், குடங்கடோறும் வேறுவேறாய்த் தோன்றும் திங்களின்வடிவு அக்குடங்களுடைந்தவழி யில்லையாய்த் திங்கள் ஒன்றுமே நிலைபெறுதல்போல இவ்வுடம்புகளெல்லாம் போயவிடத்து உயிர் ஒன்றாக வே யிருக்கு மென்றுங் கூறுவதே பொருந்து மென்னின்; அற்றன்று, திங்களினிடத்துக்காணப்படும் ஒளி வடிவும் வட்டவடிவும் அதன்நிழல்க ளெல்லாவற்றிலுங் காணப்படுதல் போல ஒருயிரினிடத்துக் காணப்படும் அறிவுஞ் செயலும் ஏனை உயிர்களிடத்துங் காணப்படு தல்வேண்டும். அங்ஙனமன்றி அவை ஒவ்வொருவரிடத் தொவ்வொருவாறாய்ப் பலதிறப்பட்டு நிகழக் காண்ட லால் உயிர்ஒன்றேயென்னுமுரை ஒருசிறிதும் பொருந் தாது. அற்றன்று, நீரின் அசைவாற் றிங்களின்நிழ லும் அசைவதுபோற் றோன்றினும் திங்களுக்கு அவ் வசைவு வாராமை போல, உடம்பின் வினைகளால் உடம்பி னுள்ளிருக்கும் உயிர் துடக்குறுதல்போற் றோன்றி

னும் ஒன்றபோகிய அவ்வுயிர்க்கும் இயற்கையில் அவ் வினைத்துடக்கு இல்லையா மெனின்; ஈண்டு இவ்வுவமை பொருந்தாது. உயிரின் சேர்க்கையின்றி உடம்பு ஒரு வினை செய்ய அவ்வினை உயிரின்கட் பற்றுவதாயினன்றே நீரினசைவையும் அதுபற்றுந் திங்களின் நிழலையும் அவ்வா றுவமை கூறலாம்? உயிரின் சேர்க்கையில்லா வுடம்பு சிறிதாயினும் வினையின்றிக்கிடத்தல் பிணவுடம் பின்கண் வைத்து இனிதறியப் படுதலால், உடம்பினுல் உயிர் துடக்குறுமென்றல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? இஃ துண்மையா னுணர்ந்த சைவசித்தாந்த முதலாசிரியர்,

"அவ்வுடலி னின்றுயிர்ப்ப வைம்பொறிக டாங்கிடப்பச்
செவ்விதி னவ்வுடலிற் சென்றடங்கி—அவ்வுடலின்
வேறின்று கொண்டு விளையாடி மீண்டதனை
மாறனுட னியல்லை மற்று"

"கண்டறியு மிவ்வுடலே காட்டொடுங்கக் காணுதே
உண்டிவினை யின்றி யுயிர்த்தலாற்—கண்டறியு
முள்ளம்வே றுண்டா யொடுங்கா துடனண்ணி
யுள்ளதா முண்டிவினை யூண்" என்றருளிச் செய்
தார். நாலடியாரினும்,

"நார்த் தொடுத் தீர்க்கிலென் நன்ருய்ந் தெடுக்கிலென்
பார்த்துழிப் பெய்யிலென் பல்லோர் பழிக்கிலென்
தோற்பையுள் நின்று தொழிலறச் செய்தூட்டுங்
கூத்தன் புறப்பட்டக்கால்" என்றிவ்வுண்மை தெருட்

டப்பட்டது காண்க. ஆகவே, உடம்பினைத் தொழிற் படுத்துவ துயிரேயல்லது உயிரினைத் தொழிற்படுத்து வது உடம்பன்ரும். அன்ருக, உயிர்கள் பலவாயும், பல

திறப்பட்ட வினைநுகர்ச்சிக ளுடையவாயும் இருக்கு மென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போற் பெறப்படுவ தாம். ஆதலால், அவர் கூறும் ஏகான்மவாதம் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாது.

வினை

அற்றேலஃதாக, இனி உயிர்கட்கு வினைஉண் டென்பது எவ்வாறு துணியப்படுமெனின்; தாய்வயிற் றிற் கருக்கொண்டு பிறக்கும் மகவு எவ்வகைக்குற்றமு முடையதன்றாகவும், ஒன்று தான்பிறந்த குடும்பத்தால் மிகவறுமைப்பட்டுப் பெருந்துன்ப மெய்துதலும், மற் றொன்று தான்பிறந்தகுடும்பத்தால் மிக்கசெல்வவளம் பொருந்தி இடையறாது இன்பந்துய்த்தலும், ஒன்று நல்லறி வுடையதாய்ப் பலராற் பாராட்டப்படுதலும், பிறிதொன்று தீய வறிவுடையதாய்ப் பலரால் இகழப் படுதலும், ஒன்று கலையறிவுநிரம்பிப் பெரிய புலவோ னெனப் பாராட்டப்படுதலும், ஏனையொன்று அஃதின் றிப் பெரும்பேதையென இகழப் படுதலும் என்னை யென்று சிறிது ஆராய்ந்து பார்ப்பின் இவ்வகையான பல வேறுபாடுகளுக் கெல்லாம் இன்றியமையாததான காரணம் ஒன்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது போதருமன் றே? அக்காரணந்தான் யாதோவெனின், அஃதுயிர்க ளுக்குப் பண்டுதொட்டே அமைந்து கிடந்த வினையே யல்லது பிறிதில்லையென்க. இவ்வுண்மை யுணர்ந்தே பெரியாரும்,

"பேறிழ வின்பமோடு பிணிமூப்புச் சாக்காடென்னும்
ஆறுமுன் கருவுட்பட்ட தவ்விதி யனுபவத்தா
லேறிடு முன்புசெய்த கன்மமிங் கிதனுக்கேது

தேறுநீ யினிச்செய் கன்ம மேலுடற் சேருமன்றே"
என்று அருளிச்செய்தனர்.

முற்பிறவி பிற்பிறவி

இனி இப்பிறவியில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகொண்டே உயிர்கட்கு முற்பிறவியும் பிற்பிறவியு முண்டென்பது துணியப்படும். இன்று இந்நூல் தோன்றுதலும் பயிலப்படுதலுமாகிய நிகழ்ச்சி யெல்லாம் இதற்கு முற்பட்டநாளில் யாம் இதனைஇயற்றிய செயல்களின் பயனும் அல்லவோ? இன்று நடைபெறும் இதன் பயிற்சியெல்லாம் இனிவரும் நாட்களிற் சைவசித்தாந்தம் மிகவுந்தழைத்தோங்கவும் அதனால் எல்லாரும் பேரறிவும் பேரின்பமு மெய்தவும் பயன்படும் அல்லவோ? இதற்குமுன்நாட்களில் தன்னுடம்பின் கூறுபாடறிந்து அதற்கியைய உண்ணவேண்டும் உணவின் வரைகடந்து வேறுபல புதியஉணுக்களைத் தான் வேண்டியபடியெல்லாம் உண்டான் ஒருவன் அப்போது அதன்பயன் அறியாது பின் பத்துநாட் கழித்து இன்று வயிற்று நோயால் வருந்தும்போது இது முன் வரம்புகடந் துண்ட வுணவால் வந்ததென் றறியாது "இஃது எனக்கு எங்ஙனம் வந்தது? எங்ஙனம் வந்தது" என்றெண்ணி எண்ணித் துயர்உறுகின்றான். பின் மருத்துவனை வருவித்து மருந்து ஊட்டப்பெறுங்கால் அவ்வூட்டப் பெற்ற அந்நேரத்தே யாயினும் அன்றி அந்நாளே யாயினும் நலம்பிறவாவிடினும், அஃதுண்ட பின்னேரத்தேனும் பின்னாளேனும் நோய்தீர்ந்து நலமெய்தல் கண்டாமன்றே? இங்ஙனமே யாம் இப்பிறவியில் இன்பதுன்பம் நுகருங்கால்

இப்பயன்களைத் தந்த வினைகள் முற்பிறவியில் அமைந்து கிடந்தன வென்பதனை மறந்தோமாயினும், அவை உள வாதல் ஒருதலையேயாம். இனி முற்பிறவியிற் செய்த தீவினைகளால் இப்பிறப்பில் எய்துந் துன்பங்களை அறிவொழுக்கத்தானும் அன்பொழுக்கத்தானுந் துடைத்துக்கொண்டால் இனிவரும் பிறவியில் இன்புறுதல் ஒருதலையாமன்றோ?

அற்றேலஃதாக, முற்பிறவியிற் செய்தவினை இப்போதொரு சிறிதாயினும் நினைவுகூரக் கூடவில்லையே யெனின்; நன்றுசொன்னாய், 'நுங்கள் இல்லத்தில் நேற்றிரவு கறித்த கறியுங்குழம்பும் யாவை?' என்று உசாவினால் அவற்றை மறந்து விடைபகரத் 'தெரியாமல் விழிப்பார் நம்மனோரில் எத்தனைபேர் உளர்! நேற்றுநீங்கள் காலைமுதல் மாலைவரையிற் செய்தன வெல்லாம் சொல்லுக வென்றால் அவை சொல்லத் தெரியாது விழிப்பார் எத்தனைபேர் உளர்! அஃதிருக்க, முற்றும் நினைவுகூரக் கூடாவிடினும் முன்னாளிற்செய்த சிலவற்றையேனும் பின்னாளில் நினைவுகூர்கின்றோமே யெனின்; நீவிர் குழவிப்பருவத்துச் செய்தன ஒருசில வேனும் இம்மனிதப் பருவத்து நினைக்கமாட்டாமல் முழுதும் மறக்கின்றமையால் 'யான்குழவியா யிருந்திலேன்' எனக்கூறல் அமையுமோ? காலம் நீள நீள மறதியும் நீளும்; காலத்தினாற் றோன்றும் மாறுதல்கள் கணக்கிறந்தன. இன்றைக்கிருந்த ஒருபொருளின் நிலை நாளைக்கு அவ்வாறே காணப்படுவதில்லை; நாளையிருப்பது மற்றைநாட் காணப்படுவதில்லை. ஆ! காலத்தினாற் செய்யப்படும் புதுமைகள் என்னே! என்னே! ஒருவனைக் குழவிப் பருவத்தில் வைத்துப் பிடித்த படமும்,

மனிதப் பருவதில் வைத்துப் பிடித்த படமும், முது மைப் பருவத்திற் பிடித்தபடமும் ஒன்று சேர்த்துப் பார்த்தால், அம்மூன்று உருவும் மூன்றுவேறு மனித வுருக்களாய்த் தோன்றுமே யல்லது ஒன்ருய்த்தோன் ரு. ஆ! ஒவ்வொருநொடியும் மனத்தினுங் குறிக்கப் படாத அத்தனைவிரைவாய் எத்தனை எத்தனை மாறுதல் கள் நிகழ்கின்றன! இந்நிலவுருண்டையானது ஒருநொடி யிற் பதினெட்டரைமைல் விழுக்காடு ஒருமணிநேரத் தில் ஆயிரத்துநூற்றுப்பத்து மைல் இடம் சுழன்று செல்வதைப் பாருங்கள்! இவ்வளவு விரைவாய்ச் சென் றும் இதன் இயக்கமும் மாறுதலும் நமக்குப் புலப்படு கின்றனவா? இல்லையே. இங்ஙனம் ஒவ்வொருநொடியும் மனத்தினும் மிக்குச்செல்லும் அத்துணைவிரைவுடன் நடைபெறும் மாறுதல்களின் இயல்புணர்ந்தே பௌத் தரிற் கணபங்கவாதிகளென ஒரு சாரார் தோன்றினர். சூறைக்காற்றினிடையிலகப்பட்ட இலவம் பஞ்சு போல், மிகவிரைந்துநிகழும் இம் மாறுதல்களின் இடைக்கிடந் துழலும் நம்உயிர்கள் அவற்றை முறைமுறையே மறந் து விடுதல் இயற்கையேயாம். இங்ஙனம் மறக்கப்படு வது பற்றி ஒருபொருளினிருப்பு இல்லையென்று மறுக் கப்படுதல் சிறிதும் பொருந்தாதாகலின், இப்பிறப்பிற் கேதுவான முற்பிறவியும் அவற்றிற்செய்த வினைகளும் உண்டென்பது தேற்றமேயாம். இனி இப்பிறவியிற் செய்யப்படும் வினைகள் அளவிறந்தனவாகலின் இவற் றின்பயனைத் துய்த்தொழித்தற்கு மேலும் மேலும் பிறவிகள் இடையருதுதோன்று மென்க. வினைகள்உள வாங்காறும் உடம்பு ஒழியாது; இதுபற்றியே முற்றத் துறந்த பட்டினத்தடிகளும்,

"வினைப்போக மேயொரு தேகங்கண் டாய்வினை தா னெழிந்தால், தினைப்போதளவு நில்லாது கண்டாய் சிவன்பாதம்நினை, நினைப்போரைமேவு நினையாரை நீங் கிந் நெறியி னின்று, வினைப்போ லொருவருண்டோ மனமே யெனக்குற்றவரே" எனவும்,

"அன்னையெத்தனை யெத்தனை யன்னையோ வப்பனெத் தனை யெத்தனை யப்பனோ, பின்னையெத்தனை யெத்தனை பெண்டிரோ பிள்ளையெத்தனை யெத்தனை பிள்ளையோ, முன்னையெத்தனை யெத்தனை சென்மமோ மூடனாயடி யேனு மறிந்திலேன், இன்னு மெத்தனை யெத்தனை சென்மமோ வென்செய்வேன் கச்சியேகம்பநாதனே" என்று திருவாய்மலர்ந் தருளினார்கள்.

இனி இவையெல்லாம் பொருந்துமாயினும், முற் பிறவி உண்டென்பதற்கு மட்டுங் காட்சியளவையின் வைத்துச் சிலகுறிப்புகள் காட்டல் வேண்டுமெனின்; அவையுஞ் சிறிதுகாட்டுவாம். தாய்வயிற்றைறயகன்று பிறந்தமகவினை எடுத்துப் பாலூட்டப் புகுங்கால் உல கப்பழக்கஞ் சிறிதுமறியா அம்மகவு வாய்கூட்டிக் கொங் கையை இழுத்துப் பாலுண்ணல் கண்டாமன்றே? அஃதங்ஙனமுண்ண எவ்வாறு கற்றது? என்றாராயின் அது முற்பிறவியில் அங்ஙனம் வாய்கூட்டியுண்ட பழக் கத்தால்வந்ததேயாம் என்பது நன்குபுலப்படும். இது வொன்றோ, இன்னும் அம்மகவு மக்கள்முகத்தைப் பார்த்து நகையாடத் தெரியாப்பொழுதே உறங்குங்கா லத்துப் பாலொழுகும் வாய்விரித்து நகைப்பதுங் கண் டாமன்றே? அஃது அங்ஙனம் யாரைக்கண்டு நகைக்கின் றது? கனவில்நகைக்குமென்னின்; நாமெல்லாம் நனவிற்

றோன்றியதைக் கனவிற்காண்கின்றோம்; நனவிற்காணப் படாதன கனவிற்றோன்றுமாயின் அவை முற்பிறவி யின் றோற்றமா மன்றோ? நனவின்பழக்கம் சிறிதுமில் லாத அம்மகவுக்கு நனவுங் கனவு மொன்றே யன்றோ? ஆனால், நனவில்வெளியுலாவுகின்ற அதனறிவு கனவில் உள் உலவாநிற்ப, அவ்வாறுலவுங்கால் முற்பிறவியிற் கூடிய பழக்கங்கள் சில அதற்கு நினைவிற்றோன்ற அங் ஙனம் நகையாடுகின்றது. ஆகலின், குழவிப்பருவத் துயிர்கள்மாட்டுக் காணப்படும் நிகழ்ச்சிகொண்டே முற் பிறவி யுண்டென்பது நாட்டப்படுதல்காண்க.

கடவுள்

இனி இருவினையே தன்னைச்செய்தோன் அறிவிற் பதிந்துகிடந்து பின்னை அவன் தன்னை நுகர்ந்து ஒழித் தற்பொருட்டு உடம்பினைத் தோற்றுவிக்கும், இதற்கு வேறொருகடவுள் வேண்டாமெனக்கூறும் சமணர்மதம் பற்றிக் கடவுள் ஒன்றில்லையெனக் கூறினால் வரும் இழுக்கென்னை யெனின்; வினை என்பது தொழிலா கும். வினை தன்னைச் செய்தானைவிட்டுப் பிரிந்திராத தன்மையேயாயினும், அவ்வினையே இவ் வுடம்பினைத் தோற்றுவிக்கு மெனல் பொருந்தாது; என்னை? அஃ தோர் அறிவில்லாத நிகழ்ச்சியாகலி னென்க. அற்றன்று, வினைதானே உடம்பினைப்படைப்பதன்று, அது தன் னையுடைய உயிரின் றுணைகொண்டு அதனைப்படைக்கு மெனின்; அறிவின்றி வினைவயப்பட்டுக்கிடக்கின்ற ஓ ருயிர்தானே தன்வினையை நுகர்ந்தொழித்தற்பொருட்டு ஓருடம்பைப்படைக்குமென்றல் யாங்ஙனம்? அங்ஙனம்

படைக்கவல்லதாயின் முன்னெடுத்தவுடம்பையே விடா திருக்க அமையுமன்றோ? இறப்புவருங்காலத்து அவ் வுடம்பைவிடவேண்டுமேயென நினைந்து நினைந்து அஃ து இரங்குதல் என்னை? இவ்வாறு வினைஅறிவிலதாக விற்றனே ஒருடம்பைத் தோற்றுவியா தாகலானும், வினைசெய்தஉயிர் அறிவின்றி வலிபிழந்து கிடத்தலால் அதுதானும் அதனைப் படைத்துக்கொள்ள மாட்டாமை யானும், இவையிரண்டின்வேறாக உடம்பைப் படைக்க வல்லது பிறிதொன்று வேண்டுமென்னும் ஒழிபளவை யாற் கடவுளே அதனைப் படைக்குமென்பதும், அது தானும் இவ்வுலகுயிர்க்கு முதலாயுளதா மென்பதும் பெறப்படும்; இஃதுணர்ந்த பெரியாரும்,

"அநாதியே லமைவின்றெனின் மலமாயை கன்ம மணுச்சிவன், அநாதிகன்ம மணுக்கள் செய்யவறிந்து கன்ம முடற்செயா, அநாதிகாரியமா முடற்களசேத னம் மணையாவறிந், தநாதியாதி யமைக்கவேண்டு மமைப்பினோடு மநாதியே" என்றருளிச் செய்தனர்.

இனி மாயாவாதிமதம் பற்றிக் கடவுள் ஒன்றே அருவாயுளதென்றும், ஏனையுருவுடை உலகம் முதலா யினவும் உயிரும் அதன்கட்பொய்யாய்த் தோன்றுகின் றன வென்றும், உண்மையான் உணர்ந்தவழிக் கடவுள் ஒன்றுமட்டுமே பெறப்படு மென்றும் உரையாமோ வெனின்; தோன்றுவதொரு தோற்றம் மெய்யே யாயி னும் பொய்யேயாயினும் தோன்றப் பெறுவதனால் அஃ தோர் உருவமுடைத்தாதல் வேண்டுமன்றே? கடவுள் அருவப்பொருளாமென முற்கூறிப் பின் அதன்கண் உருவுடைப்பொருளெல்லாம் பொய்யாய்த் தோன்று

மென்றன் முன்னொடுபின் மலைவாமன்றோ! காணப் படுகின்ற இவ்வுலகுயிர்களைக்கொண்டே காணப்படாத கடவுளை யறியவேண்டியிருத்தலிற், காணப்படுமிவற் றை யெல்லாம் வெறும் பொய்ப் பொருளென்றொழித் தாற் பின் காணப்படாத கடவுளைமட்டும் மெய்ப்பொரு ளென்று துணிந்து உரைத்தற்கு வேறொரு வாற்றானும் ஒருகாரணம் பெறப்படாமையானும், உலகத்துப்பொ ருள் அழியாது என்றும் உளதாம் என்னும் இயற்கைப் பொருணூற் கொள்கையோடு அது முரணுதலானும் அங்ஙனங் கூறுதல் பொருந்தாதென்க.

இன்னும் எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுள் அரு வமாகமட்டும் இருக்குமென்றொரு வரையறை கட்டிச் சொன்னால் அஃதுருவமாகின்ற ஆற்றலில்லாததென்று கொள்ளப்படுமாகலானும், அருவமாகிய வெளி உயிர் முதலியவற்றோடொப்ப ஒன்றெனக் கொள்ளப்படுமல் லது வேறு தனியியல்பு உடையதாகா தாகலானும் அது வும் பொருந்தாது. இவ்வுண்மை

"உலகினிற் பதார்த்தமெல்லா முருவமோ டருவமாகி
நிலவிடு மொன்றொன்றாகா நின்றவந் நிலையேபோல
அலகிலா வறிவன்றானு மருவமே யென்னிலாய்ந்து
குலவிய பதார்த்தத்தொன்றாய்க் கூடுவன் குறித்திடா
யே" என்னுந் திருமொழியால் இனிது விளங்கும்.

மக்கள் உயிரின்நிலை அறிவும் உணர்வும் என இரு திறப்படும். அறிவைப்பார்க்கிலும் உணர்வே சிறந்த தாம். அறிவு உருவத்தைப்பற்றிநிகழும், உணர்வு அஃ தின்றியும் நிகழும். உயிரின் அறிவாற் பற்றப்படாத அருவவியலுடைய முழுமுதற்கடவுள் அன்பு என்னும்

உணர்வு நிலையாற் பற்றுதற்கெளியனாய் ஓர் உருவத் திருமேனி கொண்டு எழுந்தருளி வந்து அருள்புரிவனாகலின் இறைவற்கு அருவத்திருமேனியட்டு மூண்டென்றல் இழுக்காம். இது,

"விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போன்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோல்நட்டு உணர்வு கயிற்றினுன்
முறுகவாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே" என்ற

தமிழ்மறையானும்,

"ஆத்மாந மரணிம் க்ருத்வா ப்ரணவஞ் சோத்தராரணிம், த்யாந நிர்மத நாப்யாஸாத் தேவம் பச்யேந் நிகூடவத், திலேஷு தைலம்ததிநீவ ஸர்பி ராபஸ்ரோதஸ் ஸ்வரணீஷு சாக்நி" என்னும் வடமொழி உபநிடத மறையானும் இனிது பெறப்படும்.

அற்றேற் கடவுள் உண்டென்று இங்ஙனம் ஆராயும் அறிவா லறிந்தறியப்படுவதில்லை யாயின், இவ்வாராய்ச்சிகளெல்லாம் வெறும்போலியாய் முடியும் போதுமெனின்; அற்றன்று, அறிவால் ஆராய்வதெல்லாம் கடவுள் உண்டென்பதனை உறுதிப் படுத்துதற்கே யன்றி அதன்உண்மை யுணர்தற் கன்று. அழகிற் சிறந்த மடந்தையின் உறுப்பிலக்கணங்களை அறிந்து மகிழ்வது அறிவு நிலையாய்ப், பின அவளோடு இணங்கி இன்ப நுகர்ந்தறிவழிதல் உணர்வு நிலையாதல்போல இறைவனுண்டென்று மட்டும் ஆராய்ந்தறிதல் அறிவின்பயனென்றும், பின் அவனோடொருமித்துப் பேரின்பத் தழுந்தல் உணர்வின்பய னென்றுந் தேறப்படும். ஆகையால் அறிவுக்கு விளங்காத இறைவன் அன்பாற் கரைந்

துருகித் தேம்பும் அன்பர் உணர்வுக்கு விளங்கித் தோன்றி அருள்புரிவனாகலின் அவற்கு உருவமுண் டென்ப தொருதலையாம். இது

"இல்லாமுலைப்பாலுங் கண்ணீரு மேந்திழைபால்
நல்லாய் உளவாமா னீர்நிழல்போல்—இல்லா
அருவாகி நின்றானை யாரறிவார்தானே
யுருவாகித் தோன்றானே லுற்று" என்னுஞ் சிவ

ஞானபோதத் திருமொழியானும்,

"ருதம் ஸத்ய பரப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்களம் ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம் சங்கரம் நீலலோகிதம்." என்னும் நரசிம்மதாபினியுபநிடதத்தானும்,

"நமோஹிரண்ய பாஹவே ஹிரண்யவர்ணாய
ஹிரண்யரூபாய, ஹிரண்ய பதயேம்பிகாபதயே
உமாபதயே பசுபதயே நமோ நம:" என்னும்

மந்திரம் இறைவற்குப் பொன்வண்ணம் பொற்றோள் முதலியன கூறுதலானும், மண்டல பிராமணமும் இவ்வாறே

"பஞ்சவக்த்ரம் உமாஸஹாயம் நீலகண்டம்
ப்ரசாந்தம் அங்குஷ்டமாத்ர புருஷ:" என்று

கூறுதலானும், கைவல்யோபநிடதம் நெஞ்சத்தாமரை யிற் பெருவிரல் அளவினனாய் ஒளிவிளக்க முடையோ னாய் உறையும் முதற்பொருளை வழிபடுமாறு கூறு தற் கெழுந்து

"ஹ்ருத்புண்டரீகம் விரஜம்" என்று நிட்களோ பாசனை சகளோபாசனை யென்னும் அருவ வழிபாடும் உருவ வழிபாடும் உடன்வகுத்துக் கூறுதலானும் தெளி வாகப் பெறப்படும். இதனால் இறைவர்க்கு உருவவழி

பாடு சொல்லியபாகஞ் சிறிதும் உபநிடதங்களுட் காணப்படாதென்று பிரம சமாஜத்தார் கூறுவதூஉம் போலியாதல் காண்க.

இனி வைணவர்கூறுமாறு இறைவனுக்கு உருவமட்டு முண்டென்று கூறுமோவெனிற்; கூறும்; என்னை? அங்ஙனம் வரையறுத்துக் கூறின் அஃது அருவமாதற்குரிய ஆற்றல் உடையதன் றெனவும், உருவுடைப் பொருள்களான நிலன் நீர் தீ வளி என்னும் இவற்றுள் ஒன்றாய் ஒழியுமெனவுங் கூறப்படு மாகலினென்க.

என்றிங்ஙனங் கூறியவாற்றால் இந்துசமயம் எனப்படுவது இமயமுதற் குமரியீறாக யாண்டும் பொதுவாய்ப் பரவிவழங்கும் பொதுக்கொள்கைக ளாதலும், இக்கொள்கைகளுட் சிலசில வெடுத்து வற்புறுத்து அவைதம்மை மட்டுங் கைக்கொண்டுவரும் சாருவாகம் பௌத்தம் முதலிய சமயங்கள் இந்துசமயப் பிரிவாய்ச் சிறியனவாய் அதன்கண் அடங்குதலும், இந்துசமயப் பொதுக்கொள்கைகள் விரிந்த இலக்கண முடையவாய் இவற்றையெல்லாம் தம் அகத்தே யடக்கி விரிதலும், இக்கொள்கைகள் எல்லாவாற்றானும் பொருத்த முடையவாய் விளங்கலும் அறிவுறுத்தப்பட்டன.

இனி இவ்விந்துசமயம் எனப்படுவ தியாதென்று உண்மையான் ஆராயும்வழி அதுவே சைவசித்தாந்தம் என்னும் வேறு பெயரான் வழங்கப்படுவதென்ப தினிது புலப்படாநிற்கும்.

ஜடமாகிய உலகமும் சித்தாகிய அறிவும் வேறு வேறா மென்பதும், அறிவுடைப்பொருள் உயிராமென்பதும் சித்தாந்தத்தின் கொள்கைகளாம்; இதற்கு மேற்கோள்:

அ

"அசத்தறியாய் கேனீ யறிவறிந்த வெல்லாம்
அசத்தாகு மெய்கண்டானுயின்—அசத்தலாய்
நீரிலெழுத்தும் நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரும்
ஓரிலவையின்ருமா ரெுப்பு"

இவ்வுயிர் இருவினைகளுட்பட்டுப் பிறப்பிறப்புக்களிற் சுழன்றுகொண்டு இயற்கையே அறியாமையுடைத் தாய் மாயையால் அறிவுவிளங்கப்பெற்று வரும் சித் துப்பொருளா மென்பது

"அசித்தருவியாபகம்போல் வியாபகமருவ மன்ருய்
வசித்திட வரும் விபாபி யெனும்வழக் குடையனுகி
நசித்திடா ஞானச்செய்தி யநாதியே மறைத்துநிற்கும்
பசுத்துவ முடையனுகிப் பசுவென நிற்குமான்மா"

"மாயையின் வயிற்றுண் மன்னி வருஞ்செயன் ஞான மிச்சை, யேயுமிக்கலாதி மூன்ரு லேகதேசத்தி னேய்ந் திங், காயுமுக்குணங்க ளந்தக் கரணங்க ளாதியெல் லாங், காயபந்தங்களாகிக் கலந்துடனிற்கு மான்மா"

"சூக்குமதேகி யாகித் தூலரூபத்தின் மன்னிச்
சாக்கிர முதலாயுள்ள வவத்தையுட்டங்கி யெங்கும்
போக்கொடு வரவுமெல்லாம் புரிந்துபுண்ணியங்கள்பாவ
மாக்கியும் பலன்களெல்லா மருந்திபு நிற்குமான்மா"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருமொழிகளான் நன்கு துணியப்படும். இதன் கண்ணே வினைகளும் முற்பிறவி பிற்பிறவிகளு முண்டென்பது இனிது பெறப்படுதல் காண்க.

இனிக் கடவுள் என்பது சிற்றுயிர்களின் வேருய் எல்லா அறிவும் எல்லா முதன்மையும் எல்லா ஆற்ற

னும் எல்லா இன்பமும் ஒருங்குடையதா யிருக்குமென் பதும், அஃது அருவாய் உருவாய் அருஉருவாய் இவை யும் அல்லவாய்த் தோன்றுமென்பதும், அஃது உல குயிர்களுமாய் அவற்றின் வேறுமாய் அவற்றினுள்ளு மாய் இரண்டறநிற்கும் என்பதும்

"குறித்ததொன் றாகமாட்டாக் குறைவிலனுதலானும், நெறிப்பட நிறைந்தஞானத் தொழிலுடை நிலைமையா னும், வெறுப்பொடு விருப்புத்தன்பான் மேவுதலிலா மையானும், நிறுத்திடு நினைந்தமேனி நின்மல னருளி னாலே"

"அருவமோ ரூபாரூப மானதோ அன்றிநின்ற, உருவ மோ உரைக்குங்கர்த்தா வடிவெனக் குணர்த்திங்கென் னில், அருவமும் ரூபாரூப மானது மன்றி நின்ற, உரு வமும் மூன்றுஞ் சொன்னஒருவனுக் குள்ளதாமே"

"உலகெலா மாகிவேறாய் உடனுமாய் ஒளியாய் ஓங்கி, அலகிலா வுயிர்கள்கன்மத் தாணையின் அமர்ந்து செல் லத், தலைவனாய் இவற்றின்றன்மை தனக்கெய்த லின் றித்தானே, நிலவுசீ ரமலனாகி நின்றனன் நீங்கா தெங் கும்" என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருமொழிகளான்

உணர்க. இதுகாறும் கூறியவாற்றாற் சைவசித்தாந்தந் தவிரப் பிறிது எந்தச் சமயமும் இந்துசமயம் என்னும் பெயர்க்கு உரியதாகாமை காண்க. ஓம்சிவாயநம:

ஓம்

சமரச சன்மார்க்கம்

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருக்குறள்.

'சமரச சன்மார்க்கம்' என்னுஞ் சொற்றொடர் 'எல்லாரையும் ஒற்றுமைப்படுத்தும் உண்மைநெறி' என்று பொருள்படுவதாகும். எல்லாரும் ஒன்றுபட்டு அளவளாவும்படி செய்யும் சன்மார்க்கமானது அவர் எல்லாருந் தழுவத்தக்க ஒரு பேருண்மையை இனிதெடுத்து விளங்க அறிவுறுத்துவதாகும். 'உண்மை' என்பது பொருள்களில் என்றும் நிலைபேறுயுள்ள இயற்கையேயாம். உலகத்துப் பொருள்கள் அளவிறந்தனவாய் இருத்தலோடு, அவை ஒவ்வொன்றுந் தத்தமக்கேஉரிய சிறப்பியல்புகளும் உடையவாய் இருக்கின்றன. ஒரு பொருளின் உண்மைத்தன்மை மற்றொரு பொருளின் உண்மைத்தன்மையின் வேறாகவே காணப்படுகின்றது. பொன்னின் தன்மை வெள்ளியின் தன்மையின் வேறாகவும் இவையிரண்டின் தன்மை செம்பின் றன்மையின் வேறாகவும் இருக்கின்றன. மா, புளி, பனை, தென்னை முதலிய மரங்களும் வேறு புற்பூண்டுகளும் தனித்தனி வெவ்வேறு தன்மைகள் உள்ளனவா யிருக்கின்றன. மானும் புலியும் ஆவும் எருமையும் கழுகும் பருந்தும் கிளியுஞ் சிவலும் குயிலும் மயிலும் தனித்தனியே ஒன்றின்ஒன்றொவ்வா இயல்புகள் வாய்ந்தனவாய் இருக்கின்றன. மக்களிலும் ஒருவருடைய குறி குரல் சாயல் செயல்கள் குறிப்புகள் முதலியனவெல்லாம் மற்றொரு

வர் தம் கூறி குரல் சாயல் செயல்கள் குறிப்புகள் முத லியவற்றின் வேறாகவே இருக்கின்றன. ஓரினமான பொருள்களுள்ளும் ஒன்றற்கொன்று வேறான தன் மைகள் உண்டென்பதை ஒரு மானைப்போற் பிறிதொரு மான் இல்லாமையும் ஒருமகனைப்போல் மற்றொருமகன் இல்லாமையும் நுணுகி அறிபவர் எவரும் அறிந்து கொள்வர். ஆகவே, எவ்வெப்பொருளை ஆராயப் புகி னும் அவ்வப்பொருள்களின் உண்மைத் தன்மையைத் தெரிந்துகொள்வதே மெய்யறிவு மேன்மேல் விளங்கப் பெறுதற்கு வாயிலாம் என்க.

இனி உலகத்துப்பொருள்கள் எல்லாம் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவிஎன்னும் ஐம்பொறிகளாற் காணப் படுவனவாய் அறிவில்லாத பொருள்களுமாய் இருக்கின் றன. இப்பொருள்கள் ஒவ்வொன்றன் தன்மையையும் அறியப்புகுந்தால், அவற்றின் எல்லை காண்பதற்கு நமக் குக் காலமும் இல்லை, ஆற்றலும் இல்லை. அல்லது அள விறந்தகாலம் உயிரோடிருக்கும் வகைதெரிந்துகொண் டு, அவைமுழுதும் ஒருங்கே உணர்ந்தாலும், அறிவில் லாத அப்பொருள்களின் உணர்ச்சியால் நாம் அடையும் பயன்என்னை? ஏதும் இல்லையன்றோ? நீண்டகாலம் உயிரோடிருந்து இப்பொருள்களை அறிவேமென்பார்க் கே இவற்றால் ஏதும் பயன் விளைவதில்லையாயின், சில் வாழ்நாளும் பல்பிணியும் உடைய நம்மனோர் இவற்றை அறிவதனால் யாது பெறப்போகின்றார்? 'உமிக்குற்றிக் கைசலித்தது' போல அவ்வெறு முயற்சியால் விளைவது பெருவருத்தமே யல்லால் வேறுபயன் சிறிதுமில்லை யென்க. ஆகையால், நமது உலகவாழ்க்கைக்கு இன்றி யமையாது வேண்டப்படும் பொருள்களை மட்டும் நாம்

சிறிதுநேரம் ஆராய்ந்து, மற்றை நேரங்களையெல்லாம் மிக உயர்ந்ததோர் அரியபெரிய உண்மையை ஆராய்தலிலேயே பயன்படுத்திவருதல் வேண்டும்.

இனி உலகத்துப் பொருள்களுள் எல்லாம் ஒன்றை நோக்க ஒன்று சிறியதாய் இருத்தலால் அவற்றைப்பற்றிய உண்மைகளும் சிறிய உண்மைகளாய் இருக்கின்றன. இப்பொருள்களின் தன்மைகளை அறியுங்கால், இவை பலவேறு வகைப்பட்டுக் கிடத்தலால், இவற்றை யுள்ளவாறு உணரப்பெறுமல் மக்கள் பெரிதும் பிழைபட்டுப் போகின்றனர். ஒரு தொகுதியாயுள்ள மாங்கனிகளுள் ஒன்றைச்சுவைத்து அதன் இனிமையை அறிந்து மகிழ்ந்தவன், அத் தொகுதியிலுள்ள மற்றக் கனிகளும் அங்ஙனமே யிருக்குமென வாங்கிப் போய் அவற்றைச் சுவைத்துப்பார்க்க அவையெல்லாம் புளிப்பாயிருக்கக் கண்டு ஏமாந்து வருந்துதலைக் காண்கின்றோம் அல்லேமோ? உலகத்துப் பொருள்களைப்பற்றிய உண்மைகள் ஒன்றினென்று இயையாது பெரும்பாலும் வேறுவேருய்த் தனித்துநிற்றலால், இவைசிறிய உண்மைகள் என்றும் இவற்றை அறியும் அறிவு சிற்றறிவு என்றும் சொல்லப்படுகின்றன.

இனி இச்சிற்றறிவு உள்ளவரையில் உயிர்களுக்குத் துன்பம் விலகாது. பேரின்பத்தை அடையவேண்டுமென்னும் நோக்கம் எல்லாஉயிர்களிடத்தும் இருத்தலால், அதனைப்பெறுதற்குவாயிலான பேரறிவு நிகழ்ச்சி இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதாரும். சிற்றுயிர்களான நம்மிடத்துப் பேரறிவு நிகழவேண்டுமாயின், அது மிகப்பெரியதாகிய ஓர்உண்மையினை அறியும்வகையால் மிகுந்து நிகழுமாறு செய்வித்தல்வேண்டும். உல

கத்துப்பொருள்கள் எல்லாம் ஒருதொடர்பு படாது தனித்தனி வேறுவேறு சிறுபொருள்களாய் இருத்தலோடு அறிவில்லாதனவுமாய்க் காணப்படுதலானும், உயிர்கள் அறிவுடையனவாய்க் காணப்படினும் அவை சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலும் பிறப்புப் பிணிமூப்புச் சாக்காடுகளும் உடையனவாய்த் துன்பக்கடலுட் கிடந்து உழல்வனவாய் நிலைமாறி வருதலானும் இவற்றை யறியும் அறிவெல்லாம் சிற்றறிவுகளாகவே முடியும். ஆனதனால், எங்கும் ஒரே தொடர்புடைய முழுமுதற் பெரும்பொருளாய்விளங்குங் கடவுளை அறியும் அறிவே வேறுபாடில்லாத பேரறிவாகுமென்பது துணியப்பட்டபொருளாம். கடவுள் எல்லையற்ற பெரும்பொருளானதால் அதனுடைய தன்மையும் எல்லையற்ற பெருந்தன்மையாகும்; அப் பெருந்தன்மையின் இயல்பை உள்ளவாறு உணர்தலே ஒரு பேருண்மையாகும். இந்தப் பேருண்மையை உணர்ந்தவர்களுக்கு, உலகத்துப் பொருள்களைப்பற்றிய சிறிய உண்மைகள் எல்லாம் தாமாகவே விளங்கும், இவ்வுண்மையை உணரும் பேரறிவு வாய்க்கப்பெற்றவர்களுக்கு எவ்வகைத் துன்பமும் வரமாட்டா. இதுபற்றியே

"இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு" என்றும்,
பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனடி சேராதார்" என்றும் தெய்வப்புலமைத்
திருவள்ளுவநாயனர் அருளிச்செய்தார். அதுநிற்க.

அங்ஙனமாயினும், கடவுள் என்று ஒரு பெரும்பொருள் உண்டென்பதற்கு அடையாளம் என்னையெனிற் கூறுவாம். அறிவில்லாத பருப்பொருள்கள்

மட்டுமே கண் முதலிய பொறிகளுக்குப் புலனாகும். அறிவில்லாத பொருள்களினும் மிக நுண்ணியவா யிருப்பன பொறிகளுக்குப் புலனாகா; கல்லும் மண்ணுந் தண்ணீரும் நம்முடைய பொறிகளுக்குப் புலனாவது போலக் காற்றும் வெளியும் நமக்குப் புலனாவதில்லையே. இன்னும் அறிவும் அறிவுடைய உயிரும், அறிவில்லாத நுண்பொருள்களைப் பார்க்கிலும் இறப்ப நுண்ணிய பொருள்களாய் இருத்தலால், அவை நமது பொறியுணர் வுக்குச் சிறிதும் புலப்படமாட்டா என்பதை நாம் சொல்லவேண்டுவ தில்லை. என்றாலும், அறிவுடைய உயிர்ப்பொருள்களை நாம் தெரிந்துகொள்வதற்கு அறி வில்லாத பருப்பொருள்கள் கருவியாயிருந்து நமக்குப் பேருதவி புரிகின்றன. இந்த உலகமும் இந்த உடம்பும் இல்லையானால் நமக்கேதேனும் அறிவுவிளங்குமா? அத னைக்கூர்ந்து நினைத்துப்பாருங்கள்! ஒருவனுடைய உயி ரின் இருப்பையும் அதன் தன்மையையும் யாம் எங்ங னம் உணர்கின்றேம்? அவன் உடம்பிற் காணப்படும் செயல்களையுங் குறிப்புகளையுங் கொண்டன்றோ? ஒரு வன் ஓவியம் எழுதுவதில் வல்லவன் என்றும், ஒருவன் நெய்தற்றொழிலில் வல்லவன் என்றும், ஒருவன் கல்வி யில் வல்லவன்என்றும் எங்ஙனம் அறிகின்றேம்? ஓவி யத்தில் எழுதப்பட்ட வடிவங்களின் அழகைக்கண்டும், நெய்யப்பட்ட ஆடையின் நுட்பத்தைக்கண்டும், எடுத் துச்சொல்லும் சொற்களின் சிறப்பைக்கண்டும் அவ்வ வர் திறங்களை இனிது தெளிந்து மகிழ்கின்றேம். இங் ஙே ஓவியமும் ஆடையும் சொற்களும் ஆகிய அறிவில் லாப் பொருள்களின் உதவியால் அறிவுடைய உயிர்க ளின் மேன்மையை உணரப்பெற்றேம். இங்ஙனமே,

எல்லாவற்றிற்கும் நிலைக்களமான பேரறிவுப் பொருளாய் மிக நுண்ணியதாய் விளங்கும் கடவுளினுடைய பேரறிவையும் பேராற்றலையும் இவ்வுலக அமைப்பிற் கண்டு கண்டு மகிழ்ந்து வருகின்றேம். கடவுளை அறிவிக்கும் அடையாளங்கள் அத்தனையும் அறிவில்லாத இவ்வுலகத்துப் பொருள்களிலே நன்கு அமைந்து கிடக்கின்றன. இதுபற்றியன்றோ திருவள்ளுவநாயனாரும்

"அகரமுதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு" என்று உலகத்தை

அடையாளமாக வைத்து இறைவனுடைய இருப்பை அறிவுறுத்தியதூஉம் என்க.

ஆகவே, உலகத்துப்பொருள்களை அறியும் அறிவையே முடிவாக வைத்துக்கொள்ளாமல், அவ்வறிவு எல்லாம் வல்ல இறைவனுடைய திருவருள் நிலையைக் காட்டும் அடையாளங்களாம் என்றுட்கொண்டு இறைவனோடு ஒன்றுபட்டு நிற்றலே மக்கட் பிறவியினுற் பெறும் பெரும்பேறும்.

இனி இங்ஙனம் அறியப்பட்ட இறைவன் எல்லா உயிர்களிடத்தும் ஒரே தன்மையான பேரன்புடையனு யிருக்கின்று னென்பது அவன் செய்துவரும் அரும் பெருஞ் செயல்களால் இனிது விளங்குகின்றது. நாம் உறங்கிக் கிடக்கும்போது எவ்வகையான அறிவுஞ் செயலுந்தோன்றுமல் ஒரு பேரிருளிற் புதைந்து கிடந்ததை விழித்தபின் அறிகின்றேம் அல்லமோ? இவ்வாறே இவ்வுலகமும் உடம்பும் இல்லாமல் இருளிலேயே அழுந்திக் கிடந்தோமாயின், கடவுள் இன்னதென்றும் உயிர்களாகிய நமதுநிலைமை இன்னதென்

றும் நமக்குச் சிறிதேனும் புலப்படுமா? புலப்படாதே. நமதறிவு விளங்குதற்கு உதவியாய் நிற்கும் இவ்வுடம்புடன் கூடிநிற்பதனால் அன்றோ நாம் இவையெல்லாம் அறியப் பெறுகின்றேம்? இவ்வுடம்போடு கூடியவிடத்தும், இவ்வுலகம் இன்றி எங்கும் வெறு வெட்டவெளியா யிருந்தால் நமக்கேதேனும் அறிவு விளங்குமா? நமது அறிவுவிளக்கத்திற்கு இன்றியமையாக் கருவிகளான இவ்வுடம்பையும் உலகத்தையும் வெறும் பொய்ப்பொருள்கள் என்று சொல்வோர் கடவுளின் படைப்புத்தொழிலையே பொய்யென்று இகழ்ந்தவர் ஆவர்; ஆதலால் மெய்ப்பொருள்களான இவற்றை உள்ளவாறு உணர உணர இவற்றினிடத்தே கடவுளின் பேரன்பின் அடையாளங்களைப் பிறழாமற் கண்டுவருகின்றேம். இவையனைத்தையும் கடவுள் எதற்காகப் படைத்தார்? நமக்கு அறிவினை எழுப்பி இன்பத்தைக் கொடுத்தற்கன்றோ? இறைவன் எல்லாம் உடையவராகவும் இரக்கம் உள்ளவராகவும் இருத்தலால் நம்மிடத்து ஏதேனும் ஒன்றைக் கைம்மாறாகப் பெறுதுக்கொள்ளுங் குறிப்பில்லாமலும், நாம்கேளாமலும் தாமாகவே இவற்றைப் படைத்துக் கொடுக்கிறார் என்பதற்கு ஐயம் ஏதேனும் உண்டோ? நாம் கேளாதிருக்கவும், நம்மிடத்தினின்றுங் கைம்மாறாகப் பெற்றுக்கொள்வது ஒன்று இல்லாதிருக்கவும் அவர்தாமாகவே இத்தனை பேருதவிகளையும் நமக்குச் செய்துவருவதை எண்ணிப் பார்க்குங்கால் அவருடைய அன்புக்கு அளவே இல்லையென்பது இனிது பெறப்படுகின்றதன்றோ? அவர் அன்பே உருவாக விளங்குகிறார்.; இவ்வுண்மை எல்லாருங் கடைப்பிடித்தற் பொருட்டே,

"அன்புஞ் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே" என்று

முழுத்தவம் மிக்க திருமூலநாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளியதும்,

"அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லாற்
பிறவாழி நீந்த லரிது" என்று தெய்வப்புலமைத்

திருவள்ளுவ நாயனார் அருளிச் செய்ததும் என்க.

இங்ஙனம் சொல்லுதற்கு எட்டாப் பேர் இரக்கம்வைத்து நம்மையும் நம்மினுந் தாழ்ந்த உயிர்களையும் பாதுகாத்து அறிவு விளக்கி இன்பத்தை ஊட்டிவரும் இறைவனை அறிந்து அவன் அருள்வழிச்சார்ந்து அவன் றன் உண்மைநிலையை அடைந்து இன்ப வுருவாய் விளங்க வேண்டுவதுதான் எல்லாருக்கும் நோக்கமா யிருக்கின்றது. ஆனாலும், கடவுளை அடையவேண்டுமாயின் அக்கடவுளைப் போன்ற தன்மை நம்மிடத்தும் உண்டாகவேண்டும். தீயவரைச் சேர்பவர்கள் அத்தீயவர்கட்குரிய இயல்புகளுடையவரா யிருக்கவேண்டும், நல்லவரைச் சேர்பவர்கள் அந்நல்லவர்கட்குரிய இயல்புகள் உடையவரா யிருக்கவேண்டும். அவ்வவரோடு ஒத்த இயைபு இல்லையானால் அவர் தமக்குள் நேசம் உண்டாகமாட்டாது; அதுபோலவே, கடவுளைச் சார வேண்டுவோர்க்கு அவரோடு ஒத்த இயல்பு இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதாகும். இனிக் கடவுளிடத்துள்ள இயல்பு பேர்இரக்கமும் பேரன்பும் பேரருளுமேயா மென்பது தெளிவாக விளங்குதலால், அவரைச்சார விரும்பும் நாமும் அவரிடத்துள்ள அவ்வுயர்ந்த தன்மை

களை நம்பால் தோற்றுவித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். நம்மைப்போன்ற மக்களிடத்து மட்டுமேயன்றி, நம்மி னுந் தாழ்ந்த எல்லா உயிர்களிடத்தும் நாம் பேரிரக்கம்வைத்து ஒழுகுதல் வேண்டும். மற்றோர் உயிர் துன்புறுவதைக் கண்டும், அது நம்மினுந் தாழ்ந்த உயிர்தானே என்று இரக்கங் காட்டாது வன்னெஞ்சம் பூண்டு நடத்தல் மிகப்பொல்லாததாகும். கடவுளைவிட எத்தனையோ கோடிமடங்கு நாம் தாழ்ந்தவர்களா யிருந்தும், அவர் நம்மைக்கண்டு, 'ஓ! இவர்கள் நம்மினும் மிகத் தாழ்ந்தவர்கள் நாம் இவர்களைக் கருதற் பாலம் அல்லம்' என்று வன்னெஞ்சம் வைத்து வாளா இருக்கின்றனரா? இல்லையே. ஒரு நொடிப்பொழுதேனும் அவர் வாளா இராமல் நமக்குவேண்டிய நலங்களை யெல்லாம் உதவி நம்மைத் துன்பத்தினின்றும் தூக்கியெடுத்துக்கொண்டே வருகின்றானன்றோ? நம்மால் மிகப் புல்லியவாகக் கருதப்படுகின்ற சிறிய புழுவிற்கும் உடம்பைப் படைத்துக் கொடுத்திருக்கின்றார்; நமக்கும் நம்மினும் மிக்க தேவர்களுக்கும் உடம்புகளைப் படைத்தருளி யிருக்கின்றார். அவர் தாம் குறித்த காலம்வரையில் அச்சிற்றுயிர்களை அவ்வுடம்புகளில் வைத்துப் பாதுகாத்துவருகின்றார்; நம்மையும் அங்ஙனமே பாதுகாத்து வருகின்றார்! இனி அக்காலமுடிவில் அவ்வுடம்புகளைச் சிதைத்து அழிப்பதுபோலவே நம்முடம்புகளையும் அழிக்கின்றார். எவன் எந்தவுடம்பைப் படைத்தானோ அவனே அதனை அழித்தற்கும் உரியவன் ஆவன். நாம் ஒரு சிறு புழுவின் உடம்பைக்கூடப் படைக்க வல்லவர்களாய் இல்லாதபோது, நாம் எந்த உடம்பையேனும் இரக்கமின்றி அழிக்கக் கனவினும்

நினைக்கலாமா? அங்ஙனமாயின் இரக்கமுள்ள கடவுள் மட்டும் தாம் படைத்த ஓருயிரின் உடம்பைப் பின் இரக்கமின்றி அழிக்கலாமோ வெனின்; தன் புதல்வனுக்குத் தான் அமைப்பித்துக் கொடுத்த சட்டை அவனால் அணியப்பட்டுப் பழுதாய்ப் போனபிறகு, அதனைக் களைந்து வேறொரு நல்ல புதியசட்டை செய்வித்துக் கொடுக்குந் தந்தையைப்போல, நம் பெருமானும் தான் ஒருயிர்க்குப் படைத்து உதவிய உடம்பாகிய சட்டை பழுதாய்ப் போனமை கண்டு வேறொரு நல்ல புதிது கொடுக்கவே அதனை நீக்கினுனாகலின் அஃதவன் இரக்க இயல்பின் உயர்வையே புலப்படுத்துகின்ற தல்லாமல் அது மாறுபட்டதெனச் சிறிதும் உணர்த்துகின்றிலது. ஆகவே, நாம் எந்தஉயிரின் உடம்பையுஞ் சிதைத்தலும் ஆகாது, சிதைத்து அதன் ஊனை உண்டலும் ஆகாது. அவ்வாறன்றிக் கன்னெஞ்சங்கொண்டு ஒருடம்பை அழித்து அதன் ஊனை உண்பவர்கள், இரக்கஇயல்பை இழத்தலோடு, கடவுளுக்கு மாறாய் அவருடைய படைப்பின் நோக்கத்தையுங் கெடுத்தலால், அவர்கள் ஒருகாலத்தும் இறைவனுடைய அருளைப் பெறவேமாட்டார்கள் என்பது திண்ணம்; எக்காலத்தும் அவர்கள் துன்பத்திக்கடலுட்பட்டுக் கரை காணுது வருந்தித் தவிப்பர்கள்.

இனி மக்களாய்ப் பிறந்த நாம் எல்லாம் நம்முள் இடையறாத பேரன்பு பாராட்டி நடத்தல் வேண்டும். கடவுள் எல்லா உயிர்களிடத்தும் இரக்கம் உடையவராயிருத்தலோடு அவற்றினிடத்தே பேரன்பும் வைத்திருக்கின்றார். நாமும் அதுபோலப் பேரன்பு உடையவர்கள் ஆனாற்றான் கடவுளை அணுகமுடியும். பகுத்தறி

வில்லா உயிர்களிடத்து இரக்கமாகிய அன்பும், பகுத்தறிவுள்ள மக்களிடத்து எல்லையற்ற அன்பும் வைத்து நடந்தால் நாம் கடவுளின் உண்மைப் புதல்வர்கள் ஆவம். ஒருவன் தன் னுடன்பிறந்தாரினும் தன்னைப் பெரியனுக எண்ணி இறுமாந்து, அவரை இகழ்ந்து, அவர் துன்பங்களைப் பாராது ஒழுகுவனுயின் அவன் தந்தை அவனை விரும்புவரா? அதுபோலவே, ஒரேகடவுளின் மக்களாகிய நாமும் நம்முள் அன்பின்றி நம்மையே நாம் பெரியராக எண்ணிப், பிறர் துயர் களையாது இறுமாந்து நடப்பமாயின், நம் முழுமுதற் றந்தையாகிய கடவுளும் நம்மைக்கண்டு பெரிதும் அருவருப் படைவர் என்பது உண்மையே யாம். அன்புக்குப் பகைமையாவது தன்னையே யுயர்வாக நினைக்கும் இறுமாப்பு ஒன்றேயாம். இறுமாப்பு உடையவனைக் கண்டு எல்லாரும் வெறுப்படைவதை நாம் நாடோறுங் கண்டு வருகின்ளேம். இறுமாப்புடையவர்களுக்கு எவரிடத்தும் அன்பில்லாமையையும் நாம் கண்டுவருகின்ளேம், எல்லாம் வல்ல இறைவனே தன்னுயர்வைத் தான் சிறிதும் பாராமல், கடைப்பட்டவர்களான நம்மிடத்தும் சிற்றுயிர்களிடத்தும் அன்பும் இரக்கமும் வைத்து உதவிபுரிந்து வருவதை நாம் நன்குகத் தெரிந்திருந்தும், உயர்வு சிறிதுமில்லாப் புல்லர்களான நாம் நம்மை உயர்வாகக்கருதி நம்மஞேரிடத்து அன்பின்றி நடத்தல் எவ்வளவு பேதைமை! மலமும் செந்நீரும் அழுக்குஞ் சளியும் குடரும் நிணமும் வழியும் புழுப்பாண்டங்களாகிய மக்கள் தம்முள் ஒருவர் தம்மை உயர்வாகவும் பிறரைத் தாழ்வாகவும் நினைந்தொழுகுதலினும் பிறிதோர் அறியாமை உண்டோ சொல்லுமின்! ஒருவ

ரிடத்துத் தகாத செயலும், தாழ்ந்த நடையும் இருக்கக்கண்டால் அவரிடத்து இரக்கமும் அன்பும் மிகுதியும் வைத்து, அவரைத் திருத்தித் தம்மோடொப்ப வைத்து நலம் பாராட்டி அன்பினால் அளவளாவுதலே நாம் செயற்பாலதாம்; அங்ஙனம் செய்தல் ஒன்றே நாம் இறைவன் திருவருளைப் பெறுதற்கு ஏற்ற வழியாகும். பிறர் துன்பத்தால் வருந்துவதைப் பார்த்தவிடத்து உடனே அவர் துன்பத்தைநீக்க முயலுவதே நமது கடமையாயிருக்க, அதனைச் சிறிதும் நினையாது தமது நலத்தையே பேணுதல் எவ்வளவு கொடுமை!

"அறிவினான் ஆகுவதுண்டோ பிறிதின்நோய்
தன்நோய்போற் போற்றாக் கடை" என்ற திருக்குறளின்படி அங்ஙனங் கொடுமைசெய்து நடப்பவர் கற்றவரேயாயினும் அவர் அறிவில்லாக் கயவரேயாதல் உண்மை. வந்த விருந்தினர் பசியோடு புறத்தேவருந்தியிருக்க, அதனை நினையாது அகத்தே தம் பாழ்வயிறு நிரம்பச் சோற்றையிட்டு மகிழ்வோர் மக்கட் பிறப்பினரென்றும் எண்ணப்படுவரோ?

"விருந்து புறத்ததாத் தான் உண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று." என்னுந் தெய்வப்புலவர் திருமொழியால் விருந்தினரைப் புறத்தே வைத்துண்ணுதலினும் அறக்கொடியது வேறில்லை யென்பது தெளிந்தாம் அல்லமோ? பிறப்பளவிலே தம் மனம்போனவாறு உயர்வு தாழ்வுகளைக் கற்பித்துக்கொண்டு ஒருவரோ டொருவர் அன்பின்றிப் பகைகொண்டு இறுமாந்து நடத்தல் மக்கட்பிறப்பின் பயனையும் இறைவன் திருவருட் பேற்றையும் இழத்தற்கே வழியாம் என்க.

இனி நம்மினுந்தாழ்ந்த கூன் குருடு சப்பாணி மாட்டாதார் முதலியோரிடத் தெல்லாம் இரக்கமும் அன்புங் காட்டுவதோடு, அன்பின் முதிர்ச்சியான அருளுங் காட்டுதல் வேண்டும். அவர்களிடத்து ஏதொன்றனையும் எதிர் பாராமல் அவர்க்கு இன்றியமையாது வேண்டும் எல்லா உதவிகளுஞ்செய்து அவர்களைத் தூயராக்குதல் வேண்டும். அவர்கள் தாம் முற்பிறவிகளிற் செய்த தீவினைப் பயத்தால் உறுப்புக்கள் குறைந்தும் வலிவிழந்தும் பிறந்து வருந்துகின்றமையால், அவர்போல் நாமும் நடந்தால் நமக்கும் அவ்வாறே குறைந்தபிறவிகள் வரும் என்பதை ஒவ்வொருவரும் நன்கு நினைந்து பார்த்து, அவரிடத்தெல்லாம் அருள் கனிந்து ஒழுகுதல் வேண்டும். 'அவர்களைக் குறைவுள்ள தாழ்ந்த பிறவியினும், என்னைக் குறைவில்லாத உயர்ந்த பிறவியினும் வைத்தது வினையே யாகையால், யாம் அவர்களுக்கு உதவிசெய்யக் கடமைப் பட்டிலேம்' என்று உரைப்பவர்கள், தம்மை அவர்கள் நிலைமையில் வைத்துப்பார்த்தால் உடனே தமது எண்ணத்தை மாற்றிவிடுவர்கள். தாம் ஒருவர் வீட்டுப் புறந்திண்ணையிற் காதடைத்து நாவறண்டு நெஞ்சுலர்ந்து பசித்துக் களைத்துக் கிடக்கும்படி நேர்ந்தகாலத்துத், தம்மை அவ்வீட்டாரேனும் பிறரேனும் ஏனென்று கேளாதும் பாராதும் போவராயின் அங்ஙனம் வினைப்பயனை மேலெடுத்துப் பேசின அவர் ஏதுதான் நினைப்பர்! அவர்கள் கேளாதும் பாராதும் போனதும், தாம் எவராலும் பேணப்படாது வறிதே வருந்திக் கிடந்ததும் எல்லாம் வினைப்பயன் என்று எண்ணிக் கிடப்பரோ? கிடவார் அன்றே. தாம் வினைப்பயனால் வருந்தினும், அதனால்

வினையும் வருத்தத்தைத் திருவருளுதவி கொண்டு நீக்கும் நல்லோர் துணையை நாடியே இருப்பர். ஒருவர் ஓர் ஆட்டை அறுப்பது கண்டு 'அவர் அதனைத் தமது உணவுக்குக் கொல்கின்றார்; அஃது அதன் வினை; நாம் அதனை விலக்கக் கடவம் அல்லம்' என்று வாளா இருந்தவர் தம்மை ஒரு புலி பிடிக்க வருங்காலத்துப் பிறர் அதனைக்கண்டு விலக்காது 'இப் புலிக்கு இரையாக வேண்டுவது இவர் வினையாகலின், இதனை யாம் விலக்கற் பாலம் அல்லம்' என்று கூறிப் போவராயின், அது கண்டு அவர் நெஞ்சம் பதையாது வாளா இருக்குமோ? இராதன்றே. ஆகையால், வினையினால் நேரும் தீய செயல்களைத் தமது தூய அறிவினாலும் திருவருட்டுணையினாலும் முயன்று விலக்கமுந்தும் நல்லோர் அருட்டன்மை உண்மைச் சிவகுணமாம் என்று தெளிந்து கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாறு இரக்கமும் அன்பும் அருளும் எல்லையின்றி மிகப் பெற்றோர் களங்கம் அற்ற தூய உயிர்களாய் இவ்வியல்புகளுக்குத் தூய நிலைக்களனான சிவத்தாற் பற்றப்பட்டு அச் சிவத்தில் அழுந்திச் சிவவடிவாய் நிலைமாறாமல் நிற்பரென்பது திண்ணம்.

இவ்வாறு இறைவனது உண்மைப் பெருநிலையை இனிதுணர்ந்து, அவ்வுணர்ச்சி வழியால் இரக்கமும் அன்பும் அருளும் முதிருமாறு இவ்வுலகத்தின்கண் உள்ள எல்லா வுயிர்களையும் இறைவற் கிருப்பிடமாய்க் கண்டு பழகவே எல்லாரும் துன்பத்தின் நீங்கிப் பேரின்பத்தின் வைகுவர். இதுதான் எத்திறத்தவரும் உடன்பட்டுத் தழுவுதற் குரிய 'சமரச சன்மார்க்கம்' என்னும் முடிந்த பேருண்மை நெறியாம் என்க.

ஓம்

கடவுளுக்கு அருளுருவம் உண்டு

அன்பர்கள் சிலர் கடவுளுக்கு உருவம் இல்லையென்றும், மக்களுக்குரிய கண் கால் முதலிய உறுப்புக்களின் வடிவங்களை அவர்க்கேற்றிக்கூறுதல் குற்றமாமென்றும் கூறுகின்றார்கள். ஆயினும், கடவுளின் உண்மைநிலையை நுணுகி ஆராயுங்கால் அவர்க்கும் உருவம் உண்டென்பது புலனாகின்றது. உருவமென்னுஞ் சொல்லைக் கேட்டவளவானே அதனைக் கடவுளுக்குக் கற்பித்தல் வழுவாமென்று நினைத்தலாகாது. உருவம் மூன்று வகைப்படும்; அறிவில்லாத கல், மண், நீர், நெருப்பு, முதலியவற்றின்கண் அமைவதூஉம், அறிவோடுகூடிய உயிர்களுக்கு இருப்பிடமான பலவகை உடம்புகளில் அமைவதூஉம், இவற்றிலெல்லாம் மேலதான அறிவின்கண் அமைவதூஉம் என மூன்றும்.

அறிவில்லாப் பொருள்களில் அமைந்த உருவமானது அப்பொருள்கள் கலங்கலாய் நின்ற நிலையைவிட்டு ஓர் ஒழுங்குபட்டவிடத்தே உளதாவதாம். வடிவுதெரியாமல் நின்ற நீராவியானது குளிரால் இறுகி நீராய் இறங்கும்போது வடிவுடையதாகின்றது. நுண்ணிய அழல்உருவா யிருந்த ஆவியிலிருந்து இந்த நிலவுலகமும் ஞாயிற்றுமண்டிலம் திங்கள்மண்டிலம் முதலியனவும் உருவாய்த் திரண்டு தோன்றிய பின்னர்த்தாம் அவை மக்களும் பல்லுயிர்களும் உயிர்வாழ்தற்கு இடமாய்ப் பயன்படுவவாயின. இங்ஙனமே ஆவியாயிருந்த

எல்லாப் பொருள்களும் உருவாய்த்திரண்டு வெளிப்பட்ட பின்னரே அவை பயன்பெரிதுடையவாதல் தேறற்பாற்று.

இனி அறிவுடைய உயிர்கட்கு இருப்பிடமான பலதிறப்பட்ட உடம்புகளும் ஆவிவடிவில் நின்றக்கால் உயிர்களுக்குப் பயன்படாதனவாய் இருந்தமையும், அவை ஓர் ஒழுங்குபட்டு உடம்புகளாய்த் தோன்றிய பின்னர் அவ்வுயிர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படுவனவாய் அமைந்தமையும் உணரற்பாலனவாம். ஆறறிவுடைய மேலான மக்கட்பிறவியெடுத்த நம்மனோர் தத்த முடம்புகளில் இருந்து வாழாராயின் அவரெல்லாம் அறிவுவிளங்கப்பெறுவரோ? மக்களுடம்பிலமைந்த கண் செவி முதலான உறுப்புக்கள் எத்துணை வியப்பான உருவ அமைப்போடு பொருந்தி மக்கள் அறிவு விளக்கத்திற்கு உதவியாய் நிற்கின்றன! இவ் வுருவ அமைப்புகளும் உடம்புகளும் இல்லாதொழியின் மக்கள் அறிவுநிலை என்னுமென்பதனை நாம் எடுத்துச் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ? கண்பழுதான குருடனும் காதுகேளாத செவிடனும் வாய் பேசாத ஊமனும் கைகால்குறைந்த முடவனும் எவ்வளவோ அறிவுவிளக்கத்தை யிழந்து எவ்வளவு துன்புறுகின்றார்கள்! இதனால் உருவஅமைப்புகள் திருத்தமாய் முதிர முதிர மக்கள் அறிவும் முதிருமென்பதும் புலனாகின்றதன்றோ?

இனி அறிவின்கண் அமைந்த உருவத்தின் மேன்மையும் ஒரு சிறிது ஆராய்தல் வேண்டும். தாயின் கருப்பையிலிருந்து பிறந்த மகவுக்கு உள்ள அறிவின் நிலைமையை நினைத்துப்பாருங்கள்! அதன் அறிவு எவ்வளவு மழுக்கமடைந் திருக்கின்றது! அந்த நிலையில்

அதற்கும் அறிவில்லாக் கல்லுக்கும் வேறுபாடு மிகச் சிறிதேயாம். கல் ஏதொரு முயற்சியு மில்லாதுகிடக்க அம்மகவோ வாய்திறந்து அழுதலும் பால்பருகுதலும் ஆனமுயற்சி உடையதாய் இருத்தலே அது கல்லின் வேறுபட்டதன்மை உடையதென்று நமக்கு அறிவிக்கின்றது. அக்காலத்தில் எதனையும் நினைக்கவாவது அறியவாவது உணரவாவது அது வல்லதன்று. அங்ஙனமிருந்த அம்மகவு பசியால் உந்தப்பட்டுப் பால்பருகியும், அப்பாலைத்தரும் அன்னையை அறிந்தும், அதன்பின் தந்தையையும் உலகத்துப் பல பொருள்களையும் படிப்படியே அறிவதாகியும் சிறிது சிறிதாய் அறிவு விளங்கப் பெறுகின்றது. அங்ஙனம் அதன் அறிவு மழுங்கியிருந்த நிலைக்கும் விளங்கிவரும் நிலைக்கும் வேறுபாடு என்னையெனின்; அழுக்குப்படிந்த கண்ணாடியில் ஏதோர் உருவமும் தோன்றாமைபோல மகவின் அறிவில் ஏதோர் உருவமும் தோன்றா திருந்தமையே மழுங்கிய நிலையென்றும், இனி அஃது உலகத்துப் பொருள்களை அறிய அறிய அப்பொருள்களின் வடிவத்தோடு ஒத்த உருவம் அதன் அறிவின்கண் விளைதலின் அதுவே அதன் அறிவுவிளங்கும் நிலையென்றும் பகுத்துணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும். எனவே, அறிவில் உருவங்கள் தோன்றாதிருந்த வரையில் அவ்வறிவு மழுங்கிக்கிடக்குமென்பதும், அவ்வுருவங்கள் தோன்றத்தோன்ற அவ்வறிவு மிகுதியும் விளக்கமுடையதாமென்பதும் இதுகொண்டு அறியற்பாலனவாம். எவனுடைய அறிவு திருத்தமான உருவங்கள் மிகுதியும் உடையதாகின்றதோ அதுவே மிகச்சிறந்த அறிவாய்த் திகழ்கின்றது. ஆதலால் அறிவும் ஓர் ஒழுங்குபட்ட

உருவ முடையதாய்த் திகழத் திகழ அதுவும் மிகச் சிறப்பெய்துமாறு உணரற்பாற்று.

இங்ஙனமாக அறிவில்லாப்பொருளும், அறிவுள்ள உயிரோடு கூடிய உடம்பும், மக்கள் அறிவும் உருவுடையன ஆகஆக நிரம்பவுந் திருத்தமுற்றுப் பயன்படுதலும் விளக்கமெய்துதலும் நமது வழக்கத்தில் மறுக்கப்படாத உண்மையாய் இனிது அறியப்படுதலின், உருவம் பெற்றிருத்தல் குற்றமாமென்று கூறுவது பொருந்தா உரையாம். அறிவுப்பொருளிலும் அறிவில்லாப் பொருளிலுங் காணப்படும் உருவங்களே குற்றமில்லாதனவாய்ப் பயன்மிக உடையனவாய் விளங்குமாயின் பேரறிவுப்பொருளாய் எல்லாம்வல்லதாய் உள்ள கடவுளிடத்தே காணப்படும் உருவம் குற்றமுடையதாகுமோ? நன்கு ஆராய்ந்து பார்மின்கள்! இனி அறிவில்லாப்பொருள்களிற் காணப்படும் உருவங்களைக்காட்டிலும் அறிவுள்ள உயிரோடுசேர்ந்த உடம்புகளிற் காணப்படும் உருவங்கள் சிறந்தனவாய் இருத்தல் போலவும், உடம்புகளிற் காணப்படும் உருவங்களைக்காட்டிலும் உயிர்களின் அறிவிற் காணப்படும் உருவங்கள் மிகச் சிறந்தனவாய் இருத்தல் போலவும் பேரறிவுப் பிழம்பான இறைவனிடத்தே காணப்படும் உருவங்கள் மிக மிகச் சிறந்தனவாய் இருக்கு மென்பதை யாம் உரைத்தலும் வேண்டுமோ? அங்ஙனமாயின் உருவுடைப்பொருள்கள் எல்லாம் சிலகாலத்துள் அழிந்து போதலைக் காண்கின்றேமாதலின் அதுபோல் உருவுடைய கடவுளும் அழிவு மென்பது பெறப்படுமே எனின்; அங்ஙனமன்று. அறிவில்லாப் பொருள்களிலுள்ள உருவம் மட்டும் அழிவுபெறுமே யல்லாமல்,

அறிவின்கண் உள்ள உருவம் ஒருஞான்றும் அழிவுறா து. சிற்பவித்தையிற் றேர்ந்த ஓர் அறிஞன் சலவைக் கல்லிற் செதுக்கித் திரட்டிய ஓர் அழகிய உருவம் அழிந்துபோமாயினும், அதற்குமுதலாய் அவன் அறி வில் நின்ற உருவம் ஒருஞான்றும் அழிவதில்லை. அவன் தன் அறிவின்கண் அமைந்த அவ்வுருவத்திற்கு இசையச் சலவைக்கல்லின்கண் அதுபோன்ற எத்தனை யோ வடிவங்களை அமைக்கமாட்டுவான். இங்ஙனம் வல்லவனான அவ்வறிஞனின் அறிவுருவம் ஒருஞான் றும் அழியாமையை நன்குணர்ந்தவர்கள் கடவுளின் அருளுருவம் அழியுமென்று கூற ஒருப்படுவார்களோ? ஆதலாற் கடவுளின் அருளுருவம் ஒருஞான்றும் அழி யாதென்றாகவின் உருவங்களெல்லாம் அழியுமெனப் பொதுப்படக் கூறுதல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாத தொன்றாம்.

இனி உருவுடைய அறிவில்லாப் பொருள்கள் அழிந்துபோதல் உருவத்தினால் வந்த குற்றமன்று. அவை பருப்பொருள்களாய் இருத்தலினால் அழிகின் றன என்றும், அவையும் நுணுகிய நிலையை அடைந்த வழி அழியாமல் இருக்குமென்றும் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். அறிவின்கட் காணப்படும் உருவம் என்றும் அழியாமல் ஒரேதன்மையாய் நிற்க, அறிவில்பொரு ளின்கண் உள்ள உருவமே அழியும் வகையை உற் றுணர வல்லார்க்கு அஃது அவ்வப்பொருளின் தன்மை யால் நேர்ந்ததன்றி உருவத்தினால் நேர்ந்ததன்றென் பது தெள்ளிதிற் புலனாம். அறிவு மிக நுணுகிய இயல் பினதாகலின் அதன்கண் உருவம் என்றும் அழியா இயல்பிற்றாயும், அறிவில்பொருள் பருப்பொருளாக

வின் அதன்கண் உருவம் அழியும் இயல்பிற்றுயும் நிற்றல் நுண்ணுணர்வினு ரெல்லார்க்கும் விளங்கற்பாலதேயாம்.

இனி, உலகத்திலுள்ள அறிவில்லாப் பொருள்களும், அறிவுடைய உயிர்ப்பொருள்களும் உருவங்களைப் பெற்றது தத்தம் முயற்சியினுல் அன்று. என்னையெனின், அறிவில்லாப்பொருள்கள் தாமாகவே ஓர் உருவத்தை அமைத்துக்கொள்ளமாட்டா. அறிவுடைய சிற்றுயிர்களோ தாம் உருவங்களைப் பெறுதற்குமுன் அறிவுமழுங்கிக் கிடந்தமையால் அவைகளும் உருவங்களைச் செய்துகொள்ள மாட்டா. கலங்கிய நிலையில் ஏதோருருவமுமின்றி இருந்த எல்லாப்பொருள்களும் உருவங்களைப் பெறுதற்கு ஒரு பேரறிவின் உதவி இன்றியமையாததென்பது சிறிது ஆய்ந்துணரவல்லார்க்கும் இனிதுவிளங்கும். அதனுல் அத்தகைய பேரறிவு வாய்ந்த கடவுளொருவர் உண்டென்னும் உண்மை ஐயமின்றித் துணியப்படுவதாகும். இவ்வுலகத்திற் காணப்படும் எல்லா உருவங்களுக்கும் முதல் கடவுளுடைய அறிவின் கண் உண்டென்பதும் இது கொண்டு முடிக்கப்படும். ஓவியக்காரன் வரையும் ஓவியங்களின் உருவங்களுக்கெல்லாம் முதல் அவன் அறிவின்கண் அமைந்திருத்தல் போலவும், சிற்பம் வல்லான் ஒருவன் அமைக்கும் பாவைகள், உருக்கள், கட்டடங்கள் முதலானவற்றின் வடிவங்கட்கெல்லாம் முதல் அவனறிவின்கண் அமைந்து கிடத்தல் போலவும், காவியங்கள், கதைகள், அறிவுநூல்கள் முதலியவற்றிலெல்லாம் உள்ள உண்மைகளின் வடிவங்களுக்கு முதல் அவற்றை இயற்றிய புலவனறிவின்கண் விளங்கி

நிற்றல் போலவும், இவ்வுலகு உயிர்களிற் காணப்படும் எல்லாவடிவங்களுக்கும் முதல் கடவுள் அறிவின்கண் உண்டென்பது திண்ணமாம். பருப்பொருளிற் காணும் வடிவங்கள் சிலபல காலத்துள் அழிந்துபோதல் போல அறிவுப்பொருளில் அமைந்த உருவங்கள் அழியாது என்றுமொன்றும் நிலைபெற்றிருக்குமென்பது மேலே காட்டப்பட்டமையின், கடவுள் அறிவின்கண் உள்ள எல்லையற்ற உருவங்கள் அத்தனையும் ஒருகாலும் அழியமாட்டாவென்று கடைப்பிடிக்க. பிராஞ்சு தேயத்திற் புகழ்பெற்று வயங்கிய இயற்கைநூற்புலவர் பாரடக் என்பார் நுண்ணிய பொறிகள் பலவற்றின் உதவிகொண்டு பல்லாண்டுகளாக ஆராய்ந்து கண்ட முடிபுகளும் அறிவுக்கு உருவமுண்டென்பதையும், அஃது ஏனை உருவங்களைப்போல் அழியாது என்றும் நிலைபேறுயுளதாமென்பதையும் இனிது காட்டுகின்றன. இவைகளையெல்லாம் ஆராய்ந்துபாராமற் கடவுளுக்கு உருவமில்லையென எளிதிற் கூறிவிடுவது அறிவுவளர வேண்டுவார்க்கு முறையாகாது. அதுகிடக்க.

இனி, உலகத்தின்கட் காணப்படும் எல்லாப்பொருள்களின் வடிவங்களும்—அவை எத்துணை இழிந்தனவாயினும், அன்றி எத்துணை உயர்ந்தனவாயினும், அவை எத்துணைச் சிறியனவாயினும், அன்றி எத்துணைப் பெரியனவாயினும்—எல்லாம் மக்களாலாவது, ஏனை உயிர்களாலாவது அன்றி அறிவில்லாப் பொருள்களாலாவது தாமாக அமைக்கப்பட்டன வல்லவே! அவையெல்லாம் முழுமுதற்கடவுளின் அறிவால் ஆக்கப்பட்டனவல்லவோ? அவ்வறிவால் ஆக்கப்பட்ட அவ்வடிவங்கள் அத்தனைக்கும் முதலான நுண்ணிய உரு

வங்கள் அதன் அறிவின்கண் அமைந்துகிடப்பனவல்ல வோ? ஒரு கண்ணாடியின் பக்கத்தேயுள்ள பொருள்க ளின்வடிவங்களோ டொத்த வடிவங்கள் அக்கண்ணாடி யின்கண் விளங்கித் தோன்றுதல் போல இறைவனது பேரறிவாகிய பெருங்கண்ணாடியின் எதிரேயுள்ள எல் லாப்பொருள்களின் வடிவங்களையும் ஒத்த அருள்உரு வங்கள் அதன்கண் விளங்கித் தோன்றுமல்லவோ? ஆத லால், மக்கள் உலகத்திலுள்ள எந்தப்பொருளைக் கடவு ளாக நினைந்து வணங்கினாலும் அவ்வணக்கம் அப்பருப் பொருள் உருவத்தின்கட் செல்லாதாய், அதற்குமுத லான இறைவனது அருட்பொருள் உருவத்தின்கட் செல்லுமென்பதும், அங்ஙனஞ் செல்லவே அவர்க்கு அவ்விறைவனருள் கிடைக்குமென்பதும் உறுதியாம். கடவுள் அருளின்கண் எல்லா உருவங்களும் உண் டென்பதற்குக்,

"குறித்ததொன் றாகமாட்டாக் குறைவிலாதலானும், நெறிப்பட நிறைந்தஞானத் தொழிலுடை நிலைமையா னும், வெறுப்பொடு விருப்புத்தன்பான் மேவுதலிலா மையானும், நிறுத்திடும் நினைந்தமேனி நின்மலனருளி னாலே" என்னும் சிவஞானசித்தியார்த் திருமொழி யே சான்றாம்.

எந்தவடிவில் வழிபடுவார்க்கும் இறைவனருள் உண்டென்பதற்கு,

"விரிவிலா அறிவினார்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே எரிவினாற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற்கேற் றதாமே"

என்னும் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருமொழியே சான்றாம்.

இனிக் கடவுளுக்கு உருவமில்லையென்றும், அவர் அருவமாகவே இருப்பாரென்றும், அவர் குணமற்றவ ரென்றும், அதனால் நிர்க்குணோபாசனையே சிறந்த தென்றும் நன்றாய் ஆய்ந்துபாராமற் கூறுஞ்சொற்கள் பொருளற்ற புன்மொழிகளாய் இருக்கின்றன. ஏனெனிற், பேரறிவுப் பொருளாகிய அதற்கு அறிவும், பேரருட்பொருளாகிய அதற்கு அருளும், பேரின்பப் பொருளாகிய அதற்கு இன்பமும், பெருவல்லமைப் பொருளாகிய அதற்கு வல்லமையும் அரியபெரிய குணங்களாயிருக்க அதனைக் குணமற்ற நிர்க்குணப்பொருள் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? குணமில்லாதபொருள் எங்கேனும் உண்டா? குணமில்லாதது பொருளாகுமா? என்று இங்ஙனமெல்லாம் சிறிதாயினும் ஆராய்ந்து பார்க்கவல்லார்க்கு நிர்க்குணம் நிர்க்குணோபாசனை முதலிய சொற்களெல்லாம் பொருளில்லாத வெற்றாரவார உரைகளேயாம் என்பது தெளிவாக விளங்கும். அங்ஙனமாயின், அறிவுநூல்கள் சிற்சில இடங்களிற் கடவுளை நிர்க்குணர் என்றோதுவது ஏனெனிற், சத்துவம், இராசதம், தாமதம் என்னுந் தூயவல்லாப் பருப்பொருட்குணங்கள் மூன்றும் அவரிடம் இல்லையென்பதை உணர்த்துதற்பொருட்டாகவே அங்ஙனம் அவை ஒவ்வோரிடங்களிற் கூறுகின்றனவல்லாற் பிறிதில்லையென்பது சிவஞானபோதமாபாடியத்தில் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இனிக், கடவுள் பேரறிவுப் பொருளென்பது முடிக்கப்பட்டதனாலும், அவ்வறிவும் உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களின் வடிவங்களையும் உண்டுபண்ணிய தொன்றாகையால் அவற்றை உண்டுபண்ணுதற்கு

முன்னும் பின்னும் எப்போதும் அவர் அறிவின்கண் அவற்றிற்கு முதலான எல்லா உருவங்களும் உண்டென்பது பெறப்படுதலானும் கடவுள் அருவாய் இருப்பரென்னு முரையும் வெற்றுரையே அல்லது பிறிதன்று. அங்ஙனமாயின் அறிவுநூல்களில் அவர் அருவ மென்றும் ஒவ்வோரிடங்களிற் கூறப்படுதல் என்னை யெனின், மக்களுடைய ஊனக்கண்களுக்கு அவருடைய அருளுருவம் புலப்படமாட்டாதாகலின் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டதென்க. அருட்கண்ணுடையார்க்கு அவன் அருளுருவம் விளங்கித் தோன்றுமென்பதற்குத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் ஏதும் அறியாக் குழவிப்பருவத்தே அவன்றன் திருவுருவத்தைக்கண்டு பாடியதும்,

"அவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லால், இப்படியன் இவ்வுருவன் இவ்வண்ணத்தன் இவனிறைவனென் றெழுதிக் காட்டொணாதே" என்ற திருநாவுக்கரசுகளின் அருமைத் திருமொழியுமே போதிய சான்றுமென்க.

என்று இத்துணையுங்கூறியவாற்றால், உருவமானது பெரிதும் பாராட்டற்பாலதே யன்றி இழிக்கப்படத் தக்கதன் றென்பதும், அறிவுவிளக்கமெல்லாம் உருவத்தைப்பற்றியே நிகழுமாதலால் அஃது அழியாத உருவ அமைப்புடையதாகவே நிலைபெறுமென்பதும், உலகின்கட் காணப்படும் எல்லாவடிவங்களின் தோற்றத்திற்கும் நிமித்தகாரணமான கடவுளின் எல்லையற்ற அறிவின்கண் எல்லா உருவங்களும் உண்டென்பதும், கடவுள் அருட்குண முடையராயும் அறிவுருவ முடைய

ராயும் விளங்குவரல்லது நிர்க்குணமாயும், அருவாயும் இருப்பரல்ல ரென்பதும், எவ்வெவர் எவ்வெவ்வுருவிற் கடவுளை வழிபடினும் அவ்வவர்க்கு அவ்வவ் உருவிற் கேற்பக் கடவுள் தமது அருளை வழங்குவரென்பதும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டன.

சீவகாருண்ணியம்

"கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற் குத்திரங் கோள்களவு, கல்லாமற் கைதவ ரோடிணங் காமற் கன விலும்பொய், சொல்லாமற் சொற்களைக் கேளாமற் றோகையர் மாயையிலே, செல்லாமற் செல்வந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே"

'சீவகாருண்ணியம்' என்பது இரண்டு சொற்களால் ஆகிய ஒரு சொற்றொடராகும். இதனைப் பிரித்தால் ஜீவ என்றும் காருண்ணியம் என்றும் இரண்டுசொற்கள் பெறப் படும். இனிச் சீவர்கள்என்பன யாவையோ வென்றால்; தொட்டால் அறியும் ஓர் அறிவுமட்டும் உடைய புல் மரம் செடி கொடி முதலியனவும், தொட்டால் அறிவ தோடு நாவினாற்சுவைக்கும் சுவையுணர்வும் உடைய ஈரறிவு உயிர்களான நத்தை சங்கு கிளிஞ்சில் முதலிய னவும், தொட்டறிந்து நாவாற் சுவைத்தலோடு மூக் கால் நாற்றத்தை யுணரும் மூவறிவுயிர்களான கறை யான் எறும்பு ஈசல் முதலியனவும், தொடுதலுஞ் சுவைத்தலும் முகருதலும் என்னும் உணர்வுகளோடு கண்ணாற் காணும் அறிவுமுடைய நான்கறிவுயிர்களான நண்டு தும்பி வண்டு தேனீ முதலியனவும், தொடுதல் சுவைத்தல் முகருதல் காணல் என்னும் நான்குணர்வுக ளோடு காதாற் கேட்டுணரும் அறிவும்உடைய ஐயறி வுயிர்களான விலங்குகள் பறவைகள் காட்டு மிராண்டி கள் முதலியனவும், தொடுதல் சுவைத்தல் முகருதல் காண்டல் கேட்டல் என்னும் ஐந்தறிவுகளோடு நல்ல திது தீயதிது என்று பகுத்துணரும் மனவுணர்வும் உடைய ஆறறிவுயிர்களான மக்களும் என்று சொல்லப்

பட்ட இந்த ஆறுவகையில் அடங்கிய உயிர்கள் அத்தனையுமேயாம்.

இனிக் 'காருணியம்' என்பது அருள் அல்லது இரக்கம் என்னும் பொருளைத் தருவதாகும். இவ்விரக்கம் என்னும் உயர்ந்த இயல்பானது இது நல்லது இது தீயது என்று பகுத்துக் காணும் உணர்ச்சி வாய்ந்த மக்களிடத்து மட்டும் காணப்படுகின்றதே யல்லாமல், மக்கள் அல்லாத மற்ற ஐவகை உயிர்களிடத்துங் காணப் படுகின்றிலது. அவ்வைவகை உயிர்களுள்ளும் மிகவுங் கீழ்ப்படியில் உள்ள புல் மரஞ்செடி கொடிகள் முதலான ஓர் அறி வுயிர்கள் இருந்த இடத்தைவிட்டு நகராதனவாயிருத்தலாலும், அவற்றின் செய்கை இன்னதென்று விளங்காமையால் அவற்றின் இயல்பும் இன்னதென்று புலப்படாமையாலும் அவற்றைப்பற்றி நம்மால் ஆராய்ந்துபார்த்தல் முடியாது. இவற்றைத் தவிர மற்ற நகர்ந்துசெல்லும் உயிர்களெல்லாம் தம்முடைய பலவகைப் பட்ட செய்கைகளால் தமக்குள்ள பலவகைப்பட்ட தன்மைகளையும் நமக்கு நன்கு வெளிப்படக் காட்டுகின்றன. இவைகள் பசியெடுத்த காலங்களிலெல்லாம் தம்மினுங் கீழ்ப்பட்ட உயிர்களைச் சிறிதும் இரக்கமின்றிக் கொன்று அவற்றின் உடம்பைச் சிதைத்துத் தின்னுகின்றன! கோழி குருவி கொக்கு நாரைமுதலிய பறவைகள் தாம் பசியெடுத்தபொழுது பூச்சி புழு மீன் முதலான தம்மினுஞ் சிறிய உயிர்களை இரக்கமின்றிக் கொன்று தின்னுகின்றன! நரி ஓநாய் புலி கரடி அரிமா முதலான விலங்கினங்களோ தமக்குப் பசியுண்டானபோது மான் மரை ஆடு மாடு முதலான அமைதியுள்ள உயிர்களைக் கொன்று அவற்றின் ஊனைக்கிழித்துத் தின்ப

மோடு, மாந்தர்களையுங் கூடச் சிற்சில பொழுதுகளிற் கொலைபுரிந்து அவர்கள் உடம்பை உணவாக உண்டுவிடு கின்றன! இவ்வலிய பறவைகளும் விலங்குகளுமேயன்றி, மிக மெலிய உயிர்களான தவளை பல்லி சிலந்தி ஈப் புலி முதலியனவும் தம்மினுஞ் சிறிய பூச்சிகளைப்பிடித் துத் தின்னுகின்றன! ஆகவே, இரக்கவியல் பென்பது மக்கள் அல்லாத மற்றை உயிர்க்கூட்டங்களிற் பெரும் பாலும் இல்லை யென்னும் உண்மை உள்ளங்கை நெல் விக்கனிபோல் இனிது விளங்குகின்றதன்றோ?

இனி இவ்விரக்கமென்பது எந்த உயிர்களிடத்து இல்லையோ அந்த உயிர்கள் எல்லாம் கொடிய வன்னெஞ்சமும் கொலைத்தொழிலும் உடையனவாய் இருக் கின்றன. இரக்கம் எந்த உயிர்களிடத்து இருக்கின்ற தோ அந்த உயிர்கள் இனியமென்னெஞ்சமும் எல்லா ரும் விருப்பத்தக்க இனிய செய்கையும் உடையனவாய் இருக்கின்றன. இதனாலேதான் இரக்கம் இல்லா உயிர் களின் தன்மையை விலங்கின்றன்மை என்றும், இரக் கம் உள்ள உயிர்களின் றன்மையைக் கடவுட்டன்மை என்றும் வழங்கிவருகின்றோம். இனி மக்களின் இயற் கையோ இவ்விரண்டிற்கும் நடுநிற்கும் தன்மைவாய்ந்த தாய் இருக்கின்றது. பசிநோய் தீரும்பொருட்டுக் கொடிய வன்னெஞ்சம் உடையராய்ப் பிறவுயிர்களிடத்துச் சிறிதும் இரக்கம்இன்றி அவற்றைக் கொலைசெய்து அவற்றின் ஊனைத் தின்பவர்கள் விலங்கின்றன்மையை அடைகின்றார்கள். தமக்குக் கடும்பசி உண்டான காலத் தும் தம்முயிர்போல் மன்னுயிரை எண்ணி அவற்றிற் குச் சிறிதுந் தீங்குசெய்யாமல் தமக்குக்கிடைத்த காய் கனி கிரை கிழங்கு பயறு முதலியவற்றை உணவாகக்

கொண்டு எல்லாவுயிர்களினிடத்தும் இரக்கம் வைத்து ஒழுகுபவர்கள் கடவுட்டன்மையை அடைகின்றார்கள். எல்லா உலகங்களுக்கும் எல்லா உயிர்களுக்குந் தலைவரும் தாய்தந்தையருமாய் விளங்கும் முழுமுதற் கடவுள் அளவிறந்த இரக்கம் உடையவராய் இருக்கின்றார். அங்ஙனம் அளவிறந்த இரக்கம் உடையவரான கடவுளை அடைந்து அவரது பேரின்பத்தை நாம் நுகருதற்கு நாமும் அவர்போல் அளவிறந்த இரக்க இயல்பாகிய கடவுட் டன்மையை அடைதல்வேண்டும். எவர்கள் மென்மையான இனிய இரக்க இயல்பு உடையவராகின்றார்களோ அவர்களுக்கே எல்லாம்வல்ல ஆண்டவன் அருள்புரிவான் என்பது அருட்பெருஞ் செல்வரான தாயுமான சுவாமிகள்,

"கல்லால் எறிந்துங்கை வில்லால் அடித்துங் கனிமதுரச், சொல்லாற் றுதித்துமநற் பச்சிலை தூவியுந் தொண்டரினம், எல்லாம் பிழைத்தன அன்பற்ற நான்இனி ஏதுசெய்வேன், கொல்லா விரதியர் நேர்நின்ற முக்கட் குருமணியே."

என்னும் செய்யுளிற் கொல்லாவொழுக்கம் உடையவர்க்கே இறைவன் நேர்நின்று அருள்புரிவான் என்று கூறியவாற்றானும், திருவருட்பிரகாச வள்ளலாரான இராமலிங்க சுவாமிகள்,

"வன்புகலந் தறியாத மனத்தோர் தங்கள்
மனங்கலந்து மதிகலந்து வயங்கா நின்ற
என்புகலந் தூன்கலந்து புலன்களோடும்
இந்திரிய மவைகலந்துள் இயங்கு கின்ற
அன்புகலந் தறிவுகலந் துயிரைம் பூதம்
ஆன்மாவுங் கலந்துகலந் தண்ணித் தூறி

இன்புகலந் தருள்கலந்து துளும்பிப் பொங்கி
எழுங்கருணைப் பெருக்காறே இன்பத்தேவே."

என்னும் அருட்பாவினால் கொலைத்தொழி லில்லாதவர்களின் உடம்பு உயிரெல்லாம் இறைவன் கலந்துநின்று பொலிகுவான் என்று கூறிய வாற்றானும் நன்கு விளங்கும்.

இன்னும் பேரிரக்க வியல்பான கொல்லாமை உடையவர்களுக்கு எல்லா நல்லியல்புகளுந் தாமேவந்து பொருந்து மெனவும், அஃது இல்லாதவர்களுக்கு எல்லாத் தீய தன்மைகளும் மேன்மேற் கிளைத்தெழுந்து அவர்களைக் கொடிய விலங்கினங்களாக்கி விடுமென வும் இனிது விளக்கும் பொருட்டே நம் தாயுமான சுவாமிகள்,

"கொல்லாமை எத்தனை குணக்கேட்டை நீக்கும்
குணம் ஒன்றும் ஒன்றிலேன்பாற் [அக்
கோரமெத் தனைபட்ச பாதம் எத்தனைவன்
குணங்க ளெத்தனை கொடியபாழ்
கல்லாமை எத்தனை அகந்தைஎத் தனைமனக்
கள்ளம் எத்தனை உள்ளசற்
காரியஞ் சொல்லிடினும் அறியாமை எத்தனை
கதிக்கென் றமைத்த அருளிற்
செல்லாமை எத்தனைவிர் தாகோஷ்டி என்னிலோ
செல்வ தெத்தனை முயற்சி
சிந்தைஎத் தனைசலனம் இந்த்ரசா லம்போன்ற
தேகத்தில் வாஞ்சை முதலா
அல்லாமை எத்தனை அமைத்தனை உனக்கடிமை
ஆனேன் இவைக்கும் ஆளா

அண்டபகி ரண்டமும் அடங்கவொரு நிறைவாகி
ஆனந்த மான பரமே." என்றும்,

"கொல்லா விரதம்ஒன்று கொண்டவரே நல்லோர்மற்
றல்லாதார் யாரோ அறியேன் பராபரமே," என்றும்

அருளிச்செய்தனர்களாயின் கொல்லாவொழுக்கமாகிய தெய்வத் தன்மையின் மேன்மையையும், கொலையொழுக்க மாகிய விலங்கின் றன்மையின் தாழ்மையையும் நாம் விரித்துச் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ?

பாருங்கள், விலங்கின்றன்மையாகிய கொடுந் தன்மைகள் நம்மிடம் உண்டாகும்போது நாம் விலங்குகளாய் விடுதலோடு, நம்மைச் சேர்ந்தவர்களையும் விலங்குகளாக்கி விடுகின்றோம். நாம் மற்றவர்களிடம் சினங்கொண்டு உரத்துப்பேசினால், அவர்களும் நம்மேற் சினங்கொண்டு உரக்கப்பேசுகிறார்கள்; உடனே அதனை மாற்றி அன்புடன் அமைதியாகப் பேசுவோமாயின் அவர்களும் உடனே தமது சினத்தைவிட்டு அன்புடன் அமைதியாகப் பேசுகின்றார்கள்; இன்னும் தமக்குரியவர்களை இழந்து ஆற்றாமல் வாய்விட்டு அழுபவர்களைச் சிறிதுநேரம் பார்த்துக்கொண் டிருந்தோமாயின் நமக்கும் ஆற்றாமையால் அழுகை வருகின்றதன்றோ? உடனே அவர் அவ்வழுகையை நிறுத்தி வேறொரு மகிழ்ச்சியான தொன்றை நினைந்து சிரிப்பராயின் அவரை அப்போது கண்டு நமக்குஞ் சிரிப்புவருகின்றதன்றோ? இங்ஙனமே இரக்கமற்ற கொடிய கொலைத் தொழிலையும் அதனால் வரும் புலால் உண்ணுதலையும் நாம் பழகிவருவோமாயின் இரக்க மற்ற கொடிய விலங்குகளாகிய புலி கரடி சிங்கம் முதலியவற்றின் றன்மையை நாம்

அடைவதோடு நம்மைச் சேர்ந்தவர்களும் நம்மைப் பார்த்து அக்கொடிய இயல்பை அடையும்படி செய்து விடுவோம். ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவர் பிறவுயிரைக் கொன்றதனால் வரும் புலாலைத்தின்று பழகுவராயின், அவரோடு சேர்ந்த அக்குடும்பத்தா ரெல்லாரும் அவ ரைப்போற் புலாலையுண்டு கெட்டுப்போவர். கலப்பா லிற் குற்றிய ஒரு சிறு பிரைத்துளியானது அப்பால் முழுவதையுங் கெடுத்துத் தயிராக்குவது போலவும், ஒருசிறு தேளின் கொடுக்கில் உள்ள கடுகளவு நஞ்சா னது ஒருவர் உடம்பில் உள்ள செந்நீரிற் கலந்த அள வானே அஃது அவர் உடம்பு எங்கும் பரவி அவரை மிகவும் வருந்தச் செய்வது போலவும், ஓரிடத்திற் றோன்றிய அழுகற் பிணநாற்றமானது நெடுகப்பரவித் தான் பரவிய இடமெல்லாம் தன்நாற்றமே நாறும்படி செய்வது போலவும் தீய பழக்கம் உள்ளோர் சேர்க்கை யினால் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்கள் பலரும் அவரைப் போல் தீய பழக்கம் உடையவ ராகின்றார்கள். இது பற்றியே,

"கொலையிலான் உதவும் அன்னங் கூறிற்பேர் அமுத மாகும், கொலையுளான் உதவும் அன்னங் கூறிற்பேர் விடமதாகும், புலையர்தம் மனையில் உண்போன் புலையனு மாறுபோலக், கொலைஞர்தம் மனையில் உண்போன் கொலைஞனே ஆவனன்றே". என்னுந் திருமொழியும் எழுந்தது.

இனி நல்லநிலத்தைச் சேர்ந்த மழைத்தண்ணீரா னது பால்போல் இனிதாயிருத்தல்போலவும், பூவோடு கூடிய நார் அப்பூவின் நறுமணத்தைப் பெறுதல்போல வும், பொற்கலத்தில் நிரப்பிய ஆவின்பால் மிகவும் தூய

தாய்ச் சுவையுடன் விளங்குதல் போலவும், அருளும் இரக்கமும் வாய்ந்து எவ்வுயிரையும் தம்முயிர்போல் எண்ணி எதற்குந் தீங்குசெய்யாது புலாலுணவு நீக்கி யொழுகும் நல்லார் ஒருவரின் சேர்க்கையால் அவரு டன் சேர்ந்தவர் எல்லாரும் அவர்போல் இரக்கம் நிரம் பி நலஞ்சிறந்து ஒழுகுவர்; இதுபற்றியன்றோ தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார்,

"நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றாகும் மாந்தர்க்கு
இனத்தியல்பதாகும் அறிவு"
"மனநலன் நன்குடைய ராயினுஞ் சான்றோர்க்கு
இனநலன் ஏமாப்புடைத்து," என்றும், அருந்தவ நோன்பிற் றலைசிறந்துநின்ற பட்டினத்துப் பிள்ளையார்,

"நல்லார் இணக்கமும் நின்பூசை நேசமும் ஞானமுமே
அல்லாது வேறு நிலையுள தோஅக முப்பொருளும் [பும்
இல்லாளுஞ் சுற்றமும் மைந்தரும் வாழ்வும் எழிலுடம்
எல்லாம் வெளிமயக்கே இறைவா கச்சி ஏகம்பனே"

என்றும் அருளிச் செய்தனர்கள்?

இங்ஙனம் இரக்கமாகிய அருளறத்தை எவர்கள் மேற்கொண்டு ஒழுகுகிறார்களோ அவர்கள் அவ்வருள் உருவாய் விளங்குவதோடு தம்மைச் சேர்பவர்களையும் அருளுருவம் அடையச் செய்வார்கள். இன்னும் இவ் வருளறத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு எவர்கள் மாறு மல் ஒழுகுகிறார்களோ அவர்களிடத்திலே எல்லாம் வல்ல ஆண்டவன் திருவருளானது நிறைந்து ததும்பி வழியாநிற்கும். எவர்கள் அவ்வாண்டவன் திருவருள் விளக்கத்தை அடையப் பெறுகிறார்களோ, அவர்களி டத்தில் நோயுங் கவலையுந் துன்பமும் இறப்புமாகிய

இருள்கள் நில்லாமல் மறைந்தொழியும். எவர்கள் இத் துன்ப இருளினின்றும் விடுபடுகின்றார்களோ அவர்கள் எல்லாச் செல்வமும் எல்லா நலமும் எல்லா இன்பமும் ஒருங்கேபெற்று இம்மையில் நெடுங்காலம் இனிது வாழ்ந்து, மறுமையிலும் இறைவன் திருவடிப் பேரின்பத்தில் திளைத்து இறுமாந்திருப்பர்.

இனி இரக்கமும் அன்பும் அருளும் உடையவர்களுக்கே இறைவன் அருள்புரிகுவான் என்றும், அவர்களிடத்து மட்டுமே அவன் விளங்கித் தோன்றுவான் என்றும், அம்மெல்லியதன்மைகள் இல்லாருக்கு அவன் அருள் வழங்குதலும் அவர்களிடத்துத் தோன்றுதலும் சிறிதும் இல்லையென்றுங் கூறியதென்னை யெனின்; இரக்கமே இரக்கத்தை இழுக்கும், அன்பே அன்பைக் கவர்ந்துகொள்ளும், அருளே அருளை விளங்கச்செய்யும்; ஒளிவிளக்கம் வாய்ந்த பளிங்குப் பாறையிலே கதிரவனொளி விளங்குமே யன்றி, விளக்கம் இல்லாத கருங்கல்லிலே அவ்வொளி விளங்குமோ சொல்லுங்கள். அன்பும் இரக்கமும் உடையவர்களைக் கண்டால் நமக்கு அன்பு உண்டாகின்றதோ சினமுங் கொடுமையும் கொலைத்தொழிலும் உடையவர்களைக் கண்டால் நமக்கு அன்பு உண்டாகின்றதோ சொல்லுங்கள். அன்புடையவர்களைக் கண்டால் மிகுந்த மனமகிழ்ச்சியும் சினமுங் கொடுமையும் உடையவர்களைக் கண்டால் அச்சமும் அருவருப்பும், கொலைத்தொழில் உடையவர்களைக் கண்டால் நடுக்கமும் திகிலும் அல்லவோ அடைகின்றோம்! நம்மைப்பெற்றவர்களாய் இருந்தாலும், நம்மோடுகூடப்பிறந்தவர்களாயிருந்தாலும், நமக்குநெருங்கிய உறவினராயிருந்தாலும் எவர் கொடுந்தன்மையுங்

கொடுஞ்செய்கையும் உடையரோ அவரைக் காணும் போதெல்லாம் ஐயோ! நாம் எவ்வளவு அருவருப் பும் அச்சமும் நடுக்கமும் அடைகின்றோம்! நமக்கு எந்த வகையிலும் உரியவர்கள் அல்லராயினும் எவ ரிடத்து இரக்கமும் இனியசெய்கையும் காணப்படுகின் றனவோ ஆ! அவரிடத்து நாம் நம்மை அறியாமலே எவ்வளவோ அன்பும் எவ்வளவோ மகிழ்ச்சியுங் கொள் ளப்பெறுகின்றோம்! இனி இரக்கமும் இனிய செய் கையும் உடையவர்களைக் கண்டால் பூனை நாய் குருவி காக்கை முதலிய சிற்றுயிர்களும் அச்சம்இன்றி மகிழ் வோடு அவர்கள் பால் அணுகுகின்றன. அருட்டன்மை உடையவர்களைத் தேள் பாம்பு புலி கரடி அரிமா முத லான தீயஉயிர்களும் துன்பஞ் செய்வதில்லையென்றும், அவர்களுக்கு அடங்கி நடந்து விலகிப்போகு மென்றும் நல்லோர் உரைக்கக்கேட் டிருக்கின்றோம், பலவரலாறு களிலும் கற்றறிந்திருக்கின்றோம்.

இவ்வாறெல்லாம் மக்கட்பிறப்பினரான நமக்குள் எவர் அன்பும் இரக்கமும் உடையரோ அவரிடத்தே மற்றவர்களும் அன்பும் உருக்கமும் உடையராகின்றன ரென்றால், மக்களினுந் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களுங் கூட அவரிடத்து அன்பினால் இழுக்கப்பட்டு அமைந்து நடக்கின்றன வென்றால், எல்லையற்ற பேரன்பிற்கே ஓர் உறைவிடமாய் உள்ள இறைவன் அவர்களிடத்தில் விளங்கித் தோன்றுவான் என்பதை நாம் எடுத்துச் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ? எல்லையற்ற அன்பும் இன் பமுமே இறைவனுக்கு உண்மையான வடிவமா மென்ப தையும் அவ் அன்புருவினையும் இன்புருவினையும் இடை யறாது நினைந்து தாமும் அன்பும் இன்பமுமாய் இருப்

பவர்கள் அவ்விறைவனுருவாய் விளங்குவர் என்பதை யும் திருமூல நாயனார் அருளிச்செய்த

"அன்புஞ் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தியாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தியாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே." என்னுந்

திருமந்திரத் திருமொழியும், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்த

"மாறிநின் றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்
புலனைந்தின் வழியடைத் தமுதே
ஊறிநின் றென்னுள் எழுபரஞ் சோதி
உள்ளவா காணவந் தருளாய்
தேறலின் றெளிவே சிவபெரு மானே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையுங் கடந்த
இன்பமே என்னுடையன்பே." என்னுந்

திருவாசகத் திருப்பாட்டும் நன்கு அறிவுறுத்துகின்றன வல்லவோ?

அங்ஙனம் அன்புருவாயும் அருளுருவாயும் இரக்கவுருவாயும் விளங்காநின்ற நம் ஆண்டவன் தன்போல் அன்பும் அருளும் இரக்கமும் நிரம்பித் திகழாநின்ற உயிர்களிடத்து மட்டுமே குடிகொண்டு தோன்றுவான் என்னும் உண்மை இப்போது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் இனிது விளங்குகின்றதன்றோ?

"அன்பினுள் ளான்புறத் தானுட லாயுளான்
முன்பினுள் ளான்முனி வர்க்கும் பிரானவன்
அன்பினுள் ளாகி அமரும் அரும்பொருள்
அன்பினுள் ளார்க்கே அணைதுணை யாமே." என்

னுந் திருமந்திரத் திருப்பாட்டும் இதற்குச் சான்றும் அன்ரே?

இனி இறைவன் இரக்கமும் அன்பும் அருளும் உடையான் என்பதை எதனுல் அறிகின்ருேம் என்ருல், அவன் மிகப் புல்லியவாய சிற் றுயிர்களுக்கும் வியப்பான உடம்புகளைப் படைத்துக்கொடுத்து, அவற்றின்வழியாக அவைகளின் அறியாமையைப் போக்கி, அறிவை விளக்கி, இன்பத்தை ஊட்டி, அவைகளை எண்ணிறந்த பிறவிகடோறும் பாதுகாத்து வரும் பேருதவிச் செய்கையினுல் நன்கு அறிகின்ருேம். பாருங்கள்! நாம் அறியாமையிற் கட்டுண்டு நமக்கு வேண்டுவது இன்னதுதான் என்று தெரிந்து கேளாமலிருந்த காலத்தும், அவன் நமக்கு வேண்டுவனவற்றையெல்லாம் விரும்பிக்கொடுத்தனன் அல்லனே? நாம் நம் தாயின் கருப்பையிலே கருவாய்த் தங்கியிருந்தகாலத்து நமக்கு வேண்டுவது இதுதான்என்று தெரிந்து கேட்கும் அறிவுடையேமாய் இருந்தனமா? சிறிதும் இல்லையே. அப்பொழுதும் அவன்நமக்கு ஓர்ஒப்பற்ற துணைவனுய் இருந்து மலப்பை சிறுநீர்ப்பைகளால் நெருக்குண்டு இறவாமலும் அகட்டுத் தீயினுல் வேகாமலும் நம்மைப் பாதுகாத்து, உணவிற்பிரித்த மிகமெல்லிய பாலை ஊட்டிப், பத்துத்திங்கள்காறும் சிறிது சிறிதாக நம்மை வளரச்செய்து, பின் நிரம்பவும் வியக்கத்தக்கதாக நம்மை இவ்வுலகிற் பிறப்பித்து, அதன் பின்னும் ஓரிமைப்பொழுதும் இடைவிடாது பலவகையானும் நம்மைப் பாதுகாத்துவரும் நம் அப்பன் பேருதவிச் செய்கைக்கும் பேரிரக்கத்திற்கும் ஓர் எல்லையுண்டோ! நாம் கேளாதிருக்கவும் நமக்கு இத்தனை யுதவியுஞ் செய்து

வரும் நம் ஐயனுக்கு நாம் ஏது கைம்மாறு செய்வோம்! அன்றி ஏது கைம்மாறுதான் செய்யமாட்டுவோம்! நமக்கு மட்டுமா நம்மினும் எத்தனையோகோடி மடங்கு தாழ்ந்த அளவிறந்த சிற்றுயிர்களுக்கும் அவன் எத்தனை வகையான உடம்புகளை அமைத்துக் கொடுத்து அவைகளை யெல்லாம் பதப்படுத்தி வருகின்றான்! ஒரு நாளில் நாம் எவ்வளவோ எறும்புகளை, எவ்வளவோ பூச்சிகளை, எவ்வளவோ புழுக்களை அறிந்தும் அறியாமலும் அழித்துவிடுகின்றோம். ஆனால், அழித்த அச்சிற்றுயிரின் உடம்பை மறுபடியும் நம்மாற் படைக்க முடியுமா! ஓர் ஈயின் இறக்கை ஒடிந்தாலும் ஓர் எறும்பின்கால்முறிந்தாலும் அவற்றைத் திருத்திச்செப்பனிட நம்மாலாகுமா? நம்முடைய உடம்பிலுள்ள உறுப்புகளில் ஏதேனும்ஒன்று பழுதுபட்டால் அதைத் தானும் நாம் ஒழுங்கு செய்து அமைத்துக்கொள்ளக் கூடுமா? இங்ஙனம் நம்மாலும் பிறராலும் சிறிதும் செய்யலாகாத உடம்பின் அமைப்புகளையெல்லாம் ஒவ்வொரு நொடியுந் தவறாமல் இழைத்துவரும் எம்பெருமான் அருட்டிறங்களை யெல்லாம் பேதையேன் என் ஒருநாவால் எங்ஙனம் புகழ்வேன், எவ்வாறு விரித்துரைப்பேன்!

அருமைமிக்க நேயர்களே ! இத்தனை யிரக்கமுமுள்ள எம்பெருமான் அருளைப் பெறவேண்டும் நாம் அவனைப்போல் எல்லாவுயிர்களிடத்தும் இரக்கம் பூண்டு ஒழுகினாலன்றி, அவன் நம்மை அணுகமாட்டான். மக்களாயினும் மற்றைச் சிற்றுயிர்களாயினும் எல்லாம் நம் இறைவனுக்கு அருமைப்பிள்ளைகளே யாதலால், ஒருதாய் வயிற்றிற் பிறந்த மக்களைப்போல் நாம் எவ்வுயிர்களிடத்தும் அன்புபாராட்டி ஒழுகுதல்வேண்டும்.

ஒரு தந்தைக்குப்பிறந்த மக்களுள் ஒருவன் வலியவனா யிருந்தால், அவன் தன்னினும் வலிகுறைந்த சிறுபிள் ளைகளை அடித்து வருத்தலாமா? அங்ஙனஞ் செய்தால் அவன் தந்தை அவன்மேற் சினந்து அவனை ஒறுப்பான் அல்லனோ? இங்ஙனமே, எல்லாம்வல்ல கடவுளாகிய முதற்பெருந் தந்தைக்கு அருமைப்புதல்வர்களாம் உரி மை வாய்ந்த எல்லா உயிர்களும் தம்முள் நேசமும் அன் பும் இரக்கமும் பூண்டு நடத்தல் இன்றியமையாத கடமையாம்; இந்தப் பெருங்கடமையை நினையாமல், மக்களாகிய நாம் அறிவினும் உடம்பினும் வலிவுடைய வர்களாய் இருத்தல்பற்றி, நம்மினும் அறிவும் வலியுங் குறைந்த மெலிய வுயிர்களைக் கொலைபுரிந்து அவற்றின் ஊனைத்தின்றால் அதனைக்கண்டு நம் அப்பன் நம்மேற் பெரிதுஞ் சினந்துகொண்டு நம்மைக் கொடுந்துன்பத் துக்கு உள்ளாக்குவானென்பது திண்ணம்; இது குறித் தே அறிவுக் களஞ்சியமான திருமூலநாயனார்,

"கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்லடி காரர் வலிகயிற் றாற்கட்டிச்
செல்லிடு நீரென்று தீவாய் நரகிடை
நில்லிடு மென்று நிறுத்துவர் தாமே." என்றும்,

"பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை
எல்லாருங் காண இயமன்றன் தூதுவர்
செல்லாகப் பற்றிய தீவாய் நரகத்தின்
மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே." என்

றும் திருவாய்மலர்ந் தருளினார். நம்மைப் போலவே நம் முழுமுதற் றந்தைக்கு இனியவாய் நம்மோடொத்த பிறப்பினவாகிய உயிர்களின் உடம்பைச் சிதைத்து அவற்றின் ஊனை உண்பதனால் வரும் தீவினைக் குரிய

பயனைநாம் இந்தவுடம்பை விட்டுச் சென்றபின், நம்மை நிரயத்திலேதள்ளி வருத்துவதால் மட்டும் விளைவித்துப் பின்நம்மை விட்டுவிடுவான் என்று நினையாதிர்கள்! நாம் இந்தவுடம்போடு கூடியிருக்கும் இந்தப்பிறவியிலேயே, பெருவாரிக்காய்ச்சல் அம்மை கக்கற்கழிச்சல் நச்சுக் காய்ச்சல் சூலை நீரிழிவு தொழுநோய் வயிற்றுளைச்சல் முதலானஎண்ணிறந்த நோய்களையும், வறுமை கவலை சண்டை அரசர்போர் நிலஅதிர்ச்சி முதலான திங்கு களையும், பேய்பிடியுண்டல் புலிகோட்படுதல் நச்சுயிர் களால் தீண்டப்படுதல் கிறுக்குப்பிடித்தல் முதலான பொல்லாங்குகளையும் ஏவி நம்மைப் பெரிதுந் துன் புறுத்திஒறுப்பான் என்பதற்கு நம் சமயாசிரியரான சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அருளிச்செய்த

"குற்றொருவரைக் கூறைகொண்டு கொலைகள் சூழ்ந்த களவெலாம், செற்றொருவரைச் செய்ததீமைகள் இம் மையேவருந் திண்ணமே, மற்றொருவரைப் பற்றிலேன் மறவாதொழி மடநெஞ்சமே, புற்றரவுடைப் பெற்ற மேறி புறம்பயந்தொழப் போதுமே." என்னுந் திருப் பாட்டே சான்றாகும்.

இன்னுங் கொல்லாதவர்களைக் கொல்லச் சொல்லி யும், புலால் தின்னாதவர்களைப் புலால் தின்னச் சொல்லி யுங் கட்டாயப் படுத்தினவர்கள் எவர்களோ அவர்க ளும், மற்றவர்கள் சொல்லுக்காக அஞ்சி ஏழைஉயிர்க ளைக் கொல்பவர்களும், அவற்றின்ஊனைத் தின்பவர்க ளும் அங்ஙனமே ஆண்டவனால் ஒறுக்கப்படுவாரென்பது

"கொன்றி லாரைக் கொலச்சொல்லிக் கூறினார்
தின்றி லாரைத் தினச்சொல்லித் தெண்டித்தார்

பன்றி பாட்படி யிற்பிறந் தேழ்நர
கொன்று வார்அரன் ஆணைபி துண்மையே.''

என்றும்

''கொலையஞ் சாதொரு வற்கஞ்சிக் கொன்றுளோர்
சிலர்சொல் லஞ்சிப் புலாவினைத் தின்றுளோர்
நிலைய தாய்நர கத்திடை நிற்பரென்
றலகில் நான்மறை ஆகமம் ஓதுமே.'' என்றும்

காசிகண்டம் கூறுதலின் ஓர் உயிரைக் கொல்லும்படி ஒருவரை ஏவுவதும் அதன்ஊனைத் தின்னும்படி ஒருவரைக் கட்டாயப்படுத்துவதும் பெருந்தீவினையாய் முடியுமென்று அறிந்துகொள்ளுங்கள். தீங்கற்ற உயிர்களை ஒருவர் கொல்லப்போகையில் அதனை வேண்டாமென்று தடுத்தலும், அவற்றின் ஊனைத் தின்பவர்களை அது செய்யலாகாதென்று மறுத்தலும் மிகப்பெரிய நல்வினையாகுமென்றும் உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

''எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போல் எண்ணி இரங்கவும்நின்
தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே.'' என்றபடி எல்லா வுயிர்களையும் நம் முயிர் போல் எண்ணி அளவிறந்த இரக்கத்தோடு நடக்க நாம் இடைவிடாது முயன்றுவருவதோடு அம்முயற்சியில் வழுவாதிருக்குமாறும் நாம் இறைவனை வழுத்தி வருதல் வேண்டும். நம் உடம்பில் ஒரு முள்ளுக் குத்தினாலும் ஒருகத்தி வெட்டிப்பட்டாலும் நாம் எவ்வளவு துன்பத்தை அடைகின்றோம்! அத்துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் எவ்வளவு வாய்விட்டுக் கதறுகின்றோம்! நம்மை ஒரு கொடியவர் கோலால் அடிக்கவரும்போதும், வாளால் வெட்ட வரும்போதும் நாம் எவ்வளவு பதை பதைத்துப்

பெருந்திகிலோடு அவருக்குத் தப்பிப்பிழைக்க ஓடுகின்றோம்! இங்ஙனமே ஆடு மாடு கோழி கொக்கு பன்றி மீன் முதலான உயிர்களெல்லாம் தம்மையொருவர் கொல்ல வரும்போது எவ்வளவு நடுக்கத்தோடு அஞ்சி ஓடுகின்றன! அந்தோ! அவற்றிற் பல எவ்வளவு துன்பத்தோடு வாய்விட்டுக் கதறி அழுகின்றன! அவற்றின் கழுத்தை இரக்கமில்லாக் கொடிய மாக்கள் கத்திகொண்டு அறுக்கையில் அவைகள் எவ்வளவு துடிதுடிக்கின்றன! எவ்வளவு ஓலமிட்டுக் கூவுகின்றன! ஆ! அவற்றின் துன்பத்தை நினைக்கையில் எம் நெஞ்சம் நீராய் உருகுகின்றதே! அந்தோ! தீவினை! வாயற்ற அவ்வேழையுயிர்களை மடிக்கும் தீவினை எத்தனை பிறவிகள் எடுத்தாலும் விடாது. தாய்மார்களே, உங்களில் எத்தனைபேர் இவ்வேழையுயிர்களைக் கொன்று உங்கள் ஆடவர்களுக்கு அவற்றை உணவாகச் சமைத்துவைக்கின்றீர்கள்! நீங்கள் இக்கொடிய செய்கையைச் செய்யாதுவிட்டால் நீங்கள் அந்நல்வினையால் நம்மையன் அருளைப் பெறுவதோடு, நுங்களைச்சேர்ந்த ஆடவர்களுக்கும் நீங்கள் பெரியதொரு நல்வினையையும் பெருநலத்தையும் தேடிக் கொடுப்பீர்கள்! பெண்மக்களாகிய நும்மாலேதாம் உலகம் சீர்திருந்தவேண்டும். ஆவதும் அழிவதும் எல்லாம் பெண்களாலேதாம். நுங்களில் எத்தனைபேர் அறியாமையிற்கிடந்து, ஊன் தின்னாத நுங்கள் ஆடவர்களையும் நோய்வருமென்றுசொல்லி அச்சுறுத்தி, ஊன் தின்னச் செய்துவிடுகின்றீர்கள்! ஐயோ! இக்கொடுந் தீவினைக்கு நீங்கள் எப்படித் தப்பிப் பிழைப்பீர்களோ அறியேன்! முன்னெல்லாம் அறியாமையாற் செய்த பிழையை, அறிவு தெரிந்த இனிமேலாயினும் நினைந்து

இரக்கமுற்று, நம் இறைவனாகிய தந்தையிடம் சொல்லி மன்னிப்புக்கேட்டு, இனி எந்த வுயிர்க்குந் தீங்குசெய்யாமல், எல்லா வுயிர்களிடத்தும் அன்பும் இரக்கமும் பூண்டு ஒழுகுதல் வேண்டும்.

"கொல்லா விரதம் குவலயமெல் லாமோங்க,
எல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் இச்சை பராபரமே."

என்னும் தாயுமான சுவாமிகள் திருமொழிப்படி, கொல்லா வொழுக்கத்தின் மேன்மையை நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லார்க்கும் நன்றாக எடுத்துச்சொல்லி எல்லாரையும் அன்பும் இரக்கமும் உடையவர்களாகச் செய்து அதனால் கடவுட்டன்மையை நாம் அடைந்து நம் ஐயனுடைய திருவருளைப் பெறுதல் வேண்டும்.

இரு சைவவிளக்கங்கள்

சைவமென்பது யாது? அச்சைவத்தினை விளக்கிய இரண்டு விளக்கங்கள் யாவை? என்று ஆராயப்புகு கின்றமையின் இதற்கு இத்தலைப்பெயர் புனைந்துவைக் கப்பட்டது. இந்த நிலவுலகத்திலே பிறந்து இருந்து இறந்து போகின்ற உயிர்களுள்ளே சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐந்து உணர்ச்சிகள் மட்டும் வாய்ப்பப்பெற்று இவ்வைந்துணர்வுகளினும் மேம்பட்டு இவை தம்மையெல்லாம் நல்லதிது தீயதிது என்று பகுத்தறியும் சிறப்பறிவு பொருந்தப்பெறாத விலங்கினங்களை யொழித்து மிக அரிதிலே கிடைத்த மக்கட் பிறவியினை யுடையவர்களுக்கெல்லாம் இப்பகுத்துணர் வால் இவ்வுலகத்திற் பெறப்படாத ஓரரும்பெரும் பொருள் கையகத்தே இருக்கக் காண்கின்றேம். இப் பருப்பொருளுலகத்திற் பருப்பொருண் முயற்சியால் தொகுத்துக்கொள்ளப்படும் பெருங்குவியலான பெரும் பொருளெல்லாம் இப்பருவுடம்பு இப்பருப்பொருளுல கத்தில் நடைபெறுங்காறும் ஒருசிலர்க்கு மட்டும் ஒவ் வொருவகையாற் பயன்பட்டு அழிவெய்தி மறுமை யிற்செல்லும் அறிவுருவான உயிர்க்குச் சிறிதும் பயன் படுவதின்றாய் ஒழியும். இது,

“தெய்வச் சிதம்பரத் தேவாவுன் சிந்தந் திரும்பிவிட் டாற், பொய்வைத்த சொப்பனமாமன்னர் வாழ்வும் பு வியுமெங்கே, மெய்வைத்த செல்வமெங்கே மண்டலீகர் தம் மேடையெங்கே, கைவைத்த நாடக சாலையெங் கே யிது கண்மயக்கே.” என்று அகப்புறப் பற்று முற்றும்

விட்ட பெருந்தவத்தோரான பட்டினத்தடிகள் திரு வாய்மலர்ந் தருளிய திருப்பாட்டான் இனிது விளங்கும். இத் தன்மையதான பருப்பொருட் செல்வம் போ லாது, உயிரின் அறிவாகிய களஞ்சிய அறையிலே வைத்துப் பாதுகாக்கப்படுவதாய், அழியுந்தன்மைத் தான உடம்பை மட்டும் வளர்த்தற்கு உதவியாம் பருப் பொருட்செல்வம் போலாது உயிரின் அறிவாகிய உடம் பை வளர்த்தற்கு மிக இயைந்த பொருளாய் விளங்கும் சமய உணர்ச்சியானது நாகரிக மில்லாதார் முதல் நாக ரிக முடையார் ஈறான எத்திறத்தவர்க்கும் பொதுமை யின் நிகழக் காண்கின்றோம்.

இனி இச்சமயம் என்னுஞ்சொல்லாற்பொழுது, அல்லது காலம் என்னும் பொருள் பெறப்படுகின்றது. ஐம்பொறிஉணர்வுகளும் ஒருகாலத்து ஒருங்குசேர்ந்து ஐம்புலன்களையும் ஒருங்கு நுகராமையால், அவ்வைம் பொறிகள் ஒவ்வொன்றன் வாயிலாய்த் தனித்தனியே சென்று அவ்வவற்றை அறிகின்ற உயிரானது அவ்வ வற்றை அங்ஙனம் தனித்தனியே அறியும் பலபொழு துகள்உடையவாகின்றது. இவ்வாறுகாலத்தினால் வரை யறுக்கப்படுதல் ஓரிடத்தே மட்டும் அறிவுவிளங்கும் உயிருக்கன்றி எங்கும் அறிவுவிளங்கும் இறைவனுக்கு இல்லையாம். அசைவுடைய பொருள்களுக்கே கால மும் இடமும் உண்டாம். ஓரிடத்துமட்டும்நிற்குமியல் புடைய சாத்தன் என்பான் கங்கைக்கரையி லிருந்தான் என்றவழி இறந்தகாலமும் காவிரிக்கரையி லிருக்கின் றான் என்னும்வழி நிகழ்காலமும், குமரித்துறையி லிருப்பான் என்புழி எதிர்காலமும் கங்கை, காவிரி, குமரி என்னும் இடங்களும் பெறப்படுகின்றன. இங்ஙு

னங் காலவேறுபாடுகளும் இடவேறுபாடுகளும் சிற்ற றிவும் சிறுதொழிலுமுடைய உயிர்களுக்கே உள்ளன வாதல் தெற்றென விளங்கும். இனி அச்சாத்தன் என்பவன் அவ்வாறு சிற்றறிவும் சிறுதொழிலு மில் லாது எங்கும் உள்ள அறிவுப் பொருள் என்று நினைக் கக் கூடுமாயிற் கங்கை, காவிரி, குமரி முதலான எல்லா இடங்களிலும் அசைவின்றி ஒரே காலத்துள்ள அவ னுக்கு அங்ஙனங் காலவேறுபாடும் இடவேறுபாடும் ஒருவாற்றானும் சொல்லல் ஏலாதென்க. நேற்றும் இன்றும் நாளையும் கங்கை, காவிரி, குமரி என்னும் எல்லா இடங்களினும் ஒருங்கு இருப்பானை நோக்கி இவன் கங்கைக்கரையி லிருந்தான், காவிரிக்கரையி லிருக்கின்றான், குமரித்துறையி லிருப்பான் என்று வழங்குவேமாயின் அஃது உண்மைக்குமாறாய் எல்லா ராலும் நகையாடற்பாலதாய் முடியும். எவ்வாறெனின், எங்குமுள்ள விசும்பை நோக்கி இது கங்கைக்கரையி லிருந்தது எனவும், இது காவிரிக்கரையி லிருக்கின்ற தெனவும், இது குமரித்துறையி லிருக்குமெனவுங் கூறுவார் உலகில் இல்லையன்றே! அதுபோல எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளுக் குக் காலமும் இடமும் இல்லை; அவன் காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் அப்பாற்பட்டவனுவன்; அவன் அவற் றின் புறம்பே மட்டும் இருப்பான் அல்லன்; அவற் றின் உள்ளும் புறம்பும் அவற்றின் மேலும் நிறைந் திருப்பன் என்க. இது பற்றியன்றே தாயுமான சுவா மிகள்

"அங்கிங் கெனாதபடி யெங்கும் ப்ரகாசமாய்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளியதூஉம், அருணந்தியடிகள்,

"உலகினை யிறந்து நின்ற தரனுரு வென்ப தோரார்
உலகவ னுருவிற் றோன்றி யொடுங்கிடு மென்று மோரார்
உலகினுக் குயிரு மாகி யுலகுமாய் நின்ற தோரார்
உலகினுள் ஒருவ னென்ப ருருவினை யுணரா ரெல்லாம்"

என்று கட்டளையிட்டருளியதூஉம் என்க. ஈசாவாசி யோபநிடதமும்* "ஒன்றாயுள்ள கடவுள் அசையாத தாய் மனத்தைக்காட்டினும் விரைவானது; தேவர்க ளும் அதனை அணுவதில்லை; முற்றெட்டே அஃது எல் லாவற்றினையுங் கடந்துநிற்பது; அது நிலையாயிருந்தே விரைந்தோடும் இவைகளாற் பற்றப்படாமல் இவற் றைக்கடந்து நின்றது; காற்றானது அதனிடத்திருந்து வினைகளைத் தாங்குகின்றது." என்றும் "அஃது அசை வது, அஃது அசைவதும் அன்று; அது சேயது, அஃ து அணிமையினும் உள்ளது; அஃது இதன் எல்லாவற் றின்உள்ளும் உள்ளது; அஃது இவ் வெல்லாவற்றின் புறம்பும் உள்ளது." என்றும் கூறுகின்றது. ஆகவே, சிறுபான்மை இலக்கணந் தீண்டப்பெறாத கடவுளை யொழித்து அவ்விலக்கணந் தீண்டப்பெறுகின்ற சிற் றுயிர் ஒன்றே கால வேறுபாடு பொழுது வேறுபாடுகள் உடையதென்பது துணியப்படும்.

இனி ஏகான்மவாதங் கூறுவார் மதம்பற்றிக் குடங் கடோறும் உள்ள நீரின்கட் டோன்றுந் திங்களின் நிழல் அந்நீரின்அசைவாற் றானும் அசைவதுபோற் றோன்றினும் உண்மையான் நோக்கு மிடத்து அவ் வசைவு அதற்கு இல்லாமை போல உடம்புகடோறுங் காணப்படுகின்ற கடவுளின் றோற்றமாகிய சிற்றுயிர்

*ஈசாவாசியோபநிடதம், ச, ரு.

ஐம்பொறிகளின் இயக்கத்தாற் றானும் அசைவது போற்றோன்றினும் அஃதியற்கையில் அங்ஙனம் அசைவதில்லை யென்று உரையாமோவெனின்; அது பொருந்தாது. எம்முடைய உடம்பிலுள்ள மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் அவ் வைம்பொறிகளும் பிறிதொன்றன் உதவியை வேண்டாது தாமே இயங்குவனவாயின் அவை எப்போதும் இயங்கிக்கொண்டே யிருத்தல்வேண்டும்; நனவிலன்றிக் கனவு உறக்கம் பேருறக்கம் உயிர்ப்பொடுக்கம் என்னுங் கீழ்நிலை நான்கினும் அவை யியக்கமின்றிக் கிடத்தலானும், இனி நனவிலேயும் அவை இயங்குங் காலத்து ஐந்தும் ஒருகாலத்து ஒருபொருளை அறியமாட்டா என்பது அழகிய தொரு பொருளை உற்றுக்காணுமிடத்துச் செவியொன்றைக் கேளாமையினும், இனிய ஓர் இசையைக்கேட்டு அறிவு அதன் வழிப்பட்டு நின்றுழிக் கண் ஒன்றைக் காணாமையினும் வைத்து அறியக்கிடத்தலானும், இனி யிப்பொறிகள் ஐந்தினும் பற்றறப் பிரிந்து மனம் ஒன்றை நாடும் வழி அவைஇயங்காது வறிதுநிற்றலானும் அவ் வைந்துந் தாமே இயங்கக் கடவுளின் வேறாகிய உயிர் அசைவின்றி யிருக்குமென உரைத்தல் ஏலாதென்க. உயிர் மனத்தைப்பற்ற மனம் பொறிகளைப் பற்றப் பொறிகள் புலன்களைப்பற்றி நடைபெறுகின்றன என்பதே உண்மையாம். இஃது அருணந்தியடிகள்,

“ அறிவதைம்பொறியே யென்னின் உறக்கத்தினறியா வாகும், அறிவது மொன்றொன்றாக வொன்றொன்று யறிவதென்னின், அறிவுகள் ஒன்றை யொன்றங்கறிந்திடா வைந்தையுங்கொண், டறிவ தொன்றுண்ட தான்

மா வைம்பொறி யறிந்திடாவே" என்றருளிச்செய்த சிவஞானசித்தித் திருச்செய்யுளான் நன்கறியப்படும்.

மேற்கூறியவாற்றால், உயிர் ஐம்பொறிகளோ டொன்றாய் நின்று புலன்களைப் பற்றும்வழி அஃது ஓசையை யறியும் பொழுதும், ஊற்றினையறியும் பொழுதும், உருவினையறியும் பொழுதும், சுவையினையறியும் பொழுதும், நாற்றத்தையறியும் பொழுதும் தனித் தனியே உளவாகா நிற்கின்றன. இனி இவ்வைம்பொறி உணர்வு நிகழ்ச்சிகள் ஒருங்கு உள்வழியும் உயிர்கள் ஒரு சிலர்க்கு ஏனைப்பொறிஉணர்வுகளினும் நாற்றவுணர்விற் பெருவிருப்புண்டாய்ப் பலதிறப்பட்ட நறிய மணங்களை நுகர்தலிலே இன்பஞ் செல்லும்; அவர் அம்மணவுணர்வினையே மிகுதியும் பாராட்டிப் பேசுவர். வேறு சிலர்க்குச் சுவை யுணர்விற் பெருவிருப்புண்டாய்த் தித்திப்புப் புளிப்புக் கார்ப்புக் காழ்ப்புக் கைப்பு உவர்ப்பு என்னும் அறுவகைச் சுவைமிக்க உணவுகளைப் பல திறத்தாற் சமைத்துச் சுவைத்தலிலே இன்பம் செல்லும்; அவர் அச்சுவையுணர்வினையே மிகுதியும்பாராட்டிப் பேசுவர். இவ்வாறே சிலர்க்குக் காட்சியுணர்விலும் வேறு சிலர்க்கு ஊற்றுணர்விலும் மற்றுஞ் சிலர்க்கு இசையுணர்விலும் பெருவிருப்புண்டாய் மற்றை யுணர்வுகளை யிழித்துப் பேசுவர். இங்ஙனம் அவரவர் தத்தமக் கியைந்தவற்றை மிகவும் பாராட்டி அவ்வவற்றையே உயர்த்துப்பேசுங் காலங்களும் உணர்வுவேற்றுமையாற் றோன்றும் பொழுதுவேறுபாடுகளென்றே தெளியப்படும். இனி "எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள், மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" என்ற திருக்குறளின்படி இவ் வைம்பொறி

புணர்வுகளுள்ளும் இயற்கையிலே மிகச்சிறந்த திபாது? என்று நடுவு நிலையால் ஆராய்ந்துபார்க்கப் புகுவாருக்கு ஓசையுணர்வே சிறந்ததென்பது இனிது விளங்கும். உயிரின் சிற்றறிவை விரிவுசெய்து விளக்குதற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் அறிவுநூற் கேள்விகளெல்லாம் செவிக் கருவியினையே துணையாகக்கொண்டு நடைபெறுகின்றனவாகலின் அச்செவிக் கருவியினுள்ளமைந்த ஓசையுணர்வே ஏனைப் பொறியுணர்வுகளினெல்லாம் சிறந்ததென்று துணியப்படும். இதுபற்றியே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும்

செவிக்குண வில்லாத போது சிறிது
வயிற்றுக்கு மீயப் படும்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

அற்றேல், இவ்வைம்பொறியுணர்வின் வழிப்பட்ட உயிரின் பொழுது வேறுபாடுகளை யெல்லாம் சமயங்கள், மதங்கள் என்று வழங்காமை என்னையோ வெனின்;

"வளத்திடை முற்றத்தோர் மாநில முற்றுங்
குளத்தின்மண் கொண்டு குயவன் வனைந்தான்
குடமுடைந் தாலவை யோடென்று வைப்பர்
உடலுடைந் தாலிறைப் போதும்வை யாரே" எனவும்

" எரியெனக் கென்னும் புழுவோ வெனக்கென்னு மிந்தமண்ணுஞ், சரியெனக் கென்னும் பருந்தோ வெனக் கென்னுந் தான்புசிக்க, நரியெனக் கென்னும் புன்னாயெனக்கென்னு மிந்நா றுடலைப், பிரியமுடன் வளர்த்தே னிதனா லென்ன பேறெனக்கே" எனவும்

"முடிசார்ந்த மன்னரு மற்றுமுள்ளோரு முடிவிலொரு பிடிசாம்பராய் வெந்து" எனவும் எழுந்த திருப்பாட்டுக் களின்படியே இன்னநேரத்தில் மாய்வதென் றறியப் படாதவாறு சடுதியிலே மாய்ந்தொழியும் இம்மக்க ளுடம்போடு அவ்வைம்பொறியான்வரும் இன்பநுகர்ச் சிகளும் இறந்தொழிதல் காணப்படுதலாலும், இங்ங னம் இடையிடையே யழிந்தொழியும் அவ்வின்பநுகர்ச் சிகள் சிற்றுயிர்களைக் கடைத்தேற்றுதற்கு ஒரு சிறி தும் பயன்படாமையாலும் அவற்றையெல்லாம் வெறுத் துப் புறத்தே செல்லும் நம் அறிவினை அகமுகமாக உள்ளிழுத்து

"நானு ரென்னுள்ளமார் ஞானங்களா ரென்னை யாரறிவார்" என்ற அருமைத் திருமொழியின்படி ஆ! நான் யார்? பலப்பல வேறுபாட்டோடும் பெரிதும் வியப்புறத்தக்கவாறும் அமைந்திருக்கும் இவ்வுலகங் கள் யாவை? இவற்றிடையில் யான்வந்து பிறந்ததேன்? பிறந்து பலவகைத் துன்பங்களுக்கு உள்ளாகி மிக வருந்தும்போதும் அவற்றை யிடையிடையே மறந்து நான் எப்போதும் இவ்வுலகத்தில் இருப்பது போல் நினைப்பதேன்? என் மனைவி மக்கள் சுற்றத்தார் பிறர் என்னுமிவர்க்கும் எனக்குமுள்ள தொடர்பு என்னை? மற்றையோ ரிடத்தெல்லாம் யான் அன்புடையனாய் ஒழுகாது என் மனைவி மக்களிடத்தேமட்டும் யான் அளவிறந்த அன்பு பூண்டு ஒழுகுவது என்னை? யான் இறக்குங்காலத்து அவர் அவ்விறப்பினை நீக்குவரா? யான் பிறக்குங்காலத்து அவர் அப்பிறப்பினை நீக்கு வரா? யான் துன்புறுங்காலத்து அவர் அத்துன்பத் தைப் போக்குவரா? இவர்களெல்லாம் ஐயோ! எம்

மைப்போலவே துன்புறுகின்றார்கள் பிறக்கின்றார்கள், இறக்கின்றார்கள்; சாவார்க்குச் சாவாரும், துன்புறு வார்க்குத் துன்புறுவாரும் துணையாவ தியாங்ஙனம்? ஐயோ! இப்பிறப்பினுந் துன்பத்தினும் எவ்வாறு நீங் குவேன்! இறக்கவேண்டுமே என்பதனை நினைக்குங் கா லத்து என்னெஞ்சம் பகிரென்று துணுக்குறுகின்றதே!

"யானேதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக் கென் கடவேன்" என்ற மேலோர் திருமொழி இடையறாது என்னுள்ளத்திற் றோன்றி என்னை வருத்துகின்றதே! என்று இவ்வாறெல்லாம் உயிரினறிவானது உள்மடங்கி ஐம்பொறிகளின் குறும்பையெல்லாம் ஒடுக்கிக்கொண்டு தனது நிலையை ஆய்ந்துபார்க்குங் காலந்தான் உயிர்க ளுக்கு என்றும் மாறாது நிகழும் சமயமாதலின் இங் ஙனம் நினைவு நிகழும்சமயமே சமயம் அல்லது மதம் என்று ஆன்றோரான் வழங்கப்பட்டது.

முன்னே காட்டியபடி எங்ஙனமாஞல் நமதுஉணர் வானது ஐம்பொறிகளின் வழிப்பட்டு நடைபெறுங் காலத்து அதுவதுவாய் நின்று புலன்களை நுகர்ந்து தான் மிகவிரும்பிய தொன்றனை அதன்மேற் சென்ற பற்றால் உயர்த்துப் பேசுகின்றதோ அங்ஙனமே நம தறிவால் ஆராய்ந்து காணப்படுகின்ற மெய்ப்பொருள் உணர்ச்சிகளுள்ளும் நாம் மிக விரும்பியதொன்றனை நமதுள்ளம் சிறந்தெடுத்துக் கூறாநிற்கின்றது. அறிவு நிரம்ப வில்லாது தாழ்ந்த நிலைக்கண்ணராய் நிற்கின்ற உயிர்கள் பொருள்களைப் பிரித்துப் பிரித்து ஆயும் போது அவர்கள் அறிவு மேற்பட்ட பொருள்களிற் செல்லாமையால் மண் புனல் அனல் கால் என்னும் நாற்பொருளை மெய்யென்றும், இந்நாற்பொருட் கூட்

டத்திற் றோன்றிய இவ்வுலகமும் உடம்புமே மெய் யென்றும் உட்கோடலால் உலகாயதமதம் தோன்றுவ தாயிற்று. இவ்வாறே இவர்க்கு மேற்பட்ட நிலையிற் சென்றால் இந்திரியான்ம வாதமும், இவர்க்கு மேற் பட்ட பதத்திற் சென்றால் அந்தக் கரணான்ம வாத மும், இவர்க்கும் மேற்பட்டாராற் பிராணான்ம வாத மும், இவர்க்கும் மேற்பட்டாரால் விஞ்ஞானான்ம வாத மும், இவர்க்கும் மேற்பட்டாராற் சிவப்பிரம வாதமு மெனப் பலப்பலவான மதங்களும், பலப்பலவான பொ ருளாராய்ச்சிகளும் பலதிறப்பட்டுத் தோன்றின. இவற் றுள் ஒன்றே மெய்ந் நிலையாய்ப் பெறப்படுமாயினும் ஏனையவெல்லாம் பொய்யென்று கழிக்கப்படாமல் அம் மெய்ந்நிலையினைப் பயப்பதற் குரிய படிவழி நிலைகளாய் நிலைபெறுவனவாம். மேலேகாட்டியவாறு சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம்என்னும் ஐம்பொறியுணர்வுகளுள் ஓசையுணர்வே ஏனை எல்லாவற்றினும் மிகச் சிறந்த தாயினும் அவை யொவ்வொன்றும் ஏனையதன் வளர்ச் சிக்கு வாயிலாய்ப் பயன்படுதல் போலவும், மக்கட் பிற வியினுள் குழவிப்பருவம் பிள்ளைப்பருவம் இளமைப் பருவம் முதுமைப்பருவம் என்பனவற்றுள் முதுமைப் பருவமே அறிவுமிகச் சிறந்ததாயினும் அதனை எய்து தற்கு ஏனைமூன்று பருவங்களும் ஒன்றற்கொன் றுதவி யாய் இன்றியமையாது வேண்டப்படுதல் போலவும், மெய்ந்நிலைச் சித்தாந்தமாய் முடிக்கப்படும் ஒரு மெய்ச் சமயத்தினைச் சென்றடைதற்குரிய பேறறிவினைப் பயத் தற்கு மிகத் தாழ்ந்தபதத்திலே தோன்றிய சிற்றறிவுச் சமயமுதல் எல்லாம் ஒன்றற்கொன் றுதவியாய்ப் பெரி தும் பயன்படுத லுடையவாம். கடவுளும் உயிரும்

இல்லையென்று சொல்லும் நாத்திகமத முதற்கொண்டு உயர்ந்த வேதாந்த சித்தாந்த முடிநிலைப் பெரும்பொதுச் சிறப்புண்மைப் பொருளாயுள்ள மெய்ச்சமயங் காறு முள்ள எல்லாஉயிர்கட்கும் இறைவன் றிருவருட்பேறு உண்டென்பது துணிபொருளேயாமென்க. இது தமிழ் மறையுள்

"விரிவிலா வறிவினார்கள் வேறொரு சமயஞ்செய்தே
எரிவினாற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற் கேற்றதாமே"

என்று பெறப்பட்டமையானும், தமிழ் ஆகமசித்தாந் தத்துள்,

"அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும் அவ்வவர் பொரு ளாய்" என்று வலியுறுத்தப்பட்டமையானும் இனிது விளங்கும்.

இனி இப்பெற்றிப்பட்ட மெய்ப்பொரு ளாராய்ச் சிப் படிகளையெல்லாம் கடந்து மேல்நிலைக்கண்ணே சென்றானுக்குக் கீழ்நிலைக்கண் ணுள்ளனவெல்லாம் பொருளல்லனவாய்த் தோன்றுமாகலின் அதுபற்றி அவன் இகழப்படுவானல்லன். அம்மேனிலைக்கண்ணே நின்று பேரின்பத்தை நுகர்ந்துகொண்டு,

"சோம்ப ரிருப்பது சுத்த வெளியிலே
சோம்பர் கிடப்பது சுத்த வெளியிலே
சோம்ப ருணர்வு சுருதி முடிந்திடஞ்
சோம்பர் கண்டாரச் சுருதிக்கட் டூக்கமே" என்ற

படி எவ்வகைச் செயலுமில்லாத தூயசோம்பராய்ப்,

"பூதமுங் கரணம் பொறிகளும் புலனும் பொருந்திய குணங்களோர் மூன்றும், நாதமுங் கடந்த வெளியிலே நீயு நானுமாய் நிற்குநாள் உளதோ; வாதமுஞ் சமய

பேதமுங் கடந்த மனோலய வின்பசாகரனே, ஏதுமொன் றில்லேன் யாதுநின் செயலே யிறைவனே ஏக நாயகனே" என்றவாறு எல்லாம் இறைவன் செயலே தஞ்

செயலாய்க் கொண்டாராய் உள்ள மெய்யுணர்வுடையாருக்கு ஏனையவெல்லாம் வெறும் போலிகளாய் ஒழிதல் பொருத்தமேயாம் அங்ஙனம் அவர்க்குத் தோன்றுதல்பற்றி அவர் மற்றைச்சமயங்களை இகழ்ந்தார் எனத் திரித்துணர்ந்து அவரைப் புறம் பழித்தல் பொருந்தாதாம். அதுநிற்க.

இனி இங்ஙனம் மெய்ப்பொரு ளாராய்ச்சியின் பொழுது வேறுபாடுகளாய்த் தோன்றிய பல்வகைச் சமயங்களுள் முதற்கண் ஆராய்தற்பொருட் டெடுத்துகொண்ட சைவம் என்பது மிகஉயர்ந்ததோர் அறிவினையுடைய ஒருசான்றோன் தனது சிற்றறிவுத் தன்மையை விட்டுப் பேரறிவினனாய் நின்று சிவம் என்னும் முழுமுதற் பெரும்பொருளைத் தலைப்பட்டுநின்ற நிலையாம். இது

தெய்வஞ் சிவனே சிவனருள் சமயஞ்
சைவஞ் சிவத்தொடு சம்பந்தமென்றான்
சைவம் வளர்க்குஞ் சம்பந்த மூர்த்தி" என்ற

திருச்செய்யுளான் அறியற்பாலதாம். இங்கே சிவம் என்று எடுத்தோதப்பட்ட பொருள் அசுத்தமாயையிற் றோன்றிய சத்துவம், இராசதம், தாமதம் என்னும் முக்குணவழிப்பட்ட மும்மூர்த்திகளுள் ஒன்றன்று. அது, "அவஸ்தா த்ரிதயாதீதம் துரீயம் ஸத்ய சித்ஸுகம், ப்ரஹ்மவிஷ்ண்வாதி பிஸ்ஸேவ்யம் ஸர்வேஷாம் ஜநகம் பரம் ஈசாநம் பரமம் வித்யாத்ப்ரேரகம் புத்திஸாக்ஷி

ணம்" என்றும் போந்த பஞ்சப்பிரமோபநிடத மறையானும், "தேவர்கோவறியாத தேவதேவன்" என்னுந் திருவாசக மறையானும் அறியற்பாலதாம். இன்னுமிது

"சிவனொடொக்குந் தெய்வம் தேடினுமில்லை"

என்னுந் திருமந்திரத்தானும் உணரப்படும். சிவம், பிரமம், கந்தழி யென்பன ஒரு பொருட்கிளவிகள். இவற்றுட் கந்தழி என்பது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரற் சிவம் என்பதனோடொத்த சொல்லாக வைத்துக்

"கொடிநிலை கந்தழி வள்ளியென்ற
வடு நீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றுங்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே" என்று

திருவாய் மலர்ந்தருளப்பட்டதென இதற்குரைகண்ட நச்சினார்க்கினியர் "கந்தழி என்பது ஒருபற்றுமற்று அருவாய்த் தானேயாய்த் தத்துவங்கடந்த பொருள்" எனக்கூறி, இதனியல்பை மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் உய்த்துணரவைத்து

"உற்றவாக்கையி னுறுபொருள் நறுமலரெழுதரு நாற்றம்போற், பற்றலாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள் அப்பொருள்பாராதே, பெற்றவாபெற்ற பயனது நுகர்ந்திடும் பித்தர்சொற் றெளியாமே, அத்தனாண்டு தன்னடியரிற் கூட்டிய அதிசயங்கண்டாமே" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய அருமைத் திருப்பாட்டினை எடுத்துக்காட்டி 'என்று அதனை உண்மையான் உணர்ந்தோர் கூறியவாற்றானுணர்க' என்று அடிகளின் மெய்யுணர்வின் பான்மையினையும் கிளந்தெடுத்துரைத்தார். உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியரே திருவாதவூரடிகளை 'அதனை உண்மையான் உணர்ந்தோர்' எனச்

சிறந்தெடுத்துரைத்தமையாற் கந்தழியினியல்பை அத் திருமொழியே இனிது விளக்குவதென்பது பெற்றாம். பொருள்களாவன *மண் புனல் அனல் கால் விசும்பு என்னும் ஐந்துபருப்பொருள்களும், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளும், சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐந்து நுண்ணியபொருள்களும், கை கால் வாய் எருவாய் கருவாய் என்னும் ஐந்து தொழிலுறுப்புகளும், மனம் அறிவு நினைவு முனைப்பு என்னும் நான்கு அகக்கருவிகளும், காலம் பிறழா நிகழ்ச்சி கலை நினைப்பு விருப்பு மகன் மாயை என்னும் ஏழு உணர்வுநிகழ்ச்சிப் பொருள்களும், தூயநினைவு தலைமை அருள்நிலை அன்னை அத்தன் என்னும் ஐந்து சிவநிலையப் பொருள்களுமான முப்பத்தாறுமாம். இம் முப்பத்தாறு பொருள்களுங் கடந்த பேரறிவுப்பொருள் யாது அது கந்தழியென்பார் 'தத்துவங்கடந்தபொருள்' என்றும், உருவுடைப் பொருளெல்லாம் நிலையிலவாக

*மண் புனல் அனல் கால் விசும்பு என்பவற்றைப் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் என்றும், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்பவற்றைத் தொக்கு சிங்குவை சட்சு ஆக்கிராணம் சோத்திரம் என்றும், சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்பவற்றை ரசம் ரூபம் பரிசம் சத்தம் கந்தம் என்றும், கை கால் வாய் எருவாய் கருவாய் என்பவற்றைப் பாணி பாதம் வாக்கு பாயுரு உபத்தம் என்றும், மனம் அறிவு நினைவு முனைப்பு என்பவற்றை மனஸ் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்றும், காலம் பிறழாநிகழ்ச்சி கலை நினைப்பு விருப்பு மகன் மாயை என்பவற்றைக் காலம் நியதி கலை வித்தை அராகம் புருடன் மாயை என்றும், தூயநினைவு தலைமை அருள்நிலை அன்னை அத்தன் என்பவற்றைச் சுத்தவித்தை ஈசுரம் சாதாக்கியம் சத்தி சிவம் என்றும் வடநூலார் வழங்குப.

விற் படைக்கப்படும் உருவுடைப்பொருளன்று அக் கந்தழியென்பார் 'அருவாய்' என்றும், இம்முப்பத்தாறு பொருள்களும் அப் பெரும்பொருளையின்றி யியங்க மாட்டாவாகலின் அவற்றுள் நின்று அவற்றை இயக்கியும் தான் தாக்கற்று நிற்குமென்பார் 'ஒருபற்று மற்று' என்றும் நச்சினார்க்கினியர் இனிது விளக்கி யருளினர். இவ ரெடுத்துக்காட்டிய திருவாசகத் திருச்செய்யுள் இக்கந்தழியாம் பெரும்பொரு ளியல்பை விளக்கு மாறு யாங்ஙனமெனின்; 'உற்றவாக்கையில் உறுபொருள்' என்பது இறைவன் பொருள்களுள் அருவாய் நிற்றற்கும், 'நறுமலரெழுதருநாற்றம்' எனபது அவன் உயிர்களுள் அருவுருவாய் நிற்றற்கும் உவமைகளா எழுந்தன. உடம்பினுள் ளிருக்கும் உயிர் தனக்கென ஓர் உருவின்றித் தான்சார்ந்த உடம்பே தனக் குரு வாய்க்கொண்டு நிற்கின்றது. அங்ஙனம் நிற்குமிடத்துத் தான் வேறு உயிர் வேறு என்னும் வேற்றுமை தோன்றாவாறு சாத்தா, கொற்றா என உடம்புக்கிட்ட பெயரால் அழைக்கும்வழித் தான் ஏன் ஏன்கின்றது. அங்ஙனம் நிற்பினும் உடம்பு உடம்பே, உயிர் உயிரே, உடம்பு உயிராகாது, உயிர் உடம்புமாய் அதனின் வேறுமாய் நிற்கும். உடம்பு தானே இயங்காது உயிர் இயக்கிஞல் இயங்கும், உயிர் தானேயியங்கும் உடம்பினையும் இயக்கும். இதுபோல் இறைவன் உலகங்களுட் கலந்து நிற்கும்வழித் தான் வேறு உலகம் வேறு என்னும் வேற்றுமை தோன்றாவாறு ஒருமையுற்று நிற்கும். இவ்வாறு ஒன்றாய்நிற்றல் பற்றியே 'விசுவம் பிரஹ்மா' என்னும் சொற்றொடரும், "உல கேழெனத் திசைபத்தெனத் தாஞெருவனுமே, பலவாகி நின்றவா தோணேக்க

மாடாமே" என்னுந் தமிழ்மறைச்செய்யுளும் எழுந்தன. இங்ஙனம் ஒன்றாய்நிற்பினும் இறைவன் இறைவனே, உலகம் உலகமே; உலகமிறைவனாகாது, இறைவன் உலகமுமாய் அவற்றின் வேறுமாய் நிற்பன். உலகம் தானே இயங்காது இறைவன் இயக்கினால் இயங்கும்; இறைவன் தானேயும் இயங்குவன் பிறவற்றையும் இயக்குவன். இங்ஙனமெல்லாம் ஒற்றுமைபூண்டு நிற்பினும் அவன் அதனாற் சிறிதும் வேற்றுமைப்படுவானல்லன். அது 'நறுமலரெழுதரு நாற்றம்போல்' என்னும் உவமையால் விளக்கப்பட்டது. மலர் முகையாய் இருந்துழி அதனுள் அருவாய்இருந்தமணம் அது நாள் முதிர்ந்து மலர்ந்தவிடத்து அதனுள்ளும் புறம்புமாய்ப் புலப்பட்டுநிறைந்து தான் அம்மலரைப்பற்றிக்கொண்டு நிற்பினும், தான் அம்மலராற் பற்றப்படாது அதனையுங் கடந்து பரம்பித் தன் பரப்பினுள்ளே அம்மலரையும் ஒருபால் அடக்கிக்கொண்டு வேற்றுமையும் வேற்றுமையின்மையு மாகிய ஓர் ஒற்றுமை இலக்கணத்தோடு அதிற் சிறிதுந்தாக்கின்றி நிற்றல்போல, இறைவன் ஆணவமலவழிப்பட்டுக் குவிந்து நின்ற உயிரினுள்ளே அருவாய்இருந்து பின் அம்மலத்தடைநீங்கி அது விரிந்தவழி அம்முழுமுதற் பேரறிவு அதன் உள்ளும் புறம்புமாய்ப் புலப்பட்டு விளங்கி, அத் தூயவுயிரை அங்ஙனம் பற்றிநிற்பினும் தான் அதனாற் சிறிதும் பற்றப்படாது அதனையுங் கடந்து பரம்பித் தனது அருள்வெளிப் பரப்பிலே அவ் வுயிரையும் ஒருபால் அடக்கிக்கொண்டு வேறுமாய் ஒன்றுமாய் வேறல்லாவியைபுற்று அதிற் சிறிதுந்தாக்கின்றி நிற்குமென்க. இங்ஙனம் அறிவுப்பொருள் அறிவில்பொருள் என்னும்

இருவகை உலகத்திலும் வேற்றுமையின்றி அருவுரு வாய்த் தன்னியல்பிற் சிறிதுந் திரிவின்றித் தானேயாய் நிற்கும் இறைவனியல்பை இவ்வுண்மைத் திருமொழி 'உற்றவாக்கையி னுறுபொருள் நறுமலரெழுதரு நாற் றம்போற், பற்றலாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள்' என்று இனிது விளக்கினமையும், இவ் வுண்மையினை ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் காட்டினமையும் பெரிதும் நினைவுகூரற் பாலனவாம்; இவ்வுண்மை,

"பூவினிற் கந்தம் பொருந்திய வாறுபோல்
சிவனுக் குள்ளே சிவமணம் பூத்தது
ஓவியம்போல வுணர்ந்தறி வாளர்க்கு
நாவியணைந்த நடுத்தறியாமே" என்ற திருமொழி யானும் விளக்கப்பட்டமை காண்க.

இங்ஙனம் கந்தழி, பிரமம் என்னும் சொற்களால் எடுத் தோதப்பட்ட சிவம் என்னும் எப்பொருளுங் கடந்த பெரும்பொருளை ஆராய்ந்தநேரமே சைவசம யம் என்று உணரற்பாற்று. அற்றேல் அப்பெரும் பொருளை யாதானுமொரு பெயரால் வழங்கிடாமற் சிவம் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரால் வழங்குவித்தல் என்னையெனின்; வேதாகம உபநிடத ஷடதரிசன புரா ணேதிகாசமாகிய எல்லாம் சிவ என்னும் இரண்டெ ழுத்திலே அடங்குகின்றன. யாங்ஙனமெனின், இருக் கு, எசுர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் வேதம் நான் கில் அதர்வணம் என்பது முதன் மூன்றின் மந்திரத் தொகுப்பேயாதலால் அஃதவற்றில் அடங்கப்பெறும். ஆகலினுற்றான் அமரநிகண்டுடையார் அம் மூன்றனை யுஞ்சுட்டி வேதங்கள் 'த்ரயீ' என வழங்கப்படுமென்

றனர். அம்மூன்றுவேதங்களுள் நடுநின்ற எசுர் "தஸ்ய யஜுர்ரேவசிர:" என்றமையால், ஏனை யிரண்டிற்கும் முகம்போல நிற்குஞ் சிறப்பு வாய்ந்ததாம். இது மாந்திரமெனவும் பிராமணம் எனவும் இருவேறு பகுதியினதாய் விளங்காநிற்கின்றது. இவற்றுள் மாந்திரப் பகுதி மறித்தும் ஏழுகண்டங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுச் சம்மிதாகாண்டம் என்னும் பெயருடைத்தாய்ச் சிறந்து விளங்குவதாம். இனி இச்சம்மிதாகாண்டம் ஏழினுள்ளும் நடுக்காண்டமே பெரிதுஞ் சிறப்புடைத்து. இனி இந்நடுக்காண்டமும் ஏழு சங்கிதைகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள்ளும் நடுநின்ற சங்கிதையுள் திருவுருத்திரத்தின் கண்ணே சதருத்ரீயம் விளங்காநிற்ப, அச் சதருத்ரீயத்தின் இடையிலே விளங்கும் 'நமசிவாய' என்னும் ஐந்தெழுத்துக்களின் நடுவில் ஒளிர்ந்துகொண்டிருக்கும் 'சிவ' என்னும் மொழியால் வேதமும் வேதத்தைச் சார்ந்த கலைகளும் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆகையால், இச் சிவவென்னும் மொழி பிரமமென்னும் மொழியாற் குறிக்கப்படும் பெரும்பொருட்குச் சிறப்புப்பெயராம் என்பது தெளியப்படும். இன்னும் இதனை விரிப்பிற் பெருகுமாதலால் இத்துணையின் அமைந்து, எடுத்த பொருண்மேற் றொடர்ந்து செல்வாம்.

இவ்வாறு சைவம் என்னும் மெய்ப்பொருளை ஆராய்ந்தநிலை எப்பொருளுங் கடந்த பெரும்பொருட் சிவத்தில் தலைப்பட்டுநிற்குங் கழி பெருஞ் சிறப்புணர்ந்தன்றே தாயுமானசுவாமிகள்

"சைவசமயமே சமயம்" என்று கட்டளையிட்டருளினர். பிற சான்றோரும் "சைவத்தின்மேற் சமயம்

வேறிலை" என்று கூறினர். மற்றைச் சமயங்களெல்லாம் சைவத்திற்குரிய படிவழிகளாய், நம்மாற்பாராட்டப்படுந் தன்மையவாய் நிற்றலின் அவை சைவசமயிகளான நம்மனோராற் புறம்பழிக்கற்பாலன வல்லவாம். வேதமென்னும் மரத்தில் இலையும், தளிரும், அரும்பும், மலரும், பிஞ்சும், காயுமாய் மற்றைச் சமயங்களெல்லாம் நிற்ப, வேதாந்தம் என்பது அதன் முடிவிற் பழமாய்ப்பழுத்துத் "தானை" தன்மையாய்நிற்ப, அதனைப் பிழிந்து எடுத்த சைவசித்தாந்தம் "தானென்னுந்" தன்மையாய்நிற்கு மென்பதனைக் குமரகுருபர சுவாமிகள் "நீயே, வேதமென்னும் பாதவம் வளர்த்தனை" என்பதனால் நன்றருளிச்செய்தனர்.

இங்ஙனம் சைவசமயத்தினால் அறிவுறுத்தப்படும் சிவம் எல்லாப்பொருளுங் கடந்ததாய் உண்மையறிவின்பவடிவாய் எல்லா ஆற்றலு முடையதாய் எல்லாவற்றையு மறிவதாய்ப், பிறப்பிறப்புக்களிற் படாத தூய அருண்மேனியு முடையதாய்த் திகழ்வதென்று அறிமின்கள்! இவ்விலக்கணங்களெல்லாம் ஒருங்குடைய அப்பெரும்பொருளைச் சிவம் என்றழைக்க நுங்கட்கு விருப்பமில்லையாயின் நாராயணன்என் றழைமின்கள்! பிரமனென்றழைமின்கள்! புத்தனென்றழைமின்கள்! அருகனென் றழைமின்கள் ! எப்பெயரிட்டு எவ்வெவ்வாறு அழைப்பினும் அப்பெயரெல்லாம் அவற்குப் பொருந்தும். வெறும்பெயரிலே நுங்கட்குப் போர்நிகழவேண்டாம். எங்கும்உள்ள கடவுள் ஒருவனே. இது தெருட்டுதற்கே திருமூலரும் பட்டினத்தடிகளும்

"ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனு
நன்றே நினைமின்நமனில்லை நாணமே

சென்றே புகுங்கதி யில்லைநுஞ் சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர்நினைந் துய்ம்மினே"

என்றும்

"ஒன்றென் றிருதெய்வ முண்டென் றிருவுயர் செல்வ
மெல்லாம், அன்றென் றிருபசித் தோர்முகம் பார்நல்
லறமுநட்பும், நன்றென் றிருநடு நீங்காம லேநமக் கிட்ட
படி, என்றென் றிருமனமே யுனக்கோரு பதேசமிதே"

என்றும் அருளிச்செய்த உண்மைகளைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுமின்கள்! நம்முடைய நாடு மத ஒற்றுமையின்மையால் நாளுக்குநாள் மழுக்கம் அடைகின்றது. சைவத்தின் முடிபுகள் எல்லாச் சமயங்களுக்கும் பொருத்தமாவனவாம். இதனை நீங்கள் செவ்விதின் மனம் பொருத்தி எல்லாரும் ஒற்றுமையாய் வாழ்மின்கள்!

இத்தன்மையவான மத ஒற்றுமையும் அருள் ஒழுக்கமும் சைவத்தின் சிறப்பான உண்மைகளாம் என்பதனையே சைவசமயாசிரியருள் முதல்வரான திருஞானசம்பந்தப் பெருமானும், சைவசித்தாந்த ஆசிரியருள் முதல்வரான மெய்கண்டதேவரும் அறிவுறுத்தினர்கள். இரு சைவவிளக்கங்களான இவ் வாசிரியன்மார் இருவருள் ஞானசம்பந்தப்பெருமான் இற்றைக்கு ஆயிரத்து இருநூற்றைம்பது ஆண்டுகளின் முன்னே சீர்காழி என்னும் ஊரிலே தோன்றியும், மெய்கண்டதேவர் இற்றைக்கு அறுநூற்றைம்பது ஆண்டுகளின் முன்னே கம்பரை வைத்துப் பாதுகாத்து இராமாவதாரம் பாடுவித்த வெண்ணெய்நல்லூர்ச் சடையப்ப பிள்ளை மகளார் மணிவயிற்றிற் றோன்றித் திருவெண்காட்டில் அமர்ந்தும் சைவத்தின் அரியபெரிய உண்மைகளை எல்

ளாமக்களும் உணர்ந்து உய்யும்படி காட்டி நந்தாமணி விளக்கங்களாய்த் திகழ்ந்தனர். ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் மூன்று விளக்கங்களும் புறத்தே உலகத்திற் பரவிய இருளை விலக்கி எம்முடைய ஊனக்கண்களை மட்டும் விளக்குகின்றன. மற்று இந்நந்தாமணி விளக்கங்களான ஆசிரியன்மார் இருவருமோ எம் அகத்தே பரவிய ஆணவவல்லிருளை ஓட்டி எம் ஞானக்கண்களைத் திறப்பித்துச் சிவபெருமான் திருவருட்பேற்றைப்பெறுவிக்கின்றனர். ஞானசம்பந்தப் பெருமானும் மூன்றாம் ஆண்டிலே சிவனருள் நிரம்பப்பெற்றார். மெய்கண்டதேவரும் மூன்றாம் ஆண்டிலே சிவனருள் நிரம்பப் பெற்றார். ஞானசம்பந்தர் தம் மூன்றாம் ஆண்டிலேயே வழுத்துரைவடிவான திருப்பதிகங்கள் கட்டளையிட்டு மறைவழியை விளக்கியருளினார், மெய்கண்டதேவர் தாமும் மூன்றாம் ஆண்டிலே எழுத்தியல்வடிவான சிவஞானபோதங் கட்டளையிட்டு ஆகமவழியை விளக்கியருளினார். மறைமொழி சூத்திரம்போலப் பொருட்சுருக்கமுடைத்தாய்ப் பொதுவுற நிற்பது; ஆகமம் அச்சூத்திரத்திற் குரைபோலப் பொருட்பெருக்கமுடைத்தாய்ச் சிறந்துநிற்பது. இது,

'வேதமொடாகமம்' என்னுந் திருமந்திரத்தானும் உணரப்படும். அவை யிவ்வாறிரண்டா யிருப்பினும் பொருண்முடிபால் ஒன்றேயாமென்பது சைவ பாடியகாரரான நீலகண்டர் "வயந்து வேதசிவாகமபேதம்" என்றுரைத்தமையால் விளங்கும். இதுபோல, ஞானசம்பந்தர் திருமொழியான மறையும் மெய்கண்டதேவர் திருமொழியான சிவஞானபோதமும் பொருளறிவுறுக்குமுறையால் இருதிறப்படினும்

பொருண்முறையால் ஒன்றேயாமென்பது பெறப்படு மென்க. அதுநிற்க. அவ்விருவருங் குழந்தைகளாயிருந் த பொழுதிலே தமிழ்மறையுந் தமிழ்ஆகமமும் தோன் றியமுறைமை நனிமறைந்தபொருள்களை உள்ளடக்கி நிற்கின்றது. காம வெகுளி மயக்கமென்னும் மும்மல வலியுஞ் சிறிதுந் தோன்றப்பெறாதகாலங் குழந்தைப் பருவமேயாம். அப்பருவமொன்றே மிகவுந் தூயவான வேதசிவாகமங்கள் தோன்றுதற்குரிய தாகலின் அப் பருவத்திலேதான் அவர்க்கு அவை தோன்றுவவா யின. இன்னும் அவர்க்கு மூன்றும் ஆண்டிலே அவை தோன்றின என்பதனால் பதிபசுபாசம் என்னும் மூன் றிற் பசுபாசநிலை கழன்று பதிநிலையில் நின்றபொழுது அப்பதிமொழிகள் தோன்றினவென்றும், அவர் அப் போது சத்துவம் இராசதம் தாமதம் என்னும் மூன் றியல்புகளிற் றாமத இராசதங்களைக்கடந்து தூயசத்து வத்திலே நின்றனரென்றும், தூயது தூவாதது இரண் டுங்கலந்தது என்னும் மும்மாயையுட் பின்னிரண்டனை யுங் கழித்துத் தூயமாயையிலே நின்றனரென்றும் அறிதல்வேண்டும். இன்னும் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளை யார்க்கு இறைவன் அம்மையப்பராய் எதிர்தோன்றி அவரை அழுகைதீர்ப்ப அம்மையார் அருமைத் திரு முலைப்பாலைப் பொற்கிண்ணத்திற் பிள்ளையார்க்கு ஊட் டினர் என்பதனால், அம்மையப்பரை ஒருங்கி நினைக்கும் உறைப்பினாலே பாம்பு சுழன்றாறபோலச் சுரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற தூயமாயையென்னுங் குண்டலிசத் தியானது சிவவழலாற் கண்விழித்து நாதத்தின் மேற் கண்ணதான அமிழ்தத்தைச் சென்றுபற்ற அப்பொழு து ஒழுகும் அவ்வமிழ்த ஊற்றைப் பருகித் தூயசிவத்

திலே சுட்டுணர்வற்றநிலை கூடிநிற்குமாறு உணர்த்தப் பட்டபடியாம். எதிர்தோன்றிய அம்மையப்பரே உள்ளம் ஒருங்கிநினைக்கும் சத்தி சிவமாம். அவ்வுறைப்பின் கட்டோன்றும் சிவவனலே பொன்னொளியாம்; பொன் தியின் கூறென்பது அளவைநூற் புலவரான அன்னம் பட்டர்க்கும் உடன்பாடு. அப்பொன்னொளியோடுகூடிய கிண்ணத்தின் வட்டவாய்வடிவே சுழன்றிருக்குங் குண்டலியாற்றலாம். அக்கிண்ணத்திற் கறந்தூட்டப்பட்ட திருமுலைப்பாலே நாதத்தின் மேற்கண்ணதான திங்கள் மண்டிலத்தினின்றுருகி ஒழுகும் பேரின்ப அமிழ்த ஊற்றும். அவ்வமிழ்தவூற்றைப் பருகி ஒருபது நாடியினும் நிறைக்கவே ஒருபஃதின்னோசைகளுங் கேட்குமாகலின் அவ்வொருபஃதின்னொலி விளக்கமே ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் அருமைத்திருவாய் மலர்ந்த திருப்பதிகங்களாம். தூவாமாயையிற்றோன்றும் தூவா எழுத்தொலிவடிவான ஏனையோர் மொழிகள் போலாது, ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருமொழிகள் பரவயிந்தவத்தின்கண்ணே தோன்றிய ஓங்கார விளக்கமாகும். இதனை அறிவுறுத்தற்பொருட்டே பிள்ளையார்தம்முடைய முதற்பதிகத்தின் முதலிலே "தோடுடைய செவியன்" என்று கட்டளையிட்டு முதற்கண்ணே ஓங்காரத்தை நிறுத்தியருளினார். இவ்வாறே மெய்கண்ட தேவர்தம் சிவஞானபோதத் திருமொழியுஞ் சுத்த வயிந்தவத்திற் றோன்றிய பரநாத வொலிகளாம். இன்னும் இவற்றின் நுட்பங்களெல்லாம் நல்லாசிரியனை யடைந்து அவனறிவுறுக்கும் அறிவுரைவாயிலான் அறியற்பாலன வாகலின் அவற்றை யினி இங்கு விரியாது விடுக்கின்றாம்.

இதுகாறுங் கூறியவாற்ருல் முதலிற் சைவமென் பது யாதுளென்று ஆராயப்புகும்வழி அவ்வறிவு அழிந் துபோகும் பொருள் போலாது அழியாப்பொருளாய் எல்லா உயிர்கள்மாட்டுந் தொன்றுதொட்டே உள்ளத் திற் பதிந்திருக்குமா மென்பதும், சமயம் என்பது பொழுது, காலம், அவசரம் என்று பொருள்படுவதாக லிற் காலத்தினாலும் இடத்தினாலும் வரையறுக்கப் படுதல் சிறுபான்மை அறிவுவிளக்கமுடைய உயிருக் கன்றி முற்றறிவுவிளக்க முடைய முதல்வற்கு இல்லை யாமென்பதும், உயிரும் இறையும் என இரண்டில்லை முழுமுதற்பொருளே ஐம்பொறி அசைவால் உயிர்போல த் தோன்றுகின்றதென்று கூறும் ஏகான்மவாதவுரை உயிரின் அறிவியக்கமின்றி ஐம்பொறிகள் இயங்கமாட் டா என்று காட்டப்படுவதனால் மறுக்கப்படுதலின் அது பொருந்தாதாமென்பதும், இங்ஙனம் உயிர் ஐம்பொறி களின் வாயிலாய்ப் புலன்களை உணருங் காலங்களெல் லாம் அதற்குத் தனித்தனியே ஒவ்வொரு பொழுதுக ளாமென்பதும், அங்ஙனம் உணரும்வழியும் உயிர்க்கு யாதானுமொரு பொறிவழிவரும் இன்பத்திலேயே விருப்பம் மிக்குப்படு மென்பதும், அங்ஙனமெல்லாம் மிக்குச் செல்லுகின்ற உயிரின் பொழுதுவேறுபாடு களைச் சமயங்கள் என்று வழங்காமை அவை உடம் போடு உடன் அழிதலினாலேயா மென்பதும், உண்முக மாகச்செல்லும் அறிவாராய்ச்சியே சமயமாவதற் குரித் தாமென்பதும், அவ்வாறுசெய்யப்படும் உண்முக அறி வாராய்ச்சியும் பலதிறப்படுகின்றன வென்பதும், அவையே உலகாயதம் முதலிய பெயர்களான் வழங்கப் படலாயின வென்பதும், அவை யொவ்வொன்றும்

பயன்படுத லுடையனவே யல்லது பயனற்றனவாகா வென்பதும், இதுவே முடிநிலையிலுள்ள சைவத்தின் பொதுநிலைஉண்மையா மென்பதும், இனி அம்முடி நிலைக்கண் உள்ளார்க்குக் கீழ்நிலைகளி லுள்ளன போலி யாகத் தோன்றுதல் குற்றமாகா தென்பதும், இனிச் சைவமென்பது சிவத்தைப் பொருளாக உடையதென் பதும், சிவமென்பது தொல்காப்பியர் நச்சினார்க்கினி யர் மணிவாசகப் பெருமான் முதலிய பேரறிவாளரால் விளக்கப்பட்டபடி எப்பொருளுங் கடந்த அருவப் பொருளாமென்பதும், இத்தகைய முழுமுதற்பொரு ளை ஆராய்ந்தறிந்த நிலையே சைவசமயமா மென்பதும், அம் முழுமுதற்பொருளைச் சிவம் என்று வழங்குதலே பண்டை மறை முதலான தொன்னூற் கருத்தாமென் பதும், இப் பெற்றியதான அம் முதற்கடவுளுண்மை யை ஒரோஒருகால் வேறுவேறு பெயரிட்டு வழங்கி னும் அது சைவத்திற்கு இழுக்காவதில்லை யென்ப தும், இங்ஙனம் பொதுநிலையுண்மையும் அருளறமும் விளக்கவந்த இரண்டு சைவவிளக்கங்கள் திருஞானசம் பந்தப் பெருமானும் மெய்கண்டதேவருமாவ ரென்ப தும், இவர் இருவரும் வியத்தகும் அருட்பிறப்பின ராம் என்பதற்கு அவர் வரலாறுகளிலுள்ள உட்பொ ருள்களே சான்றுமென்பதும் இதன்கண்ணே தொகுக் கப்பட்டன.

உ

திருவுருவவழிபாடு

அறிவிலுருவமாகக் காணப்படும் இப்பருப்பொருளுலகம்போற் காணப்படுவதுமன்றாய், அறிவிலருவப் பொருள்களாகிய வளியும் வானும்போ லுணர்ந் துரைக்கப் படுவதுமன்றாய், அறிவுள்ள உயிர்ப்பொருள்போ லறிந் துணரப் படுவதுமன்றாய்க், காண்பதற்கெல்லாம் அப்பாலாய்க் கேட்பதற்கெல்லாம் அப்புறமாய், உரையளவு சென்று முடிவிடங்கடந்ததாய், மனவுணர்வு சென்று பற்றுதற்கு ஏலாதாய், அறிவினுளறிவாய், உயிரினுள் உள்ளுயிராய், எல்லாவுலகங்களும் எல்லாஉயிர்களும் தனது அருள்வெளிப்பரப்பின்கண்ணே யடங்கி யடங்கிக்கிடப்ப அவற்றின்மேல் விரிந்துசென்று முடிவிடமறியப்படாத பெரும்பரப்புடையதாய், அறிவும் இன்பமுமாம் வடிவ வுண்மைப்பொருளாய், எல்லா ஆற்றலும் உடையதாய்ப் பேரின்பம் நிரம்பித் ததும்பும் பெருங்கடலாய்ப், பேரருட் களஞ்சியமாய் விளங்கும் முழுமுதற் கடவுளைச் சிறுகியஅறிவுஞ் சிறுகியதொழிலும் சிறுகியறிந்ததனையும் மறந்துமறந் தறிதலும் மயங்கியறிதலு முடைய சிற்றுயிர்கள் உணர்ந்து வழிபடுதல் கூடாமையால், அருட்பெருங்கடலாகிய அவ்விறைவன் தன்னை யவ்வுயிர்களுணர்ந்து வழிபட்டு உய்யும்பொருட்டு ஓரொரு காலங்களி லோரோரிடங்களில் ஓரோரன்பர்க்குக் கன்றை நினைந்துவரும் புனிற்றுப் போலவும், விறகின்கட்பிறந்த தீப்போலவும், மோரின் சட்டிரண்ட வெண்ணெய்போலவும், வித்தின்கட்பிழிந் தெடுத்த எண்ணெய்போலவும் வெளிப்பட்டு அவர்க்கு அருள்செய்த அருட்டிருக்கோலங்களை மெய்யன்புடை

பராகி மனமொருமைப்பாடுகொண்டு நினைந்து நாவுரை குழறக் கண்ணீருங் கம்பலையுந் தங்குறிப்பின்றியே நிகழ வழிபட்டுச் சிற்றறிவுத்தன்மை விட்டுச் சிவவறிவுத் தன்மைபெற்று நலமுறுதற்கு வாயிலான நன்முறைதான் திருவுருவவழிபாடாகும். இங்ஙனம், விறகின்கண் மறைந்துகிடந்த தீ அவ்விறகினை ஒன்றோடொன்றுதேய்த்துக் கடைந்தவழி அதிற் றோன்றி நின்றவாறு போலவும், பாலின்கண் மறைந்து அளாவி நிறைந்த நெய் அதனைக் காய்ச்சிக்கடைந்தவழி யதன்கண் வெளிப்பட்டு நின்றவாறு போலவும், யாண்டும் பரந்துநிற்கும் இறைவன், உயிரினைக் கீழ்க்கோலாகவும் ஓங்காரவுணர்ச்சியை மேற்கோலாகவுங்கொண்டு அன்பென்னுங் கயிறுகட்டியிழுத்துக் கடையவே வெளிப்பட்டுத் தோன்றிநின் றருள்புரிவனென்பது பற்றியே,

“விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போன்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோனட் டுணர்வு கயிற்றினான்
முறுக வாங்கிக் கடைய முன்னிற்குமே”

என்னுந் தேவாரத் திருப்பாட்டும்,

“இரந்திரந்துருக வென்மனத் துள்ளே யெழுகின்ற சோதியே யிமையோர், சிரந்தனிற் பொலியுங் கமலச் சேவடியாய் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே, நிரந்த வாகாய நீர்நிலந் தீகாலாயவையல்லையா யாங்கே, கரந்த தோருருவே களித்தன னுன்னைக் கண்ணுறக் கண்டு கொண்டின்றே” எனவும்

“சோதியாய்த் தோன்றுமுருவமே யருவாமொருவனே சொல்லுதற்கரிய, வாதியே” எனவும் போந்த

திருவாசகத் திருமொழியும், "நிறத்திடு நினைந்தமேனி நின்பல வருளினாலே" என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருப்பாட்டும், "ஆத்மாநம் அரணிம் க்ருத்வா ப்ரணவஞ் சோத்தராரணிம் ஜ்ஞாநநிர்மத நாப்யா ஸாத் பாசந்த ஹதி பண்டித:" என்னுங் கைவல்லியோபநிடதத் திருமொழியும், "ஸ்வதேஹமரணிம் க்ருத்வா ப்ரணவஞ் சோத்தராரணிம், த்யாநநிர்மத நாப்யா ஸாத் தேவம் பச்யேந் நிகூடவத்|| திலேஷு தைலம் ததிநீவ ஸர்ப்பிராபஸ் ஸ்ரோதஸ் ஸ்வரணீஷு சாக்நி:, ஏவ மாத்மாத்ம நிஜாயதே ஸௌலத்யே நைநம் தபஸாயோநுபச்யதி|| ஸர்வவியாபிந மாத்மாநம் க்ஷீரே ஸர்பிரிவார்பிதம்" என்னுஞ் சுவேதாசுவதரோபநிடதத் திருமொழியும் எழுந்தன.

இங்ஙனங் காணவுங்கருதவும் வாராத முழுமுதற் பெருங்கடவுளைக் காணவுங்கருதவும் எளிதாகிய உருவத் திருமேனியிற்கொண்டு வழிபடுந் திருவுருவ வழிபாட்டின் இயல்பு அறியமாட்டாத வேறு சமயத்தார் சிலர், இந்துக்கள் இழிந்ததாகிய விக்கிரகாராதனை செய்து இறைவனுடைய பெருஞ்சினத்துக்கு ஆளாகின்றனர் என்று இழித்துச்சொல்லாநிற்பர். ரோம், கிரீசு, எகிப்து முதலிய நாடுகளிலுள்ளவர்கள் செய்யும் விக்கிரகாராதனை போல்வதன்றி இந் நாவலந்தீவின்கண் உள்ள நன்மக்கள் செய்துபோதரும் திருவுருவவழிபாடு, ஆழ்ந்த கருத்துடையதாய் முதல்வன் ஓரோர் அன்பர்பொருட்டு ஓரொருகாலங்களில் மேற்கொண்டு வந்த அருட்டிருவுருவ வழிபாடாகலின், அது மெய்யன்புடையார் மெய்ம்மையான் வழிபடுதற்குரிய மேம்பாடுடைத்தாம். பிறநாடுகளிலுள்ள மக்கள் இறைவன்

அங்ஙனம் திருமேனிகொண்டு அருள்செய்யுந் திருக்கோலங்களை ஒருகாலத்துங் கண்டறியாமையின் அவர் தாந்தாம் அறிந்தவாறே ஒவ்வொரு சித்திரப்பாவைகளை அமைத்துக்கொண்டும், பூனை, பாம்பு, சுண்டெலி, முதலை முதலிய உயிர்களின் வடிவங்களை நிறுத்திக்கொண்டும் வழிபட்டு அவ் அறிவில் உருவப்பொருள்களின்கண் அன்புடையராய் இறைவனையறிந்து வழிபடுதற்குரிய நல்வினையிலராய் வாழுவாராயினர். அப்பிறநாடுகளினும் ஒவ்வொரு காலங்களில் அபரஞானம் பெறுகைவந்தவர்களாகிய தீர்க்கதரிசிமார் சிலர் தோன்றி ஆங்காங்குள்ள மக்கள் உய்யும்பொருட்டாக நல்லொழுக்க முறைகளையும் அபரஞான வுண்மைகளையும் அறிவுறுத்துவந்தார்களென்பதை அவரவர் தேசசரிதங்களானும் சமயநூல்களானும் அறிந்துள்ளோமாயினும், அத்தீர்க்கதரிசிமாரெல்லாம், இறைவனுடைய திருக்கோலங்களை நேரேகண்டு வழிபடுதற்குரிய நல்வினைப்பேறும் பரஞான முதிர்ச்சியும் உடையாரகாமையால், அவர்தமக்கு அவ்விறைவன் வான்முகிலில் மறைந்துநின் றருள்செய்தனனென்றும், அடவிகளினும் மலைக்குகைகளினுந் தாம் இயங்கிக்கொண்டிருந்த காலங்களி லிறைவன் தம்மோடு உரையாடிய ஞானவொலி கேட்டாரென்றும் அவர் சமயநூல்களிற் சொல்லப்பட்டதன்றி, அவ்விறைவனை யுருவங்கொண்டு அவர் கண்ணெதிரே தோன்றி யருள்செய்தானென்றும் அவ்வாறு அருள்செய்த முதல்வன் திருவடையாளங்களிவை என்றுங் குறிப்பிடப்படாமையான் அவரெல்லாம் இறைவன்றன் அருட்கோலங்களைக் கண்டு வழிபடும்முறைமை யறியாராயினர். அங்ஙனம் அறியாட்

டாத அபரஞான தீர்க்கதரிசிமார் கூறிய அறிவுரைக ளைக் கடைப்பிடித்தொழுகிய மக்கள் அவர்கூறிய நன் னெறிப் பொருள்களை மனம்பொருந்த அமைத்து அவற்றின்வழிநடந்து, இறைவனை உண்மையான ஒரு திருவுருவத்தின் வைத்து வழிபடும் முறைமை தமக்கு விளங்காமையால் தமக்கு விளங்கியவாறெல்லாம் வேறு பிறவுருவங்களை அவ்விறைவன் அருளுருவங்களாகப் பிறழக்கொண்டு அவை தம்மையே வழிபடுகின்றனர். இனி இந்நாவலந்தீவினராகிய நன்மக்களோ இறைவன் ஒவ்வோர் அன்பர்பொருட்டு ஒவ்வொரு காலங்களிற் கொண்ட அருட்கோலங்களாகிய சதாசிவன், மகேசு ரன், அம்மையப்பர், காளி, துர்க்கை, உமை, பிள்ளை யார், முருகன், வைரவன் முதலியவற்றையே உண்மை யான் வழிபடுகின்றனர். அங்ஙனம் வழிபடப்படுவன வாகிய அருட்கோலங்கள்தாமும் மெய்யன்புடையார்க் கன்றி ஏனையோர்க்கு எளிவந்து விளங்குவன அல்ல வாகலான், அவை வெளிவந்து அருள்செய்யப்பெற்ற மெய்யன்பர் தாங்கண்டவாறே அவ்வருட்கோல அடை யாளங்களை அன்பு ததும்பிவழிய அறிவுவடிவாய் விளங் குந் தமது திருமொழிகளால் வகுத்துக்கூறிய முறை பற்றி மக்களெல்லாருந் தாமும் உய்யுநெறி தேடல் வேண்டிக் கல்லினாலுஞ் செம்பினாலுந் திருவுருவங்கள் அமைத்து அவற்றை மறைபொருள் நுட்பங்களொடு கட்டப்பட்ட திருக்கோயில்களில் எழுந்தருளச்செய்து வழிபாடாற்றி வருகின்றனர். இனி, இவ்வாறு இவர் வழிபடும்போதெல்லாம் கல்லினாலுஞ் செம்பினாலும் அமைக்கப்பட்ட பருப்பொருள்வடிவான அத்திருவுரு வங்கள், அவ் வடையாளங்களையுடைய அறிவுப்பொ

ருள்வடிவான அருட்கோலங்களை நினைவூட்டி, அவ்வ ருட்கோல வழிபாட்டின்கண் அவர்அறிவைப் பதியச் செய்து அவருக்கு உறுதிதருதலான் அது திருவுருவ வழிபாடு என்று வழங்கப்படுகின்றது. இனிப் பிறநாடு களிலுள்ள மக்களுக்கு உருவ வருட்கோலங்கொண்டு இறைவன் அருள்செய்ததில்லை யென்பது மேலே இனி தெடுத்து விளக்கிக்காட்டினோமாதலால், அவர் தமக் குத் தோன்றியவாறெல்லாங் கற்பித்துக்கொண்ட பருப் பொருள்வடிவங்கள் தம்மை முதலாகவுடைய அறிவுப் பொருளுருவ வருட்கோலங்களை அவர்க்கு நினைவிலெ ழுப்பவும் அவரறிவை அவற்றின்கட் பதியுமாறு செய்ய வும் மாட்டாதொழியும். ஒழியவே, அவர் கல்லானுஞ் செம்பானுமியற்றிய வடிவங்களிற்செய்யும்வழிபாடெல் லாம் அவ்வடிவங்களைக்கடந்து அறிவுருவ இறைவன் அருட்கோலத்தின்கட் செல்லாவாய் மடங்கி அப்பருப் பொருள் வடிவங்களின் கண்ணே செல்லுதலால் அவை விக்கிரகாராதனை என்று வழங்கப்படுகின் றன. இங்ஙனம் இந்நாவலந் தீவினராகிய நன்மக்கள் செய்துபோதரும் திருவுருவவழிபா டாகிய கடவுள் வழிபாடும், புறநாடுகளிலுள்ளவர்களாகிய மக்கள் மேற் கொண்டொழுகும் விக்கிரகாராதனையாகிய விக்கிரகவழி பாடுந் தம்முள் வேறுபாடுடையவாதல் உணராது இரண் டனையும் ஒன்றுபடுத்தி அவ்வாற்றால் நம்மனோர் மேற் கொண்டு செய்யுந் திருவுருவவழிபாடாகிய நன்முறை யை இகழுதல் பொருந்தாது.

மேலும், நாவலந் தீவினராகிய நம்மனோர் பகல வனை வழிபடும்போது அவனை ஒருடம்பாகவும், பர்க் கன் என்னும் பெயரோடுகூடிய இறைவனை அவ்வுடம்

பினுள் ஓர் உயிராகவுங்கொண்டு தொழுவர். பிறர் அங்ஙனங்கொள்ள அறியாமற் பகலவனையே கடவுளாகக் கொண்டு வணங்குவர். நம்மனோர் நிலவினை வழிபடும்போது அதனை ஒருடம்பாகவும், சோமன் என்னும் பெயரோடுகூடிய இறைவனை அதனுட்பரம்பிய முழுமுதற் பொருளாகவுங்கொண்டு வழிபடுவர். பிறரோ நிலவையே கடவுளாகத் துணிந்து தொழுவர். நம்மனோர் இவ்வூனுடம்பின்கண் ஓருயிர் இருப்பதுபோல அவ்வுயிரின்கண்ணும் பசுபதி யென்னும் முதல்வன் உளனென்றுகொண்டு வணங்குவர். பிறரோ அவ்வுயிரையே கடவுளெனத் துணிந்து வழிபடுவர். இவ்வாறே மண், புனல், அனல், கால், வான் என்னும் ஐம்பெரும் பொருள்களையும் அவ்வைம் பெரும் பொருள்களின் தொகுதியாக விளங்கும் இவ்வுலகினையும் இறைவனுக்கு உடம்புகளாகத் துணிந்து அம்முறையாலவற்றை வழிபடும் நன்மக்கள் வழிபாட்டியல்பு உணராது, அவை தம்மையே கடவுளெனப் பிறழஉணர்ந்து வழிபாடுபுரியும் ஏனையோரொடுங்கூட்டி அவரையிகழ்வார் உண்மையறியாதவ ராவரென்றொழிக. இதுபற்றியன்றே ஆங்கிலநாட்டிற் புகழ்பெற்றுவிளங்கிய மாக்ஸ் மூலர் *‘ஜர்மானிய தொழிற்சாலைச் சிதர்துண்டுகள்’ என்னும் முதற்புத்தக முகவுரையில், ‘நாவலந் தீவினரால் தழுவப்படும் விக்கிரகாராதனையும் வேறே, ரோம் முதலிய நாடுகளில் தழுவப்படும் விக்கிரகாராதனையும் வேறே; முன்னையதிற் கடவுளின் உடம்புகளாக விக்கிரகங்கள் வணங்கப்படுகின்றன, பின்னையதில் விக்கிரகங்களே அவ்வாறு வணங்கப்படுகின்றன; இங்ஙன

*Chips from a German workshop, Vol 1.

மாயின் இந்துமக்களை நாங் குறைகூறுதலென்னை?' என் னும் பொருள்தருமாறு எழுதுவாராயினர். இன்னும், அவர் கடைசியாகவெளியிட்ட தமது *'இந்தியர் ஆறு தத்துவக்கொள்கைகள்' என்னும் புத்தகத்தில் திவ்விய நாஸ்தத்தர் என்பவர் எழுதிய: "ஒன்றை அறிவதற் குச் சொற்களும் பொருள்களும் அடையாளங்களாக இடப்படுகின்றன; சொல் அடையாளங்கள் செவியுணர் வுக்குக் கருவியாகின்றன; பொருள்கள் கண்ணறிவிற் குக் கருவியாகின்றன. இவையே இவையிரண்டற்கும் வேற்றுமை. சொல் அடையாளங்களாகிய மொழிக ளைப் பயன்படுத்தலில் எந்தச்சமயவாதியும் ஐயுறுதற்கு இடம்பெறாதபோது, இறைவனை வழிபடுதற்குக் கரு வியாகிய பொருளடையாளங்களை ஐயுறுதல் என்னை?" என்பதனை எடுத்துக்காட்டித் தம் துணிபு நிலையிட்ட னர். இவ்வாறு உண்மையாக ஆராய்ந்துபார்க்க வல் லார்க்குச் சைவ நன்மக்கள் பண்டைக்காலந்தொட்டுக் கைக்கொண் டொழுகும் நன்முறையாகிய திருவுருவ வழிபாடு ஏனைச்சமயிகள் கொண்டுபோற்றும் விக்கிர காராதனைபோல்வதன் றென்பதூஉம், அது பல்வேறு வகைப்பட்ட உண்மை நுண்பொருட் பரப்பெல்லாந் தன்னகத்தடங்கக்கொண்டு இறைவனை எளிதினுணர்ந் து வழிபட்டு உயிர்கள் வீடுபேற்றின்பம் பெறுதற்கு ஏதுவாகிய நிலையமாமென்பதூஉம் இனிதுவிளங்கும்.

இனி மேலேகாட்டியவாறு ஏனைநாடுகளில் அபர ஞானப்பேறுற்றுத் தோன்றிய தீர்க்கதரிசிகளுக்கு முழுமுதற்பெருங் கடவுள் உருவமாகத்தோன்றி அருள் செய்யவில்லை என்றும், இந்நாவலந்தீவிலுள்ள திருத்

*Six Systems of Indian Philosophy.

தொண்டர்களுக்கு உருவ அருட்கோலங் கொண்டு எழுந்தருளிவந்து அருள்செய்தாரென்றுஞ் சொல்லிய பகுதியில் ஐயம் நிகழாமைப்பொருட்டு அதனை யின் னெடுத்து விளக்கி ஒரு சிறிது வலியுறுப்பாம்.

இனி, இறைவன் உருவவருட்கோலங் கொண்டு தமக்கு அருள்செய்த முறைமையினையும், அங்ஙனம் அருள்செய்யும் வழி இறைவன் கொண்ட திருவுருவ அடையாளங்களையுங் கண்டு அறிந்து அன்புவெள்ளம் தம்மகம் நிறைந்து துளும்பி வழியப் பாட்டுக்களி னமைத்து வழிபட்ட திருத்தொண்டர் வரலாறுகளை ஆங்கிலமொழியிற் பற்பலநாட்டு வரலாறுகளையும் ஒத் துநோக்கிப் பார்க்குஞ் சிறந்தபுலவரும் பிறரும் உண் மையாமெனத் துணிந்து தழுவி யொழுகுகின்றனர். இறைவன் றமக்குச்செய்த அருண்முறைமையைத் தாமே தம் பாட்டுக்களில் வேறு ஏதொருகுறிப்புமின்றி அவ் விறைவனை வழிபடுதல் ஒன்றேகுறித்து அமைத்துப் பாடுதலா லங்ஙனம் அவர் சொல்லுந் தம்முடைய வர லாற்றுக்குறிப்புகளை அப்புலவோர் உண்மையாமெனக் கொண்டு ஒழுகக் கடமைப்பட்டவராயினர்.

இனி, அவருள் ஒருசாரார் இங்ஙனம் மெய்யன் புடைய திருத்தொண்டர் தாமேகண்டு கூறும் இறை வன் அருண்முறைமையைப் பொய்யென்று ஒழித்துவிடு தற்குக் கூடாமையால், அவ்வடியவர்கண்ட அவையெல் லாம் உருவெளித்தோற்றங்க ளாவனவன்றிக் கடவுள் தாமே எழுந்தருளிவந்து அவர்க்கு அருள்செய்தன வாகாவெனவும் உரைத்து எதிர்வழக்குத் தொடுக்கின் றனர். அவர் சொல்லும் அவ்வுருவெளித் தோற்ற வியல்பை ஓர் எடுத்துக்காட்டின்கண் வைத்து விளக்

கிக்காட்டுவாம். இராமனுடைய வடிவ வழக்கைக்கண்டு விரும்பி அவனால் துன்புறுத்தப்பட்டுத் திரும்பிப் போகிய சூர்ப்பநகை தன் மூத்தோனாகிய இராவண னைக்கண்டு அவனுக்குச் சீதையின்பேரெழிலை விரித்து உரைப்ப, அதனைக்கேட்டு அவள்பாற் பெரிதும் விழை வுகொண்ட அவ் விராவணனுக்குத் திங்களைப்போற் றெளிந்து விளங்கு சீதையின் முகமும், அம்முகத்திற் குழைச்செவியளவுங் கிழித்துச்செல்லுங் கரிய பெரிய வரிகடையொழுகு விழிகளும், முல்லை முகைபோற் குமிழ்த்த மூக்கும், பவளத்தை அறுத்துக் கடைந்து திரட்டிவைத்தாற் போலும் செவ்வாயும், அவ்வாயி னகத்தே முத்துவரிசைபோல் திகழும் பற்களும், பளிங்குபோல் தெளிவாகிய கன்னங்களும், கரிந்து சுரிந்து நீண்டுகிடக்கும் மயிர்க்கற்றையும், பிற உறுப் புகளும் தன்விழியெதிரே தோன்றக்கண்டு மெய்ம் மறந்த களிப்புடையனாகித் தன்னருகே நின்ற தங்கை யை அழைத்து 'இதோ தோன்றும் இவள்தானோ சீதை என்பாள்?'' என்று வினவினானென்றும், அதற் கு அவள், தான் இராமன்மேற் கழிபெருங்காதல் கொண்டிருந்தமையால் தன்னெதிரே தோன்றிய அவ் விராமன் உருவெளித்தோற்றத்தைக்கண்டு 'செந்தா மரைக்கண்களும் செங்கனிவாயும் பரந்து திணிந்த மார் பும் முழங்கால்தடவுந் தடக்கைகளும் உடைய இவனே அவ் விராமனென்பா' னென்று மறுமொழி தந்தா ளென்றும் இராமாயணங் கூறுநிற்கும். இவ்வாறு தோன்றிய உருவெளித்தோற்றங்கள் அவ்வவர் காதன் மிகுதியால் தோன்றியனவாகையால் அவை உண்மை யாகவே வெளிப்பட்ட அருட்கோலங்க ளாகமாட்டா;

இதுபோலவே, முழுமுதற்பெருங் கடவுளிடத்திற் றமக்கு நிரம்பிய அன்பின் பெருக்கால் அவ்வடியவர் தாம் கண்ட உருவெளித்தோற்றங்களை உண்மையா மெனக்கொண்டு தஞ்செய்யுட்களில் அமைத்துப் பாடினாராகலான், அவர்கண்ட அத்தோற்றங்கள் இறைவன் கொண்ட அருட்கோலத் திருவுருவங்களா மென்று துணிந்துரைத்தல் யாங்ஙனமெனின், கண்ணுக்கு மட்டுமே தோன்றி ஏனைப் பொறிகளுக்குப் புலனாகாத தோற்றங்களாயின் அவை நீர் கூறுமாறு பொய்யா மொழிந்திடும். அவ்வாறன்றிக் கண்ணினாற் காணப் படும் உருவமும், செவியினாற் கேட்கப்படும் ஓசையும், மூக்கினாற் கவரப்படும் இனியமணமும், கையினாற் பற்றப்படும் வடிவமுங்கொண்டு பொருள் விளங்கச் சொற்சொல்லுதலும் நகுதலும் இயங்குதலுமுடைய தோற்றங்களாயின், அவையெல்லாம் நீர் கூறுமாறு உருவெளித் தோற்றங்களாதற்கு ஒருவாற்றானும் ஏலாவாய், இறைவன் அவ்வன்பர்க்கு அருள்செய்தற்பொருட்டுக் கொண்ட அறிவுருவ அருட்கோலங்களே யாமென்பது இனிது துணியப்படும். அற்றன்று, அவ்வடியவர் தமக்குள்ள அளவிறந்த அன்பின் மிகுதியால் தம்மெதிரே தோன்றும் அவ் வுருவெளித்தோற்றங்களை நிற்பன போலவும் நடப்பன போலவும் பேசுவன போலவுஞ் சிரிப்பனபோலவும் பிற செய்வனபோலவு மெல்லாங் காண்பாராயினரெனின்; அதுகிடக்க, இங்ஙனம் வினா நிகழ்த்தும் நீவிரும் நிற்பீர்போலவும் நடப்பீர்போலவும் பேசுவீர்போலவுஞ் சிரிப்பீர்போலவும் உண்பீர்போலவும் உடுப்பீர்போலவுந் தோன்றுகின்றமையின், நீவிரும் அங்ஙனம் பொய்யா யொழிந்திடுவீர் போலு

மெனக் கடாவுவார்க்கு மறுமொழி கூறலாகாமையான் அவ்வாறு உலகவியற்கையொடு மாறுபட்டு வினுதல் போலியாமென்றொழிக.

இனி, இங்ஙனங் காட்டிய அளவைமுறை கொண்டு, தமக்கெதிரே தோன்றும் உருவம் ஐம்பொறிகளா னும் உணரப்படும் பெற்றியுடையதாயின் அஃது உரு வெளித்தோற்ற மாவதின்றி, மெய்ம்மை வடிவுடைய தேவவடிவமாமென்பது நன்று வலியுறுக்கப்பட்டதாயி னும், இத்தென்றமிழ் நாட்டிலுள்ள திருத்தொண்டர்க் கு வெளிப்பட்ட அக்கோலங்கள் அங்ஙனம் ஐம்பொறி யானும் உணரப்படும் அருட்கோலங்களா மென்பது அவ்வடியவர் திருச்செய்யுளின்றே எடுத்துக்காட்டி நமது மேற்கோளை நிறீஇக் கொள்க என்பார் மகிழ் வுறல்வேண்டி அதுவுந் தந்து விளக்குவாம்.

மதுரைமாநகரிற் பாண்டியன் அவைக்களத்தில் தெய்வப்புலவராய் அமர்ந்திருந்த ஆசிரியர் நக்கீரனார், ஆலவாய்க்கடவுள் எழுதிய *"கொங்கு தேர்வாழ்க் கை" என்னுஞ் செய்யுட்குக் குற்றஞ்சொல்ல, அக்குற் றத்தைக் களைந்துகொள்ளும்பொருட்டும், அச்செய்யு ளின் மெய்ம்மைப்பொருள் அவர்க்கு அறிவுறுத்தும் பொருட்டும் இறைவன் உருவ அருட்கோலந் தழுவி வந்து அவர்க்கு அதனை உணர்த்தியும், அவரதனை உண ராமல் தாஞ்சொல்லிய குற்றத்தை நிறுத்தப் புகுந்த வழி, இறைவன் அவரது செருக்கைஅடக்கி அவரைத் தூய்மைசெய்தருள எழுந்த இரக்கத்தால் தன் நெற் றிக்கண்ணைத்திறந்து விழிப்ப, அதனினின்றுங் கிளர்ந் துதம்மைச் சுடும் அனலைப் பொறுக்கமாட்டாமல், மக்

*குறுந்தொகை

களுருவங்கொண்டு வந்த அப்பெருமானை அறிந்து தம் பிழையைப் பொறுத்தருளும்படி நக்கீரனார் அவ்விறைவனைக் குறையிரந்தியற்றிய திருவெழுகூற்றிருக்கை என்னுஞ் செய்யுளில்,

"சிறியேன்சொன்னவறிவில்வாசகம்
வறிதெனக்கொள்ளாயாகல்வேண்டும்
வெறிகமழ்கொன்றைபொடுவெண்ணிலவணிந்து
கீதம்பாடியவண்ணல்
பாதஞ்சென்னிபுட்பரவுவன்பணிந்தே"

எனவும், அத் 'திருவெழுகூற்றிருக்கை' இறுதிவெண்பாவில்,

"ஆலவாயிலமர்ந்தாய்—தணிந்தென்மேன்,
மெய்யெரிவுதீரப்பணித்தருளுவேதியனை
யையுறவொன்றின்றியமர்ந்து"

எனவும், பெருந்தேவபாணியில்

"பத்தியுநீயேமுத்தியுநீயே
சொலற்கருந்தன்மைத்தொல்லோய்நீயே, யதனாற்
கூடலாலவாய்க்குழகனாவது
அறியாதருந்தமிழ்ப்பழித்தனனடியே
னீண்டியசிறப்பினிணையடிக்கீழ்நின்று
வேண்டுமதுவினிவேண்டுவன்விரைந்தே"

எனவும், அதன் இறுதியிலுள்ள வெண்பாவில்,

"விரைந்தேன்மற் றெம்பெருமான் வேண்டியது வேண்டா, திகழ்ந்தேன் பிழைத்தே னடியேன்— விரைந்தேன்மேற், சீற்றத்தைத் தீர்த்தருளுந் தேவாதிதேவனே, யாற்றவுநீ செய்யுமருள்"

எனவுந் தாமே, தமக்கு உண்மையறிவிக்கும்பொருட்டு இறைவன் உருவத் திருக்கோலங் கொண்டு வந்தா னென்பதூஉம், அவ்வாறு வந்த இறைவன் அருட்டிறத்தைத் தாமறியாது பிழைசெய்தா ரென்பதூஉம், அதன்மேல் இறைவன் விழித்த நெற்றிக்கண் நெருப்புத் தம்மைச்சுடவே அவ்விறைவனைத் தாமறிந்து கொண்டா ரென்பதூஉம் நன்றாக எடுத்து மொழிந்திட்டார். இங்ஙனம் எடுத்துமொழிந்ததூஉம் பிறரை வஞ்சித்தன்முதலிய ஏதுவானன்றி இறைவனை என் பெல்லாம் நெக்கு நெக்குருகி நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து கரைய வழிபட்டு அவன் அருளைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டேயா மென்பது பொதுவறி வுடையார்க்கும் இனிது விளங்கும். இங்ஙனம் இறைவன் உருவவருட் கோலந்தழீஇ வந்து நக்கீரனார்க்கு அருள்செய்த வியத்தகுமுறையை எவர் தாம் உருவெளித்தோற்றமென் றுரைக்க ஒருப்படுவார்? எந்த நிரீசுரவாதி தாம் இதனை மறுக்கவல்லராவர்? அவ்வாறவர் பொய்யென்று மறுக்க விரும்பினு மிவற்றிற்கெல்லாம் வேறு யாதுதான் வழி சொல்லமாட்டுவார்?

இன்னும் ஒன்றுகாட்டுவாம். உலகமெல்லாம் புகழ்ந்தேத்துஞ் சைவத்திருவாளராகிய மாணிக்கவாசகர் தாம் அமைச்சராயிருந்துழிப் பாண்டியன் றந்த பொருள் கைக்கொண்டு குதிரைகொள்ளும்பொருட்டுச் சென்றவழியிற் கிட்டிய திருப்பெருந்துறைப் பூங்காவிற் சிவபெருமான் ஓர் அந்தணர் வடிவங்கொண்டு மாணவர்பலர் புடைசூழவிருந்து தம்மைஆண்டுகொண்டு அருள்செய்த முறையைத் திருவண்டப்பகுதியில்,

"என்னைநானைபோர்கேட்கவந்தியம்பி
யறைகூவியாட்கொண்டருளி
மறையோர்கோலங்காட்டியருளலும்"

எனவும், போற்றித்திருவகவலில்,

"அருபரத்தொருவனவனியில்வந்து
குருபரனாகியருளியபெருமையை"

எனவும், ஆனந்தாதீதத்தில்,

"ஈறிலாதநீ யெளியையாகிவந் தொளிசெய் மானுடமாக நோக்கியுங், கீறிலாதநெஞ் சுடைய நாயினேன் கடையனாயினேன் பட்டகீழ்மையே"

எனவும், திருவம்மானையில்,

"செங்கணெடுமாலுஞ்சென்றிடந்துங்காண்பரிய
பொங்குமலர்ப்பாதம்பூதலத்தேபோந்தருளி
யெங்கள்பிறப்பறுத்திட்டெந்தரமுமாட்கொண்டு
தெங்குதிரள்சோலைத்தென்னன்பெருந்துறையா
னங்கணனந்தணனாயறைகூவிவீடருளு
மங்கருணைவார்கழலேபாடுதுங்காணம்மானாய்"

எனவும், அருட்பத்தில்,

"சோதியேசெல்வத்திருப்பெருந்துறையினிறைமலர்க் குருந்தமேவியசீ, ராதியே யடியே னாதரித்தழைத் தால் அதெந்துவே யென்றருளாயே"

எனவும், பிரார்த்தனைப்பத்தில்,

"கலந்துநின் னடியாரோடன்றுவாளாகளித்திருந் தேன்" எனவும், பின்பு அவ் விறைவனானைவழிநின்று பாண்டியனிடத்திற் றிரும்பச்சென்று தாம் அங்கிருந் துழிக் குறிப்பிட்ட நாளிற் சிவபெருமான் நரிகளைப்

பிடித்துக் குதிரைகளாக்கிக்கொண்டு ஒரு குதிரை மேற்கொண்டு தாமும் பாண்டிநாடு அடைந்து அவ் வரிய அருட்டிருக்கோலங்காட்டி யருள்செய்த அருட் டிறத்தைத், திருவேசறவில்,

"ஒருங்குதிரையுலவுசடையுடையானே நரிகளெல்லாம்
பெருங்குதிரையாக்கியவாறன்றேயுன்பேரருளே"

எனவும், கீர்த்தித்திருவகவலில்.

"அரியொடுபிரமற்களவறியொண்ணா
னரியைக்குதிரையாக்கியநன்மையு
மாண்டுகொண்டருளவழகுறுதிருவடி
பாண்டியன்றனக்குப்பரிமாவிற்று" எனவும்,

"மதுரைப்பெருநன்மாநகரிருந்து
குதிரைச்சேவகனாகியகொள்கை" எனவும்,
"அரியொடுபிரமற்களவறியாதவன்
பரிமாவின்மிசைப்பயின்றவண்ணமும்"

எனவும், திருவம்மானையில்,

"சிந்தனையைவந்துருக்குஞ்சீரார் பெருந்துறை
பந்தம்பரியப்பரிமேற்கொண்டான்றந்த[யான
வந்தமிலாவானந்தம்பாடுதுங்காணம்மானாய்"

எனவும், திருப்பொன்னூசலில்,

சாலவமுதுண்டுதாழ்கடலின்மீதெழுந்து
ஞாலமிகப்பரிமேற்கொண்டுநமையாண்டான்"

எனவும், அன்னைப்பத்திற், சட்டையிட்டுக்குதிரை மேல் வந்தாரென்பது தோன்ற,

"பள்ளிக்குப்பாயத்தர்பாய்பரிமேல்கொண்டென்
னுள்ளங்கவர்வாரலன்னேயென்னும்"

எனவும், திருப்பாண்டிப்பதிசத்தி லங்ஙனங் குதிரைமேற் உருவவருட்கோலங்கொண்டு வந்த இறைவனார் திருவுருவத்தையே தாம் நினைந்துருகினமை இனிது புலப்படத்,

"தெரிவரநின் றுருக்கிப்பரிமேற்கொண்டசேவகனை
ரொருவரையன் றியுருவறியாதென் றனுள்ளமதே"

எனவும்,

"பாரின்பவெள்ளங்கொளப்பரிமேற்கொண்டசேவகனை
ரோரின்ப வெள்ளத் துருக்கொண்டு தொண்டரையுள்
ளங்கொண்டார்" எனவும்,

"பரவியவன்பரையென்புருக்கும்பரம்பாண்டியனார்
புரவியின்மேல்வரப்புந்திகொளப்பட்டபூங்கொடியார்
மரவியன்மேல்கொண்டுதம்மையுந்தாமறியார்மறந்தே"

எனவும், பின்னர் அடிகளைப் பாண்டியன் வைகையாற்றில்நிறுத்தி நலிந்தவழி யிறைவன் அவரை அந்நலிவு நீர்த்தற்பொருட்டு விடுத்த வெள்ளப்பெருக்கினால் வைகையாற்றின்கரை யுடைந்து நீர் பெருகுதலை அரசனுணர்ந்து அக்கரையை ஊரிலுள்ளார் அனைவருங் கட்டும்பொருட்டு நிலனளந்துகொடுப்ப, அங்ஙனந் தங் கடங்கட்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களிற் கரைகோலிக்கொண்டு ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும் முயன்றுகொண் டிருக்கையில், உறவினர் யாருமின்றித் தனியளாய்ப் பிட்டுவிற்கும் பொருளைக்கொண்டு தன் வயிறு நிரப்பி அந்நகரில் உறைந்துகொண்டிருந்தவளும், ஆலவாய்க் கடவுளிடத்திற் பெருகிய மெய்யன்புடையளும், முதிர்ந்த ஆண்டினளுமான ஒரு பிட்டுவாணிச்சி தனக்கு அரசனளந்திட்ட கரைநிலத்தைத் தானே

திருத்திக்கட்டமாட்டாமையானும் தனக்காகக்கூலியின்றித் தொழில்செய்வாரைப் பெறாமையானும் பெரிதும் வருந்தி ஆலவாய்க்கடவுளிடஞ் சென்று அழுது குறையிரப்ப, அவள் குறையினைச் செவிமடுத்த அருளுருவினனான பெருமான் ஓர் ஒட்டனைப்போல் வடிவங்கொண்டுபோந்து 'அம்மே! கூலிக்கு ஆள்வேண்டுமோ?' என்ன, அவள் 'அப்பா! நான்கூலிகொடுக்கப் பொருள் சிறிதுமில்லாத வறுமையுடையேன்; நாடோறும் பிட்டுவிற்று அதில்வரும் சிறியதோர் ஊதியப் பொருளைக்கொண்டு வயிறுவளர்க்கின்றேன்; தீவினையேன் என்செய்வேன்!' என்ன, அவன் 'அம்மே! நீ சுடும் பிட்டில் உதிர்ந்துபோகும் பாகங்களையேனும் எனக்குக் கூலியாகக்கொடுக்க ஒருப்படுவையேல் உனக்காகத் தொழில்செய்வேன்' என்றுரைப்ப, அம்முதியோள் பெரிதும் அகமகிழ்ந்து 'அப்பனே! அவ்வாறே தருவேன், நீ தொழில்செய்துவா' என்ன, அவர் அவ்வாறே தொழில்செய்வதுபோல் மாயஞ்செய்து இடையிடையே யவளிடஞ்சென்று 'அம்மே! எனக்கு நிரப்பவும் பசிக்கின்றது; உதிர்ந்தபிட்டுவைக்கொடு' என்று கேட்டுப் பெற்றுண்டு பிச்சனைப்போற் கூத்தாடிக்கொண்டு கரைகோலாது நாளைப்போக்க, அன்றுமாலையில் அரசன் ஊரார் கரைகோலியதனைக் காணவந்து எல்லார்க்கும் அளந்துவிட்ட நிலந் திருத்தப்பட்டிருத்தலையும் பிட்டுவாணிச்சிபங்கு அங்ஙனந் திருத்தப்படாதிருத்தலையுங்கண்டு வெகுண்டு அதனைத் திருத்தவந்த கூலியாளாகிய ஒட்டனைத் தன்கையிலிருந்த பிரம்பாலடித்தலும், அவ்வடி அடித்தவனாகிய பாண்டியனையுள்ளிட்ட அசையும்பொருள் அசையாப்பொருளாகிய

எல்லாவற்றின்மேலும் உறைப்ப, ஒருகூடை மண்ணால் அக் கரையைத்திருத்தி ஓட்டவடிவங் கொண்டுவந்த இறைவன் மறைந்துசென்ற அருட்டிறத்தை நினைந்து நினைந்துருகி அவ்வரசன் பக்கத்தில் அமைச்சராயிருந்து நேரிற்கண்ட மணிவாசகப்பெருமான் கீர்த்தித் திருவகவலில்,

"ஆங்கதுதன்னிலடியவட்காகப்
பாங்காய்மண்சுமந் தருளியபரிசும்"

எனவும், திருவம்மானையில்,

"மண்சுமந்து கூலிகொண்* டக்கோவான் மொத்துண்டு, புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்காணம் மானாய்" எனவும், திருப்பூவல்லியில்,

"திண்போர்விடையான்சிவபுரத்தார்போரேறு
மண்பான்மதுரையிற்பிட்டமுதுசெய்தருளித்
தண்டாலேபாண்டியன்றன்னைப்பணிகொண்ட
புண்பாடல்பாடிநாம்பூவல்லிகொய்யாமோ"

எனவும், திருக்கழுக்குன்றப்பதிகத்தில்,

"பிட்டுநேர்படமண்சுமந்த பெருந்துறைப்பெரும்பித்தனே, சட்டநேர்படவந்திலாதசழக்கனேனுனைச்சார்ந்திலேன்"

எனவுந் தாமே தமது திருவாயால் அவ்வருட்பாட்டு முறையினையும், இறைவன் தம்பொருட்டுத் தாங்கிவந்த உருவவின்ப வருட்கோல மாபினையும, அவ்வருட்கோலங்கொண்டு வெளிப்பட்ட பெருமான் நிகழ்த்திய திருவிளையாடன் மாட்சியினையும் விதந்து பலமுறை யெடுத்

* 'அப்பாண்டியவரசனாலடிபட்டு' என்று பொருளுரைக்க.

தோதி யருளியவாறு காண்க. இப்புலன்களுக்கும் ஆராகர்ச்சியாம்படி திருக்கோலந்தாங்கிக் காணவுங்கருதவும் உரைப்பவும் வாராத தன்பெருமைத்தன்மைகளைத் தன் அன்பர்பொருட்டுக் காணவுங் கருதவு முரைப்பவுமெல்லாம் எளிவந்தனவாக்கி வெளிவந்த முதல்வன்றன் பேரருட்டிறத்தை அன்புநிறைந்த தூய வுள்ளத்தோடு ஆராயவல்லார்க்கு, அவ்விறைவன் உருவமும் அருவமும் அருவுருவமுமாகிய எல்லாநிலையும் எய்தவல்ல எல்லா ஆற்றலுமுடையனென்பது நன்குபுலப்படும். இங்ஙனம் விரியாவெடுத்துக்காட்டிய உண்மை யருண்மொழிகளையும் அந்த அருண்மொழிகளாற் பெறப்பட்ட உண்மையருட்கோல வியல்புகளையும் உண்மைவரலாறுகளிற் பழகிய எவர் தாம் தழுவாது ஒழிவர்? அல்லதூஉம், உலகவியற்கைக்கு மாறாக நடப்பன வொன்றுமில்லாமையால், *அற்புதங்கள் அல்லது புதுமைகள் நிகழ்ந்தனவென்று உரைத்தல் வெறும் பொய்யேயாமென்று வாய்ப்பறையறைந்து திரியும் பிரமசமாசத்தார் இவற்றிற்கெல்லாம் யாது சொல்லவல்லார்?

இனி யிங்ஙனந் தோன்றும் இறைவன் அருட்கோலவியல்பு உணரமாட்டாது, அவைதம்மை † எண்ணமுதிர்ச்சியா னிகழ்ந்த உருவெளித் தோற்றங்களாமென்பார்தெளிந் துறநிகூடுமாறு இன்னும் ஒன்று காட்டுவாம். ‡ மக்களென்பார் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் ஒருவரோடொருவர் உறவுஉரிமை பூண்டு வாழும் இயல்பினரேயாம். இவ்வாறு உறவுரிமை கொண்டு வாழு மியல்பினராகிய மக்கள் ஒருவரொருவரோடு

* Miracles.

† Imagination ‡ Man is a social being.

அளவளாவி வாழும் முறையினால் அறிவு முதிர்ச்சி யடைந்து உலகியலறிவும் கடவுளுணர்ச்சியு முடைய ராகின்றனர். அவ்வாறன்றி ஒவ்வொருவரும் பிறவி முதற்கொண்டு அளவளாவுதலின்றித் தாந்தாம் தனித் திருந்து வளர்ந்துவருவராயின் அவரெல்லாம் அறிவு சிறிதுமிலராய் விலங்கினங்களைப்போல் உழன்று திரி வர். இதற்கு எமது குழந்தைப்பருவமே சிறந்த எடுத் துக்காட்டாம். யாம், தாய்வயிற்றை யகன்று வெளிப் பட்டகாலத்தில் எம்மறிவு ஒருசிறிதும் விளங்காது கிடந்தேம். அங்ஙனங் கிடந்தகாலத்தில் எம்முடைய உள்ளமானது, உலகவுருவ வண்ணங்கள் எதிர்தோன் றுத மாசற்ற பளிங்கு போலவும் முத்திரையிடப் படாத மெழுக்குருண்டை போலவும் இருந்தது. மன மென்னுங் கண்ணாடியில் அவை விளங்காது ஒழிய வே, அக்கண்ணாடியின் அப்பக்கத்தேயிருந்து அவற் றைக்காணும் உயிரும் அறிவுவிளக்கம் பெறாது கிடந் தது. அப்போது இறைவன் எமதுடம்பைப் பல்வகை யுண்டிகளால் வளர்த்து அதன்வழியே கொண்டுபோய் எமக்கு அறிவுவிளங்கச் செய்யும்பொருட்டுத் தான் இரக்கத்தான் எம்மகத்தேவைத்த பசித்தீயானது எம் மைவருத்த அதற்காற்றாது யாம் வாய்திறந்து அழ அதனைக்கண்டு அன்புடையளாகிய அன்னை எம்மை எடுத்துப் பாலூட்டினாள். விலங்குகளோ தாம் பிறந்த வுடனே அங்ஙனந் தாயினுதவியும் வேண்டாது தாமே யறிந்து தாய்முலையுண்ணுகின்றன. இவ்வாறு விலங்கு களைக்காட்டினும் அறிவுவிளங்கப்பெறாது கிடந்த யாம், பயிற்சிவழியால் எம் மனம் சிறிது உலகவுருவத்தைப் பற்ற அகல் புறத்தேயிருந்த எம்மறிவு சிறிதுவிளங்கி,

எமக்கு முலை தருவாள் இவளென்று சிறிது காலமெல்லாம் அறிந்து, அதன்பின் அங்ஙனந்தருவாளுந் தாயென்றறிந்து, அவள் அவ்வாறு தருதலும் பசியெடுத்து யாம் அழுதலாலென்றுமறிந்து, அதன்பின் யாம் உண்ணுவதும் பாலென்று அவள் பன்முறையுரைப்பதனாலறிந்து, அதன்பின் எம் அன்னையையும் எம்மையும் பாதுகாப்பவனெல்லாந் தந்தையென்பது மவள் அறிவிப்ப அறிந்து இவ்வாறு முறைமுறையே எம்மறிவு விளங்கப்பெறுவேமாயினேம். இதனால், எமக்கு அறிவு விளங்குதற்கு ஏதுவாயிருந்த முதன் முயற்சி பசி ஒன்றேயாம் என்பதூஉம் இனிது பெறப்படும். இனி இங்ஙனம் அறிவுவளருந்தோறும் யாம் புதுவதாக அறிந்தது அறிவாகவும், முதலிலெழுந்த பழையவறிவு எமக்கு அறியாமையாகவுங் காணப்பட்டன. இதுபற்றியே, ஆசிரியர் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரும்,

"அறிதோறறியாமைகண்டற்றாற் காமஞ்
செறிதோறுஞ் சேயிழைமாட்டு"

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

இனி இங்ஙனங் குழவிப்பருவ முதற்கொண்டு முறைமுறையாய் எமக்கு அறிவுவிளங்கப்பெறுவதே உலகவியற்கை. அவ்வியற்கைக்கு மாறாக யாம் பத்து ஆண்டில் அறியவேண்டுவனவற்றை முதல் ஆண்டிலேயே ஒருங்கறிந்திடுவேமாயின், அங்ஙனமறிதலை ஆன்றோர் *தெய்வத்தன்மை என்று தம்முள் வழங்குவர். மேலும், உலகியலுணர்ச்சியும், அவ்வுணர்ச்சியில்லாமையாற் பாவனைசெய்யும் ஆற்றலும் வாய்ப்பப்

* Divinity : Precocity.

பெறாத எமது குழவிப்பருவத்தே வியப்புடைத்தாய புதுக்கோலமொன்றைக் கண்டு அதன் உண்மையைப் பொருள்விழுப்பந்தோன்றப் பலவாறு புனைந்து செய்யுட்களானும், சிறந்த மேற்கோளுரைகளானும் விரித்துப் பேசிடுவேமாயின், அதனைப் பொய்யென்றும் பாவனையென்றும் உருவெளித்தோற்றமென்றும் எவரேனுஞ்சொல்ல ஒருப்படுவரோ? ஒருகாலத்தும் ஓரிடத்தும் ஒருப்படவேமாட்டார். இங்ஙனம் எமது செந்தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்த அரும்பெரும் புதுமையொன்றனை எடுத்துக்காட்டி நிறுவி, அவ்வாற்றால் திருவுருவ வழிபாட்டு நன்முறையின் உண்மைத் தன்மை காட்டுவாம்.

சீகாழியென்னுந் திருநகரிற் சிவபாதவிருதயரெனும் அந்தணப்பெரியர் ஒருவர் ஏறக்குறைய ஆயிரத்துமுந்நூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்தார். அக்காலத்திற் சமணசமயிகள் யாண்டும் பெருகிவந்தனர். அச்சமணசமயிகள் கொல்லாமைமுதற் சிறந்த அறநெறிகளைப் பிறழா மனவெழுச்சியுடன் கைக்கொண்டு அங்ஙனந் தாங் கைக்கொண்ட அச்சிறந்த அறத்தின் மாட்சிமை மக்களெல்லார்க்கும் எடுத்துக்கூறி அவர்க்கெல்லாம் உள்ளக்கவர்ச்சியை எழுப்பி அவ்வாற்றலவரைத் தம்மதத்திற்குத் திருப்பிக்கொண்டு செல்வாராயினர். இங்ஙனஞ் சிலநாளெல்லாஞ் செல்ல அச்சமணசமயம் யாண்டும்பரந்து விரிவதாயிற்று. தஞ் சமயம் இவ்வாறு எங்கும்பரவவே மற்றைச் சமயங்களைப் பின்பற்றி யொழுகுவோர் தொகை சுருங்குவதாயிற்று. சமணம் பௌத்தம்முதலிய அச்சமயங்களையொழித்து ஒழிந்த சைவம், வைரவம், பாசுபதம், சாக்தம், கௌ

பாரம், காணுபத்தியம் முதலிய சமயங்களெல்லாம் தெய்வமொன் றுண்டெனக்கொண்டு வழிபடுவனவாம். சமணம் பௌத்தம் என்பனவோ அறவொழுக்கங்க ளிற் சிறந்தன சில கைப்பற்றி ஒழுகும் அவ்வளவேயல் லது, அவை தெய்வம் ஒன்று உண்டெனக்கொண்டு வழிபடும் மெய்ச்சமயங்களல்லவாம். மற்று அவை தெய்வமில்லென்று உரைக்கும் பொய்ச்சமயங்களே யாம். ஆங்கிலப்புலவர் சிலர், கௌதமர் கடவுள் வழி பாட்டைக் குறிப்பிட்டாயினும், கடவுளைக் குறிப்பிட் டாயினும் ஏதும் உரையாமைபற்றி அவரை நாத்திக ரெனக் கூறுதலமையாது, அவர் ஆத்திகருமாகலாம் என்றுஉரைப்ப துண்மையேயாயினும், மொழிநூற்புல வர் மாக்ஸ்மூலர் "பௌத்தசமயங்கள் பலவுங் கடவுள் இன்றெனநிலையிட்டுரைப்பனவாம்" எனக்* கூறுத லானும், பிராஞ்சுதேயத்துத் தத்துவநூற்புலவராகிய பார்த் என்பவர் "பௌத்தசமணக் கோட்பாடுகள் ஒரு தலையாகக் கடவுள் இன்றெனக்கூறுவனவாம்" எனத் துணிவுதோன்றக் காட்டுதலானும், அரியபல ஆராய்ச்சி செய்து வடமொழிநூலுரை வரலாறு புதுவதாக எழுதி வெளியிட்ட மாக்டனல் புலவரும் 'பௌத்தமும் சம ணமும் சாங்கியநூலைப் போலவே கடவுளிருப்பை மறுக்குங் கோட்பாடுடையவாம்." என்று † அங்ஙன மே துணிபு ஒருப்படுத்தலானும், சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தியார் முதலிய தத்துவ முழுமுதற்றமிழ் நூலுரைகளின் கண்ணும் அவ்வாறே அவர் நாத்திக சமயிகளென்றுவைத்து மறுக்கப்படுதலானும் பௌத்

* Origin and Growth of Religion, page, 312.

† Sanscrit Literature, page, 395.

கரும் சமணருமாகிய அவ்விருவகைச் சமயிகளும் நாத்திக சமயிகளேயாமென்பது ஒருதலையென்றுணர்க. இங்ஙனங் கடவுளின்றெனக்கொண்டு ஒழுகுவாராகிய சமணசமயிகள், இறைவனை உண்மையன்பான் வழிபடும் ஏனைச்சமயிகளைக் காண்டொறும் மனஞ்சிறிதும் பொறாராகி மற்று அவரையெல்லாந் தஞ்சமயத்தின்கட் படுக்கும் நோக்கம் பெரிதுடையராயினர். அந்நோக்கம் முதிரவே கொல்லாமை, பொய்யாமை முதலாகத் தாங் கைக்கொண்டுபோந்த சில அறத்தியல் வரம்பு கடந்து, தீயநெறியானெல்லாம் ஏனைச் சமயிகளை வருத்தத்தொடங்கினர். தன்கட்டளையாற் சட்டதிட்டங்களேற்படுத்தி அவற்றிற்கேற்ப ஒழுகுவார்க்கு நன்மையும், அவற்றிற்கு ஏலாதன செய்தொழுகுவார்க்கு ஒறுத்தலுந்தந்து நெறிப்படுத்துவானாகிய அரசனையில்லாத குடிகள் தாந்தாம் விரும்பியவாறே சில சட்டதிட்டங்களேற்படுத்திக் கோடலும், தமக்கு அவை இணங்காத வேறு காலங்களில் தம் முன்னை ஏற்பாடுகளை மனம்போனவாறு புரட்டி வேறு வேறு இயற்றிக் கொண்டு தம்முட் கலாம் விளைத்தலும் நிகழக்காண்கின்றாம். இதுபோல, இறைவனொருவன் உண்டெனக் கொண்டு அவன் கட்டளையிட்டருளிய நல்வினைகளைச் செய்யின் நன்றாம், அவன் வேண்டாவென்று விலக்கிய தீவினைகளைச்செய்யின் தீதாம் என்னும் மனவுறைப்பில்லாத பொய்ச்சமயிகள் தாம் ஒரோவொருகாலங்களில் உலகியல் அறநெறி பிறழாது ஒழுக உடன்படுவாராயினும், தமக்கு அவ்வறநெறிகளியையாத பிறகாலங்களில் தாந்தாம் விரும்பியவாறே முன்னை அறவொழுக்க வரம்பழித்துத் தீவினைசெய்யுந் துணிவுடையாராவர்.

இங்ஙனமே, சமணசமயிகள் அக்காலத்துத் தம்மோடு ஒருங்கு இருந்த சைவர், வைரவர், பாசுபதர் முதலிய ஆத்திக சமயிகளுக்குப் பெருந்தீதுசெய்யும் கரவு பலவுடையாரானார். திருநாவுக்கரசு நாயனார் சமண சமயந்துறந்து சைவசமயந்தழுவிய ஞான்று சமணரொருங்குகூடித் தம்மரசனால் அவரை நீற்றறையில் இடுவித்தும், கல்லிற் கட்டிக் கடலில் வீழ்த்தியும், யானைக்காலில் இடறுவித்தும், நஞ்சம் உண்பித்தும் புரிந்த தீதுகள் நம்மேற்கோள்களை இனிது நிறுத்துவனவாம் அல்லவோ? அமைதித்தன்மைக்கு ஓர் உறையுளாய் விளங்கிய அப்பரே தாம் சமணராற்பட்ட துன்பங்களைத் தாமே தந் திருப்பதிகங்களி லாங்காங்குக் குறிப்பிடுமாறுங்காண்க. இவ்வாறே, அவர்கள் தங் காலத்திருந்த பாண்டியனை யுள்ளிட்ட முடிவேந்தர்களையெல்லாந் தஞ் சமயங்களிற்றிருப்பி, அவ்வரசரது வலியால் ஏனை ஆத்திகசமயிகள் வழிபடுந் திருக்கோயில்களை அடைப்பித்தும், திருமடங்களில் தீக்கொளுவியும், அவரைக்கண்டால் 'கண்டுமுட்டு' என்றும், அவரைக்குறித்து ஏதேனுங்கேட்டாற் 'கேட்டுமுட்டு' என்றும் பலவாறு இன்னலியற்றி வந்தனர். இங்ஙனஞ் செய்துபோந்த சமணர்கள் கொல்லாமைமுதற் சிறந்த அறங்களைமேற்கொண்டு ஒழுகினாரெனல் யாங்ஙனம்? ஆகவே, இவ்வாறெல்லாந் தீதுபுரியும் ஒழுகலாறுடையரான சமணர் யாண்டும் பரவிநிரம்புதலும், சைவசமயிகள் தீயினால் வளைக்கப்பட்டு இடையிற்கிடந்து துடிக்கும் புழுப்போற் பெரியதோர் இடருழவாநின்றார். அக்காலத்திற் சிவபெருமானிடத்து உண்மையன்புடையரான சிவபாதவிருதயர் என்னும் அச்சைவ அந்தணர்

தீயரான சமணரொழியவுஞ் சைவம் யாண்டும் பரந்து ஒளிரவுஞ் செய்யவல்ல தெய்வமாட்சியுடைய மகப் பேறு தமக்குக்கிடைக்குமாறு தவங்கிடந்தார். அவர்க் குச் சிலநாட்களினெல்லாம் ஓராண்மகப்பேறு கிடைத் தது. அவ்வாண்மகவுக்கு மூன்றும்ஆண்டு செல்கின்ற காலத்திற் சிவபாதவிருதயர் என்றும்போல அச்சீகாழி நகரிலுள்ள சிவபிரான்கோயிற் றிருக்குளத்தில் தம் நாள்வினைகளை முடித்தற் பொருட்டு வீட்டிலிருந்து புறம்போதுவார், சிறுகுழந்தையா யிருக்கும் அப்பிள் ளையாரும் அழுதுகொண்டே பின்றொடர்தலைக் கண்டு பலவாறு அமைவுரைகள்சொல்லி யிருத்தியுங் கேளா மல் வர, வருகவென்று உடன்அழைத்துச்செல்வாராயி னர். சென்று குளக்கரைமருங்கு சேர்ந்து அக்கரை யின்மேற் பிள்ளையாரை யிருத்தித், தாம் நீரிலிறங்கி நீர்க்குள் மூழ்கியிருந்து செய்யும் வழிபாட்டைச் செய் வாராயினர். அங்ஙனந் தந்தையார் நீர்க்குள் மூழ்கி நெடுநேரமிருப்பவே, அவரைக் காணப்பெறாத பிள்ளை யார் அம்மே! அப்பா! என்றுகூவி அழத்தொடங்கினர். அவ்வழுகையைக்கண்டு மனம் பொறாராகிக் கோயிலி னுள் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபிரானும் உமைப் பிராட்டியாரும் பிள்ளையாரிடம்போந்து அவரழுகை தீர்த்துக் கண்ணீர்துடைப்ப, அம்மையார் தங் குமிழ் முலையிற் கொழும்பால் கறந்து அதிற் சிவஞானங் குழைத்துப் பொற்கிண்ணத்தாலூட்டவும், அப்பனர் அவரழுகைதீரத் தடவி இன்சொற் சொல்லவும் பிள் ளையார் பொற்கிண்ணத்திற் பாலுண்ட வண்ணமாய் மகிழ்ச்சியுற்றிருந்தார். இதற்குள் நீரில் மூழ்கியிருந்த தந்தையார் ஆண்டுத் தாஞ் செயற்பாலவான வழிபாடு

களை இனிதுமுடித்துக் கரையேறிவந்து பிள்ளையார் கையிற் பொற்கிண்ணம் வைத்திருத்தலும் அவர் உடம்பெல்லாம் பால் வழிந்திருத்தலுங் கண்டு வெகுண்டு 'அடா! நீ யார் தந்த பாலையுண்டாய்? உனக்கு எச்சின் மயங்கப் பாலூட்டினரைக்காட்டுக.' என்று உரப்பிக் கையில் ஒரு சிறுகோல் எடுத்துக்கொண்டு கேட்டார். கேட்டலும், பிள்ளையார் அஞ்சி 'எனக்குப் பாலூட்டினர் இதோ! மழவிடையமர்ந்த பிரானும் பிராட்டியாருமாம்' என்று சுட்டித்,

"தோடுடையசெவியன்விடையேறிபோர்தூவெண்மதி சூடிக், காடுடையசுடலைப்பொடிபூசியென்னுள்ளங்கவர் கள்வ, னேடுடையமலரான்முனைநாட் பணிந்தேத்த வருள்செய்த, பீடுடைய பிரமாபுரமேவிய பெம்மானிவ னன்றே" என்று கட்டளையிட்டருளினர்.

இவ்வரலாறு பெரியபுராணத்தின்கண் விரிவாக எழுதப்பட்டிருத்தல் கண்டுணர்க.

இனி, உலகியலுணர்ச்சியும் பாவனைசெய்யும் ஆற்றலும் வாய்க்கப்பெறாத குழந்தைப்பருவத்தின ராகிய ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்க்கு எதிரே இறைவன் அவர்க்கு அருள்செய்தற்பொருட்டுத் தாங்கி எழுந்தருளிய அருட்கோலம் உருவெளித்தோற்றம் போற் பொய்யாய் ஒழிந்திடுமென்றல் யாங்ஙனம்? அல்லதூஉம், மூன்றாண்டு செல்கின்ற அக்காலத்திற் செந்தமிழ்ச் சுவையும் மெய்ப்பொருள் நுட்பமும் பொதுளத் 'தோடுடைய செவியன்" என்னுந் திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டருளியதுதான் என்னை? சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலு முடையேமாகிய எங் குழந்தைகள் மூன்றாண்டு செல

கின்ற அக் காலத்திலேதான் மழலைமொழிகள் சில வுரைத்து எம்மையெல்லாம் உவப்பிக்கின்றன; அக் காலத்திலேதான் தளர்ந்து தளர்ந்து நடந்துசெல்லு கின்றன; அக்காலத்திலேதான் 'அம்மே' என்றும், 'அப்பா' என்றும், 'சோச்சி' என்றும், 'பாச்சி' என் றுந் தமக்கு வேண்டும் பொருள்களைச் சுட்டுகின்றன; அக்காலத்திலே தெய்வம் உண்டென்னும் உணர்ச்சி அவைகட்கு இன்றும்; அத்தெய்வமுஞ் சிவபெருமானே யாமென்னு முணர்ச்சியுமின்றும்; அச் சிவபெருமான் றிருத்தேவியார் உமை என்னும் உணர்ச்சியுமின்றும்; அச் சிவன் றிருவடையாளங்கள் 'தோடு' 'விடை' 'கொன்றை' முதலியவா மென்னும் ஆராய்ச்சியுமின் றும்; ஆதலின், இவ்வுணர்ச்சி வேறுபா டெல்லாம் நிகழ்ந்ததற்கு ஓர் இயைபு வேண்டுமெனின்; அற்றன்று, சிவபாதவிருதய ரென்னுந் தந்தையார் சிவபெருமானி டத்து மிக்க அன்புடையாரென்பது பெறப்படுதலால் அவர் தமது இல்லத்திலே சிவனை வழுத்துகின்ற காலங் களிற் சொல்லுஞ் சொற்களின் பொருள்கள் மிகத் தெளிவாகிய அப்பிள்ளையார் மூளையிற் பதிந்திருந்து பின்னொருநாட் புறம்போந்தன வென்பார்க்கு, அங்ங னம் அவ்வுணர்வுமட்டுமே புறம்படுதல் பொருந்துவ தாமன்றி அம்மையார் தமக்குப் பொன்வள்ளத்திற் பால்கறந்து ஊட்டினாரென்றலும், அதுகண்டு தந்தை யார் சிவபாதவிருதயர் வெகுண்டு தம்மை வினாவிய போது இறைவனையும் இறைவியையுஞ் சுட்டிக்காட் டித் திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டருளினா ரென்றலும் பிறவும் பொருந்துமாறு போதராமையின் அவர் கூற் றுப் போலியாமென்று மறுக்க. அற்றேல் அஃதாக,

"தோடுடைய" என்னும் அத்திருப்பதிகத்திற் பிள்ளையார் தமக்கு இறைவி அங்ஙனம் பொற்கிண்ணத்திற் பால்கறந் தூட்டினளென்றும், சிவபாதவிருதயர் அஃதுணராமற் றம்மை வெகுண்டு வினவியபோது இறைவனையும் இறைவியையுந் தாஞ் சுட்டிக்காட்டினரென்றும் ஓதிற்றிலராலெனின்; அறியாது கூறினாய், "மண்ணினல்ல வண்ணம்" என்னுந் திருப்பிரமபுரப்பதிகத்தில்,

"போதையார்பொற்கிண்ணத்தடிசில்பொல்லாதெ
னத், தாதையார்முனிவுறத் தானெனையாண்டவன்,
காதையார்குழையினன்கழுமலவளநகர்ப், பேதை
யாளவளொடும்பெருந்தகையிருந்ததே"

என்னுஞ் செய்யுளிற் பிள்ளையார் தாமே தமக்கு இறைவன்செய்த அருட்டிறத்தைக் கிளந்தெடுத்து உரையாநிற்பவும், அதனை ஆராய்ச்சிசெய்து உணரமாட்டாது உரைத்தல் இழுக்குரையாமென்க. இனி அச்செய்யுட் பொருள் ஒருசிறிது உரைக்கின்றாம்.

போதையார் பொற்கிண்ணத்து அடிசில்-இதழ்விரிந்த தாமரைமலரைப்போல் வாயகன்று செவ்வென விளங்கும் பொன்வள்ளத்தில் உமையம்மை கறந்து ஊட்டிய கொழும்பாலுணவை; போதை என்பதில் 'ஐ' காரம் "குறவரையார்க்குங் குளிர்மலை நாட" என்னுந் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரிற்போல வந்தசாரியை; 'ஆர்' என்பது "செப்புற்றகொங்கை" "தோளுற்றொர் தெய்வம்" என்னுந் திருக்கோவையார் சிந்தாமணியிற்போல உவமவுருபின் பொருள்பட வந்த உவமச்சொல்; மாற்றுயர்ந்தபொன் செவ்வென்று பொலிதலா

னும் வள்ளம் வாயகன்று வட்டமாயிருத்தலானும் உவமை வண்ணமும் வடிவும் விராய்வந்தது, இவ்வாறே "பாண்டிலெடுத்த பஃறுமரை கீழும்பழனங்களே" என்று திருக்கோவையாரினும்போந்தது காண்க; நச்சினார்க்கினியரும் "பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டாஅங்கு" என்புழி வண்ணமும் வடிவும் விராய்வந்த வுவமையென் றுரையுரைத்திட்டார்; தாதையார் பொல்லாதென முனிவு உற-சிவபாதவிருதயரென்னுந் தந்தையார் இழிந்தாள்ஒருத்தி தந்த எச்சிலாதலின் அது நுகர்தல் தீதாமென்றுரைத்து வெகுள ; தான் என்னை ஆண்டவன்-தான் தன் அருட்பெருக்கால் விரும்பிவந்து என்னை ஆண்டுகொண்டவன்; அங்ஙனம் ஆண்டுகொண்ட இறைவன் திருவடையாளங்கள் யாவையோவெனின்; காதையார் குழையினன்-காதிற்செறிய இடப்பட்ட வெண்டோடு உடையனும்; அதுவன்றியும், பேதையாளவளொடும்-தான் அறிவுருவினளாயிருந்தே உலகத்துப் பெண்டிர்க்கெல்லாம் அறியாமை கற்பித்தல் வேண்டுதலின் தானும் அறியாமையுடையாள் போற் றேன்றும் உமையம்மையுடன் பிரிவறக்கலந்து; 'அறியாமை' என்பது பெண்மைத்தன்மை நான்கனுள் ஒன்றும், அது தாமொருபொருட்டன்மை அறிந்தும் அறியாததுபோன்று ஒழுகுதல், ஆசிரியர் நக்கீரனாரும் "மடமென்பது கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமை" என்று உரைகூறினர்; பெருந்தகை-சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலு முடையராகிய உயிர்கள்போலாது அவற்றையெல்லாந் தன்னகப்படுத்து வரையறையின்றி விரிந்துசெல்லும் விரிந்தவுணர்ச்சியும் முழுமுதலாற்றலும் உடையனாகிய ஏதுவினாலே பெருந்தகை

யாய் விளங்கும் முழுமுதல்வனான சிவபெருமான்; இருந்தது-உயிர்கள் தன்னை வழிபட்டு உய்யும்பொருட்டுத் தானே தன் பெருமைத் தன்மைகளைச் சுருக்கிக் கொண்டு அருளே திருமேனியா வெழுந்தருளியிருந்த திருநகரம்; கழுமல வளநகர்-தன்னை வந்தடைந்த உயிர்களின் மும்மலங்கழுவித் தூய்மை செய்கின்ற ஒரு பெருந்தன்மையாலே 'கழுமலம்' என்று பெயர்பெற்று வளவிய நகரமாம்; கழுமலநகர்-சீகாழி; பிள்ளையார் தமக்கு அருள்செய்யும்பொருட்டு இறைவன் தாங்கி வந்த அருட்கோலத்தின்கட் குழைபிடப்பட்ட திருச்செவியைச் சுட்டித் "தோடுடைய செவியன்" என்று பதிகங் கட்டளையிட்டருளிவாறு போலவே, ஈண்டுங் "காதையார் குழையினன்" என்று குறிப்புரைத் தருளினர். இதுகிடக்க.

இனி, நீர் கூறிய வழக்குரைகளெல்லாம் ஒக்குமன், சிவபாதவிருதயர் பிள்ளையாரைத் தடாகக்கரையில் இருவித் தாம் நீரிலிழிந்து முழுகியிருந்த அமயத்திற் பிள்ளையார் அவரைக்காணாது அழுதலைக்கண்டு ஆண்டுவந்த கணவனும் மனைவியுமாகிய இருவர் அவர்க்கு இரங்கிப் பாலூட்டிப் போயினரென்றும், தந்தையார் கரையில்வந்து வெகுண்டு வினுதலை அஞ்சிப் பாலூட்டினா ரிவரென் றுரைப்பிற் பின்னும் வெகுள்வரெனக்கருதித் தமக்குச் சிவபெருமானும் உமையம்மையாரும் அங்ஙனம் பாலூட்டினரெனப் பொய்யுரைத்தாரென்றுங் கொள்ளாமோவெனின்; நன்று கடாயினீர், நல்லது தீயது பகுத்துணரமாட்டாத பிள்ளைப் பருவத்தில் இஃது உரைப்பின் நன்றாம் மற்று இஃது உரைப்பிற் றீதாம் என் றுணர்ந்து பிறழக் கொண்டு

பொய்யுரைத்தாரென்றல் உலகவியலொடு மாறுபடுதலானும், உலகவியற்கையொடு முரணுமைப்பொருட்டுப் பிள்ளையார் நிகழ்த்திய புதுமைகட்கு வேறுவிளக்கங் கூறப்புகுந்து வழக்கிடும் நீவிரே அங்ஙனம் உலகவியற்கையொடு முரண்பாடு பெரிதுடையிராய்க் 'கொசுவின் கடிக்கஞ்சிப் புலிவாய்ப்பட்டது' போற் பெரிதும் இடர்ப்படுவீராதலானும் அவ்வாறுகோடல் ஒரு சிறிதும் பொருத்தமுறுவதின்று மென்பது. அல்லதூஉம், பொது மக்களாற் பாலூட்டப்பட்ட பிள்ளையார் அங்ஙனம் ஊட்டப்பட்ட அந்நேரத்தே பேரறிவும் பேராற்றலும் உடையராய்ப் பிள்ளைப்பருவத்தில் வரற்பாலதன்றும் மிகச்சிறந்த திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டருளியவாறு யாங்ஙனம்? எனக்கடாவுவார்க்கு நீர் இறுக்குமாறு சிறிதுமின்றாம். அற்றன்று, பிள்ளையார் அறிவுகூடாச் சிறுபருவத்தினராதலாற் றமக்குப் பாலூட்டிய பொது மக்களையே அங்ஙனம் அறியாமையாற் சிவபெருமானென் றுரைத்திட்டாரெனின்; நன்றுசொன்னீர், பால் பருகிய அந்நேரத்தே திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாராய் விரிவுணர்ச்சியும் முழுமுதலாற் றலுமுடையராய்த் திகழ்ந்து உலகமெல்லாந் தம்மாணை வழி நிறுத்தவல்ல தெய்வப்பெற்றியாளரான அப்பெருமானார் பொதுமக்களையுஞ் சிவபெருமானையும் வேறுபிரித்து அறியமாட்டாது மயங்கிக்கூறினா ரென்றலும் அறியாமை முதிர்ச்சியா யொழிந்திடுமென்க.

இனி, இவையெல்லாம் ஒருபுறங் கிடக்க, நீவிரெடுத்துக்காட்டிய "தோடுடைய செவியன்" என்னுந் திருப்பதிகத்திலும் "மண்ணினல்லவண்ணம்" என்னுந் திருப்பதிகத்திலும் பிள்ளையார் தாங் குழந்தைப்

பருவத்தினரென்பது புலப்படக் கூறுமையான் அப் பிள்ளைப்பருவ வலியுடை ஏதுப்பற்றி நீவிர் திருவப் புகுந்த இறைவனது அருட்கோலவியல்பு வலிகுன்றி விடுமாலோ வெனின்; அறியாதுகூறினீர், பிள்ளையார் அப்பரோடு திருமறைக்காட்டில் எழுந்தருளியபோது மதுரைமாநகரத்திற் சமணருடைய மயக்கவுரையாற் சைவசமயம் வழீஇச் சமணமதந்தழீஇய தங்கொழுந ரான பாண்டியஅரசனை யுள்ளிட்டுக் குடிமக்களெல் லாரையுந் திரும்பச் சைவராக்குதல்வேண்டி **மங்கை யர்க்கரசி** என்னும் பாண்டிமாதேவியார் பிள்ளையா ருக்குத் திருமுகம் விடுத்தார். அதுகண்ட பிள்ளையா ருந் தந்திருக்கூட்டத்தொடு மதுரைமா நகர்க்கு எழுந் தருளப் பாண்டியவரசன் அமைச்சராகிய குலச்சிறை என்பார் அவரை எதிர்கொண்டழைத்துச்சென்று பிள் ளையாரைத் திருக்கூட்டத்தோடும் ஒரு திருமடத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கச்செய்தார். இதனையறிந்த சமணக் குருக்களெல்லாருந் தெய்வப்பெற்றியுடைய இப்பிள்ளை யாரால் நமது சமயம் அழிந்துபடும்எனப் பெரிதும் அஞ்சிப் பிள்ளையாரைத் திருக்கூட்டத்தோடுங் கொலை செய்ய எண்ணினர். அந்தோ! அந்தோ! இதுதானோ கொல்லா அறத்தினரான சமணருக்கு அறமாவது! அன்பர்காள்! சிறிது ஆழ்ந்து நினைமின்கள்! இங்ஙனங் கருதிய அக் குருக்கண்மாரெல்லாந் தம்முள் துணிபு ஒருப்பாடு உடையராய்க் கூன்பாண்டியனிடஞ்சென்று அவனுக்குத் தம்மெண்ணம் புலப்படுத்துக் கரவுரை பலவால் அவனைத் தந்தொழிற்கு இயைவித்துக்கொண் டனர். பின்னர் அன்று இரவு நள்யாமத்திற் பிள்ளை யார் திருக்கூட்டத்துடன் பள்ளிகொண்டிருக்கும் அம

யங்கண்டு அச்சமணப்படுவர் எரிகொள்ளி கொண்டு மடத்தில் தீக்கொளுவினர். ஐயகோ! மடந் தீப்பற்றி எரியாநிற்க அத னுள்ளிருந்த அடியார்க ளெல்லாரும் மருண்டெழுந்து ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருக்கு இவ் விடரை அறிவித்து அடைக்கலம்புக, இதனை உணர்ந்த பிள்ளையார் சிவனடியார்களுக்குத் தீங்கு இழைக்க முந்துற்றுத் தீக்கொளுவிய சமணப்படுவர் பொருந்தாச் செய்கையைக் குறிப்பானறிந்து, இதற்கு வாயிலாயி னன் பாண்டிய வரசனேயா மென்பதும் இனிது தெளிந்து,

"செய்யனேதிருவாலவாய்மேவிய
ஐயனேயஞ்சலென்றருள்செய்யெனைப்
பொய்யராமமணர்கொளுவுஞ்சுடர்
பையவேசென்றுபாண்டியற்காகவே"

என்னுந் திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டருளி மடத்திற் கொளுவிய தீப்பிழம்பு அத்தனையும் பாண்டியன் உடம் பிற்சென்று பற்றுகவென்று ஏவினர். ஏவுதலும், உருவ மாகத்தோன்றிய தீப்பிழம்புமுழுதும் அருவ வெப்பு நோயாய்ப் பாண்டியனைப் பற்றிக்கொண்டது. உடனே பாண்டியன் அந்நோய் பொறுக்கமாட்டானாய்ச் சமணக் குருமார்களை அழைப்பித்து அவர்தம் மந்திரமுறைக ளானும் மருந்துமுறைகளானும் செய்வித்துக்கொண் டன ஒருசிறிதும் பயன்றராமை கண்டு மிகவருந்தித் தம் மனையுரிமைக்கிழத்தியா ராகிய மங்கையர்க்கரசியா ரைத் தன்மாட்டு வருவித்து அவர்க்கு இதனைத்தெரி வித்தான். அரசியாரும் உடன்வருந்தித் தங்குறிப்பு நிறைவேறுங்கால மிதுவென்று எண்ணித் தங்கொழு நனை நோக்கிப் "பிள்ளைப்பருவத்தே உமை திருமுலைப்

பாலுண்டு ஞானசம்பந்த வள்ளலாய்த் தந் திருக்கூட்டத்தோடு இந்நகரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான் இங்கு எழுந்தருளினலன்றி இந்நோய்தீராது" என்றுரைப்ப, அதனைக்கேட்ட அரசனும் அதற்கு உடன்பட்டுத் தம் அமைச்சரான குலச்சிறையாரைப் பிள்ளையாரிடம் போக்கினன். அமைச்சரும் நிகழ்ந்ததெல்லாம் பிள்ளையார் திருமுன்பிற் றெரிவித்து அவர் பாண்டியனிடத்திற்கு எழுந்தருளச்செய்தார். பிள்ளையார் அருமைத் திருவுருவைக்காண்டலும் பாண்டியன் ஆறுதல் பெரிதுடையனாயினன். இவ்வாறு ஞானசம்பந்தப்பெருமானர் பாண்டியனருகில் மங்கையர்க்கரசியார் குலச்சிறையார் பக்கத்தே எழுந்தருளியிருக்கும் அளவில் ஆண்டுக்குழுமியிருந்த சமணக்குருமார் பிள்ளையாரைச் சுட்டிப் பலவாறு இகழ்ந்து சொல்லிக் குரைத்திட்டார். பக்கத்தேயிருந்து அதனைக்கண்டு பொறாராகிய மங்கையர்க்கரசியார் தங்கணவனை நோக்கிக் "குழந்தையாயிருக்கும் பெருமானை இவர் இவ்வாறு இகழ்வதே?" என்று வருந்திக்கூற, அப்போது ஞானசம்பந்தப்பெருமானர் அரசியாரைப்பார்த்து,

"மானினேர்விழிமாதராய்வழுதிக்குமாபெருந் தேவிகேள், பானல்வாயொரு பாலனீங்கிவ னென்றுநீ பரிவெய்திடேல், ஆனைமாமலை யாதியாயவிடங்களிற்பலவல்லல்சேர், ஈனர்கட்கெளியேனலேன் றிருவாலவாயரனிற்கவே"

என்னுந் திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டருளினர். இதன்கண் ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் மங்கையர்க்கரசியாரை நோக்கிப் "பால்மணக்கும் நல்வாயையுடைய பாலன்

நானென்று அம்மே! நீவருந்தாதே" என்று உரைத்தருளினாரென்பது பெறப்படுதலால், அவர் பாண்டி நாட்டிற்குச்சென்று சமணரோடு வழக்கிட்டகாலத்திலேயே பாலருவாயராக இருந்தாரெனல் தெற்றென விளங்கும். இங்ஙனம் பிள்ளையார் மதுரைமாநகரிலிருந்த காலத்தே அவர்க்கு நான்கு அல்லது நாலரைஆண்டுதான் சென்றதென்பதற்கு அவர் தம்மைப் 'பால்மணக்கும் நல்வாயர்' எனக்கூறுதலே சான்றும். இனிப், பெரியபுராணத்தின்கண் ஓதப்பட்ட மெய்வரலாறு ஒரு சிறிது ஆராய்ந்து செல்வார்க்கும், மதுரைமாநகர்க்குச் செல்லுமுன்னரே பிள்ளையார் தெய்வப்பெற்றியுடையராய்ச் சிவபிரான் திருக்கோயில்கடோறுஞ் சென்று திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டருளிச் செய்தகாலம் ஒன்று அல்லது ஒன்றரையாண்டுகளாகலாமென்பது விளங்கும். ஆகவே, பிள்ளையார் சிவபெருமான் றங்கிவந்த அருட்கோலத்தை நேரேகண்டு அக் கோலத்தால் அருள்செய்யப்பட்டகாலம் அவர்தமக்கு மூன்றாண்டு செல்கின்ற பருவத்திலேயா மென்று பெரியபுராணங் கூறிய உண்மைவரலாறு மேன்மேல் உரங்கொண்டு திகழுமாறுகாண்க. இங்ஙனம் அளவைநூற் பொருளொடுபடுத்து யாம் இனிதெடுத்து விளக்கிய வரலாற்றின் முடிபொருளாய்ப் பிள்ளையார் தாம் மூன்றாண்டு செல்கின்ற அக்காலத்திலேதான் இறைவனும் இறைவியும் ஒருங்கெழுந்துவந்த அருட்டிருக் கோலத்தை நேரேகண்டு பின் அதனால் அருள்செய்யப்பட்டாரென்பது நன்று பெறப்பட்டதாகலின், அதுபற்றி யாம் நிறுவப்புகுந்த வருட்கோல வியல்பு வலிவிழந்ததாய்விடுமென்று நீர் கூறியது போலியுரையேயா மென்று

துணிக. இன்னுந் 'தோடுடையசெவியன்' எனக் கண்ணிற் காணப்படும் உருவமும், 'பால்கறந்தூட்டுக' என்னுஞ்செவியிற் கேட்கப்படும் ஓசையும், மூக்கிற் கவரப்படும் இனிய பான்மணமும், வாயிற் சுவைக்கப்படும் பாலும், அம்மையப்பரால் தொடப்பட்ட ஊற்றுணர்வு நிகழ்ச்சிக்குரிய உடம்பும் உடைய அவ்வருட்கோலம் உண்மைப்பேறுடையதா மென்று நன்குணர்ந்துகொள்க. இங்ஙனம் உலகவழக்குணர்வும் அதனாற் பாவனைசெய்யும் ஆற்றலும் வாய்ப்பப்பெறாத குழந்தைப் பருவத்திலே ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் மதிமுகிழ்பிணித்த மாதியல்பாகனை நேரேகண்டு அருள் செய்யப்பட்டுத் திருப்பதிகங் கட்டளையிட் டருளிய வியத்தகு நிகழ்ச்சியை வரலாற்றியல் பிறழாது உண்மையான் ஆழ்ந்தாராயவல்ல எந்த நிரீசுரவாதி தாம் பொய்யென்றுமறுக்க முந்துவார்? மக்களுக்கு அமைந்த மூளையின் ஆற்றலால் மிகவியப்பான நிகழ்ச்சிகளும் எளிதில் நிகழும் என்று தமக்குத்தோன்றியவா றெல்லாம் வானக்கோட்டைகட்டி அதன்கண் நின்று பிறரை அறைகூவி யாரவாரஞ்செய்யும் மனநூலார் தாம் இவற்றுக்கெல்லாம் யாது சொல்லவல்லார்? உண்மை வரலாற்றுமுறையொடு மாறுகோளுறாது நிகழ்ந்த இவ் வியத்தகு நிகழ்ச்சியை அற்புதமே ஒன்றில்லையெனக் கூறும் பிரமசமாசத்தார் தாம் எவ்வாறு கடந்துபேச வல்லார்? இதுநிற்க.

இனிப் பிரமசமாசத்தார் உலகவியற்கைக்கு வேறாக அற்புதமென ஒன்று நிகழுமாறில்லையெனக் கிளர்ந்துரையாடி ஆரவாரஞ்செய்தலின் அவருரைப்பெற்றியையும் ஒருசிறிது ஆராய்ந்து அது போலியாமாறு

காட்டிப் பின்னர் எடுத்துக்கொண்ட பொருண்மேற் செல்வாம்.

பிரமசமாசத்தார் கூறுமாறு: வித்தினின்று முளை கிளம்பிப் பின் பலஆண்டுகள் சென்று மரமாதலும், ஒரு தாய்க்கருப்பையிற் கருவுதிர்ந்து பத்துத்திங்கள் கழியப் பிறந்துவளர்தலும், வளர்ந்தன ஒருகாலத்து இறந்தொழிதலும், நிலன் நீர் நெருப்புக் காற்று வான் முதலிய வுலகியற்பொருள்கள் தத்தம்நிலையிற் பிறழாது நின்று இயங்குதலும் பிறவுமாகிய தொழிற்பாடுகளெல்லாம் இயல்பாகவருவனவாம்; இவற்றை இங்ஙனம் வகுத்தமைத்து நெறிபிறழாது நடாத்துகின்றவனாகிய முழுமுதற்கடவுள் அவற்றினியல்பைப் பிறிதொருகாலத்து மறுத்து மாற்றுனென்றல் அவனுடைய இறைமைத் தன்மைக்குப் பொருந்தாமையான், அற்புதங்கள் என்பன உலகவியல்பொடு மாறுபாடு பெரிதுற்று நிகழ்வனவாமென்று ஒருசார் சமயவாதிகள் கூறுவது பொய்யேயாம் என்பர். இதனை ஆராய்வாம்.

இனி வரலாற்றுண்மையுணர்ச்சி மிகவுடையார்க்கு இங்ஙனம்நடந்த வியத்தகு நிகழ்ச்சிகளைப் பொய்யென்றுமறுத்த லாகாமையான், இவைதமக்கு வேறு வழி சொல்லாமல் வாளா தமக்குத் தோன்றியவாறே பொய்யென்றுரைத்தன் முறையாகாது. அல்லதூஉம், இவ் வற்புதங்கடாம் ஒருகாலத்து ஒரு தேயத்தில் நிகழ்ந்தனவாகாமல், எக்காலத்தும் எல்லாத் தேயத்தின்கண்ணும் நிகழாநிற்கின்றன. ஏசுநாதர் ஒருசில அப்பங்களையும் மீன்களையும் பெருந்திரளான மக்கட்கு விருந்தளித்தாரெனவும், அத்திமரத்தை வற்றச்செய்தாரெனவும், இறந்தவனை எழுப்பினாரெனவும், ஏனைச்

சமய நூல்களிலுங் கூறப்படுதல் காண்கின்றாம். இந் நாவலந்தீவில் உண்மைமேலறிவு முதிர்ச்சி கைவந்தவ ராகிய தூயசான்றோர்கள் தோன்றி பலவேறு அற்புதங் கள் நிகழ்த்தியவாறு போலவே ஏனைநாடுகளிலும் உண் மைக் கீழறிவுப்பேறுடையரான தீர்க்கதரிசிமார் தோன் றிப் பலவேறு அற்புதங்கள் நிகழ்த்தக் காண்டலால் இவையனைத்திற்கும் ஒருவழிசொல்ல அறியாமல் மற் று அவையெல்லாம் வெறும் பொய்யாமென் றுரைப் பார்கூற்று வெறுங்கூற்றாவதன்றிப் பிறிதென்னை? எம் மறிவுக்குப் பொருந்தவில்லை என்றும் எம்மனுபவத் திற்கு அஃது இயையவில்லையென்றும் உரைத்து அத் தனை எளிதாக அவற்றைப் பொய்யென் றுரைப்பார் வேறு என்கடவரென்க! இக்காலத்தில், நீராவிப்பொறி களின் உதவியாலும், மின்வலிப்பொறிகளின் உதவியா லும் வியப்பான பலபொருள்களும், பல தொழிற்கூறு பாடுகளும் செய்யப்படுதல் காண்கின்றாம். இவையெல் லாம் ஓர் ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த எம் முது மக்கள் கனவினுங்கண்டறியார். அவர்காலத்தில் ஒரு வர்தோன்றிப் பின்னொருகாலத்தில் நீராவிப்பொறிக ளும் மின்வலிப்பொறிகளும் ஏற்பட்டு அருமையான பலவுஞ் செய்யுமென்று உரைத்தக்கால் அதனைக் கேட்ட ஒருசிலர் அது பெரும்புதுமையாயிருக்குமென வும், வேறுசிலர் அஃது உலகவியற்கைக்கு மாறாகலின் அவ்வாறு நிகழாது எனவும், வேறுசிலர் எந்தவினையுஞ் செய்கின்றவன் ஆற்றல்பற்றி நிகழ்வதாகலின் பின் னர்ப் பிறக்கும் அறிவுநுட்பவாற்றல் மிக்குடையரான மக்கள் அது செய்தற்கு முரியராவரெனவும் உரைத் துத் தத்தங் கருத்து மொழிந்திடுவர். இனி, அப்

பொறிகளின் பயனை நேரே கைக்கொண்டு போதரும் எமக்கெல்லாம் அங்ஙனம் வியப்புணர்வுநிகழ்த லின்றாகலின் அவ் வமைப்புகளெல்லாம் எளியனவாகவே எமக்குக் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறே, செம்பைப் பொன்னாக்கும் இரசவாதம் பொய்யாமென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த இயற்கைப் பொருணூலாரும் இப்போது அமெரிக்கா தேயத்தில் ஒருவர் செம்பைப் பொன்னாகத்திரித்து விற்றலைக்கண்டு அதனையும் உண்மையாமென நம்புதற்குத்தலைப்பட்டு விட்டார்கள். மந்திரவொலிகட்கு வடிவமுண்டென்று சைவசித்தாந்திகள் சொல்வதை மறுத்தார் சிலர், அமெரிக்காவில் ஓரரிய கலைநூல் அறிஞர் ஒலிநுட்பங்கட்கெல்லாம் வடிவுண் டென்பதைக் கண்கூடாகச் செய்துகாட்டுதலையறிந்து அதனையும் நம்பத் தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். மின்னோட்டக் கம்பியின்றி மின்செய்தி இயங்கமாட்டாதென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த ஐரோப்பியக்கலைஞர் எல்லாரும், நுண்ணறிவுக் கலைஞர் ஒருவர் புதுவதாகக் கண்டுபிடித்த முறையால் கம்பியின்றியும் மின்னியக்கம் நடைபெறுமென்றுகூறி அதனையுந் தழுவிக்கொண்டார்கள். இவ்வாறே இக்காலத்தில் அறிவுநுட்பத்தாற் பேராற்றலுடையரான நன்மக்கள் பலர்தோன்றி முற்காலத்திற் கனவுகாண்டற்கும் அரியவாய்க்கிடந்த அரும்பெருந் தொழில்களை இயற்றுகின்றார். இங்ஙனம் இவர் கண்கூடாகச் செய்துகாட்டுஞ் செயற்கரிய செயல்களை யெல்லாம் நேரே கண்டுவைத்தும், தம்முடைய அறிவுக்கும் அனுபவத்திற்கும் எட்டவில்லையென்று அவற்றையெல்லாம் பொய்யென்றல் பேதையரார் செயலேயாமென்று ஒழிக.

இனிப் பெரியோர் நிகழ்த்திய புதுமைகள் உலகவியற்கைக்கு மாறுபாடுறுதல் இல்லை யென்பதூஉம் ஒருசிறிதுகாட்டுவாம். ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருமயிலாப்பூருக்கு எழுந்தருளின காலத்திற், சிவநேயர் என்பர் ஒருவர் வளர்த்த அரியபெண் பாம்புகடித் திறக்க, அப்பெண்ணின் தந்தையாரான அவர் அவளுடம்பைத் தீயிலிட்டுக் கொளுத்தி என்புகளையெல்லாம் ஒருகுடத்திற்பெய்து பொதிந்து பிள்ளையார் திருமுன்பே கொண்டுவந்து அவர்க்கு அடியுறையாக இட்டு 'அருமையாக வளர்க்கப்பட்ட பூம்பாவை என்னும் என்மகள் இறந்தாளாயினும் பெருமானுக்கே அடியுறையாகச் செலுத்திவிடல்வேண்டு மென்னுங் கடப்பாட்டால் அவள் என்பைத் திருவடிக்கு உறையாக வைத்தேன்' என்று நெஞ்சங்கரைய மொழிதலும், பிள்ளையாரும் அவ்வன்பர்க்கு மிகஇரங்கி இறைவன் திருக்கோயிலுட் புகுந்து அக்குடத்தையுந் திருமுன்பே இருத்தி,

"மட்டிட்ட புன்னையங் கானன் மடமயிலைக்
கட்டிட்டங் கொண்டான் கபாலீச் சரமமர்ந்தா
ஒட்டிட்ட பண்பி னுருத்திரப் பல்கணத்தார்க்
கட்டிட்டல் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்"

என்னுந் திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டருளினார். அருளும், என்பாய்க்கிடந்த அப்பிண்டம் எழுவகை முதலுங்கூடித் திரண்டுருண்டு அழகிய பெண்வடிவாய்க் குடத்தினின்றும் எழுந்தது. இப்புதுமை உலகவியற்கையோடு இணங்குமாறு காட்டுவாம். அப்பெண்ணின் உடம்பு அழிந்தது என்பதனைப் பொய்ப்பட்ட உண்மை

யாது? என ஒருங்கி ஆராயலுறுவார்க்கு, எழுவகைப் பொருள்களாற் கட்டப்பட்டுப் பருவடிவிற் காணப்பட்ட உடம்பு நுண் அணுக்களாய்ப் பிரிந்து கட்புலனாகாது நுண்வடிவிற்றாய் ஒழிந்தது என்பதேயாமன்றோ? இங்ஙனம் அதனை நுண் அணுக்களாகப் பிரித்தற்கு வினைமுதலின்றி ஒருவனுடைய தொழில் இன்றியமையாததாமன்றோ? அங்ஙனமே, எழுவகைப்பொருள் களையும் ஒருங்குகூட்டுதற்கும் வினைமுதலாக ஒருவன் வேண்டப்படுமன்றோ? அவ்வினைமுதல்தான் எல்லாம் வல்ல முழுமுதற்பெருங்கடவுள் ஒருவனேயாம். எவ்வாறு வனைதற்றொழிற்கு முதலான குயவன் தன்னாற் றற்கேற்பச் சிறிதுசிறிதாக மண்ணைக்கூட்டிக் குடந் திரட்டுகின்றனோ அவ்வாறே எல்லாம்வல்ல முதல்வன் தன் பேராற்றற்கேற்ப அளவிறந்த உலகங்களையும் அவ்வுலகங்களிற் பலவேறு வகைப்பட்ட உடம்புகளை யும் படைத்திட்டு உயிர்களுக்கு இன்பம் நுகர்விக்கின் றான். இங்ஙனஞ் செய்கின்ற இறைவன் எல்லாந் தனக் குரிய முழுமுதலறிவாற்றல் பற்றியே செய்வதல்லது, எம்மைப்போலப் பிறர்வழியனாய் நின்று செய்வானல் லன். அவனுடைய அருளுக்கும் ஆற்றலுக்கும் ஓர் அளவேயில்லை. அவ்வியல்பினனாகிய இறைவன் றிரு வருள் பதியப்பெற்ற ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், பூம் பாவை என்னும் பெண்மகளின் உடம்பு நுண்அணுக் களாய்ப் பிரிந்தழிய அங்ஙனம் அழிந்தவதனைத் திரும் பவும் முன்னைப் பருவுடம்பாம்படி இறைவன் றிரு வருள்வலிகொண்டு செய்திட்டார். அற்றேல் ஒருதாய் அகட்டிற் கருவைப் புகுத்தி அதனைச் சிலகாலத்திற் புறம்படுத்தி வளர்த்து அழிக்கின்ற இறைவன் றிரு

வருட்செயல் அச்செயன் முறைதிறம்பி, இடையொரு காலத்து அழிந்ததோர் உருவைப் பெயர்க்கும் வேறு ஒருபுதுமுறையாற் படைத்திடுதல் பொருந்துமோவெனின்; அற்றன்று, அழிபுப்பருவ மன்றாகிய காலத்தே அழிந்துபட்ட அவ்விளம் பெண்ணைப் பெயர்த்துந் தந்து அருள்செய்ததாகலின் அஃது இழுக்கன்றாம். அல்லதூஉம், தனக்கென அறிவாற்றலுடையனாகிய முதல்வன் தன்றிருவுருக்கொண்டு பேணும் அன்பர்க்கிரங்கி அவர் வேண்டியவாறே செய்திட்டா னாகலானும், மலவழியராய்க் கிடந்துழலும் எப்பொருட்டாகவே சட்டதிட்டங்க ளிபற்றியதன்றித் தன்னியல்பில் அறிவுருவாய் விளங்கும் பெருமானுக்குச் சட்டதிட்டங்கள் பிறர்வகுத்துவைத்தல் பொருந்தாதாய் முடியுமாதலானும், சட்டதிட்டங்கட்கு உட்படுவா ரெல்லாம் பிறர்வழியராதல்காணக்கிடத்தலால் இறைவனுக்கும் அவையுண்டெனக்கூறுதல் அவன் முதன்மைக்கு இழுக்காமாதலானும் அவ்வாறுகடாதல் இறைவனொருவனுண்டெனக்கொண்டு வழுத்தும் பிரமசமாசத்தார்க்கு ஒருசிறிதும் இணங்காதென் றொழிக. இதுபற்றியன்றே "விதியும் விலக்குங் கடந்தார்க்கு விதியா லொன்றை விதிப்பாரார்" என்னுந் திருமொழியும் எழுந்ததென்றுணர்க. இன்னும், இயற்பொருட்கலைஞன்* ஒருவன் தனக்கிருக்கும் ஆற்றல்பற்றித் தன்பாட்டுள்ள கருவிகொண்டு தண்ணீரை இருவேறு நுண்வளிகளாகப்பிரித்தலும், அங்ஙனம் பிரித்த அவற்றைப் பெயர்த்துந் தான் விரும்பியவாறே பருவடிவத் தண்ணீராகச் செய்தலுங் காண்கின்றாம். இவ்வாறே இறைவனும்

*Chemist.

நன் அணுக்களாகப் பிரித்த அவ் விளம்பெண்ணின் உடம்பைப் பெயர்த்தும் பருவடிவில் முன்னையுடம்பாகத் தன் முழுமுதலாற்றலாற் செய்திட்டானாகலின் அஃதுலகவியற்கையொடு முரணிற்று என்றல் யாங்ஙனம்? அவ்வவர் செய்யுந் தொழிற்கூறுபாடுகளெல்லாம் அவ்வவர் ஆற்றன்மிகுதி பற்றியே சிறப்பனவாம். இயற்பொருட்கலைஞன் தன்னாற்றலுட்பட்டதொன்றை அவ்வாறு செய்தானாயின், எல்லாம்வல்ல தன்னாற்றலுக்கேற்ப இறைவன் தானும் அவ்விளம்பெண்ணை அங்ஙனம் எழுப்பினான்.

"பிறந்தோரிறத்தலு மிறந்தோர் பிறத்தலும்
அறந்தரு சால்பு மறந்தரு துன்பமும்"* என்ற

வாறுபோலப் பிறத்தலு மிறத்தலு மியற்கையா வாரா நின்ற இவ்வுலகத்தே, அவ்விளம்பெண்ணை இறக்கச் செய்தும் பின் குடத்தினின்று பிறக்கச்செய்துந் திருவிளையாடலியற்றிய முதல்வன் உலகவியற்கையொடு முரணிச்செய்தானென்றல் அமையாது.

அற்றேல் அஃதாக, யாம் உலகவியற்கையொடு முரண்பாடுடையதென்றது, அவ்விளம் பெண்ணை ஒரு தாய்வயிற்றி னின்று பிறப்பியாமல், இடையொருகாலத்துக் குடத்தினின்றும் எழுப்பியதையேயாமாகலின் அதனை யுணராமல் நீர் மேலேயுரைத்தவழக்குப் புரைபடுமாம் பிறவெனின்: நன்று சொன்னாய், அதனை யுணராமேதம் அல்லேம், அங்ஙனம் உலகியற்கையொடு பொருந்தச்செய்தல் வேண்டினானாயின் முதல்வன் அவ் விளம் பெண்ணைத் தாய்க்கருப்பையில் நுழைப்பிக்கக்

* மணிமேகலை.

கடவுளென நீ கூறியது ஒக்கும்; இறைவன் அவ்விளம் பெண்ணை வேறு ஓர்உடம்பின்கண் உய்த்தல் மென்றுறையின் அவ்வாறேசெய்கிற்பன். அங்ஙனமின்றிச் சிவநேயனென்னும் அன்பர்க்கு மகளாய்ப்பிறந்த அந்தயாக்கையின் கண்ணே அவ்வுயிரை அவர் வேண்டுகோட்குஇரங்கிப் புகுத்தல்வேண்டினமையின், அவ்வாறு இடைபொருகாலத்து நுண்வடிவாய்ப் போன அவள் யாக்கை திரும்பவும் பருவடிவிற்றாக்கி அருள்செய்தானென்றுணர்க. அவ்வாறு திரும்ப அருள்செயல் வேண்டுமாயினும், சிவநேயர் மனைவியின் கருப்பையிற்புகுத்தி அவ்வாற்றால் அவளைப் பிறப்பித்தலே முதல்வனுக்கு முறையாமாலெனின்; அதனால் அவ்விளம்பெண் மறுபடியுங் கருப்பையிற் கிடந்துழலும் பெருந்துன்பமே போதராலானும், தாய்தந்தை முதலாயினார்க்கும் அதனாற் பேரிடரே விளையுமாதலானும், மணங் கூடும் மங்கைப்பருவங்காறும் வளர்த்தக்காற் பட்டமேலைத்துன்பங்க ளெல்லாங் கிளைத்து முன்னை முயற்சிகள் எல்லாம் பயனின்றிப்போதலானும், பேரிரக்கமுடையனாகிய பெருமான் இத்தனை துன்பங்கட்கும் தன்னன்பரை யுள்ளாக்குதல் அவனுக்கு இரக்கம் இன்றாமென்பது பட்டு இழுக்காய் முடிதலானும் அவ்வாறு விழைதல் பெரிதும் ஏதமாமென்று மறுக்க.

அற்றேலஃதாக, எழுவகைப் பொருள்களையுங் கொண்டு அங்ஙனம் அவள் உடம்பு படைத்திடுதலே முறையாமன்றி, அவற்றுள் ஒன்றாகிய என்பைக் கொண்டு அவள்உடம்பைத் திரட்டி எழுவித்தானென்றல் அமையாதாமெனின்; அறியாது கடாயினாய், 'அண்டங்களெல்லாம் அணுவாக அணுக்களெல்லாம்

அண்டங்களாக ஒருநொடியில் மாற்றவல்லனாகிய இறைவன் மாட்டும் அங்ஙனஞ் செய்கைத்திறங் குறைபாடுண்டாக விளைதல் அறியாமை முதிர்ச்சி யாவதன்றிப் பிறிதில்லையெனவிடுக்க. அல்லதூஉம், என்னை யொழித்து ஒழிந்தபொருள்க ளெல்லாம் நெகிழ்ச்சியும் மென்மையுமுடையனவாகையால் அவையெல்லாம் நுண்வடிவாய் நின்றன; அவற்றைப் பருப்பொருளாகத்திரித்து என்போடு ஒருங்குகூட்டி உடம்பைப் படைத்திட்டானாகலின் ஆண்டும் மாறுபாடில்லை யென்றொழிக. இது நிற்க.

இனி, ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் மூன்றாம் ஆண்டிலேயே பேரறிவினராய் விளங்கினாரெனல் யாங்ஙனம்? அஃதுலகவியற்கை யன்றாலோவெனின்; அறியாது கடாயினாய், போப்முதலான முன்னை ஆங்கிலப்புலவர்களுங் குழவிப்பருவத்திலேயே புலமை மிகவுடையராய் விளங்கினாரென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின் உலகவியற்கை உலகவியற்கையென் நீர் கூறுவன வெல்லாங் குன்றக்கூறல் என்னுங் குற்றமுடைப்பாதா யொதுங்குமாறு அறியக்கடவிராக. உலகவியற்கைக்கு நீர் வரைந்து சொல்லும் இலக்கணம் பெரும்பான்மையாய் நிகழ்வதென்றுரைப்பீராயின் அப்போது அக்குற்றம் வரமாட்டாது; யாங் கூறும் வழக்குரைகளும் வாய்ப்புடையனவேயா மென்பதூஉம் எளிதில் உமக்கு விளங்கும். இன்னும், உலகவியற்கையென்பது இறைவன் உயிர்களின் அறிவுமுதிர்ச்சிக் கேற்பத் தன்உரிமை அறிவாற்றலால் நிகழ்த்துஞ் செய்கையினையேயாமென யாங்கூறும் இலக்கணத்தை நீர் ஒருசிறிது உளங்கொளப்பொருத்தியாரா

யவல்லீராயின் 'பெரும்பான்மை' யென அடைகொடுத்து இடர்ப்பட்டு நீர் இலக்கணங்கூறுதலும் வேண்டா: அல்லது அவ்வடைகொடுத்து இலக்கணஞ் சொல்லுவீராயினும் அதுவு மெம் வழக்கிற்கு ஒத்துநிற்பதே யன்றி மாறுபாடுறாது. எனவே, ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் மூன்றும் ஆண்டிலேயே பேரறிவினராய் உலகை உய்வித்தது உலகவியற்கையொடு பொருந்துவதே யாமென்றுணர்ந்துகொள்க.

இனி, நிரீசுரவாதிகளுள் ஒருசாரார் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரே தாம் நிகழ்த்திய அற்புதங்களைக் குறிப்பிட்டுப் பதிகங்கள் கட்டிவிட்டாரென்பதற்குச் சான்று என்னையென்று வினவுவராயெனின்; உலகவழக்கும் ஆன்றோர் வழக்குமே அதற்கு உறு சான்றாம். பிள்ளையாரோடு ஒருங்கிருந்த திருநாவுக்கரசுகளும், அவர்க்குச்சிலகாலம் பின்னிருந்த சுந்தரமூர்த்திகளும், அவர்க்குச் சிலகாலம் பின்னிருந்த நம்பியாண்டார் நம்பிகளும், அவர்க்குச்சிலகாலம் பின்னிருந்த பெரியபுராண முடைய சேக்கிழாரும் பிள்ளையார் அருமை பெருமைகளை மிக விரித்துரைக்கும் வழக்கானும் மரபானும் முன்னெடுத்துக் காட்டிய பதிகங்களும் பிறவும் பிள்ளையார் கட்டவிட்டருளியனவேயாமென்க. அற்றேலஃதாக, அவ்வான்றோர் உரையைத்தான் மெய்யெனக் கொள்ளுதற்குச் சான்று என்னையெனின்; நன்று வினவினாய், இத்துணை ஐயுறவுடையாய்த் தெளியமாட்டாது தடைநிகழ்த்து முனக்கு எத்துணைதான் யாம் உரைப்பினும் மேன்மேலும் தடைநிகழ்த்தி வரம்பிறந்தோடுங் குற்றத்திற்கு இடஞ்செய்வையாகலான் அவ்வாறெல்லாம் உனக்கு விடையுரையேம். ஆயினும்

னைக்கு மெய்யறிவு கொளுத்துதற் பொருட்டு நின் பாட்டு யாமே சிலவினுக்கள் நிகழ்த்துகின்றோம்; உய்த்து ணர்ந்து கேட்பையாக.

நீ குழந்தையாயிருந்த பருவத்திலே நின்தாய் இன்னவொன்று யாங்ஙனம் உணர்ந்தாய்? அவளுரைப் பயன்றோ உணர்ந்தாய். அவள் பாலுண்ணுக என்று சொல்லி நின்னை ஊட்டியகாலத்திலெல்லாம் நீ உணவு கொள்ளும் அப்பொருளை யாங்ஙனம் உணர்ந்தாய்? அவ ளுரைப்பவேயன்றோ உணர்ந்தாய். இவ்வாறே உல கியற் பொருள்கட்கெல்லாம் பெயரிடுமாறும், அவற றைத்தெரிந்து பயன் படுத்துமாறு மெல்லாம் யாங்ங னம் உணர்ந்தாய்? அவளுரைப்பவே யன்றோ உணர்ந் தாய். அக்காலங்களிலெல்லாம் நின் அன்னை சொல்லிய வற்றை அவள்சொல்லியவாறே நீநம்பினதன்றி, அ வள்சொன்ன ஒவ்வொன்றனையும் ஆராய்ச்சி செய்து பின் நீ நம்பியதுண்டோ? இல்லையே. இப்போதுதான் என்ன! நீ கலைபயில்கழகஞ் சென்று கல்விபயிலுங் காலங்களி னெல்லாம், ஆசிரியர் சொல்லியவற்றை முருங்கே நம்பி, அந்நம்பிக்கையின்மேல் உன்னறிவெ லாந் திண்ணியஅரணைக் கட்டுதலன்றி, அவர் கற்பிக் கும் ஒவ்வொன்றிலும் நீ ஐயங்கொண்டு தெளிந்ததுண் டோ? ஆசிரியன் ஒருபொருளுக்கு நீரென்றும், ஒன்றுக் கு நிலமென்றும், ஒன்றுக்குத் தீயென்றும், பலவாறாகப் பெயரிட்டுக் காட்டினால் அவற்றுக்கு ஏன் அப்பெயர் அமைத்தார் என்று நீ ஆராய்ந்ததுண்டோ? அல்லது அவர் சொல்வது பொருத்தந்தானவென்று நீ ஐயம் நிகழப்பெற்றதுண்டோ? இவையெல்லாம் ஒரு புறங் கிடக்க. நீ நாடோறும் நண்பர்களோடுகலந்து பழகுங்

காலும் அவ்வவர் உரைக்குஞ் சொற்களையும் பொருள்களையும் பொருந்த ஆராய்ச்சிசெய்துதான் நம்புகின்றனையோ? ஒருவர் அமெரிக்கா தேயம் ஒன்று இருக்கின்றது என்றுரைத்தால், அப்படி ஒரு தேயத்தை நான் கண்டதில்லாமையால் அது பொய் யென்பையோ? ஒருகாலும்உரையாய். இருந்தவாற்றால், உன்னறிவு முதிர்ச்சியும் ஆராய்ச்சித்திறனுந் தொழிலொருமைப்பாடும் பிறவுமெல்லாம் பிறர்சொல்லின்கண் உனக்கு இயல்பாகவெழுந்த நம்பகம்பற்றியே மெய்யாய் நிகழ்வதல்லது வேறு இன்றாம். இனி, அங்ஙனம் உனக்கு நிகழ்வதாகிய நம்பகவுணர்ச்சியும் உனக்கு அதனை வருவிக்கின்றவர் மெய்யுரையியல்புபற்றியே உரம் பெற்றுத் தோன்றும். அவர் சேயநாட்டின்கண் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி ஒன்றனைத் தாம் நேரே கண்டிருந்ததாக உரைத்திடுவராயின் அதன்கண் நம்பிக்கை மிக உறுதியாக நினக்குத் தோன்றுநிற்கும்; அவர் அதனைத் தாமே நேரிற் காணாமற் கண்டார்ஒருவர் தமக்குரைப்பத் தாங்கேட்டவாறே அதனை நினக்கு மொழிந்திடுவ ராயின் அதன்கண் நம்பகஞ்சிறிது குன்றித்தோன்று நிற்கும். இவ்வாறே ஒருவர் ஒருவர்க்கு உரைப்ப வருகின்றனவெல்லாம் முறைமுறையே நம்பகங்குறையத்தோன்று நிற்கும். இனி ஒரு நிகழ்ச்சியைக்கேட்டோர் உரைத்தவாறே அதனைக்கண்டிருந்தோரும் பொருந்தவுரைத்திடுவாராயின், அது மெய்ம்மை மிகவுடைத்தாய் உலகத்தின்கட் பரந்தவழக்கமுற்று ஆன்றோராற் பாதுகாக்கப்படும் மெய்வழக்காய் நிலையுதலுறும். இங்ஙனம் பரந்துபட்டவழக்காய்வரும் மெய்ந்நிகழ்ச்சிகளையே குறிப்பிட்டு ஆங்கிலநூலாரும் நாட்டுவரலாறுக ளெழுதுகின்

றனர். அவரெழுதுகின்ற அவ்வரலாற்று நூல்களின் கண்ணெல்லாம் எந்த நிரீசுரவாதியும் ஐயுறவுகொள்ள இடம்பெறார். சீசர் என்னும் ஓர் அரசர் ஆயிரத்தெழுநூறு ஆண்டுகளின் முன் உரோம நகரத்திற் செங்கோலோச்சினரென்பது அவர் செதுக்கிய சிலகல்வெட்டுக்களால் இனிதுணரப்படுமென்றால் அதன்கண் ஐயுறுவார் யாருமிலர். இதுபற்றியன்றே அளவைநூலாரும் உரையளவையென வொன்று சிறந்தெடுத்துக் கொள்வாராயினர். இது நிற்க.

இனி, இங்ஙனங்காட்டிய வரலாற்று முறைக்கு இணங்கவே, எம் ஞானசம்பந்தப் பெருமானார் தாம் நிகழ்த்திய அரும்பேரற்புதங்களைத் தம் அருமைத் திருப்பதிகங்களிற் கட்டளையிட்டருளுதலும், பிள்ளையாரோடொருங்கிருந்து அவ்வற்புதங்களை நேரே கண்டிருந்த தோலாநாவின் மேலோராகிய அப்பருந் தம் அன்புருவான பதிகங்களி லவற்றைக் கட்டளையிட்டருளுதலும், இங்ஙனம் மெய்ம்மைகொண்டு நிகழ்ந்த அற்புத நிகழ்ச்சிகள் சுந்தரமூர்த்திகள், பட்டினத்தடிகள், நம்பியாண்டார் நம்பிகள், சேக்கிழார்நாயனார், உமாபதிசிவனார், தாயுமானார் முதலிய மெய்த்திருவாளரான சான்றோரான் மொழியப்படுதலும் அங்ஙனம் மொழியப்படுதலாற் பரந்துபட்ட உலகியல் வழக்கும் ஆன்றோரறநெறி வழக்குமாய்ப் பாதுகாக்கப்படுதலுந் தேர்ந்துணர வல்லையாயின் மேன்மேல் வரம்பிறந்தோடுந் தடைநிகழ்த்தி மலைவாயல்லை. இனி இங்ஙனங்காட்டிய உரையளவைகளையுங்கடந்து அழிவழக்குப்பேசத்துணிதல் உலகத்தாராற் பித்தனென்று எள்ளப்படுதற்கேது

வாமாகலின், இனி யாமெடுத்துக்கொண்ட திருவுருவ வழிபாட்டினியல் வழாது மேலும் அதனை ஆராய்ந்து செல்வாம்.

இதுகாறும் யாம் எடுத்து விளக்கியதன் முடி பொருளாய்ப் பெறப்படுவன யாவையோ வெனின், நாவலந்தீவினராகிய நம்மனோர் செய்து போதருந் திவுருவ வழிபாடு இறைவன் ஒவ்வொருகாலத்து ஒவ்வோரன்பர்க்கு அருள்புரிதற் பொருட்டு அருளேயே திருமேனியாக்கொண்டு எழுந்தருளி வந்த திருக்கோலக்குறிப்பு இனிது விளங்க அமைத்து நிறுத்திய வழிபாடாய், அவ் வழிபாடு வாயிலாகவே எமதுணர்வை இழுத்துச்சென்று இறைவன்மாட்டுப் பதியவைக்குங் கருவியா மென்பதூஉம், இங்ஙனம்போந்த அருட்கோலத்தை அறிதற்குரிய நல்வினை முகிழ்ப்பு இல்லாத ஏனைநாட்டவர் தத்தமக் கறிவு சென்றவாறெல்லாங் கல்லானுஞ் செம்பானும் இயற்றிவைத்துக்கொண்டு வழிபடும் அவரதுவழிபாடு அவ்விக்கிரகங்கண்மேற் கடந்துசென்று இறைவன் உண்மை யருட்கோலத்தின்கண் அவரறிவைப் பதிக்கமாட்டாமையின் அவர் செய்யும்அவ்வழிபாடு விக்கிரகாராதனையென்று வழங்கப்பட்டதாமென்பதூஉம், இங்ஙனம் வேறுபாடு பெரிதுடைய திருவுருவ வழிபாட்டிற்கும் விக்கிர காராதனைக்கும் இலக்கண முணராது அவையிரண்டனையும் ஒன்றெனக் கொண்டு அவ்வாற்றான் நம்மனோர் செய்துபோதருந் திருவுருவவழிபாட்டு நன்முறையை ஒருசாரார் இகழுதல் பொருந்தாதா மென்பதூஉமேயாமென் றுணர்ந்து கொள்க. இனி இறைவனை அங்ஙனம் உருவத்திரு மேனியிற்கொண்டு வழிபடுமாறுதானென்னை? அருவ

மாகக்கொண்டு வணங்குதலே அமையுமா மென்பார் தடையுமொழிய ஒருசிறிது காட்டுதும்.

இனி, வழிபாடு உருவமான கோலத்தின்கட் செயப்படுதல் வேண்டுமெனக் கூறியதென்னை? அருவமாக இறைவனை வழிபடுதலே முறையாமாலெனின், நன்றுகடாயினுய், அவ்விறைவனை அருவமாகத்தான் வழிபடுதல் வேண்டுமென்னுங் கட்டுப்பாடென்னை என எதிர்கடாவுவார்க்கு நீர் இறுக்குமாறு இன்றும். அற்றன்று, காலத்தானும் இடத்தானும் வரையறைப் படாது விரிந்த அருவப்பொருள் காலத்தானும் இடத்தானும் வரையறுக்கப்படும் உருவமாகவந்து அருள் செயுமென்றல் சாலாதென்பதே எமது கருத்தாமெனின்; நன்றே வினவினுய், அறிபொருளான உயிரின் கண்ணும் அறிவில் பொருளான உருவருவ வுலகங்களினுமெல்லாம் இறைமுதற் பொருள் ஒருங்கு நிறைந்து அவற்றின்மேலும் விரிந்து செல்லும் பெரும்பரப்பும் முழுமுதன்மையுமுடையதென்ப தெல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது; முடியவே, பருப்பொருளான குடம் ஆடை முதலியவற்றி னெல்லாம் நிறைந்திருக்கும் அவ்விறைமுதற்பொருள் அந்நிறைவுபற்றி ஒருவாற்றல் வரையறுக்கப்படு மென்பது துணிபொருளாம். அற்றேல், அது முழுமுதற்கடவுளின் நிறைவிற்கும் இறைமைத் தன்மைக்கும் இழுக்காம் போறுமெனின்; அற்றன்று, குடம்முதலிய பொருண்மட்டின் மடங்கிநிறைந்து மேற்செல்லாதாயின் அஃது அதற்கிழுக்காம்; அவ்வாறன்றி அவற்றினுள்ளும் புறம்புமெல்லாம் ஒருங்கு நிறைந்து மேல்விரிந்து நிறையும் முதன்மையுடைமையால் அஃது அதற்கு இழுக்கன்றும். குடம் முதலிய

பருப்பொருள்களில் நிறையுந்துணையே அது வரையறைப் பொருளென்பது பெறப்படுமாம். பிறவெனின், அஃதமையாது, வரையறுக்குங் குடம் முதலியவற்றின் வரம்பின் கண்ணும் அது நிறைந்து உள்ளும்புறம்புந் தொடர்புற்று நிற்குமாகலின், தொடர்பின்றி யறுத்து வேறுக்கப்படும் பருப்பொருள்போல் அது கொள்ளற்பாலதன்று. இங்ஙனங் குடம்முதலிய பொருள்நிறைவு பற்றியும் அஃதொருவாறு வரையறைப்படுமென்பது காண்டுமாகலின், உருவப் பொருண் மட்டுமேதான் காலத்தானும் இடத்தானும் வரையறைப்படுமென நீ கூறியது பொருந்தாது. அல்லதூஉம், பிறர்மாட்டு நின்றுபடைக்கப்படும் பருவுடம்பு மேற்கொண்டு கருப்பையிற்புகுந்து பிறக்கும் எம்மனோரைப்போன் முழுமுதற் பெருங்கடவுளும் வினைவழிப்பட்ட உடம்புதாங்கிவந்து அருளுமெனவுரைப்பி னன்றே அஃது அவன் இறைமைக்கு இழுக்காம். கட்புலனாகாத பேரொளிப் பிழம்பாய்ப் பேரறிவுருவாய் இன்பநிலையாய் விளங்குந் தன் அருட்பெருந்தன்மையே தனக்குரிய வடிவமாகத் தான் நினைந்தவாறே, தன்னை நெஞ்சுருகிக்குழைந்து வழுத்தும் உண்மையன்பர்க்கு வெளிப்பட்டு அருளும் முழுமுதன்மையுடையான் இறைவன் என்று கோடுமாகலின் அஃது அவற்கு இழுக்காதல் யாண்டையதென் றொழிக. அற்றேலஃதாக, இறைவன் அங்ஙனம் அருட்கோலந்தாங்கி வெளிப்படுங்கால் தன் பரப்பையெல்லாஞ் சுருக்கிக்கொண்டு போதருமோ, அல்லது அப்பரப்பின்கண் ஓரோரிடத்திலேயே முனைந்து தோன்றுமோ என ஆயும்வழி, அவன் றன் நிறைவனைத்தையும் ஒருங்கு சுருக்கிக்

கொண்டு போதராதிற்குமென வுரைத்துமாயின் அக் காலத்து நிறைவின்மை பெறப்படுதலானும், ஓரோரி டத்து முனைந்து தோன்றுமெனக் கோடியாயின் அறி பொருளான இறைமுதற்பொருள் வரையறுக்கப் படா மையின் அஃதோரிடத்துத் தோன்றவே பிறிதோரிடத் தில்லையாமெனக் கொள்ளக் கிடத்தலானும் அவையி ரண்டும் அமையாவென்பது தெற்றென விளங்குதலால் இறைவ னுருவமாகத் தோன்றுமென்றல் யாங்ஙனம் நிலைபெறுத்தப்படுமெனின்; நன்று கூறினுய், இறை வன் அருட்கோலந்தாங்கி வெளிப்படுங்கால் தன்பரப் புமுழுமையுஞ் சுருக்கிக்கொண்டு போதருவானல்லன்; கன்று ஈன்ற புனிற்றுவின் புனிதவுடம்பெங்கும் நிறைந் த நுண் அமிழ்தந் தீஞ்சுவைப்பாலாய் மடியின்னிறும் பொழியுமாறு போலவும், விரிதிரைக்கடலிற் குளிர் மிகும் ஓரோ விடங்கள் பனிக்கட்டிகளாய் உறைந்து கிடக்குமாறுபோலவும் யாண்டும் விரிந்த இறைவன் றிருவருள் மெய்யன்பர்பொருட்டு ஒரோ விடங்களில் முனைந்து உருவாக, அதன்கண்ணே யிருந்து முதல் வன் அருள் புரிவனென் றுணர்க. இதுபற்றியன்றே "இல்லாமுலைப்பாலுங் கண்ணீரு மேந்திழைபா, னல் லா யுளவாமா னீர்நிழல்போ-லில்லா, அருவாகி நின் றானை யாரறிவார் தானே, யுருவாகித் தோன்றானே லுற்று" என்னுஞ் சிவஞானபோதத் திருமொழி யும் எழுந்ததென் றுணர்க. அற்றேல், இறைவன்கொள் ளும் உருவத்திருமேனிக்கும் நம்மனோர் எடுக்கும் பரு வுடம்பிற்கும் வெறுபாடென்னை யெனின்; நம்மனோர் உடம்புக ளெல்லாம் வினைவழிப் பட்டுப் பிறராற்ப டைக்கப்படும் வரையறைப்பொருளாய் நிலையுதலின் றி

அழிவுபா டெய்து மியல்பினவாம்; இறைவனுடைய திருமேனியோ அருளே வடிவாய் அவன் நினைந்தாங் குத் திரண்டெழூஉந் திருவுருவாம்; இறைவனது அருட்டிருமேனி அவன்றன் பெருட்பரப்பு முழுவ தூஉந் தொடர்புற்று ஒருவாற்றாற் சிறிதாதலும் ஒரு வாற்றாற் பெரிதாதலு முடையதாம். யாங்ஙனமெனின்; நெடுங்கடற் பரப்பி லாங்காங்கு உறைந்த பனித்துண் டங்கள் அக்கடல் நீரோடு இயைபுடையவாமாறுபோல வென்க. இனி அது நம்மனோர் உடம்பு போல்வதன்று மற்று அருட்டிருவுருவாம் என்கின்றீரால், அத்திரு வுருவத்தி னியல்புதா னென்னையோவெனின்; அவ் வுருவத்தி னியல்பு நம்மனோரால் அறியவாரா தென்று உணர்க. பருப்பொருள்வடிவாய் விளங்கும் இவ்வுலகத் தினியல்பேயறியமாட்டாத சிற்றறிவினராகிய நாம் மன மொழிகளுக்கு எட்டாது விளங்கும் இறைவன்றன் திருக்கோல வியல்பை யறியுமாறு யாங்ஙனம்? மின் னாற்றல் இன்னது என்று அறிந்துள்ளாம், அதன் உண்மை யியல்பு இன்னதென் றறியோம்; விசும் பெண்பதொன் றுண்டென்ப தறிவோம், அதன் உண் மை இன்னதென அறியமாட்டோம்; இரும்பைக் காந் தம் இழுப்பது கண்டு காந்தக்கல்லின் ஆற்றலை யறி வோம், அவ்வாற்றலின் உண்மைத் தன்மை இன்ன தென்றறியும் ஆற்ற லுடையோமல்லோம்; இவ்வாறே உருவருவாய் உள்ள மண் புனல் அனல் கால் முதலிய பொருள்களின் உண்மை யின்னதென் றறியமாட் டாத சிற்றறிவினராகிய நம்மனோர் இறைவனியல்பை உணர்வேமென்றல் குழறுபாடாய்முடியும். ஆழ்கடல் நீரில் ஆழவமுக்கி முகந்தாலும் நாழி நால்நாழி தண்

னிரை முகவாது, நாழி தண்ணீரையே முகக்கும்; அந்த நாழிபோற் சிறிதான உயிரினுணர்வு கடல்போற் பரந்த இறைவன் இயல்பை யாங்ஙனம் அளந்தறியும்? ஆகலின், உயிரினறிவு விரியுந் துணையே இறைவன் அருட்கோல வியல்பு விளங்குவதல்லது மேற்சிறிதும் விளங்காதென்றுணர்க. ஆகவே, இறைவன்றன் திருமேனியியல்பு நம்மனோர்க் கறியவாரா தென்பதூஉம், அங்ஙனமாயினும் அவன்றாங்கும் அருட்டிரு வுருவு பற்றி அவற்கு வரக்கடவதோர் இழுக்கில்லை யென்பதூஉங் காட்டப்பட்டன.

இனி, இறைவனை உருவத்திருமேனியிற்கொண்டு வழிபடுதலினும் அருவமாய்க் கொண்டு வழிபடுதலே சிறந்ததாமென வைத்து ஒரு சாரார் வழக்கிடுகின்றமையின் அவர் செய்யும் அவ்வழக்கும் போலியாமென்பது காட்டுவாம். பருப்பொருள் வடிவான விழிகளிரண்டும் பருப்பொருள்களையே காண்பனவன்றி நுண்ணியவான வான் முதலிய பொருள்களைக் காணமாட்டா; இவ்வாறே மெய் வாய் மூக்குச் செவி முதலிய உறுப்புக்களும் பருவடிவான ஊறு சுவை மணம் ஓசை முதலியவற்றையே உணருமாறல்லது வேறு அறியா. இவ் வைம்பொறிகளின் வழியாகப் பற்றலைப்பட்டுச் செல்லும் மனவுணர்வும் அவ்வைம்பொறி வாயிலாய் வந்த பருப்பொருட்டன்மைகளையே அறிவதல்லது பிறிதில்லை. இங்ஙனம் பருப்பொருள்களையே அறியுமாற்றலுடைய மனமுதலான பருப்பொருட்கருவிகளுடைய இப் பருவுடம்பி லிருப்பாரான நம்மனோர் ஒருவாற்றானும் இக் கருவிகளான் அறியப்படாத அருவமாகக் கொண்டு இறைவனைவழிபடுமாறு யாங்ஙனமென்றுணர

வல்லார்க்கு அவர் சொல்லும்வழக்கு வெறுஞ்சொல்லளவாகவே முடிவதல்லது வேறு பொருட்பேறின்றாம்.

இனி, 'வழிபாடு' என்பதுதான் யாது? மனமுதலிய பருப்பொருட் கருவிகளெல்லாம் புறப்பொருளிற் சென்று பதிந்து விரியாதுமடங்கி இறைவன்றன் அருட்டிருவுருவின்கட்சென்று பதிந்து உயிரை இறைவன் மாட்டு ஒருமையுறுத்துவதாமன்றோ? அறிபொருளான இரண்டு ஒருங்கு சேர்ந்து ஒருமையுறுதற்கு இடைநின்று கூட்டுவிப்பன பருப்பொருட் கருவிகளும் அவற்றையுடைய உடம்புமல்லவோ? என்னை? இன்பவடிவான அருட்கோலத்தைக் காண்டலும் அதன்கண்ணே மனவுணர்வு சென்றுபற்றும், பற்றுதலும் அக்கோலத்தின் கண் நிறைந்த இறைவன்மாட்டு உயிரொன்றி ஒன்றுமாதலின். இதனை உலகியற்பொருள்களினும் வைத்துக் காட்டுதும். இங்ஙனம் எல்லாம் வழக்கிடும் நீவிர் நும்முடம்பின்கண் இல்லாதொழியின் ஈண்டு எம்மெதிர் வந்துநின்று எங்ஙனம் அதனை நிகழ்த்துவிர்? நுமது வழக்கை மறுத்து மெய்ப்பொருள் வலியுறுத்துகின்ற யாம் எமது இவ்வுடம்பின்கட் புகுதாவிடின் எங்ஙனம் எம்மேற்கோளை நிறுத்துவேம்? நாமிருவரும் இக்காலத்து ஈண்டிருந்து வழக்கிடுவதெல்லாம் இருவேறுடம்புகளுடைமையினாலன்றோ? இங்ஙனம் இருவேறுடம்புகளை நிலைக்களனாக்கொண்டு இருவேறுயிர்கள் ஒன்றுசேரும்வழி இரண்டும் ஒருமையுற்று இன்பமெய்துகின்றன. எழினலங்கனிந்த கொழுவிழிமகளிரும் உலம்பொரு தடந்தோளாடவரும் ஒருங்கியைந்து ஒன்றுசேரினல்லது இன்பநுகர்தல் செல்லாமை இனிது விளங்கும்; கன்னலுங் கனிந்த பாலாச்சுளையும் மாம்

பழமும் வாழையங்கனியும் நறைகமழ்தேனும் ஒருங்கு கலந்தகூட்டு வாய்ப்பெய்துழி யல்லது சுவையின்பந் தோன்றாது; நானமும் புழுகுஞ் சாந்தமும் விரைகமழ் மலரும் அருகணையினல்லது மூக்கிற் பிறக்கும் நறு மணவின்பந் தோன்றாது; தீங்குழலோசையும் யாழிய லோசையுங் கேட்பினல்லது செவியிற்பிறக்கும் ஓசை யின்பந் தோன்றாது; செழும்பட்டாடையிற் சமைத்த ஐவகை யமளியுறினல்லது மெய்யிற் பிறக்கும் ஊற் றின்பந்தோன்றாது. ஆகவே, இன்பந்தோன்றுதற்கு இருபொருட்சேர்க்கை இன்றியமையாதாகலானும், அச் சேர்க்கைதானும் இருவகையுடம்புகளையே நிலைக்கள னாக்கொண்டு நிகழ்தலானும் இறைவனை வழிபட்டு அவனை ஒன்றியைந்து இன்ப நுகர்கின்ற உயிருக்கு ஓருடம்பும் அங்ஙனந் தொழப்படும் முதல்வனுக்கு ஓர் உடம்பும் வேண்டுமென்பது சொல்லாமே யமையும். அங்ஙனமாயினும் உயிருக்கு உண்டான உடம்பு வினைக் கீடாக மாயையிற் றிரட்டப்பட்டதா மென்பதூஉம், இறைவனுக்கு உண்டான உடம்பு இரக்கத்தால் அரு ளிற்றிரண்டு எழுந்ததாமென்பதூஉங் குறிக்கொண்டு போற்றற்பாலனவாமென்க. இங்ஙனம் இருவகை அறி வுப்பொருள்கள் தம்முள் ஒன்றிணங்குதற்கு இருவே றுடம்புகள் வேண்டுமென்னும் நுட்பந்தெரித்தற்கன் றே, தமிழிலக்கணவாசிரியர் நிலைமொழியீற்றினின்ற உயிரோடு வருமொழிமுதனின்ற உயிரிணைதற்கு இடை யே ஓர் உடம்படுமெய்தோன்றுமென் றுரையாநிற்பர். இங்ஙனம் உண்மை மறைபொருள்களையெல்லாந் தந்து இலக்கண நூலுள்ளும் விளங்கவைத்தல் தமிழ்நூலாரி டத்தன்றி ஏனை மொழிநூலாரிடைக் காண்டலரிது என்

பது இதனோடுபடுத்து ஈண்டு விதந்துரைத்து அத்தமிழ் மொழிமாட்சி குறிப்பானறியவைத்தாம். இதுநிற்க.

இனி, உடம்புகளெல்லாந் தம்மை யுடையானுக்குப் பல்வகைத்துன்பங்களுந்தந்து வேறுபடுத்தக்காண்டலின், அதுபற்றி இறைவன் றாங்கிவரும் அருட்டிருவுருவும் அவனை வேறுபடுத்தாதோ வெனின்; படுத்தாது, உடம்புக ளுடையரான உயிர்களினியல்பு பற்றியே உடம்புகளின் றன்மை யறிவதல்லது, உடம்பினியல்புபற்றி உயிரை யளந்தறிதல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாது. யாங்ஙனமெனிற் கூறுதும், இருநிலமுழுதுந் தன்னடிப்படுத்துச் செங்கோ லோச்சுவானை முடியுடை மன்னன் தன் இரும்பொருள்வைப்பிற் கேற்பவும் வளங்கட்கேற்பவுந் தலைமைசெலுத்து முறைகட்கேற்பவும் மிக அகன்ற உயர்ந்த வெழுநிலைமாடங்களும் மாளிகைகளும் அமைத்து அவற்றின்கண் இருப்பக் காண்கின்றோம். விலங்கினங்களைச் செகுத்துண்டு மழையினும் வேனிலினும் உழன்று திரிவானை வேட்டுவன் தன்னியல்புக் கேற்ப வைவேய்ந்த புல்லிய குடிலிலொதுங்கியிருந்து வாழ்நாட் கழிப்பதூஉங் காண்கின்றோம். உறையுள் கொள்கின்ற அரசன் வேட்டுவன் இயல்பு பற்றியே உறையுள் அமைக்கப்படுதல்போல உடம்புகளைத் தாங்கி வருகின்றவரான இறைவனும் உயிரும் என்னும் இவரியல்புபற்றியே அவர் தாங்கிவரும் உடம்புகளுங் கருதி அளந்தறியற்பாலனவாம். இறைவன்முற்றறிவும் முழுமுதன்மையும் வரபிலாற்றலுந் தன் வழியனாதலும் அருளுறையுளாதலு முடையனாகலின் அவன் றாங்கிவருந் திருக்கோலவியல்பு எம்மனோரா லறியவாராத்தூய்மை பெரிதுடையதாதலும், உயிர் சிற்றறி

வுஞ் சிறுதொழிலும் பிறர்வழிப்படுதலும் மலத்தான் மறைக்கப்படுதலும் பிறவுமாகிய குறைபாடுடையனுக லின் அவன் மேவிட்டுவருமுடம்பும் வாலாமை பெரி துறுவதாதலும் நன்றுணரக்கிடக்கும். இவ் வுண்மை கடைப்பிடித்தன்றே அருணந்தி சிவமும்

"மாயைதான்மலத்தைப்பற்றிவருவதோர்வடிவமாகு
மாயவாணவமகன்றவறிவொடுதொழிலையார்க்கு
நாயகனெல்லாஞானத்தொழின்முதனண்ணலாலே
காயமோமாயையன்றுகாண்பதுசத்திதன்னால்"

என்று சிவஞான சித்தியாரி னோதி யருளியதூஉ மென்க. இங்ஙனமாகலின் உடம்புகள் தாங்கிவரும் ஒப் புமைபற்றியே அவையிரண்டற்குமுள்ள வேற்றுமை யுணராது அவை, தம்மையுடையாரைக் கட்டுறுத்து மெனக்கூறுதல் சிறுமகார்கூறுங் குழறுபாட்டுரையாய் முடியுமென்க. அதுநிற்க.

இனி, உருவத்திருமேனியிற்கொண்டு இறைவழி பாடு ஆற்றுகின்ற அறிவுடையோர்க்குத்தாம் அன்பு முதிர்ச்சியடைந்து இறைவனேடொன்றி யொன்றறக் கலக்கும் அத்துவிதமுத்திப் பெரும்பேறு வாய்க்கு மென்பது மேற்கூறியவாற்ரு னினிதுவிளங்கும். என் னையோவெனிற்; குழவிப்பருவந் தொட்டு முதுமைப் பருவங்காறும் உலகியற் புறப்பொருளோடு மனவுணர் வு ஒற்றுமையுறுகின்ற நெறியானே மக்களெல்லாரும் அறிவுவிளக்கமும் நாகரிகவளர்ச்சியு மெய்திவருகின்ரு ரென்பது மேலே விளக்கிப்போந்தாம். ஆதலான், மக் கள் மனவுணர்வு எக்காலத்தும் உலகியற் புறப்பொரு ளொன்றனைப்பற்றியே நிற்குமல்லது, தானே வேறு

பிரிந்து தனித்துநிற்குந் தனிமுதலன்றும். மனவுணர்வு ஒன்றையும் பற்றுவாறு வேறுபிரித்துத் தனியே ஒரு வழிநிறுத்துவே மென்பாருரை வெறுஞ்சொல்லளவே யன்றி அஃது அவர்கூறுமாறு அடங்குமியல்பிற்றன்று என்பது சிறிது கருதிப்பார்ப்பார்க்கும் பொள்ளெனப் புலனும். இப் பெற்றியுணர்ந்தன்றே "காடுங்கரையு மனக்குரங்கு கால்விட்டோட வதன்பிறகே, யோடுந் தொழிலாற் பயனுளதோ" என்று தாயுமானசுவாமி களுந் திருவாய்மலர்ந்தருளினரென்க. இத்தகைய மன வுணர்வின்பெற்றி தேறாது யாம் அருவமாகக்கொண்டு இறைவனை வழிபடமாட்டுவே மென்பா ரென்கடவ ரென்க. அவர் இருவிழியினையும் மூடிக்கொண்டு வானத் தைநோக்கி நிற்பாராயினும் அவர் மனவுணர்வும் அங் ஙனம் நில்லாது; மற்றைத்தேயத்தி லிருக்கும் அவர் மனைவியை நாடிச்செல்லும், மைந்தரை நாடிச்செல் லும், நேயரை நாடிச்செல்லும், பொருள்வருவாயெது வென்றாராயும், புதல்வர்க்குப் பொருள்தொகுக்குமாறு யாங்ஙனமென்று ஆராயும், உயர்ந்தநிலைகள் எமக்கெப் போது கிட்டுமென்னும், மன்னவர்கொண்டாட வாழு மாறெப்படி யென்னும், இன்னும் எத்தனையோ அரும் பெருஞ்செயல்களை யெல்லாம் ஒருநொடியிற் செய்ய வல்லும்; இத்தகையமனத்தாலும் அருவமாக இறை வனை வழிபடுதல் எவர்க்கேனுங்கூடுமோ? அன்றி அங் ஙனஞ்சொல்வார் சொற்களை எவர்தாமும் நம்புவார்க ளோ? அறிவுடையீர் சிறிதாராய்ந்து சொன்மின்! கா ணப்படும் உலகியற் பொருளின்கண் மனவுணர்வைப் பதித்தன்றே காணப்படாத இறைவனையறிந்து வழி பட்டு உய்தல்வேண்டும்; இதுபற்றியன்றே தெய்வப்புல

மைத் திருவள்ளுவனார் "அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றேயுலகு" என்றோதிக் கடவுள் உண்மைதெரிப்பாராயினதூஉ மென்க. நம் மனவுணர் வின் விளக்கமே உலகியற்பொருள்களை ஒன்றனோ டொன்று ஒப்பித்து அவ்வழி வளர்ந்துவாராநிற்கின் று; 'நிழலருமை வெயிலிற்சென்றால் தெரியும்' என் னும் பழமொழியும் இதனை வற்புறுத்தும். வெயிலையே யறியாதவனுக்கு நிழலின்றன்மையறியவாராது. ஒளி யை யறியாதவனுக்கு இருளின்றன்மை யறியவாராது, தீஞ்சுவை யறியாதவனுக்குப் புளிஞ்சுவையின்னதென் று அறியவாராது, நறுநாற்ற மறியாதவனுக்குத் தீநாற் றந் தெரியவாராது. வாராதாகவே, உலகியற்பொரு ளுணர்வு சிறிதுமின்றி விலக்கினங்களினுந் தாழ்ந்தவ ராதல் வேண்டும் மக்களெல்லாம். மற்று அவரெல் லாம் இன்றியமையா அவ் வொப்புமையுணர்வுபற்றியே அறிவுவிளக்கம் பெறக்காண்டலால், மேலும் அவ் வொப்புமை யுணர்வுதானே அவரை மறுமைப்பெரும் பேற்றின்கண் உய்க்கவல்லதாம். ஒப்புமையுணர்ச்சி இத் துணைப்பெருஞ் சிறப்பினதாதல் பற்றியன்றே அளவை நூலாரும் உவமையை ஏனையளவைகளோடு வி்தந்தெ டுத்துக்கொண்டார். இங்ஙனம் உலகியற்பொருள்களைப் பற்றி யன்றி மனவுணர்வு நில்லாமையானும், அம்மன வுணர்வும் ஒப்புமைபற்றியன்றிப் பெருகாமையானும் இறைவனை உருவத்திருமேனியிற்கொண்டு வழிபடும் முறையே உண்மையாமல்லது ஏனையவெல்லாம் வெறுஞ் சொல்லளவாகவே முடியுமென்றொழிக. அல்லதூஉம் எல்லாப்பொருள்களினும் நிறைந்துபரந்த முழுமுதற் பெரும்பொருள் உருவமாகக்கொண்டு வணங்கப்படும்

ஒரு பொருளின்கண்ணும் நிறைந்திருக்கும் என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையாற் றிருவுருவ வழிபாடு ஆண்டும் பொருத்தமாவதேயன்றி இழுக்காமாறு இல்லை. அற்றேலஃதாக, சொல்லுக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாமல் விளங்கும் முழுமுதற்பெருங்கடவுளை அவை யிரண்டிற்கும் எளிவந்து விளங்குவதொரு பொருளில் வைத்து வணங்குதல் நிரம்பாதாமெனின்; அறியாது கடாயினாய், சொல்லுக்கும் மனத்திற்கும் எளிவந்து விளங்குமனை உலகியற்பொருள்போல இறைவனது திருக்கோலத்தையும் பிறழக்கொண்டு அவ்வாற்றால் அது பொருந்தாதென்றல் அறியாமையேயன்றிப் பிறிதில்லை. சொல்லுக்கும் நினைவுக்கும் புலனும் உலகியற் பொருளெல்லாம் இது இதுவென்று சுட்டியறியப்படுதலான் வரையறைப்படும் சிறுபொருள்களேயாம். இறைவனது எங்குமுள்ள முழுமுதன்மை அங்ஙனம் இதுவென்று சுட்டியறியப்படுவ தன்றாகலானும், அவன் அன்பர்க்கு அருள்வழங்குதற்பொருட்டு மேற்கொண்டு வரும் அருட்கோலம் அவன் பரப்பு முழுவதூஉம் இயைபுடையதாகலானும், அஃது அவைபோல வரையறைப்படும் வரம்புடைப்பொருளன்று; மற்று வரையறைப்படாது விரிந்த வரம்பில்பொருளேயாம். இவ்வாறாகலின், சொல்லுக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாத அப் பெரும்பொருள் அவைதமக்கு எளிவந்து தோன்றுதலாற் போந்த இழுக்கொன்றுமில்லையென்றுணர்க. அற்றன்று, சொல் நினைவுகளுக்குப் புலனும் பொருளெல்லாம் அழியக்காண்டலால் அங்ஙனம் நினைவிற்கு விளங்கித்தோன்றும் அவ்வருட்டிருவுருவும் அழிதல்வேண்டும், அழியவே வேறுபாடின்றி யிருக்கும் இறைவன்

வேறுபாடெய்திற்றென்று கொள்ளப்பட்டு மாறுபாடாமெனின்; மாறுபாடில்லை, மனத்தினாற் பற்றப்படும் உலகியற்பொருண் மட்டுமே அங்ஙனம் அழியக்காண்டுமன்றி, அறிபொருளாய் உலகியற் பொருளைக் கடந்து செல்லுங் கடவுட்பொருளும் அங்ஙனம் அழிதல்வேண்டுமென்னும் யாப்புறவு அதனாற் பெறப்படாமையின் அவ்வாறு கூறுதல் அடாதென்றொழிக. மேலும், மனத்திற்குப் புலனும் அத்துணையேபற்றி உலகியற்பொருளையும் உலகினை யிறந்துநின்ற கடவுட்பொருளையும் ஒன்றென்று கூற ஒருப்படுதல் பெரிதும் ஏதமாமென்று மறுக்க. மனவுணர்வின்கட் டோன்றும் இறைவனது திருக்கோலம் அவன்றன் பரப்பு முழுவதூஉம் இயையுடையதா மென்பதற்குப் பிட்டுவாணிச்சி பொருட்டு ஒட்டவடிவங்கொண்டு எழுந்தருளிய பெருமான் றாங்கிய பிரம்படி இயங்குமுயிர் நிலையுயிர் முழுதும்பட்ட வியத்தகு நிகழ்ச்சியே கரிபோக்கி யினிது விளக்குமென்க; இவ்வரலாற்று மெய்ம்மையில் ஐயுறவுகொள யாரும் இடம்பெறமாட்டா ரென்பது மேலே வரலாற்றியல் வாழாமையுரைத்து நிறுத்தினும்; ஆண்டுக்காண்க. அற்றேல், உரைநினைவுக்கு எட்டாதான் என்று அவ்வாறு இறைவனை ஓதியதுதான் என்னையெனிற் கூறுதும். அறியாமை வழிப்பட்டுத் தன்னறிவுமுனைப்பால் இறைவனை யாமறிந்து வழிபடமாட்டுவேமென்று தருக்குவார் மனவுணர்வுக்கு ஒருவாற்றானும் புலனாதலின்றிப் பரந்துபட்ட நிறைவாம் முழுமுதன்மை யுடையனாகலின் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டதென்க. அருள் வழிப்பட்டுச் சிவவுணர்வு முனைப்பால் அருட்கருவிகளாய்த் திரிந்த மனத்தின்கண் முதல்வன் விளங்கிய

வழித் தருக்கறுந்து அசைவின்றி யின்பநுகர்ந்துகிடக்கும் மெய்யடியார்க்கு அவன்றன் திருக்கோலம் புலனுதல் ஒருதலையேயாமென் றுணர்க. எனவே, உரை புணர்வுகடந்த சிவம் நெக்குநெக்குக் குழைந்துருகு மெய்யன்பர் திருவுள்ளத்தின்கட் புலனுமாறு பற்றி வரக்கடவதோர் இழுக்கில்லை யென்பதூஉம், இழுக்கின்றாகவே உருவத்திருமேனியிற் கொண்டு வழிபாடியற்று மன்பர்க்கு மனவொருமை யுண்டாய் இரண்டற்ற வீடுபேறு வாய்க்கு மென்பதூஉம் பெறக்கிடந்தவா றுணர்க. இதுகிடக்க.

இனி உலகமியாங்கணும் பரந்துபட்டுக்கிடக்கும் மக்கட் பரப்பில் நாகரிகவுணர்ச்சி மிகப் பெற்றுடையார் முதல் அஃதில்லாமையின் விலங்கினத்தோ டொப்பவைத் தெண்ணப்படும் மாக்களீறாக யார்க்கும் இறைவனுளன் என்னும் உணர்ச்சியும், அவ்வுணர்ச்சியோடு உலகத்தின்கட் காணப்படும் பொருள்கள் வாயிலாக அவனை வழிபடுதல் வேண்டுமென்னும் மனவொருமையும், திருவுருவவழிபாட்டி னின்றியமையாமைக் கடப்பாடும் இயற்கையிலேயே அமைந்துகிடக்கு முண்மை அவ்வத்தேயமாக்கள் வரலாறுகளை ஒரு சிறிது உற்றுநோக்குவார்க்கும் நன்குவிளங்கும்.

நாகரிகவுணர்ச்சி யுடையராகாத மாக்களெல்லாம் தமக்குந் தம்மைச் சார்ந்தார்க்கும் அச்சம், துன்பம், நலம் முதலியன நிகழ்தற்கேதுவாகப் புறத்தே தோன்றும் உலகியற் பொருள்களை யெல்லாங் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபாடு இயற்றிவருகின்றார். ஆகவே, தமக்கு உறுதுயர் நீக்கி நலம்பயப்பதாக அவர் தாங்கருதிய புறப்பொருளையே இறைவனாகவைத்து வணங்கக் காண்

டலாலே, அவர்தங் கருத்துவகையால் அவையும் இறைவன் வழிபாடாய் முடிந்திடுதற்கு ஓரிழுக்கில்லை. நாம் முதல்வரல்லோம் நம்மினும் வல்லதான பிறிதொரு பொருளையே சார்ந்து நிற்கும் அடிமைத்திற முடையோமென்னும் உணர்ச்சி நிகழப்பெற்றுச் செய்யும் வழிபாடெல்லாம் எத்துணை யிழிந்தனவாயினும் அவ்வவர் நிலை வேறுபாட்டால் அவையும் பொருத்தமுடையனவேயாம். அதுபற்றி அவை எள்ளற்பாலனவல்ல. மற்று அவ்வுணர்ச்சியின் அருமைப்பாடும் அது முறை முறையே முதிருமாறும் உலக மியாங்கணும் அஃதெ தோன்று தானே வேறு வேறாய் நிகழுமாறும் பிறவும் நன்றாராய்ந்துகோடல் சமயப் பொருட்பொதுமை யுணரும் வேட்கை யுடையரான மெய்யுணர் வுடையார்க்கு இன்றியமையாத கடமையாம். அதுநிற்க.

அறிவு விளங்கப்பெறாது விலங்கினத்தோடு ஒப்பவைத்தெண்ணப்படும் அத்துணை நாகரிகமற்ற நிலையிலிருக்கும் மக்கட் பகுப்பினர் மாட்டும் சமயவுணர்ச்சி நிகழ்தல் அவர்தம் வரலாற்றானினிது விளங்குதலின், அச்சமய வுணர்ச்சிதானும் அவர்க்கு முன்னே நிகழும் அச்சங்காரணமாகத் தோன்றுவதாயிற்று. அவ்வச்சந்தானும் இடி, மழை, மின்னல் முதலான உலகியற் புறப்பொருள் விரைந்தியங்கும் இயக்கத்தானும், நோய், சாக்காடு முதலாகத் தம்மாட்டுத்தோன்றும் பிழைகளானும் அவர்க்குத் தோன்றுநிற்கும். அவ் வச்சம் நிகழ்ந்தவழி அவர் அவ் வச்சத்துனீங்கி நலம்பெறுமாறு எங்ஙனமென்று ஆராய்வாராயினர். அங்ஙனம் ஆராய்ந்தவிடத்து விசும்பின்கண்ணே ஒரோவொரு காலத்து விரைந்தியங்கும் இடி, மழை, மின்னல் முத

லிய அவையெல்லாம் மிகவல்லதான மற்றொரு பொரு ளின் ஏவல்வழி நின்று இயங்குகின்றன வென்றும், அவற்றை அங்ஙனம் இயக்கும் அப்பொருள் வெறு வெளியில் நிலைதிரியாதியங்கும் ஞாயிறு திங்களையன்றி வேறு கட்புலனுக்குத் தோன்றாமையின் அவை தாம் வணங்குதற்குரிய முழுமுதற் பொருளென்றும் அறி வாராயினர். இம் முறைபற்றியே ஞாயிற்றினை வழி படுஞ் சௌரமதமும், திங்களை வழிபடுஞ் சந்திரமத மும் உண்டாயின. மழையினுதவியைப் பெரிது வேண் டிநிற்குந் தேயங்களிலுள்ளார் மழைக்கடவுளாகிய இந் திரனையும் வணங்கிவந்தார். இங்ஙனம் வானத்தின்கண் ணே அச்ச நிகழ்த்தும் அப்பொருள்களை வழிபடுமா றுணர்ந்தபின், இந்நிலவுலகத்தின் கண்ணேயும் அங்ங னம் அச்சம் நிகழ்த்துஞ் சிற்றுயிர்களை வணங்கத்தலைப் பட்டார். தம்மினத்தாரிற் சிலர் பாம்புகடித் திறக்கக் கண்டு பாம்பினை வழிபடுவாராயினர். தம்முட் சிலர் தறுகணாளராய்ப் பலரை நலிந்து தலைமை செலுத்திப் பின் இறந்தொழிந்தவழி அவரையுந் தெய்வங்களாகக் கொண்டு பரசினர். தம்முள் வேறுசிலர் நல்லறிவுடைய ராய்ப் பலர்க்கு நல்லனபலவுஞ் செய்து இறந்துபட்ட வழி, அந்நல்லோரை வணங்காதொழியின் யாது நேரு மோவென வெருக்கொண்டு அவரையும் வணங்குவா ராயினர். இவ்வாறெல்லாம் அவர் வழிபாடுசெய்தற்குக் கருத்தொருப்பட்டு அது செய்யப்புகுதுங்கையில் தம்மறி வும் உணர்வும் ஒருவழிப்பட்டு நில்லாது சிதர்ந்து பல தலைப்படுதலின் அவர் அதன்கண் இடர்ப்பாடு பெரி தடைவாரானர். அவ்விடர்ப்பாடு அவரறிவை நுணுகி விளங்கச்செய்தலின், அவர் தாம் வழிபடக் கருதும்

பொருளினுருவத்தைக் கல், மரம் முதலிய பிறபொரு ளின்கட் செதுக்கி அவற்றை எதிர்நிறுத்தி அவற்றிற் குத் தம் வழிபடுகடன்களைச் செலுத்தத் துவங்கினர். அங்ஙனம் வழிபடும்போதெல்லாம் அவரறிவு முன் போற் சிதர்ந்து போகாமல் ஒருங்கி அவ்வுருவத்தின் கண்ணே சென்று பதிதலால் அவர் அவ்விக்கிரக வாரா தனையின் நலப்பாடுணர்ந்து அதனைக் குறிக்கொண்டு போற்றத் தலைப்பட்டார். இங்ஙனம், எத்துணையிறப்ப இழிந்த வகுப்பினராயினும் அவர்மாட்டுந் திருவுருவ வழிபாடு காணப்படுகின்றது. இனிக் கல்வியறிவான் மிகச் சிறந்த நன்மக்களும், இயற்கையறிவாற்றன் மிக முதிர்ச்சியடைந்து விளங்கும் பெரியாரும் உருவத்திரு மேனியிற்கொண்டு முதல்வனை வழிபடுவார்க் கன்றி ஏனையோர்க்கு அம் முதல்வன்பால் அறிவு ஒருங்கி அன்புஉளதாதல் ஒருசிறிதும் செல்லாதென்னுங் கருத் துடையர். அற்றாயிற், கிறித்தவருள் ஒருசாராரும் மக மதிய மதத்தாரும் இறைவனை உருவத்திருமேனியிற் கொண்டு வழிபடுதல் பொருந்தாதெனக் கூறுதலென்னை யெனின்; நன்று கடாயினாய், பண்டைக்காலந்தொட்டு வருஞ் சமயிகளெல்லாந் தம்மியற்கை நல்லறிவால் திரு வுருவவழிபாடு செய்து போதரக் காண்டலானும், இக் காலத்து இடையேதோன்றிய ஒருசில சமயிகளே தஞ் செயற்கையறிவால் தாம் வேண்டியவாறு பொருளில மொழிந்து திருவுருவ வழிபாட்டை மறுத்தலானும் அதுபற்றி அண்டைக்காவதோர் இழுக்கில்லை யென் றொழிக. அல்லதூஉம், உருவத்திருமேனியிற் கொண்டு வழிபடுதல் பொருந்தாதெனக்கூறும் மற்றவர் தாமும் முதல்வனை யாங்ஙனம் வழிபடமாட்டுவா ரென்று

நுணுகி நோக்க வல்லார்க்கு அவருரை வஞ்சம்பொதிந்த வழுவுரையாமென்ப தினிதுவிளங்கும். திருக்கோயில்களில் அவர் விழிபொத்திக்கொண்டு விசும்பு நோக்கி நிற்ப, அவர்உள்ளம் அவர்வழிப் படாமற் கரடுங்கரையும் அலைந்து திரியும்; அல்லதவர் இறைவன் மாட்டு மெய்யன்புடையராயின் அவருள்ளந் தன்கண் அவ்விறைவர்க்கு ஓருருவத்தை எழுப்பி அவரறிவினை அதன்கட் பதித்துவிடும். கண்ணறிவிற்குப் புலனும் வடிவத்தை வழிபடுதற்கு அவர் உடம்படுகிலராயினும், உள்ள வறிவின்கட் புலனும் ஒருருவத்தை அவர் யாங்ஙனம் நீக்கவல்லார்? உள்ள வறிவின்கண்ணும் அவ்வுருவம் புலனாகாமல் நீக்கிவைத்து வழிபட வல்லேமென்பாராயின், அவர்செய்யும் அவ்வழிபாடு தம் பெண்டிரை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம், தம் புதல்வரை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம், தம் நண்பரைநோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம், மற்றுஞ் சிலரைநோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம்; அவர் அங்ஙனஞ்செய்யும் வழிபாடு இறைவனை நோக்கிச் செய்ததாகமாட்டாது. உயிர்களின் உள்ளவறிவு சார்ந்த பொருளின் வண்ணமாய் வீறி விளங்குதலன்றி, தான் அவற்றின் வேறுப்ப் பிரிந்து விளங்கு மியல்பினதன்று. மனநூற்புலமை கைவந்தோரும் உள்ளத்தினியற்கை அவ்வாறுதல் இனிது விளங்க விரித்துக்காட்டுவர். ஐம்பொறிகளுக்குப் புலனாகாத பொருள் மனத்தின்கட் புலப்படுமாறில்லை. கட்புலனாய்விளங்கும் ஒருருவத்தைப்பற்றி நின்று நினையாதொழியின், அம்மனம் வேறு பிறவுருவங்களைப் பற்றிக் கொண்டு அவர்க்குக் கடவுளுணர்வு வரவொட்டாமல் தடைசெய்தல் ஒருதலை. இப்பெற்றியெல்லாம் மேலே

விரித்துக்காட்டினும். பின்னும் விரிப்பிற் பெருகுமாதலின் இத்துணையினமைகின்றாம். ஈண்டுக் காட்டியவாற்றால் இறைவனை உருவத்திருமேனியிற் கொண்டு வழிபடும் முறையேதான் அறிவின் நுட்பத்திற்கும், மக்கள் மனவியற்கைக்கும் மிக இயைந்ததா மென்பது பெறப்படுதலின், அருவமாக இறைவனை வழிபடற் பாற்றென்று வாளாது வழக்கிடுவார் போலியுரைகள் பொருட்பேறிலவா யொழியுமென்றுணர்க.

இனிப் பிரமசமாசத்தாரில் ஒரு சாரார் ஆரிய வேதோபநிடத நூல்களை மேற்கோளாகக் கொண்டு, அவற்றின்கட் டிருவுருவவழிபாடு சொல்லப்படாமையின் அந்நூல்வழிநின் றொழுகுவார்க்கு விக்கிரகாராதனை செய்தன் முறையாகாதென்று கூறுகின்றார். உலகியற் பொருள்களில் வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்கித் தோன்றும் ஞாயிறு திங்கள் தீ முதலியவற்றின் வழிபாடு இருக்குவேதம் எங்கணும் இனிது காணக்கிடத்தலானும், இருக்குவேத விறுதிப் புருடசூத்த மந்திரவுரையின்கண்ணே இறைவனுக்கு உறுப்பின் பாகுபாடுகள் நன்றெடுத்துச் சொல்லப்பட்டமையானும், மிகப் பழைய கேநோப நிடதத்தில் முதல்வன் இயக்கவுருவந்தாங்கித் தோன்றித் தேவர்க்கு அருள்செய்த வரலாறு விரித்துக்காட்டப் படுதலானும், பின்னெழுந்த கைவல்லியம், அதர்வசிகை முதலிய வுபநிடதங்களிலும் "உமாசகாயம் பரமேசுவரந் திரிலோசனம் நீலகண்டம்" முதலிய உருவத் திருவடையாளங்கள் கிளந்தெடுத்து மொழிந்திடப் பட்டமையானும், புறத்தே தோன்றும் உலகத்திற்கு நெஞ்சத்தாமரையாக விளங்குந் தில்லையம்பலத்திலே திருக்கூத்தியற்றும் முதல்

வனை வழிபடுமாறுபோல அகத்தே இவ் வுடம்பினுள் உள்ளத் தாமரையினுள்ள அருள்வெளியிலே திருக்கூத் தியற்றும் இன்பக்கூத்தனையறிந்து வழிபடுமாறுகூறுந் **தகரவித்தையி** னியல்பு **சாந்தோக்கிய** முதலான பழைய உபநிடதங்களில் வகுத்துக் கூறப்படுதலானும்; யோகநூல் செய்த **பதஞ்சலிபகவானும்** பிரத்தியாகாரந் தாரணை முதலான யோகப்பயிற்சியி னெல்லாம் இறைவனைக் குறிகளானறிந்து வழிபட்டு உள்ளத்தை ஒருமை யுறுத்துக வென்று கட்டளை தருதலானும், மக்களின் அளவையுணர்வைப் பாகுபடுத்துக் கூறிய நியாயம் வைசேடிகம் முதலான நூலுடையார்க்கும் அஃதொப்ப முடிந்தமையானும், வேதாந்த நூல்செய்த வாதராயண ரெனப்படும் **வியாச** முனிவருந் தமது பிரமமீமாஞ்சையின் முதலத்தியாயம் இரண்டாம்பாதம் "குஹாம் ப்ரவிஷ்டா வாத்மா நௌஹி தத்தர்சநாத்" என்னும் கக-ஆஞ் சூத்திரத்தானே இதய குகையின் கண் இறைவனை வழிபடுந் தகரோபாசனை எடுத்து மொழிதலானும், வேதோபப் பிருங்கணங்களான பதினெண் புராணங்களினும் சிவரகசியம் பாரதம் இராமாயண முதலான இதிகாசங்களினும் முதல்வனருட்குறி நிறுத்த திருக்கோயில் வழிபாடு காணப்படுதலானும், தேவரும் முனிவரும் இறைவனுடைய அருளுருவத் திருமேனியை வழிபட்டு ஆங்காங்கு நிலைநிறுத்திய திருக்கோயில்கள் இந்நாவலந்தீவு யாங்கணும் பரந்து பட்டுக் கிடத்தலானும், அத்திருக்கோயில் வழிபாடு தானும் பிற்காலத்ததன்றிப் பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னதான பண்டைக்காலந்தொட்டே நடைபெற்று வருதலானும், பார்ப்பனர் நாடோறும் உருச்செய்து

போதரும் **காயத்திரி** மந்திரவுரையுளிற் பொன்னுரு வனான இறைவன் **பர்க்க** னென்னுந் திருப்பெயரோடு கூடி விளங்கலானும், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் முதலான அருட்குரவரும் முதல்வன தருளுருவத்திரு மேனி வழிபாட்டிற் றலைநின்றமை எல்லாரானு மறியப் படுதலின் அஃதான்றோர் ஒழுகலாறாய் நிலையுதலா னும், பிறவாற்றானும் அங்ஙனங்கூறும் பிரமசமாசத் தாருரை பொய்படு போலியுரையாதல் தெளியப்படுத லின் அவ ராரவார வுரைபற்றி மயங்குவார் ஈண்டு யாருமிலர்.

என்று இதுகாறும் விரித்தவுரையால் இந்நாவலந் தீவின்கணுள்ள நன்மக்கள் இறைவன தருளுருவத்திரு மேனியிற் செய்துபோதரும் வழிபாடு அருளுருவவழி பாடாவதன்றி விக்கிரகவாராதனையாதல் ஒரு சிறிதுஞ் செல்லாதா மென்பதூஉம், திருவுருவத்தின்கட் செய் யும் வழிபாடுபற்றி இறைவனது முழுமுதற்பரப்பாம் இறைமைத் தன்மைக்கு வரக்கடவதோ ரிழுக்கில்லை யென்பதூஉம், அருவமாக இறைவனை நினைக்க வல்லே மென்பாருரை மக்கள் மன வியற்கைக்குத் தினைத் துணையுமியைதல் செல்லாமையால் அது வெறுஞ்சொல் லளவாகவே முடிவதல்லது பொருணிறைந்த தாகா தென்பதூஉம், உலகத்தின்கண் நாகரிகமில்லாத மக்க ளுள்ளும் உருவவழிபாடே காணக்கிடத்தலின் அவ் வியற்கைக்குவேறாக மொழிதல் முரண்பாடா மென்ப தூஉம், வடமொழி நூல்களினும் அருளுருவ வழிபா டே கூறப்படுதலின் அதனொடு திறம்பி யுரைப்பாருரை வழுக்குரையாமென்பதூஉங் காட்டப்பட்டனவென்க.

சிவலிங்க உண்மை

> "விந்துவும் நாதமும் மேவும் இலிங்கமாம்
> விந்துவதே பீடம் நாதம் இலிங்கமாம்
> அந்த இரண்டையும் ஆதார தெய்வமாய்
> வந்த கருவைந்துஞ் செய்யும் அவைஐந்தே."
>
> —திருமூலர் திருமந்திரம்

சிவலிங்கம் எனப்படுந் திருவுருவ அடையாளத்தின் கண் வைத்து ஆன்றோர் அறிவுறுத்திய அரும்பெரு மெய்ப்பொருள்களை யாம் ஆராயப்புகுதலின், இவ் விரி வுரை'சிவலிங்க உண்மை' எனப் பெயர்பெறுவதாயிற்று. 'சிவம்' என்பது முழுமுதற் கடவுளை யுணர்த்துஞ் சிறப் புப் பெயராகும்; 'லிங்கம்' என்பது அக் கடவுளின் உண்மைத்தன்மையை அறிவிக்குங் குறி அல்லது அடை யாளத்தைக் காட்டுவதாகும். ஊரும் பேரும் இல்லாக் கடவுளுக்குச் 'சிவம்' என்பதனைச் சிறப்புப் பெயராகக் கூறுதல் என்னையெனின்; இறைவன் தன் நிலையிலே ஊரும் பேரும் இல்லானாயினும், எல்லா உலகங்களிலும் எல்லாப்பொருள்களிலும், எல்லாஉயிர்களிலும் ஊடுருவி நிற்பானை அவன்றன் பெரும் பரப்பினை அறிந்துகொள் ளுதற் கேற்ற பேரறிவு வாயாமல், ஒவ்வோர் இடத் தின் எல்லையிலும் ஒவ்வொரு காலத்தின் எல்லையிலும் இருக்குஞ் சிறு சிறு பருப் பொருள்களையும் அப் பருப்பொருள்களி னூடு புலனாகும் உயிர்ப் பொருள் களையுமே அறிதற்கேற்ற சிற்றறிவு வாய்ந்த மக்களாகிய நாம் அம் முதல்வன் இயல்பினை எளிதின் உணர்ந்து, அதனை நம் நினைவில் இடையறாது பதித்து, அவ்வாற்றால்

நமதுயிரைத் தூய்தாக்குதற்குக் கருவியாகவே அவன்றன் உண்மைத் தன்மையினை நன்குணர்த்துஞ் 'சிவம்' என்னுஞ் சொல்லை அவற்குச் சிறந்த பெயராக இட்டு அதனைப் பண்டைக்காலந்தொட்டு ஆன்றோர் வழங்கிவரலானார்கள். இவ்வியல்பினை உணர்த்துதற்கே மாணிக்கவாசகப் பெருமானும்,

> "திருமாலும்பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை
> உருநா மறியவோர் அந்தணனாய் ஆண்டுகொண்டான்
> ஒருநாமம் ஓர்உருவம் ஒன்றும்இலாற் காயிரந்
> திருநாமம் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ"

என்று அருளிச்செய்தனர். ஆகவே, இறைவனுக்கு ஒரு பெயரிட்டுவழங்குவது மக்களாகிய நாம் அவனைநினைந்து அவன் வயமாதற் பொருட்டே யல்லாமல், அவன் அப் பெயருடையனாய் இருப்பதுபற்றி யன்றென உணர்தல் வேண்டும்.

அற்றேல், எல்லாச் சமயத்தவர்க்கும் பொதுவான 'கடவுள்,' 'இறைவன்,' 'முதல்வன்' முதலான சொற்களிருக்க அவற்றால் அவனை வழங்காமல், அவன் சைவ சமயம் ஒன்றற்கே யுரியான்போல் வைத்து அவனைச் 'சிவன்' என்னும் பெயரால் அழைத்தல் என்னையெனிற்; 'கடவுள்' என்னுஞ்சொல் 'எப்பொருளையுங் கடந்தோன்' என அவன்றன் எட்டா நிலைமையினையும், 'இறைவன்' எனுஞ்சொல் 'எப்பொருளினுந் தங்குபவன்' என அவன்றன் எங்குமுள்ள நிலைமையினையும், 'முதல்வன்' எனுஞ்சொல் அவன் எதற்கும் முற்பட்டவனாய்நிற்கும் அவன்றன் முதன்மையினையும் அறிவித்தல்போலச், 'சிவன்' எனுஞ்சொல்லும் அவன்

வனை எப்பொருளினும் இல்லாத பேரின்பத்திற்கு உறையுளாய் உள்ளவனென்பதனை அறிவிப்பதொன்றும். சிற்றுயிர்களாகிய நாம் அவன்றன் எட்டா நிலைமையினையும் எங்குமுள்ள நிலைமையினையும் எல்லாவற்றுக்கும் முற்பட்ட முதன்மையினையும் உணர்தலாற் பெறும்பயன் சிறிது மின்றும். நாம் தொன்றுதொட்டு அறியாமையிற் கிடந்து துன்புற்று வருதலின், அவ் அறியாமையைக் களைதற்கு அறிவும், அவ் அறியாமையின் வாயிலாக வருந் துன்பத்தைக் களைதற்கு இன்பமுமே இன்றியமையாது வேண்டி நிற்கின்றேம். நாம் பிறவி யெடுத்ததன் நோக்கமெல்லாம் பேரின்பத்தைப் பெறுதற் பொருட்டாகவே யாம். அப் பேரின்பத்தை முன்னறிவிக்குங் கருவியாகவே இவ் வுலகவாழ்க்கையின் இடையிடையே சிற்றின்ப நுகர்ச்சியானது நடைபெறுநிற்கின்றது. குடங்குடமாகக்கொணர்ந்து நிறைத்திருக்குந் தீம்பாலினையுங், குப்பி குப்பியாக நிரப்பி வைத்திருக்குந் தேனினையுங், குடலை குடலையாகத் தொகுத்துச் சேர்த்திருக்குந் தேமாங்கனியினையுந் தான் வேண்டியவாறு நுகருதற்கேற்ற பரிசாய்த் தானிருக்கும் இல்லத்திலேயே ஒருவன் எளிதாகப் பெற்றிருந்தும், அவற்றின் சுவையினையும் உண்டால் அவை தனது கொடும்பசிதீர்த்துத் தன்உடம்பினைக் கொழுமையாக வளரச்செய்தலையும் உணராதமடவோன் ஒருவன் அவை தனக்குத் தீதுபயப்பதென அஞ்சி அவற்றை உட்கொள்ளாதுப்பசித்துவருந்தியிருப்ப, அவனைக் கண்டு இரங்கிய அருளுடையான் ஓர் அறிஞன் அவன்பாற் போந்து அவற்றின் சுவையினையும் பயனையும் அவனுக்கு எடுத்துக்காட்டி அறிவு தெருட்டி, அவை ஒவ்வொன்றிலுஞ் சிறிது சிறிதெடுத்து அவன் வாயினுட்

பெய்து, அவ்வாற்றால் அவன் அவற்றின் இனிமைகண்டு அவைதம்மை யுண்டு களிதீருமாறு செய்தாற்போல, எல்லாம் வல்ல இறைவனுந் தன்பாலுள்ள பேரின்பக் கொழுந்தேறல் வெள்ளத்திற் சிற்றுயிர்களாகிய யாம் படிந்துகிடந்தும் எம்மைப் பொதிந்த ஆணவ வல்லிருளால் அறிவுமாழ்கி அவ் இன்பத்தினியல்பினை உணராது துன்புற்றிருக்க, அதுகண்டு எமக்கு இரங்கி இவ் வுடம்பையும் இவ் வுடம்பின்கட் பல வியத்தகு கருவிகளையும் அமைத்து அவ்வாற்றால் யாம் அவ் வின்பத்தின் றன்மையினைச் சிறிதுசிறிதே தம் மாட்டுத் தோற்றுவிக்கும் இவ் வுலகத்துப் பல் பண்டங்களையும் நுகர்ந்து நுகர்ந்து, 'இப் பருப் பொருள்களினூடே புலனாகி எம் அறிவைத் தன் வயப்படுத்திச் சிறிதுநேரத்தில் மறைந்துவிடும் இச் சிற்றின்பமே இத்துணை விழுமிதாயின், எல்லையற்ற நுண்ணறிவுப்பொருளாய்விளங்கும் ஆண்டவன்பால் என்றும் அழியாதாய் விரிந்து விளங்காநின்ற பேரின்பச் சுவை எத்துணை விழுமிதாம்!' என உணர்ந்து அதனையே யாம் நாடுமாறு இவ்வுலகத்து இன்ப நுகர்ச்சியை அதற்கொரு சிறந்த கருவியாய் அமைத் திருக்கின்றன் னென்று உணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும். இப் பேரின்பப் பெருந் தேன் வெள்ளமானது எங்கும் பெருக்கெடுத்துக் கிடந்தும் அதனைச் சிற்றுயிர்கள் தம தறியாமையால் உணராமை கண்டன்றே,

"காகம் உறவு கலந்துண்ணக்
கண்டீர் அகண்டாகார சிவ
போகம் எனும் பேரின்ப வெள்ளம்
பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய்

ஏக வெளியாய்க் கிடக்குதையோ!
இன்புற்றிட நாம் இனியெடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்கே
சேர வாருஞ் செகத்தீரே!"

என்று தாயுமான அடிகளும் நம்மனோரை யெல்லாம் பரிந்தழைப்பாராயினர்! ஆகவே, என்றும் அழியாப் பேரின்பப் பேற்றை எய்துதலில் மக்கட் பிறப்பின ரெல்லாரும் இயற்கையாகவே பெருவிழைவு கொண் டவ ரென்பது, அவ் வின்பத்தை முன்னறிவித்தற் கருவியாய்த் தோன்றுஞ் சிற்றின்ப நுகர்ச்சியில் அவர்க் கிருக்கும் ஆராவேட்கையே சான்றுமாகலானும், சிற் றின்ப நுகர்ச்சிக்கு ஏதுவான உலகத்துப் பொருள்க ளெல்லாம் நிலையுதலின்றி அழிய அச் சிற்றின்பமும் அவற்றோடு உடன் அழிதலின் அழிவிலாப் பேரின்ப மானது இவ் வுலகியற் பொருள்களிற் பெறப்படுவ தன்றாய்த் தன்போல் அழிவிலா முதல்வனிடத்து மட் டுமே பெற்று நுகரற்பாலதா மாகலானும் அவ் வின் பத்தையும் அவ் வின்பத்திற்குக் கொள்கலனான முதல்வ னையும் இடையறாது நினைவிற் கொண்டுவருதலே அப் பேரின்பப்பேற்றினுக்குச் சிறந்தவழியாமாகலானும், அந் நினைவினை அங்ஙனம் எளிதிற் றோற்றுவிப்பதற்கு அவ் வின்பத்தை உணர்த்துஞ் சொல்லொன்று இன்றியமை யாது வேண்டப்படுமாகலானும் பேரின்ப உறையுளாய்த் திகழாநின்ற முதல்வனுக்குச் 'சிவன்' என்பதே உறு பெருஞ் சிறப்புப் பெயராக ஆன்றோரால் எடுக்கப்படுவ தாயிற்று. 'சிவன்' எனுஞ்சொல் 'இன்பத்தை யுடைய வன்' எனப் பொருடந்து முழுமுதற் கடவுளின் உண் மைத் தன்மையினை யறிவித்து ஆருயிர்களுக்குப் பெரிது

பயன்படுவ தொன்றாய் இருத்தலின், அவ் வுயிர்களுக்குப் பயன்படாத எட்டா நிலைமையினை யுணர்த்துங் ‘ கடவுள் ’ எனுஞ் சொல்லினுஞ் ‘ சிவன் ’ எனுஞ் சொல்லே சாலச் சிறந்த பெருமாட்சி யுடைத்தாமென்பது. இதனைச் ‘சைவசமய மாட்சி’ என்னும் விரிவுரையில் விரித்து விளக்கி யிருக்கின்றே மாகலின், இவ்வளவில் இச் ‘சிவம்’ எனுஞ் சொற்சிறப்புக்கூறுதலை நிறுத்தி மேற் செல்வாம்.

இனி, இங்ஙனம் பேரின்ப நிலையனாய் நிற்கும் இறைவனைச் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலும் உடையாராகிய மக்கள் தாமாகவே அறியப்புகுந்தால், அவர் அவனைச் சிறிதும் அறியமாட்டுவா ரல்லர். அங்ஙனம் அறியப்படாத ஐயனை அறியாதுவிடின் அவர் தாமே தம் அறியாமையினையுந் துன்பத்தினையும் நீக்கிக் கொண்டு பேரின்பத்தைப் பெறமாட்டுவாரும் அல்லர். ஈன்றணிய குழவி பசியெடுத்த போதெல்லாம் வீறிட்டழுது துன்புறுமே யல்லாது, தன் அன்னையின் முலையைக் கௌவிப் பால்பருகித் தன் கொடும்பசி தீர்த்துக் கொள்ளுதலை அறியாது; மற்று அதன் மாட்டா நிலைமையினை யுணர்ந்த அன்னையே அதன் பசித்துன்பங் கண்டு பொறாளாய் நெஞ்சங் குழைந்து அதனையெடுத்துத் தன் மார்போடணைத்துத் தன் முலைக்காம்பையும் அதன்வாயினுட்புகுத்தி, அவ்வாற்றால் அம்மதலை ஆண்டு நிறைந்த பாலைப் பருகிப் பசிதீர்ந்து களிக்கச் செய்கின்றாள். இந் நிகழ்ச்சியைப் போலவே, அறியாமையிற் கிடந்து துன்புறும் இளங்குழவிகளாகிய நாம் எல்லாம் வல்ல இறைவனாகிய அன்னையிடத்துத் தேங்கி நிற்கும் பேரின்ப அமிழ்தத்தை நுகரும் வகையறியாமல் துயருறல்கண்டு, எம்

ஐயனே எமக்கு மிக இரங்கி எல்லையற்ற தனது அரு ளுருவினை யாம் உணர்தற்கு எளிதாம்படி ஓர் எல்லை யுள் அடக்கிக்காட்டி எமக்கு அப்பேரின்ப அமிழ்தை ஊட்டும் அருள் நிலையனாய் நிற்கின்றான். இவ் வுண்மை யினையே மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

"பால்நினைந் தூட்டுந் தாயினுஞ் சாலப்
பரிந்துநீ பாவியே னுடைய
ஊனினை யுருக்கி யுள்ளொளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்த மாய
தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறந் திரிந்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே."

என்று அருளிச் செய்தனர். இவ்வாறு தாயினுஞ் சிறந்த எளிமையனாய் இறைவன் எம்மனோர்க்கு அணித்தாய் நின்று அருள்செய்யும் இயல்பினை நம் சைவசமய ஆசிரி யன்மார் தெளியக்கண் டுரைத்தாற்போல, வேறெந்தச் சமய ஆசிரியரும் உரைப்பக் காண்கிலம். இத்தகைய அருட்டன்மை யுடையனல்லனாயிற் கடவுளை நம்ம னோர் வாழ்த்துதலும் வணங்குதலும் பயமிலவாகும். இறைவன் தன் னியற்கையிலேயே அருட்டன்மைவாய்ந் தவனாய், அவ்வருட் டன்மையால் உந்தப்பட்டே எல் லார்க்கும் அண்ணியனாய்த் தனதுபேரின்பத்தை வழங்கு தற்கு முன்னிற்றலினாலேதான், தமது உள்ளத்தே அவ் அருள்முனைப்பினால் உணர்வு எழுப்பப்பட்டு எல்லாரும் இறைவனைப் பண்டுதொட்டே வணங்குதலும் வாழ்த்து தலுஞ் செய்து போதருகின்றார். கடவுளை எட்டா நிலைமைக்கண் வைத்துரைத்தலே சிறந்ததெனக் கொள்

ளுங் கொள்கையுடைய ஏனைச் சமயத்தவர்கள், அவன் நமக்கு அணுக்கனாய் வந்து அருள் செய்யும் அருட் பெருந் தன்மையன் என்பதைச் சிறிதும் அறியாதவர் களா யிருக்கின்றாரென்று உணர்மின்கள்! இறைவன் சிற்றுயிர்களுக்குச் சேயனாயினும் அவர்கட்குத் தனது பேரின்பத்தை வழங்கவேண்டுமென்னும் பேரிரக்கமும் ஒருங்குடையனாகலின் அவன் அவர்கட்கு அண்ணி யனுமாய்த் தான் வேண்டிய வாறெல்லாம் இயங்கவல்ல னென்பதை உணராத சமயத்தவர் இறைவன்றன் உண் மைத் தன்மையையும் அவன்றன் அளவிலாற்றலையும் உணர்ந்தாராவரோ சொன்மின்கள்!

அற்றாயினும், எல்லாம்வல்ல கடவுள் சிற்றறிவின ராகிய நம்மனோரறிவுக்குப் புலனாகா நிலையிலேயே நிற் கக் காண்டுமன்றி, நம்மனோரறிவுக்குங் காட்சிக்கும் எளிதிற் புலனாவதொரு நிலையில் நிற்றலைக் காண்கிலமா லெனிற், கையில் வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கு அழுவார்போலவுங், கொழுஞ்சுவை நீர்ததும்பு குளக்கரையிலிருந்தும் விடாய்த்து வருந்துங் குரு டன் போலவும், நம்மனோர் தமக்கு அண்மையிலே கட வுளைக் கட்புலனாற் காணும் பெரும்பேறுடையராயிருந் தும் அவனைக் காணாதார்போல் ஏக்கமடைந்திருக்கின்ற னர்! ஈன்றணிய குழவி வளர்ந்து தன்னிலையைத் தான் உணரும்வரையில் அதனைப்பெற்ற தாய்தந்தையர் அதன் பக்கத்தேயிருந்து அதற்கு அவ்வுணர்வினை எழச்செய்தா லன்றி, அஃது அவ்வுணர்வு கைகூடப் பெறாதவாறு போல, அறியாமையிலழுந்தி அறிவின்றிக்கிடக்கும் நம்மனோர்க்கும் நம் ஆண்டவன் அருகேயிருந்து அறிவு துலக்கினாலன்றி நாமும் அறிவு கைகூடப்பெறுதல் ஒரு

வாற்றானும் இயலாது. குழந்தை வளர்ந்து அறிவுபெற்ற பின் அப்பிள்ளைக்காயினுந் தாய்தந்தையருதவி வேண்டப்படுவ தின்றாய் ஒழிகின்றது ; தாய்தந்தையருஞ் சில காலத்தில் இல்லையாய் ஒழிகின்றனர் ; ஆனால், அறியாமையிற் கிடக்கும் உயிர்களுக்கோ அவை அவ்வாறு அறிவின்றிக் கிடக்கும் அக்காலத்தும், அவை அறிவு பெறும் பிற்காலத்தும், அறிவுபெற்ற மற்றைக்காலத்தும் அவைதம்மை ஓரிமைப்பொழுதும் பிரியாதுடனிருந்து அறிவு தெருட்டி இன்பத்தை யருத்துபவனாய் இறைவன் எஞ்ஞான்றும் அவ்வுயிர்கட்கு அண்ணியனாகவே விளங்கி நிற்கின்றான். அங்ஙனம் நமக்கு எளியனாய் அண்மையில் நிற்கும் ஆண்டவனை ஆராய்ந்து அறியாக் குறை நம்மனோர்பால் உளதேயன்றி, நமக்கு அரியனாய் நிற்குங் குறைபாடு அவன்பாற் சிறிதுமில்லை.

அற்றேல், அத்துணை யெளியனாய் நம்மனோர்க்கு அருகில் நிற்கும் ஆண்டவனை நாம் அறிந்துகொள்ளுமாறு யாங்ஙன மெனிற் காட்டுதும் : எல்லாம்வல்ல இறைவ னியல்புகளை ஆராய்ந்துபார்த்து, அவ்வியல்புகள் அவ்வளவும் நமக்குப் புலனாகும் பொருள்களில் எதன்கண் எவ்விடத்து அமைந்து காணப்படுகின்றன என்பதைத் தெளிய அறிவோமாயின், அதன்கண் அவ்விடத்து இறைவன் நமக்கு நேர்நிற்றலையும் நாம்தெளிந்து கொள்ளுதல் இயலும். காற்றைக் கண்ணாற் பாராதவன் அஃது எம்முகமாய் வீசுகின்றதென அதனியல்பை ஆராய்ந்து அஃது இயங்கும் இடத்தை யறிதல் காண்டு மன்றே ? நறுவிய செங்கழுநீர் மலரைக் காணாதவன் அதன்மணம் வந்து கமழும்வழியை யாராய்ந்துகொண்டு சென்று அதனைக் கண்ணாற்கண்டு மகிழ்தலும் அறிது

மன்றே? இங்ஙனமே கடவுளியல்புகள் எதன்கண் எவ்விடத்தே புலனாகின்றன வென்று ஆராய்ந்தறிந்தால் அவ்வியல்புகள் வாய்ந்த முதல்வனை நேரேகாண்டலும் எளிதிற் கைகூடுமென்று தேர்தல் வேண்டும்.

இனிக், கடவுளோ அளக்கலாகாப் பேரறிவொளி வடிவாய்த் திகழ்பவர்; அவரது அவ்வறிவொளிக்கு முன்னே அறியாமையென்னும் இருள் இருந்த இடமுந் தெரியாமல் மறைந்துவிடும். அவர் மிகவுந் தூய்மை யுடையவர்; அவர்பால் உள்ள அத்தூய்மையானது எவ்வெவ் விடங்களிற் புலப்பட்டுத் தோன்றுமோ அவ்வவ் விடங்களிலுள்ள பொருள்களின் அழுக்குங் கறையும் எவ்வளவு மிகுந்திருப்பினும் அவைதம்மை யெல்லாம் அஃது எரித்துத் தூய்மைசெய்யுமே யல்லாமல், தான் அவ்வழுக்குகளாற் பற்றப்பட்டுத் தன்தூய்மையினை ஒரு சிறிதும் இழவாது. கடவுள் எப்பொருளையுந் தாமே படைப்பவர், படைத்தவற்றைத் தாமே காப்பவர், காக்கப்பட்டவை வலிதேய்ந்து பழுதுபட்டவழி அவற்றைத் தாமாகவே அழிப்பவர். அழித்தற்றொழிலைச் செய்யுங்காற் கடவுள் கொடியவர்போற் றோன்றினும், அவரே எப்பொருளையும் படைத்துக் காத்தலால், அருள் என்னுங் குளிர்ந்த இனிய தன்மையை அவர் என்றுந் தம் அகத்தே யுடையரென்று முணர்தல்வேண்டும். கடவுள் எல்லா உலகங்களிலும் எல்லா உயிர்களிலும் நிறைந்து நிற்குந் தமது பொதுவிலக்கணத்திற் கட்புலனாகா அருவினராயும், அன்பினால் நெக்குநெக்கு உருகுந் தம் அடியவர்க்கு அவர்தம் ஆரா அன்பிற்கு ஆறுதல் பிறப்பித்தற் பொருட்டு அவரை யொப்பதொரு மக்கள் வடிவிற் றோன்றி அருள்புரியும் நீராராகலிற் கட்புலனாகும் உரு

வினராயும், அத்துணை அன்புவாயாத நம்போன்ற ஏனை யுயிர்கள் உய்தற்பொருட்டுச் சிறிதும் புலப்படாத அருவுக்குந் தெளியப்புலப்பட்ட உருவுக்கும் இடைப்பட்ட பிழம்புவடிவில் துலங்குபவராகலின் அருவுருவினராயும் இருப்பர். இனி, இவ்வுலகத்திற் காணப்படும் உயிர்ப் பொருள்களெல்லாம் ஆண் பெண் என்னும் இருபெரும் பகுப்பில் அடங்கக்காண்டலின், இவ்வுயிர்களின் தோற்றத்திற்கு முதலாய் நிற்குங் கடவுளும் அப்பனும் அம்மையுமாம் இருதிறமும் ஒருதிறத்தடங்கக்கொண்டு நிற்பர். இனி, உயிரில்லாத ஏனைப் பருப்பொருள் நுண்பொருள்களெல்லாஞ் சூடுங் குளிர்ச்சியும் ஆகிய இருவகை யாற்றல்களினுஞ், சிவப்பும் நீலமும் ஆகிய இருவகை நிறங்களினும் அடங்கக் காண்டலின் இவை தமக்கு முதல்வரான கடவுளும் வெப்ப தட்பங்களுஞ் செம்மை நீலங்களும் உடையராவர்.

இனி, இவ்வியல்புகளையுடைய முழுமுதற்கடவுள் எதன்கண் எவ்விடத்தே நமக்கு அணுக்கராய் விளங்கி நிற்கின்றாரென்பதை நாம் அறிந்துகொள்ளல் வேண்டுமாயின், நம்மால் அறியப்படும் உலகத்துப் பொருள்களுள் எதன்கண் எவ்விடத்தே அவர்தம் இயல்புகள் அத்துணையும் புலனாகின்றன வென்பதை நாம் ஆராய்ந்தறிதல்வேண்டும். நம்முடைய அறிவினால் அறியப்படும்பொருள்க ளெல்லாம் நிலன், நீர், நெருப்பு, காற்று, விசும்பு என்னும் ஐந்து பெரும்பகுப்பில் அடங்கி நிற்கின்றன. இவற்றுள் அடங்காத உயிர்ப் பொருள்களையும், அவற்றின் தன்மைகளையுங்கூட இவ்வைம்பெரும் பொருள்களின் வாயிலாகவும் இவ்வைம்பெரும் பொருட்கலப்பாற் றோன்றும் பல்வேறுடம்புகளின் வாயிலாகவுமே அறி

யப் பெறுகின்றோம். ஆகையால், இவ் வைம்பெரும் பொருள்களில் எதன்கண்ணே கடவுளுக்குரிய தன்மைகள் காணப்படுகின்றன வென்று ஆராய்ந்து பார்ப்போமாக.

முதலில் நிலத்தின்றன்மை நீரின் றன்மைகளை ஆராய்வம். கடவுள் ஒளிவடிவினராய்த் திகழாநிற்க, நிலனும் நீரும் ஒளிவடிவினவாய்த் திகழக்காணேம். கடவுள் என்றுந் தூயராயிருக்க, நிலனும் நீருந் தூய்மை கெட்டு அழுக்குற்று நிற்கவுங் காண்கின்றேம். கடவுள் அருவும் உருவும் அருவுருவும் என்னும் மூன்றுதன்மையிலும் நிற்பவராக, நிலனும் நீரும் பற்றுதற்கு எளிய உருவாகவே நிற்கின்றன. கடவுள் ஆண்டன்மை பெண்டன்மைகள் ஒருங்குடையராயிருக்க, நிலம் அத்தன்மைகள் இலவாயும் நீர் பெண்டன்மை போன்றே யுளதாயும் நிற்பக் காண்டும். கடவுள் வெப்ப தட்பங்களுஞ் செம்மை நீலங்களும் உடையராயிருக்க, நிலந் தன்னியற்கையாகவே அவைதம்மை யுடையதன்றாயும் நீர் தட்பமும் நீலமுமே யுடையதாயுங் காணப்படுகின்றன. இனி, வானுங் காற்றுமென்னும் இரண்டிலாதல் இறைவனுக்குரிய இவ் வியல்புகள் அமைந்து கிடக்கின்றனவோ வென்று உற்றுநோக்குவேமாயின், அவையும் ஒளியும் உருவும் வெப்ப தட்பங்களும் பிறவும் இல்லாதனவாயிருக்கின்றன. காற்றின்கட் புலனாகும் வெப்ப தட்பங்கள் தீ நீர் என்பவற்றின் சேர்க்கையால் உண்டாவனவேயன்றி, அவைதமக்கு இயற்கையிலேயே உரியன அல்ல. ஐம்பெரும் பொருள்களுள் நாற்பெரும் பொருள்களின் றன்மை இவ்வாறொழியவே, எஞ்சிநின்ற தீயின்றன்மைகளே இனி ஆராயற்பாலனவாகும்.

எல்லாம்வல்ல இறைவன் அருள்ஒளி வடிவின ளய்த் திகழ்தல்போலவே தீயும் பொருளொளி வடிவின தாய்த் திகழாநிற்கின்றது. இறைவன்றன் அருளொளிக்கு முன் ஆணவ வல்லிருள் இருந்த இடமுந் தெரியாமல் மறைதல் போலவே, தீயொளிக்கு முன்னும் உலகிருள் சுவடுதெரியாமல் மறைந்து போகின்றது. இறைவனிடத் துள்ள தூய தன்மையானது எத்தகைய அழுக்கையுந் தூய்தாக்கித் தானும் எஞ்ஞான்றுந் தூய இயல்பிற்றாய் விளங்குதல் போலவே, தீயும் எத்துணைப்பெரிய அழுக் கின் குவியலையும் எரித்துத் தூயசாம்பராக்கித் தானும் எந்நாளுந் தூயதாகவே விளங்காநிற்கின்றது. இறைவன் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்க ளைச் செய்தல்போலவே, கதிரவனாகிய தீயின்வெம்மை யும் எல்லா உயிர்ப்பொருள்களையுந் தோற்றுவித்து அவற் றைச் சிலகாலம்வரையிற் காத்து அவற்றின் உடம்புகள் வலிதேய்ந்து பழுதுபட்டவழி அவைதம்மை அழித்து விடுகின்றது. மரஞ் செடி கொடிகளும், மற்றை இயங் கும் உயிர்களும், அவைதம்முட் சிறந்த மக்களுமாகிய எல்லா உயிரின் உடம்புகளிலும் ஓரளவான சூடு இல்லை யாயின் அவை தோன்றவேமாட்டா; இதனாலன்றோ காக்கை கோழி முதலான பறவை இனங்கள் தாம் இட்ட முட்டைகளிலிருந்து குஞ்சுகளைத் தோற்றுவிக் கும் பொருட்டு அவற்றின்மேல் அடைகிடந்து அவற் றிற்குச் சூடேற்றுகின்றன. அங்ஙனமே, தாயின் கருப் பையில் ஓடுஞ் சூடான செந்நீரால் உருவாக்கப்பட்டு மக்களாகிய நாமும் இந்நிலவுலகத்திற் பிறந்தனம்; பிறந்த பின்னும் நமதுடம்பிலுள்ள சூடு தன்னிலையினின்று ஏறா மலும் இறங்காமலும் இருக்கும்வரையில் நாம் அதனாற்

பாதுகாக்கப்பட்டு இந்நிலத்தின்மேல் ஓடியாடி யுலவித் திரிகின்றோம்; மற்று, அச்சூடு தன்னிலையில் மிகுந்து செந்நீரைச் சுவறச்செய்தாலும், அல்லது அது குறைந்து அதனை உறையச் செய்தாலும் நமது உயிர் உடம்பில் நிலைக்கமாட்டாதாய் உடனே அதனைப்பிரிந்து போய் விடுகின்றதன்றோ? ஆகவே, தீயின் வெம்மையே எல்லா உயிரின் உடம்புகளுந் தோன்றுதற்குந் தோன்றிச் சில காலம் நிலைபெறுதற்கும் அதன்பின் அழிந்துபடுதற்கும் ஏதுவாய் நிற்கின்றதென்பது கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. இறைவன் அழிக்குநிலையிற் கொடியன்போற் காணப் படினும், படைத்துக் காக்கும் நிலையில் மிகுந்த அரு ளுடையனுதல் தெளியப்படுமாறு போலவே, தீயுந் தன் ஆற்றலை மிகுத்துக்காட்டி எல்லாவற்றையும் படுசாம்ப ராய் எரிக்கும் நிலையிற் கொடியதுபோற் றோன்றினும், எல்லா உயிருடம்புகளையுந் தோற்றுவித்தற் கண்ணுந் தோற்றிய அவைகள் குளிரால் விறைக்கும்வழி அவ் விறைப்பினைத் தனது கதகதப்பால்நீக்கி அவற்றைக் காத் தற் கண்ணும் அது மிக இனிய தொன்றுகவே எல்லா உயிர்களானுங் கருதப்படா நிற்கின்றது. இறைவன் எங் கும் நிறைந்துநிற்கும் நிலையிற் கட்புலனுகா அருவினனு யிருத்தல் போலவே, தீயும் எல்லாப் பொருள்களினும் மறைந்து நிறைந்து நிற்கும் நிலையிற் கட்புலனுகா அருவ இயல்பிற்றுய் நிற்கின்றது. இறைவன் தன்னைப் பேரன் பால் நினைந்து குழைந்துருகும் அடியார்க்கு அவர்தங் கண்ணெதிரே எழில்கனிந்த பழுதறும் உருவிற்றோன்றி யருள்செய்தல் போலவே, தீயுந் தன்னை இன்றியமை யாது வேண்டிநிற்கும் மக்களின் கண்ணெதிரே சிவந்த ஒளி வடிவினதாய்த் தோன்றுநிற்கின்றது. இறைவன்

அருவுக்கும் உருவுக்கும் இடைப்பட்ட பிழம்பு வடிவம் உடையராதல் போலவே, தீயுங் கட்புலனாகா அருவுக் குங் கட்புலனாகும் மக்கள் உருவுக்கும் இடைப்பட்ட தாகிய பிழம்புவடிவம் உடையதா யிருக்கின்றது. இனி எல்லாம்வல்ல முதல்வன் அப்பனும் அம்மையுமாயும், ஆண்டன்மைக் கேற்ற வன்மையும் பெண் டன்மைக் கேற்ற மென்மையுஞ் சிவப்பு நீலங்களும் உடையனாயு மிருத்தல்போலவே, தீயுந் தன்கட் சூடுங்குளிர்ச்சியுமாம் ஆண்டன்மை பெண்டன்மைகளுஞ் சிவப்பு நீலநிறங்க ளும் உடையதாய்த் துலங்கா நிற்கின்றது. தீயின்கண் நீரும் அடங்கியிருக்கும் உண்மை, கொழுந்துவிட்டெரி யுந் தழல்மேல் ஒரு கிண்ணத்தைக் கவிழ்த்துப் பிடித் தால் அதன் விளிம்புகளிலிருந்து நீர்த்துளிகள் சொட்டு மாற்றால் அறியப்படும்.

எனவே, நம்மறிவால் அறியப்படும் மண் புனல் அனல் வளி வெளி என்னும் ஐம்பெரும் பொருள் களில் அனற்பிழம்பு ஒன்றுமட்டுமே இறைவன்கட் காணப்படும் எல்லா இயல்புகளுந் தன்கண் அமையப் பெற்றதாய் விளங்கும் உண்மை இப்போது இனிது விளங்குதலால், இறைவன் எல்லாப் பொருள்களினும் எங்கும் நிறைந்து நிற்பினுந், தன்னியல்போடு ஒருங் கொத்த தீப்பிழம்பின்கண்ணே இயற்கையாகவே முனைத் துத் தோன்றுகின்றா னென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் தெற்றெனப் புலப்படும். ஆதலால், அனற் பிழம்பு ஒன்றுமே இறைவனது விளங்கிய இருப்புக்கு இசைந்த தூய உடம்பாகு மென்பதுங் கடைப்பிடித் துணரற்பாற்று. இது பற்றியே, திருஞானசம்பந்தப் பெருமான்,

"மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன்பாவை
வரிவளைக்கை மடமானி
பங்கயச்செல்வி பாண்டிமா தேவி
பணிசெய்து நாடோறும் பரவப்
பொங்குஅழல் உருவன் பூதநாயகனால்
வேதமும் பொருள்களும் அருளி
அங்கயற்கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த
ஆலவா யாவது மிதுவே."

என்றும், திருநாவுக்கரசு நாயனார்,

"எரிபெருக்குவர் அவ்வெரி ஈசனது
உருவருக்கமதாவது உணர்கிலார்."

என்றுஞ், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்,

"காற்றுத் தீப்புன லாகி நின்றானைக்
கடவுளைக் கொடுமால் விடையானை
நீற்றுத் தீயுருவாய் நிமிர்ந்தானை."

என்றும், மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

"சுடர்கின்ற கோலத், தீயேயென மன்னும்"

என்றும் அருளிச்செய்வா ராயினர்.

இனிச், சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலுமுடைய நம்ம னோர் மனமொழிகளால் எண்ணவுஞ் சொல்லவும் முடி யாத முதல்வன், நமது சிறுமையினையுந் தனது பெருமை யினையும் உணர்ந்து நம்பாற் பேரிரக்கம் உடையனாய் நாம் தன்னைக் காணவுங் கருதவும் வாழ்த்தவும் வணங்க வும் எளிதாம்படி, இங்ஙனந் தன் னியல்புகளோடு பெரும்பாலும் ஒத்த தீப்பிழம்பின்கண்ணே விளங்கித் தோன்றி நமக்கு அணுக்கனாய் நிற்கின்றனனாகலின், இத்தீப்பிழம்பே எல்லாம்வல்ல சிவனை அறிந்து வழிபடு தற்குச் சிறந்த 'இலிங்கம்' அல்லது 'குறி' அல்லது

'அடையாளம்' ஆமென்றுணர்தல் வேண்டும். இறைவனைக்காட்டும் மெய்க்குறியாய் இருத்தல்பற்றியே சிப்பிழம்பு 'சிவலிங்கம்' எனப்படுவதாயிற்று. இதனாலன்றோ உலக மெங்கணுமுள்ள எல்லாவகையான மக்கட் கூட்டத்தாரும் பண்டுதொட்டே இத்திப்பிழம்பினையும், இத்திப் பிழம்பினையொப்ப நீண்டுகுவிந்த கல்வடிவினையும் இறைவன்றன் மெய் யடையாளங்களாக ஆங்காங்கு நிறுத்தி வழிபட்டு வருகின்றாரென்க.

அற்றன்று, நீண்டு குவிந்த கல்வடிவே சிவலிங்கமென வழங்கப்படுகின்ற தன்றி அனற்பிழம்பு அவ்வாறு வழங்கப்படுதலைக் கண்டிலமாகலானும், நீண்டு குவிந்த அக்கல்வடிவு ஆண்குறியின் அடையாளமாகவும், அச்கல்லைச்சூழ்ந்த வட்டக்கல்வடிவு பெண்குறியின் அடையாள மாகவுமே முன்னையோராற் கருதப்பட்ட தென்பதற்குச்,

"சத்தியுஞ் சிவமுமாய தன்மையிவ்வுலகமெல்லாம்
ஒத்தொவ்வா ஆணும்பெண்ணும் உயர்குண குணியுமாக
வைத்தனன் அவளால்வந்த ஆக்கம் இவ்வாழ்க்கையெல்லாம்
இத்தையும் அறியார்பீடலிங்கத்தின் இயல்பும் ஓரார்"

என்னுஞ் சைவசித்தாந்த நூலாகிய சிவஞானசித்தியாரின் திருப்பாட்டே சான்று மாகலானும், ஆண் பெண் குறிச்சேர்க்கையினாலேயே இன்பமும் உயிர்களின்தோற்றமும் நிகழக்காண்ட லானும் ஆண் பெண்குறிச் சேர்க்கையே தொன்று தொட்டுச் சிவலிங்கவடிவாக வைத்து வணங்கப்பட லாயிற்றென்று கோடலே பொருந்துமாம் பிறவெனின்; அறியாது கூறினாய்; இக்கூற்று ஒருவகையில் உண்மையா மல்லது முழுதும் உண்மையாகாது; யாங்ஙனமெனிற் காட்டுதும்: ஆண்பெண்குறிகள் இன்

பத்திற்கும் உயிர்களின் தோற்றத்திற்குங் கருவியாயிருப் பினும், அவை மேமேலெகாட்டிய இறைவனியல்புகளொடு முற்றும் ஒவ்வாமையின் அவைதம்மை இறைவனடை யாளமாகவைத்து எல்லா மக்களும் பண்டுதொட்டு வழி படலாயினரென்பது சிறிதும் ஒவ்வாது. மற்றுத், தீவடிவு ஒன்றுமே இறைவற்குரிய பண்புக ளெல்லாம் ஒருங்கே பொருந்தப்பெற்றிருத்தல் காண்டமாகலானுஞ், சிவலிங்க வடிவினைப் பண்டுதொட்டு வழிபட்டுவரும் பழஞ்சமயத் தவரெல்லாருஞ் சாம்பலாகிய திருநீற்றினைத் தமதுடம் பின்மேற் பூசிவருதலை உற்றுநோக்குங்கால் அவரெல்லாந் தீவடிவில் வைத்து இறைவனை வணங்கியபின் அத்தீயி னால் நீறாக்கப்பட்டுத் தூய்தாய் வெள்ளெனெ விஞ்சி நிற் கும் புனிதமாஞ் சாம்பற் பொடியினைப் பூசிவருதற் கார ணம் புலப்படுதலானும், இவ்வா றன்றி அவரெல்லாம் ஆண்பெண்குறிச் சேர்க்கையையே தொழுதுவருபவரா யிருந்தால் அதனைத் தொழுதுமுடிந்தபிற் சாம்பற்பூச்சு மேற்கொள்ளுதற்கு ஒரு காரணம் வேறொருவாற்றானும் பொருந்தப்போதாமையானும் ஆண்பெண்குறிச் சேர்க் கையே சிவலிங்கமெனக் கரைதல் அடாது.

அற்றேல், மேற்காட்டிய சிவஞானசித்திச்செய்யுள் அதனை அவ்வாறோதுதல் என்னையெனிற், கூறுதும். தீப் பிழம்பின் வடிவு எப்போதும் நீண்டுகுவிந்து நிற்கவே காணப்படுகின்றது. தீ மிக்கதோராற்றல் வாய்ந்ததாயிருத் தலின் அதனை ஆண்பாலாகக் கூறுதல் அறிஞர்க்கெல் லாம் ஒப்பமுடிந்ததேயாகும். மற்று நீரின்வடிவோ சுழி ந்த வட்டவடிவினதாகவே காணப்படுகின்றது. ஓர் யாற் றின்கட் புனல் பெருகிச் செல்லுங்கால் அதன் இயக்கத் தை உற்று நோக்குமின்! அப்போது அது சுழிந்து சுழி

ந்து ஏகுதல் நன்கு உணரப்படும். இங்ஙனஞ் சுழிந்தோடும் நீர் மென்பதத்ததாய்த் தண்ணென்று குளிர்ந்திருத்தல் பற்றி அதனைப் பெண்பாலாகக் கூறுதலும் ஆன்றோர்க் கெல்லாம் ஒத்தகருத்தேயாகும். இவ்வாறு ஆண்பாற்றன்மையதாகிய அனல் வரிவடிவினதாயும், பெண்பாற் றன்மையதாகிய நீர் வட்டச் சுழிவடிவினதாயும் அமைந்திருத்தல் போலவே, இவ்வுலகத்தில் ஆண்கூற்றிற் பட்ட உயிர்களெல்லாம் வரிவடிவான குறியுள்ள ஆணுடம்புகள் உடையனவாயும், பெண்கூற்றிற் பட்ட ஏனையுயிர்களெல்லாம் வட்டவடிவான குறியுள்ள பெண்ணுடம்புகள் உடையனவாயும் அமைக்கப்பட்டு இன்ப வாழ்க்கை நடாத்தாநிற்கின்றன. இனி, உயிரில்லாத பொருள்களும், உயிருடையன போல் இயங்குமாறு அமைக்கப்படுங்கால் வரிவடிவாயும் வட்டவடிவாயுமே அமைக்கப்பட்டு அவ்விரண்டின் சேர்க்கையால் விரைந்து இயங்குதல், இஞ்ஞான்றை மேல் நாட்டு மக்களால் அமைக்கப்பட் டுலவும் நீராவிவண்டியிலும் ஏனை வியத்தகு பொறிகளிலும் வைத்துத் தெளியவுணர்ந்து கொள்ளப்படும். இன்னும், இந்நிலவுலகமும், இந்நிலவுலகத்தினும் பெரியவும் சிறியவுமாகிய எண்ணிறந்த வுலகங்களுமெல்லாம், வான் வெளியிற் சிவலிங்கத்தை யொப்பச் சுழன்று நீண்டு செலும் மிகநுண்ணியதோர் இயக்கத்தாற்றோன்றி நடைபெறாநிற்கின்றன வென்று, இப்பேருண்மையினைப் பல வியத்தகும் ஆராய்ச்சிகளால் நிலையிட்டுரைக்கும் ஆங்கில ஆசிரியரான குரூக்கசு (Crookes) என்பார் உரைக்கும் மெய்ப்பேருரையாலும், எண்ணிறந்த இவ்வுடம்புகளும் எண்ணிறந்த இவ்வுலகங்களுமெல்லாம் இவ் வரிவடிவு வட்டவடிவுகளின் சேர்க்கை

யினாலேயே தோற்றமுற்று உலவுதல் ஐயுறவின்றித் தெளியப்படு மென்பது. எனவே, இறைவனும் இறைவியுமாய் ஒருங்கிணைந்து இச் சிற்றுலகு பேருலகுகளைப் படைத்துங் காத்தும் அழித்தும் அருள்வழங்குங் கடவுள் நிலையே வரிவடிவிலும் வட்டவடிவிலும் புலனாதல், நெருப்பு நவிலும் நீர்வடிவிலும் வைத்து நன்கறியக் கிடத்தலின், யாண்டும் பிறழா அத்தெய்வ அருள் நிலைக்கு அடங்கியே ஆண்குறி பெண்குறி யமைப்புகளும் ஈண்டு உளவாயினவென்பது தெற்றென விளங்காநிற்கும். இவ் வரிவடிவு வட்டவடிவுகள் ஆண் பெண் உயிருடம்பு களின் மட்டுமே யன்றி, உயிரற்ற அரியபெரிய பொறி (இயந்திர) அமைப்புகளிலும் நன்கு புலனாகிநிற்றல் காண்டிமாகலின், உயிர்ப் பொருள் உயிரில் பொருள் களாகிய எல்லாவற்றின் தோற்ற இயக்கங்களிலுஞ் சிவ லிங்க வுருவே உள்ளும்புறம்புமாய் நிற்கும் உண்மை யினை விளக்குதற்கே "சத்தியுஞ் சிவமுமாய" என்னும் அவ்வரிய சிவஞானசித்திச் செய்யுள் எழுந்ததென்று கொள்க. இவ்வாறல்லது ஆண் பெண் குறிச் சேர்க் கையே சிவலிங்க மாமென அதன் மெய்ம்மையை ஆய்ந் துணராது அரற்றுவா ருரை அறிவில்லாக் கயவருரை யேயாமென விடுக்க. ஆண் பெண் என்னும் இருகூற் றிற்பட்ட எல்லா அமைப்புகளின் வடிவுக்கும் முத லாய் ஊடுருவிநிற்பது சிவலிங்கவுருவாகுமன்றி அச்சிவ லிங்கவுருவுக்கு முதலாய் நிற்பது ஆண்பெண்குறிச் சேர்க்கையேயா மென்றல் ஒருவாற்றானும் ஏலாதென் றுணர்க.

அற்றேல், தீயுருவு ஆண்வடிவும் நீருருவு பெண் வடிவுமாதல், வடிவளவினன்றித் தன்மையளவிற் கண்

டலமா லெனின்; அறியாது விளுயினுய், எல்லா உயிர்களிலுங் காமவிருப்பு மீதூர்ந்து முனைத்துச் செல்வது ஆணையன்றிப் பெண் அல்லாமையானும், அங்ஙனம் அவ்விருப்பு மீதூர்ந்தவழி ஆணுடம்பு அனலாய்நிற்க அதன் ஆண்உறுப்பு விறைத்து அனல்வடிவுபோல் நேர்நின்று புணர்ச்சிக்குக் கருவியாய் நிற்றலானும், மற்றுப் பெண்ணெல்லாந் தாமாகவே பெரும்பாலுங் காமவிருப்பு மீதூரப் பெறுதலின்றி ஆண்விருப்பைக் கண்டவழி அஃது எழப்பெற்று அங்ஙனம் எழப் பெற்றவழியும் ஒரு வரம்பில் அடங்கியே நிகழக்காண்டலானும், அங்ஙனம் நிகழ்வுழிப் பெண்ணுறுப்பு முனைத்தெழ மாட்டாதாய் நீர்வடிவாய் நெகிழ்ந்து ஆணுறப்பின் நுழைவுக்கு இடந்தந்து குளிர்ந்த தன்மையதாகவே நிற்குமளவன்றி வேறல்லாமை அறியப்படுதலானும் ஆணுடம்பில் தீயுருவும் பெண்ணுடம்பில் நீருருவும் விரவிநின்று அவையிரண்டனையும் வடிவானுந் தன்மையானுந் தங் கூற்றிற் படுத்திருத்தல் நன்கறியப் படுமென்க.

அற்றுயின், எரியினைவளர்த்து அதனை வழிபடுதலே செயற்பாலது; பண்டிருந்த தமிழ்ச்சான்றோரும் முத்தீ வேட்டு அதனையே வழிபட்டுவந்தனர்; மற்றை மேல்நாடு கீழ்நாடுகளிலிருந்த அறிஞரும் பிறரும் நெருப்புருவினையே வழிபட்டு வந்தனரென்பதற்கு அவர் சாம்பற்பூசுந் திருநாளொன்று இன்றுகாறுங் கொண்டாடி வருதலே சான்றும். அவ்வாறிருக்க, அதனைவிடுத்து உருண்டு நீண்ட குழவிக் கல்வடிவு மண்வடிவில் வைத்துச் சிவபிரானை வணங்கிவருதலும், இயற்கையுண்மைச் சிவக்குறியான தீப்பிழம்பினைச் சிவலிங்கமெனக் கொண்டு அதனை வழிபடுதல் செய்யாது செயற்கையாகச் சிற்றறி

வுடைய மக்களாற்செய்யப்படுங் கல்வடிவு மண்வடிவு களைச் சிவலிங்கமென விதந்துவைத்து அவற்றிற்கு வழி பாடு ஆற்றிவருதலும் பொருந்தாவாம் பிறவெனின்; அறியாதுகூறினாய், தீவடிவு இயற்கைச் சிவலிங்கமேயா யினும், அதனை வழிபடுவார் அதன்பால் அன்புமீதூரப் பெற்றவழி, அதனைச் சென்று தொடுதலும் அணைதலும், அதற்குத் திருமுழுக்குச்செய்தலும், பூமாலைபுனைதலுஞ், சாந்தம் அப்புதலும் பிறவுமாகிய அன்பின் செயல்களைச் செய்தல் இயலாது. என்னை? தொட்டால் அதுசுடும், நீர் சொரிந்தால் அஃது அணைந்துபோம்,மலர்மாலையணிந் தால் அம்மலர்மாலை கரிந்துபோம், அனற்கொழுந்து பருப்பொருள் அல்லாமையால் அதற்குச் சாந்தங் குழைத்திடுதலும் இயலாது. மற்று, அன்பின் பெருக் கோ அதற்குரியார் பாற் புறத்தே அச்செயல்களைச் செய் தாலன்றிச் சிறிதும் அமைதிபெறாது. தம்மாற் பேரன்பு செய்யப்பட்டவர் சிறு மகாரேயாயினும் அன்றி இளை ஞரேயாயினும், அல்லது ஆண்டில் முதிர்ந்தாரேயானும், அவரைத்தொடுதற்கும், முத்தம் இடுதற்கும் அல்லது அணைதற்கும், அவரை நீராடச்செய்தற்கும், அவர்க்குப் பூமாலைபுனைந்து சாந்தம் பூசுதற்கும், இன்னும் இவை போன்ற பிறவெல்லாஞ்செய்தற்கும் அவர்பால் அன்பு மிகப்பெற்றார் வேட்கை மீதூர்ந்து நிற்றல் காண்டுமன் றே! அங்ஙனம் அவர்போலவே, இறைவனைத் தீவடிவில் வைத்து வழிபடுவாரும் ஆண்டவன்பாற் கரைகடந்த அன்புமீதூரப் பெற்றக்கால், அவற்கடையாளமான தீப் பிழம்பினும் அவ் அன்பின் செயல்களைச் செய்தற்குப் பெரிது விழைந்தும், அவற்றிற்கு அஃது இடந்தராமை கண்டு அதனை யொப்பதொரு கல்வடிவே அவற்றிற்

கெல்லாம் நன்கு இடமாதல் உணர்ந்தும், அவ்வனற் பிழம்பு வடிவினை யொப்பதாகக் கல்லின்கண் நீண்டு குவிந்த வடிவினைச் சமைத்து, அதனையே சிவலிங்கமாக நிறுத்தி, அதற்குத் தம் அன்பின் அடையாளங்களாகச் செயற்பாலனவெல்லாஞ் செய்து, பண்டுதொட்டு வழி பாடு செய்து வருவாராயினரென் றுணர்ந்துகொள்க.

மேலுங், கல்லும் மண்ணுந் தீயைப்போலவே இயற்கை யுண்மைப்பொருள்களாய் இறைவனாற் படைக்கப் பட்டவைகளே யாகையாலும், வான் வளி தீ நீர் மண் என்னும் ஐம்பெரும்பொருள்களிலும் அவ்வைம்பொருட் சேர்க்கையாலாகிய எல்லாவுலகங்களிலும் எல்லா உடம்பு களிலும் பாலுள்நெய்போலப் பழத்திற்சாறுபோல இறைவன் பிரிவற நிறைந்து நிற்றல் எல்லாச்சமயத்தார்க்கும் உடம்பாடே யாகையாலும், மக்கள் சிற்றறிவுடையரே யாயினும் அவர்களுட் பேரன்பும் பேரறிவும் உடையாரும் உளராகலின் அவர் இறைவன்பால் மிக்கெழுந்த தூயபேரன்பின் வயத்தராகி ஆக்கி வழிபட்ட சிவலிங்கக் கல்வடிவு மண்வடிவுகளை ஏனைச்சிற்றறிவினார் செய்தவைகளோடு ஒப்பவைத்து இகழ்ந்துரைத்தல் பொருந்தாதாகையாலும், மக்களுள்ளும் அறிவுமிக்காரால் வரையப்பட்ட ஓவியங்களையுங் கடைந்து திருத்தப்பட்ட கற்பாவை பொற்பாவைகளையும் பலர்க்குப் பலவகையிற் பயன்றரும் நீராவிப்பொறி மின்னற்பொறி அச்சுப்பொறி பறவைப்பொறி முதலானவைகளையும் மக்களாற்செய்யப் பட்டமைபற்றி இகழ்ந்துபேசாமல் அவைதம்மை யெல்லாம் மிகவுங் கொண்டாடிப் பேசுவாரையே எங்குங் காண்கின்றேமாகையாலும், மக்கள் தம் அறிவொளியால் அமைப்பனவெல்லாம் இறைவனது அருளொளியோடு

ஒருங்குகூடியே நிற்குமாகலின் அவை தம்மை ஏனை அறிவில்லாப் பொதுமக்கள் செயலில்வைத்து இழித்துக் கைவிடுதல் தம் பிறவிப்பயனை இழப்பதற்கே இடஞ் செய்புமாகையாலும், மக்களாற்செய்யப்பட்டதென்னுங் காரணம் ஒன்றேகொண்டு கல்வடிவு மண்வடிவுகளில் ஆக்கிய சிவலிங்கத்தை வழிபடாதொழிதல் எவர்க்கும் நன்றாகாதென்க. தமக்குப் பெரிதும் அன்பராயுள்ளாரைத் தாமே ஓவியத்தில் வரைந்துபார்த்துந், தம்மால் வரைதல் இயலாவிடிற் பிறரைக்கொண்டு அவரதுருவினை அதன்கண் வரைவித்துப் பார்த்தும் மகிழ்ச்சியிற் பொங்குவாரை ஆங்காங்குக் காண்டும் அல்லமோ? அங்ஙனமே இறைவன்பால் அன்புமீதூரப்பெற்றாரும் அவன் இயல்பாகவே முனைத்து விளங்குந் தீயுருவினைக், கல்லினும் மண்ணினுந் தாமே யமைத்தும் பிறரைக்கொண்டு அமைப்பித்தும் வழிபட்டு மகிழ்மீக்கூர்கின்றாரென்க.

அற்றேல், அனற்பிழம்பில் இயற்கையே முனைத்து விளங்குமாப்போற் கல்வடிவு மண்வடிவுகளிற் கடவுள் முனைத்து விளங்குதல் இல்லாமையால், அப்பருப்பொருள் வடிவுகளில் வைத்துக் கடவுளுக்கு வழிபாடாற்றுதல் பயமின்றாய் முடியும்போலுமெனின்; அற்றன்று, கல்மண்வடிவுகளில் இயற்கையே முனைத்து விளங்காத முதல்வனை அவை தம்மில் முனைத்துநின்று அருள்செய்யுமாறு வேண்டுதற் பொருட்டன்றே திருக்குடமுழுக்கு என்னும்வினை ஆன்றோரால் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றதென்க.

இனி, அக்குடமுழுக்கு வினையின் கருத்தினை ஈண்டொருசிறிது விளக்கிக்காட்டுதும். இறைவன் இயற்கையே முனைத்து விளங்கும் இடனாய்நிற்பதான அனல்

வடிவு நம்மனோர் கட்புலனுக்கு மூன்றுதிறமாய்ப் பிரிந்து விளங்குகின்றது; அவைதாம் பகலவனுந் திங்களுந் தீயு மேயாகும். அம்மூன்றிலுந் தோன்றுநின்ற ஆண்டவனைப் பண்டைநம் செந்தமிழ்ச்சான்றோர்கள் வழிபாடாற்றிய வகை வருமாறு: தூயதொரு நிலத்தே தீயினுக்கு அடை யாளமாக முக்கோண வடிவொன்றுகீறி, அதனுள்ளே பகலவனுக்கு அடையாளமாக வட்டவடிவொன்று வரைந்து, அவ்வட்டத்தினுள்ளே திங்களுக்கு அடை யாளமாகப் பிறைவடிவொன்று தீட்டி, அங்ஙனம் அமைக் கப்பட்ட முக்கோணவட்டத்தில் தீவளர்த்து அத்தீயின் பக்கத்தே கிழக்கு நோக்கியபடியாய் இரண்டு புது மட் குடங்களை நிறீஇ, அவ்விரண்டினுள்ளே தூயபுனலை நிரப்பி, அக்குடங்களின் வாய்களில் மாவிலைகளுந் தேங் காயும் வைத்து, அவையிற்றுக்கு மலர்மாலையும் பிறவுஞ் சாத்துவர். அதன்பிற் றீயிலே நெய்யைச் சொரிந்து, அது கொழுந்துவிட்டு எரியுங்கால், அதன்கண் முனைத்து விளங்காநின்ற முதல்வனை அதற்கு எதிரே அமைத் துள்ள இரண்டு குடங்களின் நீரிலும் புகுந்து விளங்கி நிற்குமாறு வேண்டுவர். அங்ஙனம் பலகாலும் வேண்டிய பின் அக்குடங்கள் இரண்டினையும் எடுத்துக், கல்வடிவு செம்புவடிவுகளில் அமைப்பித்த சிவலிங்கத்திருவுருவின் மேற்சொரிந்து, அங்ஙனஞ் சொரியுங்கால் அந்நீரில் விளங்கும் இறைவன் அச்சிவலிங்கத்தினுள்ளும் புகுந்து முனைத்துநின்று விளங்குமாறு வேண்டாநிற்பர். அவ் வாறுசெய்து வேண்டியபிற் சிவலிங்கத்தின்கண் இறை வன் முனைத்துநின்று அருள்செய்கின்றான் என்பது நம் பண்டையாசிரியரது கோட்பாடாகும்.

அஃதொக்கும்; அவ்வாறு தீயிலிருந்து நீருக்கும்

நீரிலிருந்து கல்லுக்குஞ்சென்று சிவபிரான் விளங்க வேண்டுமென்று வேண்டுதல் எற்றுக்கு? கல்லுருவிலிருந்தே விளங்கி அருள்செய்க என்று அஃதொன்றைச் சுட்டியே வேண்டிக்கோடல் போதாதோ? எனவினவிற்; கரைகடந்த பேரன்பாற் கண்ணப்பரைப்போல் நெஞ்சம் நெக்கு நெக்குருகி வேண்டுவார்க்கு, எல்லாப்பொருள்களிலும் ஊடுருவிநிற்கும் ஆண்டவன் கல்லிலுஞ் செம்பிலுங் கட்டையிலும் மண்ணிலும் நேரே விளங்கித் தோன்றி அருள்செய்வ னென்பது திண்ணமேயாம். ஆனால், அத்துணைப் பேரன்பு வாயாத ஏனைப் பொதுமக்கள் எல்லார்க்கும் அவன் அங்ஙனம் எளிதிலே நினைந்த நினைந்த பருப்பொருள் வடிவுகளிற் புலனாய்த்தோன்றி அருள்புரிதல் செல்லாது. அவர்பொருட்டாகவே நுண்ணிய ஒளிப்பொருளான அனற்கொழுந்தின்கண் முனைத்துநிற்கும் முதல்வனை, அவ்வனலுக்கு அடுத்தபடி நுண்மையுடையதுஞ் சிறிதொளிவாய்ந்ததுமான நீரின்கட் புகுமாறுவேண்டி, அதன்பின் ஒளியில்லாத பருப்பொருட் கல்வடிவில் அந்நீரை உகுத்து, அவ்வாற்றால் அவன் அக்கல்வடிவில் முனைப்புற்றுநின்று அருள்செய்யுமாறு வேண்டுதல் செய்கின்றாரென்க. இறைவன் இயற்கையாகவே விளக்கம் இல்லாத கல் மண் செம்பு முதலான பருப்பொருள் வடிவுகளில் முனைத்துநிற்கின்றிலன் என்பதுபற்றியே **பட்டினத்தடிகள்,**

> "சொல்லினுஞ் சொல்லின் முடிவினும் வேதச்சுருதியினும், அல்லினும் மாசற்ற ஆகாயந்தன்னினும் ஆய்ந்துவிட்டோர், இல்லினும் அன்பரிடத்தினும் ஈசன் இருக்கும் இடம், கல்லினுஞ் செம்பினுமோ இருப்பான் எங்கள் கண்ணுதலே"

என்று அருளிச்செய்வாராயினர். அனற்பிழம்பில் இயல்பாக விளங்கித்தோன்றும் ஐயன், அங்ஙனம் விளங்காத ஏனைப் பருப்பொருள்களிலும் விளங்கிநின்று அருள்புரிதல்வேண்டுமென்று நெஞ்சங்குழைந்து வேண்டினால் மட்டுமே, ஆண்டு அவன் முனைத்துநின்று அருள்வன் என்பது பண்டைச்சான்றோர்க்கெல்லாம் ஒத்ததொரு கோட்பாடாகலின், முத்தீவேள்வி வேட்டுக் கல்லினுஞ் செம்பிலும் இறைவனை விளங்கச்செய்யும்வினை ஏனைப் பொதுமக்கள் எல்லார்பொருட்டும் இன்றியமையாது செய்யப்படுவதாயிற்றென்க. இங்ஙனம் முத்தீவேட்டு முதல்வனைப் பருப்பொருள் வடிவுகளில் விளங்கிநிற்கச் செய்தவழியும், முதற்கடவுள் உண்மை யுணர்ந்து, அவனை யொருவடிவில் வைத்து வணங்க விழைவு மீதூர்ந்து, பேரன்பிற்கு ஒரு கொள்கலனுத்திகழும் மெய்யடியார் உள்ளம் நீராய்க் கரைந்து கரைந்துருகி வழிபட்ட கல் மண் செம்பு கட்டை முதலானவைகளில் அவன் எக்காலுந் தோன்றி நின்று அருள்செய்யுமாப்போல் ஏனை அப்பருப்பொருள் வடிவுகளில் அவன் அத்துணை நில்லானென்பதே தேற்றமாம். அதுபற்றியன்றே திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரையர், சுந்தரமூர்த்திகள், மாணிக்கவாசகர் முதலான மெய்யாசிரியன்மார் சென்று வழிபட்டுச் செந்தமிழ்ப்பாக்களால் வழுத்திய சிவபிரான் திருக்கோயில்களே சிறந்தனவென்று கற்றோர்முதற் கல்லாதார் ஈறான எத்திறத்தாரும் அவற்றைப் பெரிதுபாராட்டி வருகின்றார். மெய்யாசிரியன்மார் செந்தமிழ்ப்பாடலின் பொருட்டாகவே, காணவுங்கருதவும்படாத முதல்வனான சிவபிரான் காணவுங்கருதவும் எளிதாகிய சிவலிங்கக் கல்வடிவிலே விளங்கிநின்று அருள்செய்யுஞ்

உண்மை வெள்ளிடை விலங்கலெனப் விறித்தோன்றவும், இவ்வுண்மையினை மறைத்துத் தமக்குந் தமது ஆரியமொழிக்கும் உண்மையில் இல்லாத ஒருதெய்வத்தன்மை கற்பித்துக்கொள்வான் வேண்டி ஆரியரும் அவரது போலிமொழுகலாற்றைப் பின்பற்றிய கோயிற்குருக்கண்மாரும், நம் தெய்வஆசிரியர் அருளிச்செய்த தேவார திருவாசகச் செந்தமிழ் மாமறைகளாற் சிவபிரானுக்கு வழிபாடு ஆற்ருது, எல்லாப்பொய்ம்மையும் நிறைந்த ஆரியமொழிச் செய்யுட்களாலேயே வழிபாடுமுற்றும் ஆற்றுகின்ருர். ஒரு கற்ருவின்பாலைப் பெறவேண்டுவார், அதன்கன்றை அதன்பால் உய்த்து, அஃது உண்ண உண்ணப் பால் சுரந்து ஒழுகாநிற்புழி, அதனைப்பின்னர்த் தாம் கறந்து கைக்கொள்ளுமாப்போல், மெய்யடியார் சென்று வழிபட்ட திருக்கோயில்களில்உள்ள திருவுருவங்களிலே அவர்பொருட்டுத் தோன்றிநின்று பேரருள் செய்த இறைவன் திருவருளை அவ்வுருவங்களின் வழி நாம் பெறுதலே எளிதிற் கைகூடுவதாகும். ஆகவே, கல் மண் முதலான பருப்பொருள் அடையாளங்களில் இறைவனை விளங்கச்செய்தற்பொருட்டுச் செய்யும் ஏனை எல்லா முறைகளையும்விட, அவன்றன்மெய்யடியார் அவ்வத் திருக்கோயிலின்மேற் பாடிய தேவாரதிருவாசகச் செந்தமிழ்மாமறைத் திருப்பதிகங்களை அன்பினுல் எடுத்தோதி அகங்கரைதலே கழிபெருஞ் சிறப்புடைத்தாமென்க.

என்றுலும், நிறைந்த அன்பும் ஆழ்ந்த அறிவுமில்லா ஏனைப் பொதுமக்கள்பொருட்டுத், திருக்கோயில்களிற் சிவலிங்கத்திருவுருவின் எதிரே அடுத்தடுத்து மேற்சொல்லியவாறு முத்தீவேட்டு, அதன்கட்டோன்

றம் முதல்வன் அச்சிவலிங்கத்தினுந் தோன்றிநின்றருள் வழங்குமாறு வேண்டித் திருமுழுக்குச்செய்தல் பெரிதும் நலம்பயப்பதொன்றேயாமென் றுணர்தல் வேண்டும்.

இனித், தீப்பிழம்பின் வடிவான சிவலிங்கத்தை அமைத்துத் திருக்கோயில்கள் எடுப்பிக்கும் உண்மையினையுஞ் சிறிது விளக்கிக்காட்டுவாம். நம் ஐம்புலனுக்கும், அவைவாயிலாக நடைபெறும் நமது மனவுணர்வுக்கும் புலனாகித்தோன்றாநின்ற இவ்வியற்கையமைப்பு உலகும் உடம்பும் என இருகூறாய்க்காணப்படுகின்றது. இவ்விருகூற்றிற்பட்ட உலகு பெரிதாயும், உடம்பு சிறிதாயும் அமைக்கப்பட்டு நிலவுகின்றன. வடிவத்தாற்பெரிது சிறிதாயிருப்பினும், உலகத்திலுள்ள அமைப்புகள் உடம்பிலும் உடம்பிலுள்ள அமைப்புகள் உலகத்திலுங்காணப் படுகின்றன. உலகத்தில் வான் வளி தீ நீர் மண் என்னும் ஐம்பெரும்பொருள்கள் இருத்தல்போலவே, உடம்பிலும் வெளியும் மூச்சுஞ்சூடுஞ் செந்நீரும் எலும்புதோல் நரம்புதசை முதலான மண்ணின்கூறுகளும் அமைந் திருக்கின்றன. உலகில் மலைகளும் மரங்கள் அடர்ந்த காடுகளும் இருத்தல்போலவே, உடம்பில் என்புகளும் மயிர்த்தொகுதிகளும் அமைந்திருக்கின்றன. உலகிற் பொன் வெள்ளி யிரும்பு ஈயம் கெந்தகம் முதலான முதற் பொருள்கள் ஆங்காங்கு உளவாதல்போலவே, உடம்பிலும் பொன் வெள்ளி யிரும்பு ஈயம் கெந்தகம் முதலான முதற்பொருள்கள் பொருந்தியுள்ளன. உலகிற் கடல்களும் ஆறுகளும் அமைந்திருத்தல்போலவே, உடம்பில் தீனிப்பை குண்டிக்காய் முதலான நீர்நிலைகளுங் குருதி யோடும் நரப்புக்குழாய்களும் அமைந்திருக்கின்றன. உலகில் ஞாயிறு திங்கள் தீயென்னும் முச்சுடர்கள்

காணப்படுதல்போலவே, உடம்பில் வலக்கண் இடக்கண்ணும் புருவத்திற்கு நடுவே நெற்றிக்கண்ணுங் காணப்படுகின்றன. உலகில் அனற்காற்றுங் குளிர்காற்றும் வீசுதல்போலவே, உடம்பின் வலதுமூக்கில் அனல்வளியும் இடதுமூக்கிற் குளிர்வளியும் வீசுகின்றன. உலகமெங்கும் வான்வெளி பரந்திருத்தல்போலவே, உடம்பெங்கும் வான்வெளி பரந்திருக்கின்றது. இன்னும் இங்ஙனமே உலகத்தின்கண் உள்ள அமைப்புகள் அத்தனையும் உடம்பின்கண்ணுங் காட்டலாம். இருந்தவாற்றால் உலகினைப் பேருலகு என்றும், உடம்பினைச் சிற்றுலகு என்றுங்கூறுதல் இழுக்காது.

இனி, எல்லாம் வல்ல கடவுள் இவ்வுலகங்களிலும் இவ்வுடம்புகளிலும் நிறைந்துநின்று இவைதம்மை இயக்கினாலன்றி இவைதாமாகவே இயங்கவல்லன அல்ல; மற்று, உயிர்களோ சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலும் உடையனவாகையால், இவை மிகப்பெரிய உலகங்களின் உள்ளும் புறம்புமுள்ள இயல்புகளை முற்ற உணரமாட்டாமை யொடு, தமதுடம்பின் இயக்கத்தையே நன்கு நடைபெறுத்தவல்ல ஆற்றலும் இல்லாதனவாய்ச் சடுதியிலே மாய்ந்துபோகுந் தன்மையவாய் இருத்தலின் இவை அவ்வுலகங்களையும் உடம்புகளையும் இயக்குமென்றலும் ஏலாது. ஏலாதாகவே, முழுமுதற்கடவுள் ஒருவனே இவை தம்மையெல்லாம் ஊடுருவிநின்று இயக்குகின்றானென்பது தானேபோதரும். அங்ஙனம் அவன் இவ்விருகூற்றிற்பட்ட உலகுகளை இயக்குவதும், உயிர்களுக்கு மேன்மேல் அறிவுவிளங்கச்செய்து, அவ்வாற்றால் அவை தந் துன்பத்தை அகல்வித்து இன்பத்தை நுகர்வித்தற் பொருட்டேயாகலான், அவன் இவ்வுலகுகளை இயக்குவ

தோன்றின்மட்டும் அமையாது, இவையிற்றின்கண் இருந்து உயிர்வாழும் எல்லாஉயிர்கட்கும் அறிவையும் முறைமுறையே விளங்கச்செய்து வருகின்றான். யாங்ஙனம் அறிவுவிளங்கச் செய்கின்றானெனின்; உயிர்களின் கண்ணறிவை விளக்கி அவ்வாற்றால் அவைதம் மனனுணர்வையும் விளங்கச் செய்கின்றானென்க.

இனி, உயிர்களின் கண்ணறிவை விளக்குதற்கு, ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் மூன்றிலும் புறத்தே உலகின்கண் ஒளியுருவாய் ஒளிராநின்ற முதல்வன், கண்ணறிவு விளங்கி அவ்வாற்றால் விளங்கப்பெறும் உயிர்களின் உடம்பின் அகத்தே மனனுணர்விலும் அறிவொளியாய்த் துலங்காநிற்கின்றனனென்று ஓர்ந்துகொள்க. இவ்வாறு இறைவன் புறத்தே உலகின்கண் ஒளிவடிவாய் விளங்கும் வகையினையும், அகத்தே உடம்பின்கண் அறிவொளியாய்த்திகழும் வகையினையும் அறிவுறுத்தி, மக்கள் உள்ளத்தைத் தூய்மைசெய்து இறைவன்றன் அருளொளியிற் படிவித்தற்பொருட்டாகவே, அறிவான்மிக்க நம் பண்டைச்சான்றோர்கள், திருக்கோயில்களையும் இருவகையமைப்புகளுடன்பட்டுத்து அமைக்கலாயினர்.

ஆனாலும், உலகினை யொப்ப அமைக்கப்பட்ட திருக்கோயில்களின் கருவறையிலே ஞாயிறாவது திங்களாவதுவைத்து வழிபாடுசெய்யப்பட்டுவந்தது. நமக்குக் கட்புலனாகும் ஒன்பதுமண்டிலங்களில் ஞாயிறுந் திங்களுமே ஒளிவிளக்கமுடையனவாய். நம்முடம்பையும் உயிரையும் அறிவையும் வளர்ப்பனவாய் இருத்தலின், அவையிரண்டும் இறைவன் விளங்கித்தோன்றி உறையுந் திருவுருவங்களாகக் கருதப்பட்டன. உலகினையொப்ப அமைத்த பழையதிருக்கோயில்கள் ஒரே மதிற்சுற்று

மட்டும்வாய்ந்தன. அவற்றின்நடுவே பகலவன் அல்லது நிலவோனது திருவுருவம் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. இத்தகைய பகலவன் கோட்டம் நிலவோன்கோட்டம் பண்டைநாளில் இத்தமிழ்நாட்டின்கண் இருந்தமை **சிலப்பதிகாரம்** என்னும் பழைய தமிழ்நூலால் நன்கறியப்படுகின்றது. இத்தமிழ்நாட்டின் மட்டுமேயன்றி, வடநாட்டின்கண்ணும் பகலவன்றிருக்கோயில்கள் இருந்தமை **பவிடியபுராணத்தாலும்** பழைய சத்திராபிமன்னர்கள் வழங்குவித்த நாணயங்களில் ஞாயிற்றின்வடிவம் பொறிக்கப்பட்டிருத்தலாலும் புலனாகின்றது; அதுவேயுமன்றிப் பஞ்சாபுதேயத்தின் கண்ணதான முலுத்தானத்தில் மிகச்சிறந்ததொரு பகலவன்கோட்டம் இருந்தமை, இற்றைக்கு ஆயிரத்து இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இவ்விந்தியநாடு போந்து இங்குள்ள காட்சிகளைக் கண்டெழுதிய சீனஅறிஞரான அயூன்தாங்கு கூறும் உரைகளாலுந் தெளியக்கிடக்கின்றது. மிகச்சிறந்த இப்பகலவன்றிருக்கோயில் மகமதியவேந்தனை அவுரங்கசீபுகாலத்திலேதான் சிதைத்து அழிக்கப்பட்டது. இங்ஙனமே நிலவோனை வழிபடுஞ்சமயத்தவர் இருந்தமை 'சங்கரவிஜயத்'தினுட் சொல்லப்படுதலின், அதற்குந் திருக்கோயில்கள் வடநாட்டின்கண் இருந்தமை உய்த்தறியப்படும்.

இனி, இவ்விந்தியதேயத்தின் மட்டுமேயன்றி, இற்றைக்குப்பதினாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே நந்தமிழ் மக்களின் முன்னோர்கள்சென்று குடியேறிவைகிய மேல்பால் நாடுகளான சாலடி, அசுரம், எகுபதி, பாபிலோனியம் முதலானவைகளிலுங், கீழ்பால் நாடுகளான மெகுசிகம், பேருமுதலானவைகளிலும் மிகப்பெரிய

சிறந்த பகலவன் கோட்டங்களும் நிலவோன் கோட்டங் களும் இருந்தன. அவைகள் நிலத்தின்கட் புதைந்து போனமைதெரிந்து, அவைகளை வெள்ளைக்கார அறிஞர் கள் அகழ்ந்துவைத்து, அவையிற்றின் வியத்தக்க மிக அழகிய அமைப்புகளை விரிவாக எழுதி ஓவியம் எடுத் துங்காட்டியிருக்கின்றார்கள். ஆகவே, இற்றைக்குப்பல் லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே மேல்பால் கீழ்பால் நாடுகளிலும் இவ்விந்திய நாடுகளிலும் இருந்த அறிவான் ஆன்ற நாகரிகமக்கள் அனைவரும். இவ்வுலகினை ஒரு புடையொப்ப எழுப்பிய பெரிய பெரிய திருக்கோயில் களிலெல்லாம் பகலவன் றிருவுருவினையும் நிலவோன் றிருவுருவினையுமே நிறுத்தி, அவைதம்மில் முனைத்து விளங்காநின்ற முழுமுதற்கடவுளை வழிபட்டுவந்தமை தெற்றென வுணரப்படுமென்க.

இனி, இந்நிலவுலகினிற்சிறந்த இவ்விந்தியநாட்டை இறைவற்கோர் உடம்பாகக்கொண்டு, அவ்வுடம்பினகத் தே இறைவன் விளங்கி நிற்றற்கேற்ற சிறந்த இடங்கள் தலையின் உச்சியும் நெற்றியும் புருவநடுவும் மார்பும் நெஞ்சமும் நெஞ்சநடுவும் மூலமும் என எழிடங்கள் உளவாகலின் அவ்வேழிடங்களுந் திருப்பருப்பதம், திருக்கேதாரம், காசி, குருக்கேத்திரம், பிரயாகை, தில்லை, திருவாரூர் ஆமெனவகுத்து, அவ்வேழிடங்களி லுந் திருக்கோயில்கள் அமைத்து, அவற்றின்கட் சிவ லிங்க உருவினை நிறுத்தி அதன்கண் இறைவனை, நம்பண் டைப்பெரியார்கள் தொன்றுதொட்டு வழிபட்டு வரு கின்றார். புறத்தே இவ்விந்தியநாட்டின்கண் எழிடங் களிலே வைத்து அங்ஙனம் இறைவனை வழிபட்டுவரு தல்போலவே, அவர்கள் தமதுடம்பின் அகத்தேயும் அவ்

வெழிடங்களில் இறைவன்றன் ஒளியுருவினை நிறுத்தி, அதன்கட் டமது கருத்தினை ஒருமுகப்படப்பதித்து வழி பாடாற்றி வருதலையுட் மேற்கொண்டு நிற்கின்றார். இவ் வுண்மை,

"சென்னி சீசைலம் பாலங் கேதாரந் திகழ்தரு புருவ மத்தியமே, மன்னிய காசி வண்குயத்தானம் வளர்குருக் கேத்திரம் இதயந், துன்னிய புண்ணியப் பிரயாகை சொல்லும் அவ்விதயத்தின் நடுவண், மின்னிடு தெய்வ சிதம்பரம் மூலாதாரத் தாரூர் என்பர் மெய்க்கண்"

என்னுஞ் சூதசங்கிதைச் செய்யுளால் அறியப்படும். இவ்விந்தியநாட்டின் வடக்கைத் தலையாகவுங் குமரிமுனை யுள்ள தெற்கை அடியாகவுங் கொண்டால், இமயமலைக் கண்ணதான திருக்கைலாயத்தை அத்தலையின் உச்சி யாகவும். அம்மலைச்சாரலின் கண்ணதான திருக்கேதா ரத்தை நெற்றியாகவும், அதற்குக் கீழ்க்கண்ணதான காசி யைப் புருவத்தின் நடுவாகவுங் கோடல் பொருந்தும். ஆனற், காசியின் வடக்கேயுள்ள குருக்கேத்திரத்தை மார்பாகவும், அதற்குத் தெற்கேயுள்ள பிரயாகையை நெஞ்சமாகக் கோடல் பொருந்துமேனும் பிரயாகைக் குத் தெற்கே நெடுந்தொலைவிலுள்ளதான தில்லைச்சிற்றம் பலத்தை அந்நெஞ்சத்தின் நடுவாகவுங் கூறுதல் பொருத் தமாகக் காணப்படவில்லை. மற்றுத், திருவாரூரை மூலத் தின்கண்ணதாகக் கூறுதலோ பொருத்தமுடைத்தே யாம். இங்ஙனம் புறத்தே வடக்கேயுந் தெற்கேயுங் கா ணப்படும் ஏழுதிருக்கோயில்களையும் இவ்விந்தியநாடா கிய உடம்பின் ஏழுமுதன்மையான இடங்களில் உள வாகவைத்துக் கூறுதலிற் சிறிது மாறுபாடு உளதேனும், இவைதம்மை மக்களுடம்பின் முதன்மையான ஏழு

இடங்களில் உளவாகவைத்துச் செய்யும் அகமுக வழிபாட்டிற் சிறந்தும் அத்தகைய மாறுபாடில்லையென்பது உணரற்பாற்று. யாங்ஙனமெனிற் காட்டுதும்.

வயிற்றின் அடிக்கீழ் எருவாய் கருவாய் என்னும் இரண்டிற்கும் நடுவே முக்கோணவடிவினதான ஓர் எலும்பினைப் பற்றிக்கொண்டு காணப்படும் இடமே 'மூலம்' ஆகும் என்று தவநூல்கள் நுவலாநிற்கின்றன. இம்மூலத்தின்கண்ணதான அனல் மிகாதுங்குறையாதும் இருக்குமாயின் மக்களுடம்பு எல்லாநலங்களும் உடையதாய் நீண்டகாலம் அழிவின்றி நிலைபெறும்: அவ்வாறின்றி அவ்வனல் தன் நிலையினின்றும் மிகுந்துவிடுமாயின் அஃதுடம்பெங்கும் பரவி உடம்பிலோடுஞ் செந்நீரினை உறிஞ்சி உயிரை உடம்பினின்றும் அகற்றும்; அல்லது தன்னிலையிற் குறைந்துவிடுமாயின் உடம்பினுள்ளோடுஞ் செந்நீருஞ் சூடுகுறைந்து உறைய உயிர் அவ்வுடம்பில் நிலையாதாய் அதனைவிட்டு அகலும். இவ்வாறு மூலத்திலுள்ள சூடு மிகுந்தேனுங் குறைந்தேனுங் காணப்படும்போதெல்லாம் வெப்பு நோயும் பிறநோய்களும் உடன்காணப்படுகின்றன. இந்நுட்பத்தை நன்குணர்ந்தன்றே மேனாட்டு மருத்துவ ஆசிரியரான லூயிஸ்கூன் * என்பார் வயிற்றின் கீழ்ப்பகுதியைக் குளிர்ந்தநீரால் கழுவும் இயற்கைமுறையைக் கண்டு, அதனால் எல்லா நோய்களையும் எளிதில் நீக்கிக்கொள்ளும் வழி காட்டலாயினர். எத்துணைக்கொடிய வெப்பு நோய் கொண்டாருந் தமது வயிற்றினடியைக் குளிர்ந்த

* Louis Kuhne; see his "New Science of Healing."

நீரினுள் அமிழ்த்தி அதனைச் சிறிதுநேரங்கழுவுவாராயின், அவ்வெப்புநோய் உடனே தணிந்துபோதலை எங்காளும் எளிதிற்காணலாம். ஆகவே, உடம்பெங்கும் பரவுங் கொடிய காய்ச்சலின் சூடு வயிற்றின் அடிமூலத்தினின்றே மிகுந்துதோன்றி உடம்பெங்கும் பரவும் உண்மை இதுகொண்டு தெற்றென அறியப்படும். இங்ஙனமே, மூலத்தின் சூடு குறைய உடம்பெங்குமுள்ள சூடும் உடன்குறையக் குளிர்நோய் காணுங்காலும், வயிற்றினடியை நீருள் அமிழ்த்திக் கழுவுமுறையாற் கழுவ, அங்ஙனங்கழுவிய சிறிதுநேரத்திலெல்லாம் உடம்பெங்கும் இருக்கவேண்டுஞ் சூடு இருக்குமளவாய்ப்பரவ, அக் குளிர் நோய் நீங்கிவிடுதலுங் கண்கூடாய் அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்வாற்றால், மூலத்திலுள்ள அனலே உடம்பினிருப்புக்கும் அழிவுக்கும் ஏதுவாய் நிற்றல் நன்கு விளங்காநிற்கும். இத்துணைச் சிறந்ததாகிய மூல அனலிலே இறைவனது ஒளிவடிவை அகக்கண்ணால் விளங்கக் கண்டு அதன் கண்ணே நினைவைப்பதித்து உள்ளம் உருக வல்லார்க்கு, அவர்தம் உடம்பும் உயிரும் அவ்வொளியினுல் ஊடுருவப்பெற்று அழிவின்றித்திகழும். இஃது,

"எருவிடும் வாசல் இருவிரன் மேலே
கருவிடும் வாசல் இருவிரற்கீழே
உருவிடு சோதியை உள்கவல்லார்க்குக்
கருவிடு சோதி கலந்து நின்றனே."

என்னுந் திருமூலர் திருப்பாட்டால் நன்கறியப்படும்.

அற்றேல் அஃதாக; இவ்வுடம்பினகத்தே வயிற்றினடியில் மூலவனலும் அதன்கண் இறைவனொளியும் ஒளிருமாப்போற், புறத்தே திருவாரூரின் கண்ணும் அவையிரண்டும் ஒளிருதல் கண்டிலம், அதனால் அக்

திருக்கோயில் இவ்விந்தியநாடாகிய உடம்பின் மூலத்தே அமைந்துளதென்றல் யாங்ஙனம் பொருந்துமெனின்; அது பொருந்துமாறு காட்டுதும். இவ்விந்தியநாட்டின் இயற்கையமைப்பை ஓவியத்திற் காண்பார்க்கு, இத்தென்றமிழ்நாடு முக்கோணவடிவினதாய் அமைந்திருத்தல் நன்குவிளங்கும். முக்கோணவடிவு தீயின்வடிவினைக் குறிப்பதோர் அடையாளமாம். என்னை? நெருப்பு எரியுங்கால் அதன் அனற்பிழம்பு அடியில் அகன்று மேலெழுங்காற் குவிந்து முக்கோணவடிவினதாய்த் திகழக் காண்டலின். இத்தென்றமிழ்நாடு முக்கோணவடிவிற்றாய்த் திகழ்தல்கொண்டும், இதனையடுத்தே இந்நிலவுலகத்தின் சூடுமிகுந்த நரம்பினோட்டம் (Equator) செல்லுதல்கொண்டும், வடநாடுகளெல்லாங் குளிர்மிகுந்தேநிற்க இந்நடுநரம்பினையடுத்த தென்னாடுகளே வெம்மை மிகுந்தனவாயிருத்தல்கொண்டுந் தென்னாட்டின் கண்ணதான ‘திருவாரூர்’ இவ்விந்தியநாட்டுக்கு மூலமான முக்கோண வடிவின்கண் அமைக்கப் பட்டுளதென்னும் ஆன்றோருரை சாலவும் பொருந்துவதேயாம் என்க. இவ்விந்திய நாட்டின் வடபகுதியிற் குளிர்மிகுந்த நரம்பினோட்டமும், இதன் றென்பகுதியில் அனல்மிகுந்த நரம்பினோட்டமும், இவையிரண்டிக்கு மிடையே நடுநரம்பினோட்டமும் அமைந்துளவென்று ஆசிரியர் தெய்வத்திருமூலர்;

“இடை பிங்கலை இமவாதோ டிலங்கை
நடுநின்ற மேரு நடுவாஞ் சுழுனை
கடவுந் தில்லைவனங் கைகண்ட மூலம்
படர்வொன்றி யென்னும் பரமாம்பரமே”

என்றருளிச்செய்தமையுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. இச் செய்யுளிற் கூறப்பட்ட ‘இடைநாடி’ என்பது குளிர்

மிருந்ததொன்றாய் இமயமலைப்பக்கமாய்ச் செல்லாநிற்கின்றது; 'பிங்கலைநாடி' என்பது அனல்மிருந்ததொன்றாய் இலங்கைப்பக்கமாய்ச் செல்லாநிற்கின்றது. "இடை பிங்கலை இமவாளோடு இலங்கை" என்பதில் இடை என்பதனை இமவாளோடும், பிங்கலை யென்பதனை இலங்கையோடும் நிரல்நிரையாக இயைத்துப் பொருள்கொள்க; இங்ஙனம் பொருள்கொள்ள அறியாதார், இடைநாடியை இலங்கையோடும், பிங்கலை நாடியை இமவாளோடும் இயைத்துப் பிழைபடுவர். சூடுமிருந்த பிங்கலைநாடி இலங்கைப்பக்கமாய்ச் செல்லுமென்றலே இஞ்ஞான்றை இயற்கைப்பொருள் நூலுக்கும் பொருத்தமாய்க் காணப்படுகின்றதல்லாமல், அஃது இமயமலைப் பக்கமாய்ச் செல்லுமென்றல் அதற்குப் பொருத்தமாய்க் காணப்படாமையும் ஆராய்ந்துணர்தல்வேண்டும். "நடுநின்ற மேரு நடுவாஞ்சுழுனை" என்பதில் மேரு என்பது பொதுவாக எல்லாமலைக்கும் பெயராகலின் அதனைத் திருவண்ணாமலைக்குப் பெயராகக் கோடலே பொருத்தமாம்; ஏனெனில், இலங்கைக்கும் இமயத்திற்கும் நடுநிற்குஞ் சிறந்த தெய்வமலை அதுவேயாகலானும், அடுத்து ஓதப்பட்ட 'தில்லைவனம்' அத்திருவண்ணாமலைக்கு அணித்தாய் இருப்பதொன்றாகலானும், திருவண்ணாமலையை நடுநாடியாகிய 'சுழுனை' யாகக்கொண்டாலல்லாமல் 'தில்லை'யை அச்சுழுனையின் நடுவாகக் கொள்ளுதல் இயையாதாகலானும், இவ்வாறன்றி ஈண்டு 'மேரு' என்னுஞ்சொல்லாற் குறிக்கப்பட்ட மலை இமயமலைக்கும் அதற்கப்பாலுள்ள சீனதேயத்திற்கும் வடக்கே அப்பெயர் பெற்றுள்ளதொரு மலையெனக் கொள்ளின் அஃது இலங்கைக்கும் இமயத்திற்கும் நடுவணதாதல் செல்லாதாகலானும், செல்

லாதாகவே அதன்நடுவிற் றில்லைமன்று உண்டென்றல் பொருந்தாதாகலானும் இத்திருமூலரது திருப்பாட்டிற் போந்த 'மேரு' என்பதற்குத் திருவண்ணாமலை யெனப் பொருளுரைத்தலே பொருந்துவதாமென்று தெளிந்து கொள்க.

இனி, இவ்வுடம்பினகத்தே நெஞ்சத்தாமரையில் இறைவன் ஒளிவடிவினனாய் விளங்கும் உண்மையினைச் சிறிது விளக்குவாம். மக்களாய்ப்பிறந்த மன்னுயிர்களும் மற்றைச்சிற்றுயிர்களுந் தமதுடம்பின் புறத்தேயுள்ள மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் ஐந்து அறிவுப்பொறிகளையும், நா கை கால் எருவாய் குறியென்னும் ஐந்து தொழிற்பொறிகளையும் இயக்கவல்லவைகளாயிருக்கின்றனவே யன்றி, உடம்பினத்தேயுள்ள மூளை நெஞ்சப்பை மூச்சுப்பை தீனிப்பை மலஞ் சிறுநீர்ப்பை முதலானவைகளை யெல்லாந் தாம் வேண்டியவாறெல்லாம் இயக்கவல்லவைகளாயில்லை. நம் நினைவுக்கேற்றபடி யெல்லாம் எவ்வாறு மூளை இயங்குகின்றது? நம்மையறியாமலே நாம் உறங்குவதும், நம்மையறியாமலே நாம் விழிப்பதும் யாங்ஙனம் நடைபெறுகின்றன? நாம் உள்ளிழுக்குந் தூயகாற்றைச் செந்நீரிற்சேர்ப்பித்து அதிலுள்ள நச்சுக்காற்றை வெளிப்படுத்தும் அருஞ்செயலை நெஞ்சப்பைகள் எவ்வாறுசெய்கின்றன? நாம் உட்கொள்ளும் உணவை ஏற்குந் தீனிப்பை அதனை நம்முடம்பின் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதுவேண்டும் பலவேறு சாறுகளாக எவ்வாறு பிரித்து எவ்வாறு அவற்றை உட்செலுத்துகின்றது? அதனால் அதனினின்றும் பிரித்துக் கீழ்க்கழிக்கப்படுங் கழிவுகளாகிய மலமுஞ் சிறுநீரும் மலநீர்ப் பைகளுக்குப் போதலும் பின்னர் அவற்றினின்று புறம்போக்

கப்படுதலும் எங்ஙனம் நிகழ்கின்றன? என்று எவ்வளவு தான் நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் அந்நிகழ்ச்சிகள் நம் அறிவுக்குச் சிறிதும் புலப்படுகின்றில. நமதுடம்பின் அகத்துள்ள பல்வேறு வியத்தகு உறுப்புகளின் இயற்கையுஞ் செயலும் ஒருசிறிதும் அறியமாட்டாச் சிற்றறிவினேமாகிய யாமே அவற்றைப்படைத்து யாமே அவற்றை இயக்குகின்றேமென உரைத்தால், அவ்வறிவில்லா உரை அறிவிற் சிறியராயினார்க்கும் நகையினை விளையாதொழியுமோ? மற்று, அறிவிற் பெரியராயினார்க்கோ அஃது எத்துணைப் புல்லிய குருட்டுரையாகக் காணப்படும்! ஆகவே, நமதுடம்பின் அகக்கருவி புறக்கருவிகளின் இயற்கையும் இயக்கமும் அறியமாட்டாப் பேரறியாமை வாய்ந்த நாம் அவற்றை அமைத்தலும் நடத்தலும் ஒருசிறிதுஞ் செய்யமாட்டாமையின், நம் அறிவுக்கு எட்டா அவையிரண்டனையுஞ் செய்யவல்லவன் இறைவன் ஒருவனே யாவனென்பதூஉம். அவ்விறைவன் அகம் புறம் என்னும் எல்லாஇடங்களிலும் வான்வெளி போல் நிறைந்துநிற்கும் இயல்பினனாகலின் அவனே எல்லா உடம்புகளின் அகத்தேயும் ஊடுருவிநின்று அவ்வுடம்புகளின் அகப்புற வுறுப்புகள் அத்தனையும் இயக்கி அவை தம்மை உயிர்களுக்குப் பயன்படுத்துகின்றனனென்பதூஉம் நன்கு முடிக்கப்படும்.

இங்ஙனமாக இறைவன் உடம்பினகத்துள்ள எல்லா உறுப்புகளிலும் நின்று அவையிற்றை இயக்குகின்றானேனும், அவ்வுறுப்புகளிற் றலைசிறந்ததாகிய நெஞ்சத்தாமரையினுள் நின்றே ஏனையெல்லா உறுப்புகளையும் இயக்குகின்றனனென்பது ஆராய்ச்சியால் இனிது புலனாகின்றது. ஒருநாழிகை வட்டிலின் (கடிகாரத்தின்) அகத்

தும் புறத்துமுள்ள உருள்களும் முட்களும் அதன் முதன்மையான சுழல்வில்லின் விரிவினாலேயே இயக்கப் படுதல்போலவும், ஒருபெருந் தொழிற்சாலையில் இயங் கும் பல்வகைப் பொறிகளும் அதன்கண் முதன்மையாய் மிகுவிரைவுடன் சுழலும் ஒருபேர் உருளினாலேயே இயக் கப்படுதல் போலவும், ஒருபுகைவண்டித்தொடர் அதனை ஈர்த்துச்செல்லும் ஒரு நீராவிவண்டியினாலேயே இயக் கப்படுதல்போலவும், மக்களுடம்பின் நெஞ்சத்தாமரை யினுள்ளே விளக்கின் சுடர்க்கொழுந்தென அசையும் இறைவனது அருள்ஒளியி னசைவினாலேயே இவ்வுடம் பின் உள்ளும் புறம்புமுள்ள எல்லாஉறுப்புகளுந்தொடர் புபட்டு அசையாநிற்கின்றன. இத்துணைச் சிறந்ததாகிய நெஞ்சப்பையினசைவுக்குச் சிறிது ஊறுபாடு நேருமாயி னும் இவ்வுடம்பினசைவு நின்றுவிடும்; அது நிற்கவே, உயிர் உடம்பின்கண் நிலையுதல் இல்லையாய் ஒழிந்து போம். இது, நெஞ்சடைப்பு நோயால் ஒரு நொடிப் பொ ழுதில் இறந்துபடுவார்மாட்டு வைத்து நன்கறியப்படும்.

அற்றேல், நமது அறிவி னியக்கத்திற்குத் தலையின் கண் அமைந்த மூளையே இன்றியமையா உறுப்பாய் விளங்கிநிற்றலின் அதன்கட் புலப்பட்டுநின்றே இறை வன் இவ்வுடம்பினை இயக்குகின்றான் என்னுமோவெ னின்; என்னும்; என்னை? விழித்திருக்கும் நிலையிலன்றி, அயர்ந்த உறக்கத்தில் மூளை யிருந்தும் அஃது உயிரின் அறிவு விளக்கத்திற்குத் துணைசெய்யாமல் ஓய்ந்து கிடத்த லானும், மற்று நெஞ்சத்தாமரையோ விழிப்பின் மட்டுமே யன்றி உறக்கத்திலும் ஓவாது இயங்குதலானும், நோய் கொண்டார் சிலர்க்கு மூளையை மண்டையினின்றும் பிரித்தெடுத்த வழியுஞ் சில நாழிகைநேரம் அவரதுயிர்

அவருடம்பின்கண்ணிற்க அவரது நெஞ்சப்பையை அவ்வாறு அவரதுடம்பினின்றும் பிரித்தெடுத்த அந்நொடியே அவரதுயிர் உடம்பைவிட்டு ஏகக்காண்டலானும், நெஞ்சத்தாமரையின் இயக்கமே இவ்வுடம்பினியக்கத்திற்கும் அன்கண் உயிர் நிலவுதற்கும் இன்றியமையாததாய் நிகழ்கின்றதென்பதூஉம், அவ்வியக்கம் மக்களறிவுக்கும் ஆற்றலுக்கும் எட்டா நிலைக்கண் நிகழ்தல்பற்றி அதனை நிகழ்த்துவான் எல்லாம்வல்ல இறைவன் ஒருவனேயாவன் என்பதூஉம் பெறப்படுதலின் என்க. விழிப்பின்கண் மூளையில் முனைத்துநின்ற உயிர் உறக்கத்தின்கண் நெஞ்சப்பையினுட் சென்றடங்கிவிட, அதனை அங்கே சிலநாழிகைநேரம் இளைப்பாற அடக்கிவைத்து அவ்விளைப்புத்தீர்ந்தவுடன் அதனை ஆண்டுநின்றும் மேலெழுப்பிவிடும் இறைவனது அருட்பெருஞ்செயல் நெஞ்சத்தாமரையினுள்ளே தான் ஓவாது நடைபெறுகின்றதென ஓர்ந்துகொள்க. இந்நெஞ்சத் தாமரையின்கண் இடைவிடாதொளிரும் இறைவன்றன் றிருவருளொளியிலே தமது கருத்தைப் பதித்திருப்பார்க்கு எல்லாப் பெறற்கரும்பேறுகளும் வாய்க்குமென்பது தெரிப்பார் ஆசிரியர் தெய்வத்திருமூலர்,

> "நாசிக் கதோமுகம் பன்னிரண்டங்குலம்
> நீசித்தம் வைத்து நினையவும் வல்லையேல்
> மாசித்தி மாயோகம் வந்து தலைப்பெய்யுந்
> தேகத்துக் கென்றுஞ் சிதைவில்லையாமே"

என்று திருமந்திரத்தின் கண்ணும் அருளிச்செய்தாரென்பது. வடமொழியிற் **கைவல்யோப நிடதமும்.**

"தனிமையான இடத்தே இனிதிருந்து, தூயனாய்க், கழுத்துத் தலை யுடம்புகளை நேரொக்க நிறுத்தி, நிலைகளைத்

கடந்து ஐம்புலங்களையும் ஒடுக்கி, அன்பினாற் றன் ஆசிரியனை வணங்கி, நெஞ்சத்தாமரையைத் துகளற்றதூயதாக நினைந்து, அதன்நடுவிலே மாசற்றதாய்த், துயரமில்லாததாய், எண்ணுதற்கரியதாய், வெளிப்படுதலிலதாய்ப், பலவடிவினதாய்ச், சிவம்என்னும் பெயரினதாய், உலகங்கள் ஒடுங்குமிடமாய், அழிவில்லாததாய், நான்முகற்குப் பிறப்பிடமாய், அதுவெனப்படுவதாய், முதல் நடு ஈறு இல்லாததாய், ஒரேபொருளாய், எங்கும் நிறைந்ததாய், அறிவும் இன்பமும் வாய்ந்ததாய், உருவமற்றதாய், இரண்டற்றதாய், உமையொருகூறதாய். எல்லாவற்றிற்கும் மேலான தலைமையுடையதாய்ச், செல்வத்தின் மிக்கதாய், மூன்றுகண்களையுடையதாய், நீலமிடற்றினதாய்ப், பொறுமையிற் சிறந்ததாய், எல்லாவற்றிற்கும் பிறப்பிடமாய், எல்லாவற்றினையுஞ் சான்றாக நோக்குவதாய் இருப்பதனை வழுத்தி, அதனால் முனிவனாகி, இருளின்மேற் போவன்.'' என்று இங்ஙனமே நெஞ்சத்தாமரையுள் வைத்து இறைவனை வழிபடுமாற்றை விரித்துரைத்தமை காண்க.

அது பொருந்துமாயினும், உடம்பினகத்தே இறைவன் முனைத்து நின்றிடும் உறுப்புத் தாமரை முகைவடிவாய்த் தொங்கும் நெஞ்சப்பையின் அகமேயாயினாற் போலப், புறத்தே இவ்வுலகினுக்கு அல்லது இவ்விந்திய நாட்டுக்குத் தில்லைச் சிற்றம்பலமே நெஞ்சத்தாமரையாமென்றல் யாங்ஙனம் பொருந்துமெனின்; அதனையுஞ் சிறிது விளக்குவாம். இந்நிலவுலகின் நடுவே ஊடுருவிச் செல்லும் அனற்கோடு இலங்கைக்குத் தெற்கேயுளதேனும், அதன்பரப்பு அதற்குத் தெற்கேயும் வடக்கேயும் ஆயிரத்தறுநூறுகல் வரையில் உளதென்று இஞ்ஞான்ற நிலநூல்வல்லார் கணக்கெடுத்திருத்தலின், இலங்

கைக்கு வடமேற்கிலுள்ளதான தில்லைச்சிற்றம்பலம் அவ் வனற்கோட்டின் பரப்பின் கண்ணேதான் அமைந்திருத்தல் தெள்ளிதின் விளங்காநிற்கும். உயிர்களதுடம்பின் நடுவே செல்லுஞ் சுழுனை நாடிபோல், இவ்வுலகின் நடுவே அனற்கோடு செல்கின்றதெனவும், அச் சுழுனை நாடியிற் றெருங்கும் நெஞ்சத்தாமரை முகிழ்போல் அவ் வனற் கோட்டின்கட் டில்லைச்சிற்றம்பலம் அமைந்துள தெனவுந் **திருவாதவூரடிகள்புராண**முங் **கோயிற் புராண**மும் முறையே இவ்வுண்மையினை,

"இடம்படும் உடம்பின் மூலத் தெழுந்தநற் சுழுனை நாடி, உடன்கிளர் ஒளியேயாகி யொளியில் அஞ்செழுத் தும் ஒன்றாய், நெடுங்குழல் ஓசையாகி நிலவும்அவ் வோசைபோய் அங்கு, அடங்கிய இடமே யென்றும் ஆடும் அம்பல மதாகும்" என்றும்,

"நாடரு நடுவின்நாடி நலங்கிளர் தில்லை நேர்போய்க், கூடும்அங் கதனின்மூலக் குறியுளது அதற்குத் தென்னர், மாடுறு மறைகள் காணு மன்னும் அம்பலமொன்று உண்டு அங்கு, ஆடுதும் என்றும் என்றான் என்னையா ளுடைய ஐயன்" என்றும்,

விளக்கிக் காட்டினமை காண்க. இன்னும் இந்நிலவுலக அமைப்பினைக் காட்டும் ஓவியத்தினை ஒருசிறிது நோக்கு வார்க்கும், இந் நிலவுருண்டையின் ஒருபாதியில் இவ் விந்தியநாடு நடுவே யமைந்திருத்தலும், இத்தென்றமிழ் நாடு அதில் ஒருதாமரை முகைவடிவாய்த் தொங்கிக் கொண்டிருத்தலும், அத்தாமரை முகையினுள்ளே தில்லைச்சிற்றம்பலந் திகழ்ந்துகொண் டிருத்தலுங் கண் கூடாய்க் காணக்கிடக்கும் என்க. எனவே, நமதுடம்பி னகத்தே நெஞ்சத்தாமரையினுள் நண்ணிய வெளியி

மேலே அதாவது சிற்றம்பலத்திலே இறைவனது அருளொளி முனைத்து விளங்கியியங்கும் இயக்கத்தால் நம்முடம்பு முயிரும் இயக்கப்படுதல் போலவே, இவ்வுலகின் புறத் தேயுந் தாமரை முகிழ்வடிவாய் அமைந்த இத்தென்றமிழ் நாட்டில் தில்லைச்சிற்றம்பலமாகிய நுண்வெளியிலே இறைவனது அருளொளி யசைவாகிய திருக்கூத்து நடைபெற்று இவ்வுலகினை இயக்கா நிற்கின்ற தென்னு முண்மை நன்கு பெறப்படுமென்க.

அஃதொக்கு மாயினும், இந்நிலவுலகின் ஒருபாதியின் கண்ணதான இவ்விந்திய நாட்டின் தில்லைச்சிற்றம்பலத்தே இறைவனது திருவருட் கூத்து நடைபெறு மென்றாற்போல, அதன் மறுபாதிக்கண்ணதான அமெரிக்க தேயத்திலும் அப்பெற்றியதான ஓரிடத்தே இறைவன்றன் அருட்கூத்து நடைபெறுமெனக் கூறுதல்வேண்டும்; மற்று அங்ஙனங் கூறுதற்குச் சான்றில்லை யாலோ வெனின்; அற்றன்று; ஆண்டும் இறைவன்றன் அருட் கூத்து நிகழும் இடம் உண்டென்பது காட்டுவாம். வட அமெரிக்காவுக்குந் தென்னமெரிக்காவுக்கும் நடுமையமாகிய "மெகுசிகம்," "பேரு" என்னும் பண்டை நாடுகளில் இற்றைக்குச் சிறிதேறக்குறைய ஏழாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே அமைக்கப்பட்ட மிகப்பெரிய பழைய சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் உண்டு. அவைகள் இந்நாளில் இடிந்து காடுமூடிக்கிடப்ப, வெள்ளைக்கார அறிஞர்கள் அக்காடுகளின் உள்நுழைந்துசென்று, அத்திருக்கோயில்களின் மிக வியப்பான அமைப்புகளைக் கண்டு இறும்பூதுற்றவர்களாய், அவற்றின்மேன் மூடிய காடுகளை அழித்து, இடிந்துகிடக்கும் அக்கோயில்களையும் இடியாமல் அவற்றின்கண் எஞ்சிநிற்கும் பகுதிகளை

யும் பாதுகாத்துக், காணவிரும்புவாரெல்லாரும் அவற்றை வந்து காண்டற்கு வேண்டும் ஒழுங்குகள் எல்லாம் செய்திருக்கின்றார்கள். அக்கோயில்கள், நந்தமிழ்நாட்டில் தில்லை, ஆரூர், கூடல், திருவண்ணாமலை முதலிய நகர்களில்உள்ள சிவபிரான் திருக்கோயில்களைப் பார்க்கினும் மிகப்பெரியனவாயும், மிக அரிய தொழில்நுட்பம் வாய்ந்தனவாயும், இறைவன்றிருவுருவம் நிறுத்தப்பட்ட கருவறைகளின் சுவர்களிற் பொற்றகடுகள் பதித்து மேன் முகடுகளிற் பொன்னோடுகள் வேயப்பட்டனவாயுங் காணப்படுகின்றன. இக்கோயில்களிற் பகலவன் திருவுருவில்வைத்தே அஞ்ஞான்றைமக்கள் சிவபிரானை வணங்கி வந்தனர்; அனற்சுடருக்கு அடையாளமான சிவலிங்கங்களும் அக்கோயில்களில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன; இச்சிவலிங்க வடிவாக நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஓர் உருவினைக்கண்ட வெள்ளைக்கார அறிஞர் சிலர் அதனைத் தமது மதத்திற்குரிய 'சிலுவை' யெனவே நினைந்து விட்டனர். ஆனால், கிறித்துமதந் தோன்றுதற்குப் பலநூற்றாண்டுகளின் முன்னரே நடு அமெரிக்காவின் கண்ணவான நகர்களில் உள்ள பழையகோயில்களில் நிறுத்தப்பட்ட அத்திருவுருவினைச் 'சிலுவை' என்றல் ஒரு சிறிதும் இசையாது. நடுவே ஒரு கோட்டுவடிவுஞ் சுற்ற ஒரு வட்டவடிவும் உடைய ஓர்உருவே தொலைவிலிருந்து நோக்குவார்க்குச் "சிலுவை" போற் றோன்றுநிற்கும். இனிச், சிலுவை வடிவுஞ் சிவலிங்கவடிவே யாகுமெனும் உண்மையினை அவ்வெள்ளைக் காரரில் அறிவான் ஆன்ற ஒரு சான்றோரே * நன்கெடுத்து விளக்கிக்

* Eliphas Levi's The Mysteries of Magic, p.84.

காட்டியிருக்கின்றார். ஆதலாற், பழைய நடுஅமெரிக்காவின் திருக்கோயில்களில் நிறுத்தப்பட்டிருக்குந் திருவுருச் சிவலிங்கவுருவே யல்லது சிலுவையுரு வன்றெனக் கடைப்பிடிக்க. அங்ஙனம் இறைவனது ஒளியுருவு நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒருகோயிலின் கருவறை முழுதும் பொற்றகடு பதித்துப் பொன்னொளி வீசுதல் பற்றி அதனை அந்நாளிருந்த மக்கள் "பொன்னம்பலம்" எனத் தமதுமொழியில் வழங்கிவந்தமையும் அந்நாட்டின் பண்டைவரலாறு கூறும் நூலால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது.* எனவே, இந்நிலவுலகின் ஒருபாதியில் நெஞ்சத்தாமரையென விளங்குந் தில்லைப் பொன்னம்பலத்தே இறைவன்றன் அருட்கூத்து நடைபெறுமாறுபோலவே, இதன் மறுபாதியில் நெஞ்சத்தாமரையென வயங்கும் நடுஅமெரிக்காவின் ஒரு பழம்பெருந் திருக்கோயிலின் பொன்னம்பலத்தேயும் இறைவன்றன் அருட்கூத்து நடைபெறுகின்றமை தெள்ளிதின் உணரப்படும். நாமிருக்கும் இம் மேலுலகினுக்கு நேர்கீழ்ப் பாதலஉலகு அமெரிக்கத்தேயமேயாகும்; அத்தேயத்தின் நடுவணதான மெகுசிகநகரும் நாம் வணங்குந் தில்லையம்பலத்திற்குச் சிறிதேறக்குறைய நேர்கீழ்க் கண்ணதாகவே அமைந்திருக்கும் உண்மையினை இந்நிலவுலகின் ஓவியத்தை நோக்குதலால் எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம். இன்னும், மேலே தில்லையம்பலமுங் கீழே மெகுசிக அம்பலமும் அமைந்திருக்குமிடம் இந்நில வுலகின் அனல் நடுக்கோட்டையடுத்தேயிருத்தலானும், அவ்வனல் நடுக்கோட்டிலிருந்தே இந்நிலவுலகு மேற்கிலிருந்து கிழக்குமுகமாய்ப் பகல

* Harmsworth History of the World, p. 5867.

வனைச் சுற்றிச் சுழலுதானும், இறைவன்றன் அருட்கூத்தாகிய இயக்கம் இவ்விரண்டு அம்பலங்களுக்குர் ஊடாகவே நடைபெறுகின்றதெனவோர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது.

இனிப், பிரயாகையை நெஞ்சமாகக்கோடல் பொருந்தாமையினை மேலேகாட்டினம்; அங்ஙனமே, குருக்கேத்திரத்தை மார்பாகக்கோடலும் பொருந்தாமை மேலே காட்டப்பட்டது. ஆகவே, அவ்விரண்டனையும் புறத்தே அவ்வுறுப்புகளாக நினைதலைவிட்டு, இவ்வுடம்பினகத்தே நெஞ்சத்தாமரையைப் பிரயாகையாகவும், நெஞ்சத்திற்குப் புறத்தேயுள்ள மார்பினைக் குருக்கேத்திரமாகவும் நினைந்துகொண்டு, அவையிரண்டனையும் ஒருவாற்றாற் பொருத்திக்கொள்க.

இனிக், காசியைப் புருவநடுவின்கண் உளதாக வைத்து வழிபடுதற்குரிய இயைபினைச் சிறிது விளக்குவாம். நமதுடம்பின் நடுவே செல்லுஞ் சுழுனைநாடியின் இடப்புறத்தே இடாநாடியும் வலப்புறத்தே பிங்கலநாடியுஞ் செல்கின்றன. இடாநாடியானது வலக்காற் பெருவிரலிலிருந்து துவங்கி, வயிற்றின்கீழ் மூலத்தே வந்து குறுக்கிட்டு இடப்பக்கத்தேமாறி இடதுமூக்கின்கண் வந்து முடிகின்றதென்றும், பிங்கலநாடியானது இடக்காற் பெருவிரலிலிருந்து துவங்கி மூலத்தே வந்து குறுக்கிட்டு வலப்பக்கத்தேமாறி வலதுமூக்கின்கண் வந்து முடிகின்றதென்றும், நடுநிற்குஞ் சுழுனைநாடி எருவாய் கருவாய்க் கிடையே துவங்கிக் கொப்பூழ், மேல்வயிறு, நெஞ்சு, மிடறு, புருவநடு என்னும் ஐந்திடங்களின் அகங்களையும் ஊடுருவிக்கொண்டு தலையின் உச்சியிற் சென்று முடிகின்றதென்றுந் தவநூல்கள் நுவலாநிற்கின்

றன. இவ்வாறு தலைக்கண்வந்து முடியும் நரப்புச்சுழை கள் மூன்றும் புருவத்துக்கு நேரே தலையினகத்துளதா கிய நடுவிடத்தே போந்து ஒருங்குகூடுதல்போலப், புறத் தே காசிமாநகரின்கண்ணும் கங்கை யமுனை சரச்சுவதி என்னும் மூன்றியாறுகளும் போந்து ஒருங்குகலத்தலிற் காசியைப் புருவநடுவின்கண் உளதாகவைத்து வணங்கு தல் சாலவும் பொருந்துவதேயாம். பண்டைக்காலத் தோடிய சரச்சுவதியென்னும் யாறு இக்காலத்தில் நிலத் தினுட் சுவறி இல்லதாயிற்றேனும், முன்னொருகால் மூன்றி யாறுகளும் ஒருங்குகலந்த இடங்காசிமாநகரேயாகலின், அதனை அதுபற்றிப் புருவநடுவினதாக வைத்து வழிபா டாற்றுதலில் இழுக்கொன்றுமில்லையென்க.

இன்னும், புருவத்துக்கு நேராகத் தலையினுள்ளே ஒருகோடு செல்வதாகவுந், தலையுச்சியின் நடுவிருந்து கீழ்நோக்கி ஒருகோடு அதனுள்ளே செல்வதாகவும் நினைந்து, அவையிரண்டும் ஒன்றையொன்று ஊடறுக் கும் இடமே புருவநடுவென்றும் நெற்றிக்கண்ணென்றும், இறைவனும் உயிரும் ஒன்றாய்நின்றொன்று பிரிவறவிராய் ஒளிரும் நடுநிலைபரமென்றும் உணர்ந்துகொள்க. இதனை ஆசிரியர் திருமூலர்,

"கண் நாக்கு மூக்குச் செவிஞானக் கூட்டத்துட்
பண்ணாக்கிநின்ற பழம்பொருளொன்றுண்டு
அண்ணாக்கினுள்ளே அகண்ட ஒளிகாட்டிப்
புண்ணாக்கி நம்மைப் பிழைப்பித்தவாறே" என்றும்,

"நெற்றிக்கு நேரே புருவத் திடைவெளி
உற்றுற்றுப் பார்க்க ஒளிவிடும் மந்திரம்

பற்றுக்குப் பற்றாய்ப் பரமன் இருந்திடஞ்
சிற்றம்பல மென்று தேர்ந்துகொண் டேனே" என்றும் நன்கு தெருட்டியருளினமை காண்க.

இனி, இவ்விந்தியநாடாகிய உடம்பிற்கு நெற்றி போல்வது திருக்கேதாரம் என்றார். அதன் தலையுச்சி போல்வது திருக்கைலாயம் என்றுங் கூறினமை, முன்னையது இமயமலைச்சாரலிலும் பின்னையது அம்மலை மேலும் உண்மையினாலென்பதை முன்னரே விளக்கிப்போந்தாம். ஆகவே, புறத்தே ஏழிடங்களில் உளவான திருக்கோயில்களிற் சிவபிரான் றிருவருள்ஒளி முனைத்து நின்று ஆருயிர்கட்கு அருள்வழங்குமாப்போல், இவ்வுடம்பினகத்தேயும் மூலம் நெஞ்சம் செஞ்சத்தாமரை மார்பம் புருவநடு நெற்றி சென்னி என்னும் ஏழிடங்களிலும் இறைவன்றன் அருளொளி முனைத்து நின்று ஆருயிர்கட் கருள்செய்யும் மறைந்த பேருண்மையினை மனத்தின்கட் பதித்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்பது.

இனி, இவ்விந்தியநாட்டைத் தாமும் அங்ஙனமே ஓர் உடம்பாக உருவகப்படுத்தி, அவ்வுடம்பின்கண் முதன்மையான ஆறிடங்கள் உளவெனவும், அவை மூலம், கொப்பூழ், மேல்வயிறு, நெஞ்சம், மிடறு, புருவநடு * என்னும் ஆறுமாமெனவும், அவ்வாறிடங்களிற் புறத்தேயும் அகத்தேயுந் திருவாரூர், திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, தில்லைச்சிற்றம்பலம், திருக்காளத்தி, காசி என்னும் ஆறுதிருக்கோயில்களும் விளங்காநிற்குமெனவும் **பரஞ்சோதிமுனிவர்,**

---

* இவைதம்மை வடநூலார் மூலாதாரம்,ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை எனவழங்குவர்.

"திருவளர் ஆரூர்மூலம், திருவானைக்காவே நாபி,
மருவளர் பொழில்சூழ் அண்ணாமலை மணிபூரம், நீவிர்
இருவரும் கண்ட மன்றம் இதயமாம், திருச்காளத்தி
பொருவருங் கண்டம் ஆகும் புருவமத்தியமே காசி"

என்று தாமியற்றிய திருவிளையாடற்புராணத்திலே கூறுகிற்பர். ஆனல், திருமந்திரம் முதலான பழைய நூல்கள் இங்ஙனங்கூறக்காணேம் என்றாலும், இக்கூற்றும் பொருத்தமாகவே காணப்படுகின்றது; யாங்ஙனமெனில், 'திருவாரூர்' என்பது எருவாய் கருவாய்க்கிடையேயுள்ள மூலத்தின் கண்ணதாதலை முன்னரே விளக்கிப்போந்தாம்.

இனித், 'திருவானைக்கா' என்பது இறைவன் ஊற்று நீரிலும் விளங்குகின்றானென்பதனைக் காட்டுதற் பொருட்டு நீர்ஊற்று உள்ளதோரிடத்தில் அமைக்கப்பட்டதொரு திருக்கோயிலாகும்; இது புறத்தே நீரூற்றுள்ள தோரிடத்தில் அமைக்கப்பட்டாற்போலவே, நமதுடம்பின் அகத்தேயுங் கொப்பூழ்க்கீழ் உள்ள தீனிப்பை எந்நேரமும் நீர்நிறைந்ததாக இருத்தலின் அதன்கண்ணும் இறைவன் அமர்ந்திருக்கும் அத்திருக்கோயில் உண்டென்பது பொருத்தமேயாம். நாம் வாயிலிடுஞ் சோறு காய் கனி கிழங்கு வித்துக் கீரை முதலியன பருப்பொருள்களேயாயினும், அவைவாயிலிடப்பட்ட வளவானே எச்சில் நீருடன் கூட்டிக்குழைத்து நீராக்கிக் கீழே இறக்கப்படுதலானும், அங்ஙனம் எல்லாப்பருப்பொருள்களும் நீராகக் குழைக்கப்பட்டுத்தீனிப்பைச்குச் சென்றாலல்லாமல் அவை செரியாமற் கக்கப்படுதலானும், ஒரோவொருகாற் செவ்வனே மெல்லாமல் இறக்கப்பட்ட பண்டங்கள் தீனிப்பையினுட் சென்றவுடனே செரித்தற்

பொருட்டு வாயினின்றும் உமிழ்நீர் ஓவாது சுரந்து கீழி றங்கித் தீனிப்பைக்குச் சென்றுகொண்டே யிருத்தலா னும், அதனொடு பித்தப்பையிலுள்ள பித்தநீருந் தீனிப் பையினுள் வந்துசேர்ந்து அவ்வுணவைச் செரிக்கச்செய் தலானும், இவ்விருவகைநீரும் போதாவிடின் விடாய் எடுப்பமேலும் மேலும் நாம் தீஞ்சுவைத்தெண்ணீர் பரு கிக்கொண்டேயிருத்தலானுங் கொப்பூழின் கீழிருக்குந் தீனிப்பை எந்நேரமும் நீர்நிறைந்ததாகவே இருக்குமா லின் அதனை அகத்துள்ள திருவானைக்காவாகக் கோடல் சாலப்பொருந்துவதேயாம் என்க.

இனித், 'திருவண்ணாமலை' என்பது இறைவன் நெருப்புருவாய்த் தோன்றியதோரிடமாதல் பழைய வர லாறுகளால் அறியப்படுவதொன்றாகும். இங்ஙனம் இறை வன் நெருப்புருவாய் நின்ற இயல்பினை ஆசிரியர் திரு மூலரும்,

"பிரமனும் மாலும் பிரானே நான் என்னப்
பிரமன் மால் தங்கள் பேதைமையாலே
பரமன் அனலாய்ப் பரந்துமுன் நிற்க
அரன் அடி தேடி அரற்றுகின்றாரே" எனத்திரு

மந்திரத்தில் (௩௭௨) அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க. நமதுடம்பின் வயிற்றிலுள்ள தீனிப்பை மேற்சொல்லிய வாறு நீர்நிறைந்ததா யிருப்பினும், அதன் மேற்பகுதி சூடுடையதாக அமைந்திருக்கின்றது. ஏனென்றால், வெ ளியே உணவு வெந்து நன்றாய்ப் பதப்படுதற்கு நீரும் நெருப்பும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுதல்போல, உள்ளே இரைப்பையிற் சென்ற உணவும் இன்னும் நன் றாய்க் குழையவெந்து கூழாகிச் செந்நீரிற்கலத்தற்கு நீ ரொடு நெருப்பும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்

றது. அதனாற், றீனிப்பையின் மேற்பகுதி எஞ்ஞான்றும் அனன்றுகொண்டே யிருக்கின்றது. ஆகவே, புறத்தே நெருப்புருவில் இறைவன் திருவண்ணாமலையில் விளங்கித் தோன்றினாற்போலவே, அகத்தே தீனிப்பையின் மேற்பகுதியில் உளதாகிய வெப்பையிலும் விளங்கிநிற்ப னென்பதூஉம் பொருத்தமாகவே காணப்படுகின்றது.

இனி, இதன்மேலுளதாகிய நெஞ்சத்தாமரையின் கண்ணதாம் வெளியிலே அசைவறநிற்கும் ஒருபெரு விரல் அளவினதான ஒளிப்பிழம்பிலே இறைவன் விளங்கிநின்று இயக்கும் இயக்கத்தையே திருவம்பலக்கூத்து எனத் தவநூல்கள் நவலுமாறும், அக்கூத்துநிகழும் இடமே அகத்தும் புறத்துந் திருச்சிற்றம்பலமென வழங்கப் படுமாறும் முன்னமே விளக்கிக்காட்டினாம்.

இனித், 'திருக்காளத்தி'யென்பது எல்லாம்வல்ல இறைவன் காற்றின்கண் முனைத்துநின்று அதனை இயக்கு மாற்றைக் காட்டுதற்கென்று அமைக்கப்பட்ட திருக்கோ யிலாகும். அஃதங்ஙனம் புறத்தே அமைக்கப்பட்டாற் போலவே, நமதுடம்பின் அகத்தும் மிடற்றின்கண்ணே இயங்காநின்றகாற்றினிடத்து இறைவன் விளங்கிநிற்ற லின் மிடற்றின் மேற்பகுதியே சிவபிரான் உவந்துநிற்குந் திருக்காளத்தியாகும். வெளியேயிருந்து உள்ளும் உள் ளேயிருந்து வெளியும் முறையே யிழுத்து விடப்படும் உயிர்வளியினியக்க மில்லையேல் நமதுடம்பு ஒரு சிறிது நேரத்தில் அழிந்துபடுதல் திண்ணமேயாம். ஆகவே, உயிர்வளி இயங்கும் மிடற்றினைத் திருக்காளத்தியாகக் கூறியது பொருத்தமுடைத்தேயாம்.

இனிக், 'காசி'யென்பது கங்கை யமுனை சரச்சுவதி என்னும் மூன்றியாறுகளும் ஒருங்குகூடுமிடத்தே புறத்

தில் அமைக்கப்பட்டாற் போல, அகத்தில் இடை பிங்கலை சுழுனையென்னும் நரப்புக்குழாய்கள் மூன்றும் ஒ ன்றுகூடும் இடமாகிய புருவநடுவில் அக்காசி யுளதா தலை முன்னரே விளக்கிக்காட்டினும்.

தில்லைக்கு வடக்கேயுளதாகிய திருவண்ணாமலையை அதற்குத் தெற்கே யுளதுபோற்கொண்டு மேல்வயிற்று ளே திருவண்ணாமலையையும் அதற்குமேல் நெஞ்சத்தா மரையிற் றில்லைச்சிற்றம்பலத்தையும் வைத்துரை த்தது மட்டும் பொருத்தமாகாமை உணரற்பாற்று.

இங்ஙனமாகப் புறத்துளதான இவ்விந்தியநாட்டென் னும் உடம்பின் முதன்மையான ஏழு அல்லது ஆறிடங் களில் ஏழு அல்லது ஆறுதிருக்கோயில்கள் எடுப்பித்து, அவற்றின்கண் நிறுத்திய சிவலிங்க அருட்குறியிலே முதல்வனை வழிபட்டுவருதல்போல, நமதுடம்பின் அகத் துளவான முதன்மையான ஏழு அல்லது ஆறிடங்களில் விளங்காநின்ற இறைவன்றன் ஒளிவடிவினை நினைந்து வழிபாடு ஆற்றுதலும் இன்றியமையாததாதல் காண்க.

இனிப், பிற்றை ஞான்றைச் சிவபிரான்றிருக்கோ யில்கள் நமதுடம்பின் அமைப்பினையொப்ப வகுக்கப் பட்டவாறும் ஒருசிறிது விளக்குவாம். மக்களுடம்பினை மேற்கே தலையுங் கிழக்கே காலுமாகக் கிடத்தி வைத்தா லொ,இத்திருக்கோயில்களிற் பெரும்பாலனவும் அமைத் துவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கிழக்கேயுள்ள கால்கள் இரண்டுங்கோபுரங்களாகும்; அக்கால்களின் இடைவழி யே கோபுரங்களின் வாயிலாகும்; அக்காலிரண்டன் ஊடேசென்று எருவாய் கருவாய்க்கிடையேயுள்ள மூலத் திற்சென்றுசேர்வதே. கோபுரவாயிலினூடே சென்று மூத்தபிள்ளையாராகிய யானைமுகக்கடவுளின் இருக்கை

யைச் சென்று சேர்வதாகும்; மூலத்தே பாம்பு சுருண்டாற்போல் இருக்குங் குண்டலியுருவினை வணங்குவதே, அம்முதலிருக்கையில் ஓங்காரவடிவாய் அமர்ந்திருக்கும் பிள்ளையாரை வணங்குவதாகும்; அம்மூலகுண்டலியை யெழுப்பி அதனுடன்சென்று, கொப்பூழ்க்குக்கீழே மிக நுண்ணிய ஒலிகள் மயில்முட்டையுட் பலநிறநீர்போல் நிற்குங் கீழ்வயிற்றினுட்சேர்ந்து. ஆண்டுள்ள இறைவனை இறைஞ்சுவதே, அப்பிள்ளையார் இருக்கையைக்கடந்து சென்று பன்னிறமயில்மேல் அமர்ந்திருக்கும் முருகப்பிரான் இருக்கையை அடைந்து அவனை வணங்குவதாகும்; அக்கொப்பூழின் கீழ்வயிற்றினை அந்நுண்ணிய ஒலியுடன் கடந்து மேலேறி மேல்வயிற்றினுட் சென்று ஆண்டுத் தன் இருவகைச்செருக்கினையும் ஒழித்து இறைவன்றிருவருட்கீழ் நிற்றலே, அம்முருகப்பிரானிருக்கையைக்கடந்து பலிமேடையின் அடிக்கீழ்விழுந்து வணங்குவதாகும்; இனி, அம்மேல்வயிற்றினையுங்கடந்து மேலேறி நெஞ்சத்தாமரையிற் சென்று சேர்வதே, பலிமேடையைக்கடந்து எருதுவடிவாய் அமர்ந்திருக்கும் நந்தியைச்சேர்வதாகும்; நெஞ்சத்தாமரை முகிழ் இறைவற்கு இருப்பிடமாகலின், அதுபோல் இறைவற்கு ஊர்தியாகிய நந்தியை வணங்கிக்கொண்டு, மிடற்றினூடே செல்வது போல், இறைவன் எழுந்தருளியிருக்குங் கருவறை வாயிலினூடே நுழைந்து, புருவநடுவிற்கு நேரே தலையின் நடுவணதான சிற்றறையினுட் செல்றடைதல்போல் அக்கருவறை நடுவிற்சேர்ந்து, அத்தலைநடுச் சிற்றறையினுள் விளங்காநின்ற ஒளியுருவிற் சிவபிரானை வழிபடுதல்போல், அக்கோயிற் கருவறையில் அவ்வொளிப்பிழம்பின் அடையாளமாக நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் அருட்

குறியை வணங்கி வழிபட்டு நிற்றலாகுமென்க. இங்ஙனந் தவத்தான்மிக்கோர் தம்முடம்பினுள்ளே இறைவனை மூலத்திற்றுவங்கி மேன்மேல் ஏறி வழிபடுமுறையினை வைத்து, அவரது தூயதவவுடம்பின் அமைப்பினையொப்பச் சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் வகுத்து அவற்றினுள்ளே அவர் இறைவனை வழிபடுமாறுந் தெற்றென எவர்க்கும் விளங்குமாறும் ஆன்றோர் விளக்கிக்காட்டினமை காண்க.

இனி, உடம்புகளெல்லாம் வெளிப்பார்வைக்கு ஏழுவகை முதற்பொருள்களால் ஆக்கப்பட்ட பருப்பொருள்போற் றோன்றினும், ஒவ்வோருடம்பும் அகத்தே வெவ்வேறு நான்குடம்புகளையுடையதாகும். வெங்காயம் என்னுங்கிழங்கு வெளிநோக்கில் ஒன்றுபோற் றோன்றினும், அஃது உரிக்க உரிக்கப் பற்பலதோல்களையுடையதாமாறுபோல நம்மனோருடம்பும் அகத்தே வெவ்வேறு நான்குடம்புகளையுடையதாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவை: உணவுடம்பு, மனவுடம்பு, அறிவுடம்பு, இன்பவுடம்பு என்பனவாகும்; இவற்றை வடநூலார் முறையே அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம் எனவழங்காநிற்பர். இவ்வாறு ஒவ்வோருடம்பும் ஐந்துடம்புகள் தொக்க தொகையாய் இருத்தலை ஆசிரியர் அருணந்திசிவனாரும்,

"மருவானந்தம் விஞ்ஞானம் மனோமயம் பிராணன் அன்னமயம், உருவாந்தன்மை உண்டாமுன் ஒன்றுக்கொன்று சூக்குமமாய், வருமாம் அன்னமயம் பற்றி மாயை முதற்காரணமாகும், அருவாய் ஆன்மா ஐங்கோசத் தார்ப்புண் டவற்றினகம்புறமாம்."

என்னுஞ் சிவஞான சித்தியார்ச் செய்யுளால் இனிது விளங்கவைத்தருளினர். இவ்வாறு நமதுடம்பு ஒன்றினுள் ஒன்றாக ஐந்துடம்புகளுடன் கூடியதாய் இருத்தல் போல நமதுடம்பை யொப்ப ஆக்கப்பட்ட சிவபிரான் திருக்கோயில்களும் ஐந்து சுற்றுகள் உள்ளனவாக வகுத்து அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இனி, நம்முடம்புகள் ஐந்தையும் வேறொருவாற்றால் மூன்றாகக்கொண்டு பருவுடம்பு, நுண்ணுடம்பு, காரணவுடம்பு எனவும் மெய்ந்நூல்கள் வழங்குமுண்மை,

"சூக்குமதேகி யாகித் தூலரூபத்தின் மன்னிச் சாக்
கிர முதலாயுள்ள அவத்தையுட் டங்கியெங்கும், போக்
கொடு வரவுமெல்லாம் புரிந்துபுண்ணியங்கள் பாவம்,
ஆக்கியும் பலன்களெல்லாம் அருந்தியும் நிற்குமான்மா."

என்னுஞ் சிவஞானசித்திச் செய்யுளால் அறியக்கிடத்தலிற், பெரும்பான்மையான சிவபிரான் றிருக்கோயில்கள் மூன்றுசுற்றுகள் உடையனவாகவே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன

இங்ஙனமாக இந்நிலவுலகிற் சிறந்த இவ்விந்திய நாட்டை ஒருடம்பாகக் கருதி, அதனுள் மூலத்திற்றுவங்கித் தலையுச்சிவரையில் உளவாகவைக்கப்பட்ட இடங்களில் இறைவன் திருவுருவினை நிறுத்தி வழிபடுமுறையும், இனி இவ்விந்திய நாட்டினுள்ளுஞ் சிறந்த தென்றமிழ் நாட்டை ஒருடம்பாகக் கருதி அதன்கண்ணும் மூலத்திற்றுவங்கி மிடறுவரையில் உளவாக வைக்கப்பட்ட இடங்களில் இறைவன் றிருவுருவினை நிறீஇ வழிபடுமுறையும், இனி ஒவ்வொரு சிவபிரான் றிருக்கோயிலையும் ஒரு தவமுனிவனுடம்பினோ டொப்பவகுத்து, அம்முனிவன் தனதுடம்பினகத்தே இறைவனை வழிபடு

முறையோ டொப்பப் புறத்தே அத்திருக்கோயிலினுள்ளும் எல்லாருஞ் சென்று இறைவனை வழிபடுமுறையும் ஆகிய இவையெல்லாம், ஆசிரியர் திருமூலர் இற்றைக்கு ஆயிரத்து நானூறு ஆண்டுகட்குமுன் அருளிச்செய்த திருமந்திர நூலிலாதல், அதற்கும் முந்நூறாண்டுகட்கு முன்னே, அதாவது, இற்றைக்கு ஆயிரத்து எழுநூறு ஆண்டுகட்குமுன்னே மணிமொழிப்பெருமான் அருளிச்செய்த திருவாசகந் திருக்கோவையாரிலாதல், அதற்கும் முன்னே, அதாவது, இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னே இயற்றப்பட்ட பண்டைத் தண்டமிழ்நூல்களிலாதல் ஒருசிறிதுங் காணப்படாமையால், இம்முறைகளெல்லாம் நம் சைவ சமயாசிரியன்மார் காலத்திற்குப் பன்னெடுங்காலம் பின்னே, அதாவது, நம் சைவசித்தாந்த முதலாசிரியர் மெய்கண்டதேவர் காலந்தொட்டே வழங்கிவரலாயினவென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் றெள்ளிதின் விளங்காநிற்கின்றது.

அற்றேல், ஆசிரியர் திருமூலர் காலத்தும் அவர்க்கு முற்பட்ட தமிழ்ச்சான்றோர் காலத்தும் வழங்கப்பட்டு வந்த கடவுள் வழிபாட்டு முறைதான் யாதோவெனின்; அப்பழைய முறையினையுஞ் சிறிதுவிளக்குதும். நம் பண்டைச் செந்தமிழ்த் தாபதர், எல்லா உலகங்களிலும் எல்லா உயிர்களிலும் ஊடுருவி மறைந்து நிறைந்துநிற்கும் எல்லாம் வல்ல இறைவன், சிற்றுயிர்களாகிய நாம் தன்னைக் கண்ணாரக்கண்டு வணங்கியுய்தலை வேண்டிப் பெருகிய அருளால், ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் மூன்று ஒளிவடிவுகளில் முனைத்து விளங்கித் தோன்ற, அவ்வியல்பினை விளங்க அறிந்தபின், முதலில் அம்மூன்று

ஒளிவடிவுகளில் வைத்தே இறைவனை நேரே வழிபட்டு வரலாயினர். பண்டைமக்களில் அகக்கண் திறக்கப்பெற்றுப் பேரறிவுடையராய் வயங்கிய சான்றோர்களும் அவர்களைச் சூழ்ந்திருந்த அம்மக்களும் மலைகளையே இருப்பிடமாய்க்கொண்டு உயிர்வாழ்ந்தார்களாகலின், அவர்கள் தாமிருந்த மலைகளின் முகடுகள்மேற் சென்று அங்கிருந்தபடியே பகற்காலத்திற் கதிரவனையும் இராக்காலத்தில் நிலவோனையும் நிலவோனும் இல்லாத இராக்காலத்தில் தீயினையும் வணங்கிவரலானார்கள். இது, பாரதப்போர் நிகழ்ந்தகாலத் திருந்தவரான **முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்** பாடிய "மண்டிணிந்த நிலனும்" என்னும் பாட்டிற்போந்த "மாப்பிணை, அந்தி யந்தணர் அருங்கடன் இறுக்கும், முத்தீ விளக்கில் துஞ்சும், பொற்கோட் டிமயமும் பொதியமும் போன்றே" (புறம், உ) என்னும் அடிகளால் நன்கறியப்படும். இந்நிலவுலகின்கண் உள்ள எல்லாமலைகளைப் பார்க்கிலும் மிக்குயர்ந்ததாகிய இமயமலையின் ஒரு கொடுமுடிக்கண் உளதான திருக்கைலாய மலையிற் சிவலிங்க வடிவந் தொன்றுதொட்டுவைத்து வணங்கப்படுதலும், அங்ஙனமே இத்தென்றமிழ் நாட்டிலும் மிகப்பழைய காலந்தொட்டே 'திருப்பரங்குன்றம்,' 'திருவேங்கடம்,' 'திருக்கழுக்குன்றம்,' 'திருக்கொடிமாடச் செங்குன்றூர்' முதலான உயர்ந்தமலைகளின் மீதெல்லாஞ் சிவலிங்கம்வைத்து வழிபாடு செய்யப்படுதலும் இவ்வுண்மையினை நன்கு விளக்கும். பழையஉபநிடதமாகிய **சுவேதாசுவதரமும்** (௩, ௫) "ஓ உருத்திரனே! சிவவுருவினதாய் அச்சமில்லாதாய்த் தூய்மையளிப்பதாய் உள்ள நின்றிருக்கோலத்தோடு, எல்லா அருளும் நிரம்பிய அக்கோலத்தோடு, மலைமீ

திருந்தவாறே நலந்தருவோனே! எம்மைக் கடைக்கணித் தருள்க!"* எனச் சிவபிரானை விளித்து வழுத்தும் உரை கொண்டும் அவன் மலைமிசைவைத்துப் பண்டைநாளில் வணங்கப்பட்டமை தெள்ளிதிற் புலனும். பழைய விவி லியநூலினும், ஆபிரகாம் என்னும் முனிவர் தம் மகனை இறைவனுக்குப் பலியாக இடுதற்பொருட்டு ஒருபொருப் பின்மிசைக் கொண்டுசென்று ஆண்டுத் தி வேட்டமை† நுவலப்படுதல் கொண்டும் பண்டிருந்தமேன்மக்கள் மலை மேல் தீவளர்த்து இறைவற்கு வழிபாடு ஆற்றினமை தெரிப்படும்.

இனி, அத்துணைப்பழைய காலத்திற்குப்பின், மலை யுறைந்த மக்களிற் பெரும்பாலார் கீழிறங்கி, ஆற்றோ ரங்களிலும் ஏரிபோரங்களிலுங் குடியேறி உயிர்வாழத் துவங்கியபின், தாம் முன்னோர் மலைமேற் செய்துபோந்த அனல்வழிபாட்டை மரச்செறிவுகளின்கீழ்ச் செய்து வரலாயினர். நாளேற நாளேறப், பகலவனிலும் நிலவோ னிலும் இறைவனை வைத்து வணங்கும் வணக்கத்தை மெல்லமெல்லக் கைந்நெகிழவிட்டுத் திவவுவில் வைத்து இறைவனை வணங்கும் முறையினையே மிகுதியாய்க் கடைப்பிடிக்கலாயினர். பகலவனும் நிலவோனும் இறை வற்கு விழுமிய ஒளியுடம்புகளே யாயினும், அவை எட்டாத் தொலைவி லிருத்தலால் அவைதம்மைத் தம் அருகேயிருத்தித், தாம் உட்கொள்ளும் உணவை அவை தமக்கு ஊட்டவுந், தாஞ்சூடும் நறுமலர் மாலைகளை

* "யாதே ருத்ர சிவாதநூ ரகோரா பாபகாசிநீ, தயா நஸ் தநுவா சந்தமயா கிரிசந்தாபிசாக சீஹி" சுவேதாசுவதரோப நிஷத், ௩, ௫.

† படைப்பின்றோற்றம் (Genesis), உஉ.

அவை தமக்குச் சூட்டவும், இன்னும் அங்ஙனமே தம் மன்பின் அடையாளங்களாக அவை தமக்குச் செய்ய வேண்டுவன வெல்லாஞ் செய்யவும் இயலாமையாலும், பகலவனும் நிலவோனும் விளங்கா நள்ளிருளிரவில் தீயி னொளியே தமக் கின்றியமையாத தொன்றாய்க் காணப் பட்டமையாலுந், தீயொன்றே தாம்வேண்டும்போதெல் லாந் தம்மருகே வளர்த்துக்கொள்ளுதற் கியைந்த எளி மையுடைத்தாய், அளக்கலாகாத் தன் அரும்பெருந்தன் மைகளை யொடுக்கித் தன்னைக் குறைத்தருகி நினையும் ஏழையடியார்க்கு எளியனுய்வந் தருள்வழங்கும் இறை வன்றன் அருட்பெருந் தன்மையினைத் தன்னகத்தே விளங்கக்காட்டுந்தகைத்தாய்த் துலங்குதலாலும் இடைக் காலத்துச் சான்றோர்கள் இறைவனை நெருப்புருவில் வைத்து வழிபடுதலையே பெரும்பான்மையாய்க் கைப் பற்றி யொழுகலாயினர். அதனால், அவர்கள் குடியேறி வைகிய இடங்களிற் செறிந்த சோலைகள், இளம்மரக் காக்கள், தோட்டங்கள், தோப்புகள், பொழில்களிலெல் லாம் மரங்களின்கீழ்க் குழிகள் அகழ்ந்து அவற்றின்கண் எரியோம்பி இறைவனை வழுத்துதலும் வாழ்த்துதலும் மேற்கொண்டார்.

இவ்வாறு இவ்விந்திய நாட்டில் வடக்கே இமயமலை முதல் தெற்கே பொதியமலைவரையி லிருந்த தமிழ்மக்க ளெல்லாம் முத்தீயோம்பி இறைவனை வழிபட்டு வந்த பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னே, இந்தியநாட்டின் எல் லைக்குப் புறம்பே ஆடுமாடு மேய்த்துக்கொண்டும் அவற் றின் ஊனைத் தின்றுகொண்டும் வாழ்நாட் கழித்துவந்த ஆரியர், தாம் இருந்த வடபால் இடங்கள் வரவரக் குளிர்மிகுந்து தாம் இருத்தற்கு இசையாத தன்மைய

வாய் மாறினமையால், அவைகளைவிட்டு நீங்கி, இவ்விந் தியநாட்டின் வடமேற் கெல்லைவழியே இதனுட்புகுந்து, வருந்தி வந்தவரை விருந்தேற்கும் இயல்பினரான பண் டைத் தமிழ்மக்களின் உதவியால் ஊணும் உடையும் இருக்கையும் பெற்று, ஆங்காங்குக் குடியேறி வாழலா யினர். அங்ஙனம் வந்துபுகுந்து நிலைத்த ஆரியர், தம்மை வரவேற்றதமிழ்மக்கள் கல்வியிலும் ஏனைச் செல்வ வளங் களிலும் நிரம்பினவராய், முத்தீவேட்டு வருதலைக்கண்டு, அம்முத்தீ வேட்டலின் உண்மையுங் கருத்தும் அறிந்து கொள்ளாமலே, தாமும் அவர்போல் நெருப்பினை வணங் கினல் தமக்கும் அவர்போற் கல்வியுஞ் செல்வமும் உண் டாமெனக்கருதி, அவரினும் மிகுதியாய் அழலோம்புதலை மேற்கொண்டார். இவ்விந்தியநாட்டிற் புகுமுன்னரே ஆரியமாந்தர் ஆடு மாடு குதிரை முதலான விலங்கினங் களைக்கொன்று அவற்றின் இறைச்சியை நிறையத்தின்று, சோமப்பூண்டில் இறக்கிய ஒருவகையான கள்ளை மிகுதி யாய்ப் பருகிவந்த பழக்க முடையவர்களாதலால், இந் நாட்டுட்புகுந்து வைகியபின்னும் அப்பழக்கத்தை விட மாட்டாராய்த், தம் ஆரியப்பிரிவினர்க்குத் தலைவராய் இருந்து இறந்துபட்ட 'இந்திரன்,' 'வருணன்,' 'மித்தி ரன்,' 'அரியமான்' முதலானவரின் ஆவிகளை வழிபடு தல் நினைந்து, எரிவளர்த்து, ஆடு மாடு குதிரை முதலிய விலங்குகளை வெட்டி அவற்றின் ஊனையுஞ் சோமப்பூண் டின் கள்ளையும் அதன்முன்னே வைத்துப் படைத்துப், பின்னர்த் தாமுந் தம்மினத்தவருமாக அவற்றை யெடுத் தருந்திக் களித்துவந்தனர்.

உயிர்க்கொலையும் ஊனுணவுங் கட்குடியும் இல்லா மற், காய் கனி கிழங்கு வித்துக் கீரை முதலியவைகளை

யே உணவாகக்கொண்டு, பாலையும் நீரையுமே பருகிப், பிறந்திறக்கும் மக்களையும் பிறசிற்றுயிர்களையும் வணங்காமல், ஒளிவடிவில் முனைத்துவிளங்கும் ஒரு முழுமுதற் கடவுளையே அன்பினாற் குழைந்துகுழைந் துருகி வழிபடும் வாழ்க்கையிலேயே பழகிய தமிழ்மேன்மக்களுக்கு அவ்வாரியர்தங் கொலை புலை பொழுக்கம் பெரியதோர் அருவருப்பினைத் தரலாயின. அதனால் அவர்கள், 'கொலை புலை கட்குடி யில்லாமலே எரியோம்பி வழிபடுக' என்று அவ்வாரியமக்கட்கு எவ்வளவோ அறிவுரை பகர்ந்து வற்புறுத்தியும், அவர்கள் அவ்வறிவுரைக்குச் சிறிதுஞ் செவிகொடாராய்த், தாம் வேண்டிய வெறியாட்டு வேள்விகள் அயர்தலையே விடாப்பிடியாய்க் கொண்டனர்! அதுமட்டுமோ! அவர்கள் தாஞ்செய்யும் வெறியாட்டு வேள்விகட்குப் பெரும்பொருளுந், தம் வெறியாட்டு வேள்விகளை அழித்தற்கு முனைந்துநின்ற வலிய தமிழரசர்களைத் தடைசெய்யத் தமக்குத் துணையும் வேண்டியிருந்தமையால், வலிய தமிழரசர்களிலேயே தமது சூழ்ச்சியிற் சிக்குவாரைத் தெரிந்தெடுத்து, அவரை ஏமாற்றி அவர்பாற் பெரும்பொருள்கவர்ந்தும், அவரைத் தமது வெறியாட்டு வேள்விக்குத் துணைகொண்டுந் தமது கருத்தை நிறைவேற்றிவரலானார். இதுகண்ட தமிழ்ச் சான்றோரிற் சிலர், தீங்கற்ற ஏழைவிலங்குகளைத் துடி துடிக்கக்கொன்று, அவற்றின் ஊனை இந்திரன் முதலான ஆவிகளுக்குப்படைக்கும் இரக்கமற்ற வன்செயலை யொழிக்குங்கருத்தினராய், அவ்வாரியர் அயரும்வெறியாட்டு வேள்விகட்குத் தாமும் உடன்படுவார்போற் காட்டி, முதலில் அவ்விலங்குகளை உணர்வின்றி வெட்டுண்ண வழி பிறப்பித்தார். வெட்டுண்ணப்போகும் விலங்குகளை அத்

தமிழ்ப்பெரியார் தம்முடைய கண்களால் உறுத்துநோக்கியுந், தம்முடையகைகளாற் சிறிதுநேரம் நீளத்தடவியுந், தமது நினைவை ஒருமுகப்படுத்தி 'அவை உணர்விழந்து இறைவனுலகிற்குச் செல்க!' என்று உரைத்த அளவில், அவையுணர்விழந்து நிற்ப, அந்நேரத்தில் அவைதம்மை வெட்டி வீழ்த்தற்குக் கற்பித்தார். இஞ்ஞான்றும் அறிதுயில் (Hypnotic and Mesmeric sleep) வருவிக்கும் முறையில் நன்குபழகித் தேர்ச்சிபெற்ற ஆங்கிலமருத்துவ ஆசிரியரும் பிறரும், மக்களையும் விலங்குகளையும் அறிதுயிலிற்செலுத்தி அவர்களை உணர்விழக்கச்செய்து அவர்களுக்குச் சிறிதும் நோய்த்துன்பமில்லாமலே கழலைக் கட்டிகளையும் பிறவற்றையும் அறுத்து நலப்படுத்தி வருகின்றனர்.* இவ்வருங்கலைப் பயிற்சியில் முற்காலத்தே நன்கு பழகிய நந்தமிழ்நந்தணர்கள், ஆரியர்தம் வெறிபாட்டு வேள்விகளிற் கலந்து, அவர்கள் வெட்டும் ஆடு மாடு குதிரை முதலான விலங்குகள் அவர்களால் வெட்டுப் படுத்தற்குச் சிறிது முன்னரே யுணர்விழந்து வெட்டுப்படுமாறு செய்து, அவை அந்நேரத்தில் அடைய இருந்த பொறுத்தற்கரிய நோய்த்துன்பத்தைப் போக்கி வந்த பேரருட்டிறம் பெரிது! பெரிது! இவ்வாறுக வேள்வியிற் கொல்லப்பட்ட விலங்கினங்கள் உணர்விழந்து நோவின்றி யுயிர் விடுமாறு செய்தமைக்கு இருக்குவேத முதன் மண்டிலத்தின் கசுஉ-ஆம் பதிகத்திற் போந்த

"நீ தேவர்கள்பாற் செல்கையில் நின் உயிர்வளி நின்னை வருத்தாததாக! கோடரியானது நின் உடம்பை ஊறுபடுத்தாததாக! திறமின்றி விரைந்து வெட்டித் தன்

*Read "Mesmerism in India" by James Esdaile, M.D., and "Hypnotism" by Carl Sextus.

ருழிலிற் பெரிது பிழைபடுங் கொலைஞன் நின் உறுப்பு களைப் பிழைபடப் பிளவானாக! மெய்யாகவே நீ இங்கே இறந்துபடுகின்றிலை! நீ எதொரு துன்பமும் அடைகின் றிலை! நீ எளிய இனிய வழியால் தேவர்கள்பாற் செல் கின்றனை!"

என்னும் உறுதியுரைகளே சான்றாகும். இஞ்ஞான்றும் மக்களையும் பிறவுயிர்களையும் உணர்விழக்கச் செய்யும் அறிதுயில் வல்லார் அடுத்தடுத்துக் கூறி அங்ஙனம் உணர்விழப்பினை (anaesthesia) வருவிக்கும் உறுதிக் கட்டுரைகளோடொப்ப மேற்காட்டிய பதிகக் கட்டுரை கள் அமைந்திருத்தலுங் கருத்திற் பதிக்கற் பாற்று. இவ் வாறாக, முன்னிருந்த தமிழ் முனிவர்கள், ஆரியர் செய்துபோந்த உயிர்க்கொலை வேள்விகளில் தாமும் உடன்பாடுடையர்போற் கலந்துநின்று, அவர் அவ்வேள் விக் களங்களில் வெட்டிவீழ்க்கும் விலங்கினங்களை வெட்டுண்ணுங் கொடுந்துன்பம் அறியாமல் உணர்விழக் கச் செய்து, சிலகாலமெல்லாம் அவருடைய வேள்வி களையும் நடாத்தி வந்தனர். வந்துமென்!

"படைகொண்டார்நெஞ்சம்போல்நன்றூக்காதொன்றன் உடல்சுவையுண்டார்மனம்" என்னுந் தெய்வத் திருக் குறள் கூறியாங்கு, ஊன்சுவையிற் பழகிய ஆரியர் தாஞ் செய்துபோந்த உயிர்க்கொலை வேள்வியினைச் சிறிதும் விடாராயினர்!

அதுகண்ட தமிழந்தணருந் தமிழரசரும் அவ் வுயிர்க்கொலை வேள்விகள் மேன்மேற் றீவினையையே பெருக்கும் எனவும்; எல்லாம்வல்ல ஆண்டவன் மலத் தால் அறிவு மறைப்புண்ட எல்லாவுயிர்களுக்கும் அம் மலமறைப்பினை நீக்கி அவைதமக்கு அறிவும் இன்பமுந்

தருதற்பொருட்டாகவே உடம்புகளைப் பேரருளினாற் படைத்துக் கொடுத்திருக்க, அவனது அருட்டன்மைக்கு மாறாக அவன்படைத்த அவ்வுடம்புகளைச் சிதைத்து அவ்வுயிர்களை அறியாமையிலுந் துன்பத்திலும் அமிழ்த்துதல் அவ்வாண்டவனுக்குத் தணித்தற்கரிய பெருஞ் சீற்றத்தினை மூட்டுவதாமெனவும்; இறைவனது அருளியல்பினையும் அதனைப்பெறுதற்குரிய சிற்றுயிர்களாகிய நாம் இப்போதிருக்கும் மருளியல்பினையும் நன்குணர்ந்து பார்த்து, அருளுக்குமாறான மருளையெல்லாம் அறவேயொழித்து, எல்லாவுயிர்களிடத்தும் அவனையொப்ப அருளுடன் ஒழுகி அவன்றன் அருட்பெருந் தன்மையினை ஓவாது நினைந்து நினைந்து கனிந்து கனிந்து உருகுதலால் மட்டுமே அறியாமை தேய்ந்து அருளறிவு நம்பாற் சுடர்ந்தொளிருமெனவும்; அதனால் இம்மை மறுமை யிரண்டிலும் இயம்புதற்கரிய இன்பவாழ்க்கையே எல்லாவுயிர்க்கும் வாய்க்குமல்லது துன்பமென்பது சிறிதுந் தலைக்காட்டாதெனவும்; ஆகவே, உயிர்க்கொலை வேள்விகளைக் கற்பிக்கும் ஆரியவேதப்பகுதிகளும் அவற்றிற் கூறியவாறு செய்யுஞ் சிறுதெய்வ வெறியாட்டுகளுங் கழிபெருந் தீமை பயப்பவாகலின் அவற்றை யருவருத்து விலக்குதலே செயற்பாலதெனவும் வற்புறுத்திச் 'சாங்கியம்,' 'யோகம்' முதலான அறிவுநூல்களும், 'ஈச,' 'கேந,' 'கடம்,' 'பிரசிநம்,' 'முண்டகம்,' 'மாண்டூக்யம்,' 'தைத்திரீயம்,' 'சாந்தோக்யம்,' 'பிருகதாரண்யகம்,' 'சுவேதாசுவதரம்,' முதலான உபநிடதங்களும் இயற்றினர். இவற்றுடன் நில்லாமல், எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்பொருள் சிவம் ஒன்றேயாதலையும், ஆரியரால் வணங்கப்பட்ட இந்திரன், வருணன், சோமன், பிரமன், விண்டு

முதலியோரெல்லாம் பிறந்திறக்குஞ் சிற்றுயிர்களேயா தலையும் பகுத்தறிவுகூடாப் பொதுமக்கட்கு நன்கு தெருட்டுதற்பொருட்டு, அவர் அறிதற்கு எளியவான புராணகதைகள் சிலவும் புனைந்துரைப் பொருளாய்ப் படைத்தெழுதலாயினர்.

இன்னும், இவற்றுடன் அமைதிபெறுமல், உயிர்க் கொலைக்கும் வெறியாட்டுக்கும் இடனாக ஆரியமாற் றிரிபு படுத்தப்பட்ட தீவேட்டலையே முற்றும் ஒழிப்பான் வேண்டித், தீவளர்க்குங் குழிக்கு அறிகுறியாக ஒரு வட்டக்கல் வடிவும், அக்குழியில் வளர்க்கப்படுந் தீயினுக்கு அறிகுறியாகக்குவிந்துநீண்டதொரு கல்வடிவும் வகுத்து அவையிரண்டனையும் ஒருங்குபொருத்தி நிறுத்திய சிவ லிங்கத்தினெதிரே, முன்னே வேள்வியில் வெட்டக் கொணர்ந்த மாட்டினுக்கு அறிகுறியாக ஒரு நந்தியுரு வினையும் அமைத்து, முன்னே அம்மாட்டினை வெட்டிய பலிமேடைக்கு அறிகுறியாக அந்நந்தியுருவின் பக்கத் தே ஒரு பலிபீடத்தினையும் எழுப்பிச் சிவபிரான்றிருக் கோயில்களை ஆங்காங்கு எடுப்பிக்கலாயினர்.

இவ்வாறு சிவலிங்க அருட்குறியும், அதனெதிரே நந்தியுருவும், அதன்பின்னே பலிபீடமும் அமைத்துத் திருக்கோயில்கள் உண்டாக்கியபின், முன்னே ஆரியர் செய்துபோந்த வெறியாட்டு வேள்வியும் அவற்றின்கண் நடந்த உயிர்க்கொலையும் நினைவில் வாராமைப்பொருட்டு, அம்மூன்று குறிகளும் மூன்று மெய்ப்பொருளுடையா ளங்களாக வகுக்கப்பட்டனவென்று அவை தமக்கு விழு மிய மெய்ப்பொருளுங் கூறலாயினர். இறைவன் றிருவ டையாளமே சிவலிங்கமாமெனவும், இறைவனல்லாத சிற்றுயிரின் அடையாளமே நந்திவடிவாமெனவும், அவ்

வுயிரினுற் கழிக்கப்பட்ட அறியாமையாகிய மலமே பலி பீடமாமெனவும் நன்கு விளக்கிப்,பதி பசு பாச உண்மையினை அறிவிக்கும்பொருட்டே சிவலிங்கமும் நந்தியும் பலிபீடமும் அமைத்ததிருக்கோயில்களெடுக்கப்பட்டன வென்று பண்டிருந்த தமிழ்ச்சான்றோர்கள் திருக்கோயிலமைப்பினை மிகவுயர்ந்த மெய்யறிவு முறையிலே வைத்துத் திருப்பிவிடலாயினர். இங்ஙனம் உயர்ந்த முறையில் வைத்துத் திருக்கோயிலமைப்பு விளக்கப்பட்ட உண்மையினை, இற்றைக்கு ஆயிரத்துநானூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த அருந்தவமாமுனிவராகிய ஆசிரியர் திருமூலர்,

"ஆய பதிதான் அருட்சிவ லிங்கமாம்
ஆய பசுவும் அடலேறென நிற்கும்
ஆய பலிபீடம் ஆகுநற் பாசம்
ஆய அரன்நிலை ஆய்ந்து கொள்வார்க்கே" என்று

தமது திருமந்திர நூலில் (உசகக) அருளிச்செய்தவாற்றுல் நன்கறிந்துகொள்க. திருக்கோயிலில் இறைவனைத் தொழுதற்குச் செல்லும் ஒருவர் பலிபீடத்தினருகே சென்றதுந் தமக்குள்ள யான் எனது என்னும் இருவகைச் செருக்கினையும் வெட்டிப் பலியாகச் செலுத்துதற்கு அடையாளமாகவே அவர் அதன் பக்கத்தே நீளக்கிடந்து வணங்குதலாகும். அங்ஙனம் வணங்கிய அவரது உயிர் அதனுல் அவ்விருவகைச் செருக்குந் தீர்ந்து தூயதாகி இறைவனை நோக்கிச் செல்லும் அடையாளமாகவே பசுவின் வடிவினதான நந்தி சிவலிங்கத்தினெதிரே நிறுத்தப்பட்டதாகும். அந்நந்தியும் அந்நந்தியினெதிரே நிற்குஞ் சிவலிங்கமுங் கல்வடிவிற் காணப்படினும், அச்சிவலிங்க வடிவு தூய ஒளியுருவில் முனைத்து நிற்குஞ் சிவமாமெனவும், அவ்வொளியுருவில் ஒன்றி இரண்டறக்

கலக்குந் தூயவுயிர் அதிற்கரைந்து கலக்குமாறு இதுவா மெனவுங் காட்டுதற் பொருட்டே, இறைவனைத் தொழப் போவார் முன்னிலையிற் கருப்புர வொளிகாட்டும் முறையினைத் தமிழ்ச் சான்றோர் வகுக்கலாயினர். கருப் புரந் தூய வெண்ணிறத்ததா யிருத்தலின், இருவகைப் பற்றும்விட்டு இறைவனோ டொன்றி இரண்டறக் கலக்கப் போந் தூயவுயிர்க்கு அஃது அடையாளமாயிற்று; அக்கருப்புரத்திற் பற்றிய நெருப்பொளி அக்கருப்புரத் தைக் கவர்ந்து கரைத்துத் தனதாக்கும் நிலை, ஒளியுரு வினனான இறைவன் அத்தூயவுயிரைப் பற்றித் தன தாக்கும் நிகழ்ச்சிக்கு அடையாளமாயிற்று. இவ்வரும் பேருண்மை முறையினையே தவமாச்செல்வரான தாயு மான அடிகள்,

"தானன் தன்மயமே யல்லால் ஒன்றைத்
தலையெடுக்கவொட்டாது தலைப்பட்டாங்கே
போனாலுங் கர்ப்பூர தீபம் போலப்
போயொளிப்ப தல்லாது புலம் வேறின்றாம்;
ஞானகாரத்தினொடு ஞேயமற்ற
ஞாதுருவும் நழுவாமல் நழுவி நிற்கும்
ஆனாலும் இதன்பெருமை எவர்க்கார் சொல்வார்
அதுவானால் அதுவாவர் அதுவே சொல்லும்"

என்றும்,

"ஒருவனவன் யானை கெடக் குடத்துட் செங்கை
ஒட்டுதல் போல் நான்பேதை யுப்போடப்பை
மருவ விட்டுங் கர்ப்பூர மதனிற் றீபம்
வயங்கவிட்டும் ஐக்கியமுன்னிவருந்தி நிற்பேன்;
அருளுடைய பரமென்றே அன்று தானே
யானுள னென்றும் எனக்கே யாணவாதி

பெருகுவினைக் கட்டென்றும் என்றற் கட்டிப்
பேசியதன்றே யருணூல் பேசிற்றன்றே" என்றும் ஆகார புவனஞ் சிதம்பர ரகசியத்தில் (உஉ, உகூ) அருளிச் செய்திருத்தல் கண்டுகொள்க.

இங்ஙனமெல்லாம் போந்த திருக்கோயில் மெய்ப்பொருள் விளக்கமுறை ஆசிரியர் திருமூலர் காலத்திற்குச் சிறிது முன்னே துவங்கிப் போந்த தன்றி அதற்கு முற்பட்டகாலத்தே வழங்கிய தன்றென்பது, பண்டைச் செந்தமிழிலக்கியங்களில் அது காணப்படாமையாற் றெற்றெனத் துணியப்படுகின்றது.

மற்றுப், பண்டைநாளில் ஆரியர் செய்துபோந்த உயிர்க்கொலை வேள்வியை அடியொடு நிறுத்தித், திருக்கோயில் எடுப்பித்த தொல்லாசிரியர், முத்தீவேட்ட வேள்விக்குழிக்கு அறிகுறியாகவே வட்டக்கல்வடிவும், அதில் வளர்த்த அனற்பிழம்புக்கு அறிகுறியாகவே அதுபோல் நீண்டு குவிந்ததொரு கல்வடிவும் வகுத்து, அவையிரண்டையும் பொருத்திய சிவலிங்கத்தினெதிரே, முற்காலத்து ஆரிய வேள்விக்களத்தில் வெட்டுண்ட எருதுக்கு அறிகுறியாகவே எருதுவடிவான நந்தியை நிறுத்தி, அவ்வெருது வெட்டுண்ட பலிமேடைக்கு அறிகுறியாகவே அதனையொத்த பலிபீடத்தை எழுப்பிச் சிவபிரான்றிருக்கோயில் அமைத்தனரென்க.

பண்டைநாளில் மலைகளின் மீதிருந்த தமிழ்முன்னோர்கள் முத்தீவேட்டலைக் கைவிட்டபின் அவற்றின் மேல் எடுப்பித்த திருக்கோயில்களே மிகப்பழையன. அவை: திருப்பரங்குன்றம், திருக்கொடுக்குன்றம், திருக்கழுக்குன்றம், திருக்கொடிமாடச் செங்குன்றம், திரு

வண்ணாமலை, திருவிங்கோய்மலை, திருநொடித்தான் மலை முதலியன.

பின்னர் மலைகளினின்றுங் கீழிறங்கிக் காடுகளில் வைகி வாழ்ந்தஞான்று அவர்கள் அமைப்பித்த திருக்கோயில்கள், மலைக்கோயில்களுக்கு அடுத்தபடியிற் பழமையுடையனவாகும். அவை: திருவாலங்காடு, திருமறைக்காடு, திருவெண்காடு, திருச்சாய்க்காடு, திருப்பனங்காடு, திருக்கச்சிநெறிக் காரைக்காடு முதலியனவாகும்.

அதன்பிற் காடுகளைவிட்டு அகன்று உயிர்வாழ்தற்கினிய இளமரக்காக்களிலும் பொழில்களிலும் புகுந்து உறைந்தஞான்று அவர்கள் கட்டுவித்த திருக்கோயில்கள், கானகக்கோயில்களுக்கு அடுத்தபடியிற் பழமைவாய்ந்தனவாகும். அவை: திருக்கடம்பு, திருத்தில்லை, திருவானைக்கா, திருக்குரக்குக்கா, திருக்கோடிகா, திருக்கோலக்கா, திருநெல்லிக்கா, திருவாலம்பொழில் முதலாயின.

அதன்பின் உழவுதொழிற்கேற்ற வளவிய மருதநிலம் புகுந்து அவர்கள் நிலைபெற்ற நாகரிகவாழ்க்கையுடையராய பிற்றைஞான்று எடுப்பித்த திருக்கோயில்கள் மேற்காட்டிய கோயில்களுக்குப் பிற்பட்ட பழமையுடையனவாகும். அவை: திருவாரூர், திருவிடைமருதூர், திருவொற்றியூர், திருக்கடவூர், திருக்கருவூர், திருநாவலூர், திருப்புகலூர், திருப்புன்கூர், திருமயிலாப்பூர், திருவான்மியூர் முதலாக இன்னும் பலவாகும்.

இங்ஙனமாக, மலை, காடு, கா, பொழில் முதலான இடங்களை உறைவிடமாய்க்கொண்டு, எல்லாம் வல்ல இறைவனை நெருப்புருவில் வைத்து வணங்கிய போதும், நெருப்புருவைக் கைவிட்டு அதனையொத்த கல்வடிவு மண்வடிவில் வைத்து இறைவனை வணங்கிய போதும்,

அவர் அவ்வணக்கத்தைச் செய்தது ஒருமரத்தின் நீழலி லேயாகும். திருப்புலியூர் என்னுஞ் சிதம்பரத்தில் தில்லை மரத்தின் கீழும், திருவாலவாயிற் கடம்பமரத்தின் கீழும், திருவானைக் காவில் நாவல்மரத்தின் கீழும், திருப்பாதி ரிப்புலியூரிற் பாதிரிமரத்தின் கீழும், திருமயிலாப்பூரிற் புன்னைமரத்தின் கீழும், திருவொற்றியூரில் மகிழமரத் தின் கீழும், இன்னும் இவ்வாறே ஒவ்வொரு திருக்கோயி லும் ஒவ்வொரு மரத்தின் கீழும் அமைந்திருத்தலை உற்றுநோக்க வல்லார்க்குப், பண்டிருந்த தமிழ்மேன்மக் களனைவரும் எல்லாம் வல்ல சிவபிரானை மரநீழலில் வைத்தே வழிபாடாற்றி வந்தமை தெற்றென விளங்கா நிற்கும். ஆ! மலைமேலும் நிலத்தின் கீழுங் காடுகளிலுங் காக்களிலும் மரத்தின் கீழ் முத்தீ வளர்த்தும், அத்தீப் பிழம்பிற் கறிகுறியான சிவலிங்கம் நிறுத்தியும் இறைவனை நந் தமிழ்மேன்மக்கள் வழிபட்டுவந்த ஞான்று அவருள் ளம் எத்துணை ஆறுதலுடையதாய், எத்துணை அமைதி யுடையதாய், எத்துணை ஒளிவிளக்கம் அருள் விளக்கம் வாய்ந்ததாய்த் திகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்! அருள் ஒளி வயத்தராய் நின்று அவர் வழிபட்டுவந்த ஒளியுருவும், அதனையொத்த சிவலிங்கவடிவுமே பிறப் பிறப் பில்லா முதல்வனை வழிபடுதற்கியைந்த உண்மை வடிவங்களா கும். இறைவற்குண்மையான இவ்வருட்குறி வடிவை விட்டு, இறைவனுண்மைக்கு மாறான வடிவுகளை அவர வர் தத்தம் மனம்போனவா றெல்லாம் வகுத்துவைத்துக் கொண்டு வழிபடுவராயின், அவர் இருளுலகம்புகுவ ரென ஈசாவாசியோப நிடதம் (கூ) புகலுதலாற், சிவ லிங்க வடிவினையே எல்லாரும் வழிபட்டு இறைவன்றன் அருளுலகம் புகுவாராக!

அம்பலவாணர் திருக்கூத்தின் உண்மை

"எப்பொருட்கும் எவ்வுயிர்க்கும் உள்ளகத்தும் புறத்தும் இயலுண்மை அறிவின்ப வடிவாகி நடிக்கும், மெய்ப்பொருளாம் சிவம்ஒன்றே என்றறிந்தேன் உனக்கும் விளம்புகின்றேன் மடவாய்நீ கிளம்புகின்றாய் மீட்டும், இப்பொருள் அப்பொருளென்றே இசைப்ப தென்னே பொதுவில் இறைவர்செய்யும் நிரதிசய இன்பநடந் தனைநீ, மைப்பறவே காணுதியேல் அத்தருணத் தெல்லாம் பட்ட நடுப் பகல்போல வெட்டவெளி யாமே"

= இராமலிங்க அடிகள்.

இராமலிங்க அடிகளார் அருளிச்செய்த மேலைத் திருப்பாட்டினை மேற்கோளாக எடுத்துக்கொண்டு "அம்பலவாணர் திருக்கூத்தினுண்மையும் ஞானயோகமும்" என்னும் எமது விரிவுரையினை நிகழ்த்துவான் புகுகின்றேம். அறிவில்லா எவ்வகைப்பட்ட பொருள்களி னகத்தும் புறத்தும், அறிவுடைய எவ்வகை யுயிர்களின் அகத்தும் புறத்தும் நிறைந்திருப்பதும், இயற்கை யுண்மையும் இயற்கை யறிவும் இயற்கை யின்பமும் உடையதாகி ஓவாது இயங்குந் திருக்கூத்தை இயற்றுவதும் ஆன உண்மைப் பொருளாஞ் சிவம் ஒன்றே முழுமுதற்கடவுளாகும் என்பதூஉம், இதனுண்மையை யுணர்ந்து அவ்வாற்றாற் சிவ வயமாய் நின்றவர்க்குத் தாம் பேரின்பத்தை யடைந்த அவ்வளவில் மனவமைதி வராது தாம்பெற்ற பெறலரும் பேற்றை அதுபெறாத ஏனைமக்களும்பெறும்படி அவர்க்கு

அதனை யெடுத்துக்கூறும் அருளிரக்க முண்டாமென்ப தூஉம், அங்ஙனஞ் சிவஞானிகளாயினோர் கூறும் மெய்யுரை யினை ஏற்று நலம்பெறும் நல்வினை வாயாதார் தமக்குள்ள ஆணவ அறியாமை முனைப்பால் அம் மெய்யுரையினை விடுத்து முழுமுதற்கடவுளல்லாத சிற்றுயிர்களையும் உயி ரல் பொருள்களையுந் தெய்வமெனத் துணிந்து இதுதான் கடவுள் அதுதான் கடவுள் என இசைத்துத் தம்பிறவிப் பயனை இழப்பரென்பதூஉம், மற்று அங்ஙனம் அறியா மைவயப்பட்டார் போலாது மெய்யுணர்ந்தார் கூறும் மெய் யுரையினை ஏற்று அதன்வழி நிற்கவல்ல நல்லார்க்கு எவ் வுயிர்க்கும் பொதுவாய் அருள்வெளியிலே ஆடல்புரியும் அம்பலவாணன் இன்பக் கூத்தினை நினைவு ஒருங்கி உணர்ந்து பிறவித்துன்பமறக் காணும் பேரின்பக்காட்சி வாய்த்தலின் அவர்க்கு உயிரினியல்பு உலகினியல்பு மலத்தினியல்பு முதலாயின வெல்லாம் பட்டப்பகலிற் கண்ணெதிரே காணப்படும் பொருள்போல் நன்குபுலனு மென்பதூஉம் மேலைத் திருப்பாட்டில் நன்கெடுத்து நவ லப்படுதல் காண்க.

இனி, இவைதம்மை முறையே விளங்க விரித்து ஆராய்ந்து காணப்புகுவாம். உலகத்தில் நம்மறிவிற்குப் புலனாகும் பொருள்களெல்லாம் அறிவில் பொருளும் அறிவுடைய உயிர்ப்பொருளும் என்னு மிருபெருங்கூற் றில்வந் தடங்குவனவாகும். இவை தம்முள், அறிவில் பொருள்களென்பன தாமே இயங்கமாட்டாவாய்ப் பிறி தொன்று இயக்கினால் இயங்குந் தன்மையவாகும். இனி, அறிவுடைய உயிர்களென்பன தாமே அறிவனவாயும் பிறர் அறிவித்தனவற்றை அறிவனவாயும் பிறர்க்கு அறி விக்கவல்லனவாயும் உயிரற்ற பொருள்களை இயக்கவல்

லனவாயு மிருக்கும். எனவே, உயிரில்லாப் பொருளின் றன்மையும் உயிருடைய பொருளின் றன்மையும் வெவ் வேறாய் ஒன்றிலொன்று மறுதலைப்பட்டு நிற்றலின், இவை எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் ஒன்றிலொன்று வேறான இயற்கை யுடையவாகவே இருக்கு மல்லாமல், அறிவில் பொருள் அறிவுடைப் பொருளாகவும், அறிவுடைப் பொருள் அறிவில் பொருளாகவும் மாறுதல் எக்காலத் தும் எவ்விடத்தும் நிகழமாட்டாதென்க.

அற்றேல், மேனாட்டவரில் இயற்கைப்பொருளா ராய்ச்சியிற் சிறந்தாரான 'பாஸ்டியன்' (Bastian) என் பார், அறிவில்லாத பருப்பொருளினின்றே அறிவுடைய உயிர்ப்பொருள் தோன்றுகின்றதெனப் பலமுகத்தா னாராய்ந்து கூறிய தென்னை யெனின்; அவர் செய்த ஆராய்ச்சி உண்மையுடையதன்று. ஏனென்றால்; அவர் செய்த அவ்வாராய்ச்சியினைத் திரும்பவும் நுணுகி யாராய்ந்த 'டிண்டல்' (Tyndall) என்னும் பேராசிரியர், தாமாராய்ந்துகண்ட முடிபாக, உயிரில்லாப் பொருளி லிருந்து உயிருடைய பொருள் தோன்றாதென்றும், உயி ருள்ள பொருட்சேர்க்கையி லிருந்தே பிறிதோருயிர் தோன்றுகின்றதென்றும் அறிவுறுத்தி யுறுதிகூறி யிருக் கின்றார்*. ஆகவே, அறிவில்லாப் பருப்பொருளிலிருந்து அறிவுடைய நுண்பொருள் தோன்றுமென்றல் உண்மை யாராய்ச்சிக்கு ஒவ்வாதென்று உணர்தல்வேண்டும்.

இனி, ஏகான்மவாதங்கூறும் ஒருசாரார் சடமென் றுஞ் சித்தென்றும் இரண்டில்லை; சடமே சித்து, சித்தே

---

* "Life does not appear without the operation of antecedent life"-Fragments of Science by Prof. J. Tyndall, Vol. II. p. 299.

சடம், பிரமத்தினின்றே நெருப்பிற் புகைபோல மாயை யாகிய சடப்பொருளுண்டாம் என்று கூறுவர். அவர் கூற்று மேலே காட்டிய உண்மையாராய்ச்சிக்கு ஒவ்வா மையானும்; நெருப்பி னுண்டாகும் புகை நெருப்பை யணைந்த விறகின் காரியமேயல்லாது நெருப்பின் காரியம் அன்றென்பதற்குக் கனிந்த தணலிற் புகையுண்டாகக் காணாமையே சான்றாமாகலின் இவ்வுவமையின் தன்மை யை யுற்றுணராது, இதனைக்கொண்டு தூய அறிவுப்பொரு ளாகிய பிரமத்தினின்று அறிவில்லாச் சடப்பொருளாகிய மாயை தோன்றுமென்றல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தா மையானும் ஏகான்மவாதிகள் கூறும் பொருள் ஏற்கற் பாலதன்று. எனவே, அறிவில்லாப் பொருள்களும் அறி வுடைய உயிர்ப்பொருள்களும் எக்காலத்தும் வெவ்வே றும் இயல்புடையவாகவேயிருக்குமென்று கடைப்பிடித் துணர்தல்வேண்டும்.

இனி, இத் தன்மையவாகிய இருகூற்றுப் பொருள் களுள், அறிவில்லதாகிய சடப்பொருள் தானே இயங்க மாட்டாதாகலின், அதனை இயக்குதற்கு அறிவுடைய பிறிதொருபொருளின் சேர்க்கை அதற்கு இன்றியமை யாது வேண்டப்படும். அஃதொக்குஞ், சடப்பொருளை இயக்குதற்கு அறிவுடைய உயிர்ப்பொருள்கள் இருத்த லின் அவையே போதும், அவற்றினும் வேறாகக் கடவு ளென்று வேறோ ரறிவுப்பொருள் வேண்டப்படுதல் எற் றுக்கு எனச் சாங்கியமதத்தார் கூறுபவாலோ வெனின்; அவர்கூற்றும் அடாது; ஏனென்றால், அறிவில்லாப்பொரு ளின் நிலைகளும், அவற்றின் எல்லை காணப்படாத பரப்பு களும், அப் பரப்புகளில் எல்லையில்லாமல் அடங்கிக் கிடக்கும் எண்ணிறந்த பொருள்களுஞ் சிற்றறிவு சிறு

தொழில்களுடைய சிற்றுயிர்களால் எங்ஙன மியக்கப் படக்கூடும்? இந்த நிலவுலகத்தின் ஒரு சிறிய விடத்தி லிருக்கும் ஒருவன், சிலகாலிருந்து சிலகாலத்தின்மாய்ந்து போகின்றவனுயுந், தான் உயிரோடிருக்குங் காலத்திலும் பலவகைநோய்களாற் பற்றப்பட்டு அந்நோய் தீர்த்தற்குப் பலவகைமருந்துகளாகியபருப்பொருளுதவியைவேண்டி நிற்பவனுயுந், தான்உயிர்பிழைத்து வாழ்தற்கு அரிசி பருப்பு பால் நெய் முதலான பருப்பொருட்பண்டங்களி னுதவியை இன்றியமையாது வேண்டிநிற்பவனுயுந், தன் கண்ணெதிரே அருகிலிருக்கும் இடங்களையும் பொருள் களையுமன்றித் தன் கட்பார்வைக்குப் புறத்தே அருகி லிருக்கும் பொருள்களையுந் தன் கட்பார்வைக்கெட்டாத் தொலைவிலுள்ள பொருள்களையுங் காணமாட்டாதவனு யும், நேரே அருகில் உள்ள பொருள்களுள்ளும் மிகச் சிறியனவா யிருப்பனவற்றைத் தெரிந்துகொள்ளமாட் டாதவனுயும், மிகப் பெரியனவா யிருக்குஞ் சுமைகளை யும் பொருள்களையும் பிறருடைய பிறகருவிகளினுடைய உதவியின்றி அசைக்கமாட்டாதவனுயும் இருத்தலின், இவனது அறிவிற்கும் இவனது ஆற்றலுக்கும் எட்டாத இந் நிலவுலகமாகிய பெரும் பருப்பொருளை இவன் றன் னறிவு கொண்டுந் தன்வலிமைகொண்டும் எங்ஙனமியக்க மாட்டுவான்? பருப்பொருளாகிய இந்நிலவுலகஞ் சிறிது அதிர்ந்தாலும், இதன்கண் உள்ள எரிமலைகள் வெடித்து நெருப்பைக்கக்கினுலும், இதன்கணுள்ள ஆறுங் கடலும் வெள்ளம் பெருகினுலும், இதன்கண் உலவுங் காற்றுச் சூறுவளியாய்ச் சுழன்று அடித்தாலும் மக்களாகிய சிற் றுயிர்களும், இச்சிற்றுயிர்களா லமைக்கப்படும் நாடு நக ரங்கள் மாடமாளிகைகளும் பொடிப்பொடியாய் நூறுங்

கிச் சாம்பலாய் வெந்து புழுதியாய்ப் பறந்து அழிந்து போவதைத் எங்கண்ணெதிரே ஒரோவொரு காலங்களில் ஒரோவோர் இடங்களிற் காண்கின்றே மல்லேமோ? 'சான்பிரான்சிஸ்கோ' வென்னும் அமெரிக்காவிலுள்ள மாப்பெரு நகரமும், இத்தாலிதேயத்தி லிருந்த 'மெசீனுப்' பட்டினமுஞ், சிறிது காலத்திற்கு முன் ஜப்பான் தேயத்தில் 'டொக்கியோ' பட்டினமும் நில அதிர்ச்சியாலும் எரிமலை நெருப்பாலும் அடியோடழிந்து எரிந்து கரிந்தகாலத்தில் அங்கங்கிருந்த மக்களெல்லாரும் பட்ட பெருந்துன்பத்தை அறியாதார் யார்? மக்கள் அவை தம்மைத் தடுக்கவல்ல ஆற்றலுடையராயிருந்தால் அவ்வழிவுகள் நிகழாமல் தடைசெய்திருக்கலாமன்றோ? இங்ஙனம் இந் நிலவுலகத்தின் ஒரோவொரு பகுதிகளில் நிகழும் அழிவு நிகழ்ச்சிகளையே அவை நிகழாமல் தடைசெய்யவும், அழிந்து நீரிலமிழ்ந்திப்போன நிலப்பகுதிகளை மீண்டும் மேற்கொணர்ந்து நிலை நிறுத்தவுஞ், சிறிதும் ஆற்றலில்லாத நம்மக்கள் இந்நிலவுலகத்தைத் தாமாகவே ஆக்கவும் அழிக்கவும் நிலைநிறுத்தவும் வல்லர் ஆவர் என்று உரைப்பதினும் புல்லிய வுரை வேறுண்டோ சொல்லுமின்! தமதுடம்பு பழுதுபட்டவிடத்து அதனையே ஆக்கிக்கொள்ளமாட்டாத நம்மனோர், எண்ணிறந்த பிறவுயிர்களுக்கு எண்ணிறந்த உடம்புகளைப் படைத்துக் கொடுக்கவல்லராதலும், அவ்வுடம்புகளோடுகூடியிருந்து இவ்வுலகத்து இன்பங்களை அவை நுகருமாறு பலவேறு பண்டங்களை யமைத்துவைக்க வல்லராதலும், அவ்வுடம்புகளும் அப்பண்டங்களும் இருத்தற்கு இம் மாப்பெரு நில வுலகத்தைப் படைக்கவல்லராதலும் யாங்ஙனங் கூடும்? பாருங்கள்! இந் நிலவுலகத்தளவிலேயே ஆற்றல்

மிகக்குறைந்தவராய் நிலையின்றி உயிர்வாழும் நம்மனோர், இந் நிலவுலகத்துக்கும் எட்டா நெடும் பெருந் தொலைவிலே இடைவெளியிற் சுழன்றுசெல்லும் பகலவன் மண்டிலந், திங்கள்மண்டிலஞ், செவ்வாய்மண்டிலம், புதன்மண்டிலம், வியாழன்மண்டிலம், வெள்ளிமண்டிலஞ், சனி மண்டிலம் முதலான வெவ்வேறு பேருலகங்களையும், இவற்றிற்கும் நெடுந்தொலைவிலே இவற்றினும் பல்லாயிர மடங்கு பெரியனவாய்ச் சுழன்றுசெல்லும் எண்ணிறந்த வான்மீன் மண்டிலங்களையும் எங்ஙனம் படைக்கவும் இயக்கவும் வல்லராவர்? இத்தனைகோடி யுலகங்களையுஞ் சிற்றுயிர்களாகிய நாம் படைக்கமாட்டேம், இயக்க மாட்டேம், அழிக்கமாட்டேம் என்று எவரேனுங் கூற முன்வருவராயின், அவரை 'மைத்துனர் பல்கி மருந் திற்றெளியாத பித்தனென்' றெள்ளிச் சிறுமகாரும் நகையாடுவரன்றோ? ஆகவே, சிற்றறிவினரான உயிர்கள் தாமாகவே மாயையை இயக்கி, அதனிலிருந்து தம்முடம்புகளையும் உலகங்களையும் இவ்வுலகத்துப் பல பண்டங்களையும் படைத்துக்கொள்ள மாட்டுவ ரென்னுஞ் சாங்கியருரை, பிறந்த குழவி தன் தாயினால் எடுத்து அணைக்கப்படாமல் தானாகவே பாலிருக்கு மிடந்தேடி அதனைப் பருகுமென்று கூறுவாருரையோ டொத்து நகையாடற் பாலதாய் முடியும். ஆதலால், அறிவில் பொருள்கள் எல்லாவற்றிற்கும் முதற்காரணமாகிய மாயையைஇயக்கி, அதன்கணிருந்து சிற்றுயிர்க ளெல்லாவற்றிற்கும் அவ்வவற்றின் இயற்கைக்கு இணங்கப் பலவேறு வகையான உடம்புகளையும், அவைகள் நுகருதற்குப் பலவேறு வகையான பண்டங்களையும், அவைகள் இருந்து உயிர்வாழ்தற்குப் பலவேறுவகையான உலகங்களையும் முன்னறிந்து

அமைத்து வைத்தற்கு, எல்லா அறிவும் எல்லா ஆற்றலும் எல்லா முதன்மையும் எல்லா இரக்கமும் ஒருங்குடைய னாகிய ஒரு முழுமுதற்கடவுள் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவ னென்பது தெளிந்த முடிபாமென் றுணர்ந்து கொண்மின்கள்! ஆனதுபற்றியே, இராமலிங்க அடிகளார் "எப்பொருட்கும் எவ்வுயிர்க்கும்" இறைவனாகிய சிவபிரான் உண்டென்பதனை மேலைத் திருப்பாட்டில் நன்கெடுத்து அறிவுறுத்தருளினார்.

இனி, அப்பெற்றியனான இறைவன் பொருள்களினுள்ளும் புறம்பும் இருப்பனென்று கூறியதென்னை? இவ்விரண்டன் புறத்தே உருவுடையனாய் இருந்தே இவை தம்மை இயக்கமாட்டுவான் என்று துவிதவாதிகள் கூறுதல்போலாவது, அற்றன்று இறைவன் பொருள்களினும் உயிர்களினும் அருவாய் அவற்றின் அகத்தே மட்டும் இருப்பானல்லது புறத்தே இருப்பானல்லனென அருவவாதிகள் கூறு முறைபோலாவது நவலாமல், அவை இரண்டனகத்தும் புறத்தும் இருப்பனென அடிகளார் அருளிச்செய்த தென்னையெனிற் கூறுதும்: கடவுள் உருவமாயே இருப்ப னென்றாவது, அன்றி அருவமாயே இருப்பனென்றாவது சொல்லி, எல்லாம்வல்ல அவனது இறைமைக் குணத்தை ஒரு வரையறைப்படுத்தல் அவன் றன் வரம்பிலாற்றலுக்கு இழுக்காய் முடியுமாதலானும், அவன் உருவமாயே இருப்பனென் றுரைப்பின் உருவுடைய உலகத்துப் பொருள்களில் ஒருவனாய் முடிவன் ஆகலானும், அருவமாயே நிற்பனென் றுரைப்பின் அருமாகிய வான்வெளி முதலிய பொருள்களில் ஒன்றாக வைத்து எண்ணப்படுவனாகலானும், புறத்தே இருப்பவனுக்கு அகத்தே செய்யவேண்டுவனவும், அகத்தே இருப்

பவனுக்குப் புறத்தே செய்யவேண்டுவனவும் அறிந்து செய்தல் இயலாமையானும், பொருள்கள் உயிர்களின் அகத்தும் புறத்தும் இருக்கவல்லவனுக்கே அவ்விரண்டிடத்தும் அவைகட்கு ஆவன அறிந்துசெய்தல் இயலுமாகலானும், எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருவாயும் உருவாயும் அகத்தும் புறத்தும் வரையறையின்றி நிறைந்து நிற்பனென்பதே உண்மைமுடிபாமென்று ஓர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும். இவ்வுண்மை தேற்றுதற்கே **ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனார்,**

"இல்லா முலைப்பாலுங் கண்ணீரும் ஏந்திழைபால்
நல்லாய் உளவாமால் நீர்நிழல்போல்—இல்லா
அருவாகி நின்றானை யாரறிவார் தானே
உருவாகித் தோன்றானேல் உற்று" என்றும்,

அவர்தம் மாணாக்கர் **அருணந்திசிவனார்,**

"உலகினிற் பதார்த்த மெல்லாம் உருவமோ டருவமாகி
நிலவிடும் ஒன்றொன்றாக நின்றஅந் நிலையேபோல
அலகிலா அறிவன்றானும் அருவமே என்னில் ஆய்ந்து
குலவிய பதார்த்தத் தொன்றாய்க் கூடுவன் குறித்திடாயே"

"அருவமோ உருவாரூப மானதோ அன்றிநின்ற, உருவமோ உரைக்குங்கர்த்தா வடிவெனக் குணர்த்திங் கென்னின், அருவமும் உருவாரூப மானது மன்றிநின்ற, உருவமும் மூன்றுஞ்சொன்ன ஒருவனுக் குள்ளவாமே" என்றும், அருளிச் செய்தனர்கள். வடமொழியில் **ஈசாவாசியோபநிடதமும்,**

"அவனைக்கண்டு எல்லாம் நடுங்குகின்றன, அவனை தற்கும் நடுங்குவதில்லை, அவன் எல்லாவற்றிற்குந் தொலைவிலிருக்கின்றான், அவன் எல்லாவற்றிற்கும்

அருகிலு மிருக்கின்றான், அவன் எல்லாவற்றின் உள்ளு மிருக்கின்றான், அவன் எல்லாவற்றின் வெளியிலு மிருக்கின்றான்'' என்று இவ்வுண்மை யினையே நன்கெடுத்து மொழிவதாயிற்று

இனி, இங்ஙனம் பொருள்களின் உள்ளும் புறம்பும் உயிர்களின் உள்ளும் புறம்பும் நிறைந்திருப்பானை இறைவனியல்பு உணர்த்துவான் புகுந்து, அவன் இயற்கை யுண்மையும் இயற்கை யறிவும் இயற்கை யின்பமும் வாய்ந்தானாகி யிருப்பனென அடிகள் மொழிந்திட்டார். இறைவனியல்பு இப்பெற்றியதாமெனவே, இறைவனது உதவியை அவாய் நிற்கும் பொருள்களும் உயிர்களும் அங்ஙனம் இயற்கையிலேயே உண்மையும் அறிவும் இன்பமும் வாயாவாயிருக்கு மென்பதும் அறிவித்தாராயிற்று. இனி, இம் மூன்று தன்மைகளின் இலக்கணங்களும், பொருள்களும் உயிர்களும் இவைதம்மை இயற்கையிலே யுடையவாகாமையும், இறைவ னொருவனே இவைதம்மை இயற்கையேயுடையனுதலும், இறைவனைச் சார்ந்தே உயிர்கள் அவை மூன்றும் நிலையாக எய்தப் பெறுதலும் முறையே விளக்கிச் செல்வாம்.

முதற்கண் 'உண்மை' என்பது 'என்றும் ஒருபடித்தாய் நிற்கும் மாறுநிலையே' யாகும். நமதறிவுக்குப் புலனுகும் பொருள்களுள் ஒன்றாயினும் மாறுநிலையினதாய் ஒருபடித்தாய் நிற்கக் காண்கின்றோமா? இல்லை, இல்லை. நாம் உயிர்வாழ்தற்கு இடமாயுள்ள இம் மண்ணுலகு எத்தன்மையதா யிருக்கின்றது ? ஒருகாலத்து மேடா யிருந்தது பள்ளமாகின்றது, பள்ளமாயிருந்தது மேடாகின்றது; பண்டைக்காலத்திற் சிறந்த நாகரிகமுடையதாய் விளங்கிய குமரிநாடு இப்போது கடலுள் அமிழ்ந்திக்

கிடக்கின்றது; கடலுள் மறைந்துகிடந்த எத்தனையோ நிலப்பகுதிகள் இப்போது கடல்நீருக்குமேற் பல தீவுக ளாய்க்கிளம்பியிருக்கின்றன; எத்தனையோ ஆயிர ஆண்டு களுக்குமுன் நாகரிகத்திற் சிறந்த மக்களால் ஒருபதிநாட் டில் அமைக்கப்பட்ட பெரியபெரிய நகரங்களும் அந்நக ரங்களிலமைக்கப்பட்ட பெரியபெரிய அரண்மனைகளும் பெரியபெரிய கோயில்களும், அங்ஙனமே சாலடிநாட் டில் 'ஊர்' என்னுந் தலைநகரில் எடுப்பிக்கப்பட்ட மிகப் பெரிய அரண்மனைகளும் மிகப்பெரிய கோயில்களும், அங்ஙனமே நமது இவ்விந்தியநாட்டின் வடமேற்பகுதி யிற் குடியேறிய பண்டைத் தமிழ் மக்களால் தலைநகராக அமைக்கப்பட்ட 'அரப்பா' என்னும் இடமும் அதன் கண் இருந்த அரண்மனைகள் கோயில்களும் மண்மூடுண்டு, இப்போது மேல்நாட்டு நன்மக்களால் நிலத்தி னின்றும் அகழ்ந்தெடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. முன் னொருகால் மேல்நாடு முழுமையுந் தம் செங்கோல் நீழ லில் இனிது வைக அரசு செலுத்திய உரோம வேந்தர்க் குத் தலைநகராயிருந்த பழைய உரோம நகரின் மிக வியக் கத்தக்க மாடமாளிகைகள் அழிந்து பாழாய்க் கிடத்தலை இப்போதுந் திரள்திரளான மக்கள் சென்று பார்த்து வரு கின்றனர். இங்ஙனமே இத் தமிழ்நாட்டகத்தும் பழங் காலத்திருந்த தமிழ்வேந்தர் அமைத்த அரண்மனைகளுந் திருக்கோயில்களும் இடிந்து பாழாய்க்கிடத்தல் திருவா ரூர், கங்கைகொண்ட சோளேச்சுரம், மகாபலிபுரம், செஞ்சி, வேலூர் முதலிய இடங்களில் இன்றும் எல்லா ருஞ் சென்று பார்த்து வருகின்றனர். வைகை முதலிய யாறுகளும் முற்காலத்து ஓடிய வழிமாறி ஓடுகின்றன. மிகப் பழைய நாளில் வடநாட்டில் ஓடிய சரசுவதி என்

னும் யாறு இப்போது இல்லாமலே போயிற்று. முன்னில்லாத பல யாறுகள் பின்னர்ப் புதியவாய்த் தோன்றி ஓடா நிற்கின்றன. நாம் உறையும் இந் நிலமண்டிலமே மெரவரக் குளிர்ந்து வருகின்றதென்றும், இன்னும் பல்லாயிர நூற்றாண்டுகள் கழிந்தபின் மக்களும் பிறவுயிர்களும் உயிர்வாழ்தற்கே இசையாதாய் இது மாறுமென்றும் நில நூல்வல்லார்கள் பெரிதாராய்ந்து உரைக்கின்றனர்.

இப்போது நமக்கு இரவில் ஒளியைத்தரும் நிலா மண்டிலமானது பன்னூறாயிர ஆண்டுகளுக்குமுன் உயிர் வாழ்க்கைக்கு இடமாயிருந்து, பின்னர் மெரவரக்குளிர்ந்து உயிர்வாழ்தற்கு ஏலாத இயல்பினதாய் மாறியிருக்கின்றதென வான்நூலாசிரியர்கள் நுவல்கின்றனர். இன்னும் கண்களுக்கு ஆலம்வித்துப் போலவும் மின்மினிபொளி போலவுந் தோன்றுகின்ற எத்தனையோ பெரிய பெரிய உலகங்களிற் பற்பல முன்னமே அழிந்துபட்டனவாயும், வேறுபல புதிது தோன்றினவாயும், மற்றும் பல அழிந்தொழியும் நிலைமையில் இருப்பனவாயும் பற்பல மாறுதல்கட்கு உட்பட்டனவாய்ச் செல்கின்றனவென்னும் உண்மை வான்நூல் ஆராய்ச்சியாற் புலனாய்க்கொண்டிருக்கின்றது. நாம் நுகரும் பண்டங்கள் நாம் புழங்கும் ஏனங்கள் முதலாயின வெல்லாம் நாளேற நாளேறத் தமது கட்டுச் சிதைந்துந் தேய்ந்தும் அழிந்துபோதல் போலவும், நமக்கு நெருங்கிய தொடர்புடைய நம்முடம்பும் நாளேற நாளேற நரை திரை மூப்புப் பிணிகள் உடையவாகிக் கட்டுத்தளர்ந்து நம்மைவிட்டு அழிதல்போலவும், இவ்வுலகமும் இவ்வுலகத்தைச்சூழ்ந்த எண்ணிறந்த உலகங்களும் அவற்றின்கண் உள்ள அளவிலாப் பண்டங்களும் ஒருகாற்றோன்றிச் சிலகால் இருந்து பிறிதொரு

காற் கட்டுக்குலைந்து காணுமற் போய்விடுகின்றன. ஆகவே, மிகச் சிறியது முதல் மிகப் பெரிய தீருன எல்லா வகையான உயிரில்லாப் பொருள்களும் ஒரேநிலையாக இருக்கமாட்டாதனவாய்ச் சிதைந்தொழிந்துபோதலால், அவைகளை ஒரே நிலையிலுள்ள உண்மைப்பொருள்களாகக் கூறுதல் இயலாது.

இனி, உயிருடைய பொருள்களின் நிலை சிறிது ஆராயற்பாற்று. உயிருடையவைகள் எல்லாம் அறிவுடையனவாய் இருந்தும், அவற்றின் அறிவு என்றும் ஒரே தன்மையதாகச், சுருங்குதல் விரிதலின்றி என்றும் ஒரே அளவினதாக, அகவிருளால் இடையிடையே பற்றப்படாதனவாக விளங்கக்கண்டதுண்டோ? நாம் சிறு மகவாயிருந்தஞான்று நமதறிவு எந்நிலையிலிருந்த தென்பது நமக்கே விளங்கவில்லை. ஆனாலும், எத்தனையோ சிறு மகவுகளை நாம் நம் கண்ணெதிரே கண்டு, அவற்றின் இயல்பை உற்றுநோக்குதல்கொண்டு, அவற்றின் அறிவு ஏதோ ஒரு பேரிருளாற் கவரப்பட்டிருக்கின்றதென்றுந், தாய்தந்தையர் உடன்பிறந்தார் நேயர் ஆசிரியர் முதலான பிற அறிவுடையுயிர்களின் சேர்க்கையிலிருந்து அம் மகவுகள் சிறிது சிறிதாக அவ் விருள்நீங்கி அறிவு விளங்கப் பெற்று வருகின்றன வென்றுந் தெரிந்துகொள்கின்றேமாதலால், நாமுஞ் சிறு குழவிகளாய் இருந்த ஞான்று ஏனைக் குழவிகளைப்போலவே நம்மை இன்னுரென்றும், நம்மைச் சூழ்ந்தவர் இன்னுரென்றும், நம்மைச் சுற்றியுள்ள பண்டங்கள் இன்னவையென்றும் உணரமாட்டாதவர்களா யிருந்தோம் என்பதை ஐயமறத் தெளிந்து கொள்கின்றேம். இதுமட்டுமோ, நாம் ஆண்டில் முதிர்ந்தவர்களாய்க் கல்விப்பயிற்சியாற், பேரறிஞர் சேர்க்கை

யால் அறிவு விளங்கப்பெற்ற பின்னும், நமதறிவு ஒரு தன்மைத்தாய் விளங்குவதின்றிப் பலவேறு மாறுதல்களின் வயப்பட்டு, நம்மை இடையிடையே துன்புறுத்திவரக் காண்கின்றேம் அல்லேமோ? நேற்று அறிந்தவைகளிற், சென்ற கிழமையில் அறிந்தவைகளிற், போன திங்களில் அறிந்தவைகளிற், கடந்த ஆண்டு அறிந்தவைகளில் எத்தனைகோடி நினைவுகள் எத்தனைகோடி எண்ணங்கள் நம்மறிவுக்குத் தென்படாமலே மறைந்துபோயின! முன்னறிந்தவைகளை இங்ஙனம் நாம் மறந்துமறந்து போதலால் நமக்குவரும் இடர்களுக்கு, நம்மாற் பிறர்க்கு வரும் இடர்களுக்கு ஒரு கணக்குண்டோ! முன்னறிந்தவைகளை மறத்தலால், நிகழ்ந்தவைகளை நிகழ்ந்தபடியே சொல்லமாட்டாதவர்களாய்ப், பார்த்த பொருள் கேட்ட பொருள் சுவைத்தபொருள் இயல்புகளை அப் பார்த்த கேட்ட சுவைத்தபடியே நினைவுகூர்ந்து சொல்லமாட்டாதவர்களாட்ப் பொய்த்துப் பிழைபடுகின்றனம் அல்லமோ?

கடந்தவற்றையறியும் அறிவிற்றான் இத்தகைய மாறுதல்கள் நிகழ்கின்றன வென்றாலும், இப்போது நம் கண்ணெதிரே நிகழ்வனவற்றிலாவது நமதறிவு பொய்படுதலின்றி மெய்யாக அறிதல் செய்கின்றதா? அதுவுமில்லையே! நாம் நேரே காண்கின்றபொருளையும் ஆராய்ந்து பார்த்தாலன்றி ஐயமறத் தெளியமாட்டாதவர்களாய் இருக்கின்றேம். ஒருதுண்டு செம்பையும் ஒருதுண்டு பொன்னையும் பளிச்சென்று தோன்ற விளக்கிக் கையிற் கொடுத்தால், அவை யிரண்டற்குமுள்ள வேறுபாடுதெரியாமல் எத்தனைபேர் ஏமாந்து போகின்றனர்! தித்திப்பான நாரத்தம்பழங் கொடுமுக் கிரிப்பழம் முதலியன வாங்குபவரில்

எத்தனைபேர் அவற்றை நன்கு ஆய்ந்துபாராமல் வாங்கித், தாம் வாங்கியவை தித்திப்புக்கு மாறான புளிப்புடையவா யிருத்தலைக்கண்டு ஏமாந்துபோகின்றனர்! மருத்துவரில் எத்தனைபேர் நோயாளிகளின் நோயின் றன்மையை யறி யாமல் மாறான மருந்துகளைக்கொடுத்து அவர்கொண்ட நோயை மிகுத்து அவரையுங் கொல்லுகின்றனர்! கணக் கரில் எத்தனைபேர் தவறாகக் கணக்குச் செய்து தாமும் பிழைப்படைந்த், தாம் சார்ந்த செல்வரையுங் கெடுத்துவிடு கின்றனர்! சமையற்றொழில் செய்வாரில் எத்தனைபேர் காலமும் இடமும் உணவெடுப்பார் உடல்நிலையும் ஆய்ந்து பாராமல் உணவு சமைத்துக்கொடுத்து, அதனையுண்பார்க் குப் பல கொடுநோய்களை யெல்லாம் வருவித்து விடுகின்ற னர்! நூலெழுதுவாரில் எத்தனைபேர் காலப்போக்கும் மக் கள் முன்னேற்றமுங் கருதிப் பாராமற் பயனற்ற பொருள் களை எழுதி மக்களறிவு வளர்ச்சியைப் பாழ்படுத்துகின்ற னர்! அவருள் எத்தனைபேர் தாம் வழங்கும் மொழியைத் திருத்தமாகப் பயிலாமற் சொற்குற்றஞ்சொற்றொடர்க்குற் றம் பொதுள எழுதியும், அயன்மொழிச் சொற்களை அடுத் தடுத்துக் கலந்தும் அதன் தூயவழக்கை மாயவைக்கின் றனர்! இன்னும் இங்ஙனமே நம் மக்களிற் பெரும்பாலார் —அவர் கற்றவராயினுங் கல்லாதவராயினுந், தங்கண்ணெ திரே காண்பனவுஞ் செய்வனவு மெல்லாம் உண்மைக்கு மாறாகப் பிழைபடச் செய்து தாந் துன்புறுவதொடு பிற ரையுந் துன்புறச் செய்கின்றனர்! இவ்வாறு இவர்கள் நிகழ்காலநிகழ்ச்சிகளிலேயும் மெய்யொடுதிறம்பிப்பொய்ப் படு மறிவினரா யிருக்கக் காண்டலின், இவர்களது அறி வை உண்மை நிலையினதென் றுரைக்க மெய்யறிவுவாய்ந் தார் ஒருப்படுவரோ சொன்மின்கள்!

இனி, இங்ஙனங் கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளிலும் நிகழ் கால நிகழ்ச்சிகளிலும் அடுத்தடுத்துப் பிழைபடும் அறிவுடைய இவர்கள், புலனுணர்வு மனனுணர்வுக்கு எட்டாத வருங்காலநிகழ்ச்சிகளை முன்னறிந்துநடத்தல் யாங்ஙனங் கைகூடும்? நாம் நெடுங்காலம் உயிர்வாழ்ந்து இவ்வுலக இன்பங்களைத் துய்ப்போமென்று எண்ணிக்கொண்ட எத்தனைபேர் ஏழையெளியவர்கள் வயிற்றை யொடுக்கிச் சேர்த்த பொருளை அவர் கண்ணீர் சிந்தக் கைப்பற்றிக் கொண்டு வந்த அந் நேரத்திலேயே சடுதியில் உயிர் துறந்து பிணமாய்க் கிடக்கக் கண்டதில்லையா? தமக்கு மேல் வலிமையுடையவர்க ளில்லையென்று இறுமாந்து வலியற்றவர்களைத்துன்புறுத்தி வந்தவர்கள்தாம்தம்மினும் வலியாரால் வெட்டப்பட்டு வீழ்ந்துகிடக்கவில்லையா? எத்தனை செல்வர்கள் எத்தனை அரசர்கள் எத்தனை மறவர்கள் தமது நிலையாமையை உணர்ந்து பாராமையால், நாளைக்கு நமது நிலைமை யெப்படியாமோ என்று ஐயுறவு கொள்ளாமற் பிறர்க்குத் தீங்கிழைத்துப், பின்னர்த் தாம் இருந்த இடமுந்தெரியாமல் இறந்துபோகின்றனர். வருங் கால வியல்பை உணர்ந்துபார்க்கமாட்டாத நம் மக்களறிவும் அறிவெனப்படுமோ? தன் உடம்பினுள்ளுந் தன்னைச் சுற்றிலும் நிகழப்போவனவற்றையே யறியமாட்டாதான் ஒருவன், தான் ஒருவனே பல்லாண்டு நீடுவாழ்வன் ஏனையோ ரெல்லாம் நீடுவாழார் என நினைந்து பிறர்க்கு முன் தானே மாய்ந்து ஏமாற்றம் அடைவனுயிற், சிற்றறிவுடைய இம் மகனறிவு உண்மையை யுள்ளபடி யுணரவல்ல உண்மையுடையதாமோ? மக்களின் இச் சிற்றறிவுப் பெற்றி தேற்றுதற்கன்றோ **ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனார்,**

"அறிந்தும் அறிவதே யாயும் அறியா
தறிந்ததையும் விட்டங் கடங்கி—அறிந்த
தெதுவறிவும் அன்றாகும் மெய்கண்டான் ஒன்றின்
அதுவதுதான் என்னும் அகம்" என்று அருளிச்
செய்தார். பிற்காலத்தில் தாயுமான அடிகளும்,
"இனியேது தெமக்குன் அருள்வருமோ வெனக்கருதி
ஏங்குதே நெஞ்சம் ஐயோ
இன்றைக் கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பர் என்று
எண்ணவோ திடம் இல்லையே" என்று அரு
ளிச்செய்ததை காண்மின்கள்! இங்ஙனமெல்லாஞ் செல்
கால நிகழ்கால வருங்கால நிலைகளை உணரும் உண்மை
யறிவு வாயாமையால், மக்களும் மற்றையுயிர்களும் இயற்
கை யுண்மைநிலையுடைய வாகாமை தெற்றென விளங்கா
நிற்கும்.

இதுகாறும் ஆராய்ந்தவாற்றல் உயிரில்பொருள்
களும் உயிருள்பொருள்களும் இயற்கையிலேயே உண்
மைநிலை யுடையவல்லாமை நன்கு பெறப்படுதலால், உயிர்
கள் தாமுந் தம்மை ஓர் அறிவுடைப் பொருளென்று தம
துண்மை உணர்தற்கும், தமக்கு உடம்பும் உலகமும் உல
கத்துப் பல்பொருள்களுமாகத் திரிபெய்திப் பயன்படும்
மாயையென்று ஒரு பொருள் உண்டு என்று அதன் உண்
மையினை அவைகள் அறிதற்கும், கடவுள் என்று ஒரு
முழுமுதற்பொருள் என்றும் மாறா இயற்கை யுண்மை
யுடையதாய், அவை இரண்டனையுந் தொடர்புபடுத்து
தற்கு வேண்டுமென்பது இன்றியமையாது பெறப்படும்.
என்னை? தன்னிலே மாறா உண்மைநிலை யில்லா ஒருவன்
பிறர்க்கு ஏதொரு நன்மையுஞ் செய்யமாட்டாமை நமது
உலகவாழ்க்கையில் அடுத்தடுத்து நிகழக்காண்டும் அன்

ரோ? தன் மனக்கினிய நண்பன் பட்டகடனை நாளைவந்து தீர்த்து அவனைச் சிறைபுகாமற் காப்பேன் என்று உறுதி சொல்லிப் போன ஒரு செல்வன் தான் சொன்ன மொழியுந் தன் நினைவும் மாறிவிடுவனாயின், அவன் அவற்கு அவ் வுதவியைச் செய்யா தொழிதல்போலவும், வெப்பு நோயால் வருந்து மொருவனுக்கு அந் நோய் தீர்க்க வந்த மருத்துவன் ஒருவன் நாளை விழுமியதொரு மருந்துகொணர்ந் தூட்டி அதனைத் தீர்ப்பேனெனச் சொல்லிப்போய் மறுநாளில் அங்ஙனமே வந்து செய்யா தொழியின் அவன் அவற்குச் சிறிதும் பயன்படாமை போலவும், ஒரு கொடியனால் துன்புறுத்தப்பட்டு நடுநிலை மன்றத்தில் முறையிட்டான் ஒருவனுக்கு முறைசெய்யப் புகுந்த ஒரு நடுவன் தன் கடமையின்றும் வழுஇக், துன்புறுத்திய கொடியன்பாற் கைக்கூலி வாங்கிக் கொண்டு முறைசெய்யாது மாறுவனாயின் அவன் தன்பால் முறைவேண்டினானுக்கு முறைசெய்யாது குறை செய்தல் போலவும், இறைவனும் மாறுந் தகையனாயின், அவன் உயிர்களுக்கு ஏதொரு நன்மையுஞ் செய்ய மாட்டா நிலையினனாய் விடுவன். மற்று, அவன் எண்ணிறந்த வுயிர்களுக்கும் அவ்வவற்றின் அறிவுநிலைக் கேற்ப எண்ணிறந்த உடம்புகளைக் கொடுத்து அவற்றின் அறிவை மேன்மேல் விளங்கச்செய்து வருதலையும், அவற்றின் அறிவு விளக்கத்திற்கு இன்றியமையாத வெயில்மண்டில நிலாமண்டில இயக்கங்களைச் சிறிதும் மாறாமல் நிகழச்செய்து வருதலையும், அவற்றின் உயிர்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத புற்பூண்டு மரஞ் செடி கொடிகளை மாறாமல் விளைவித்து அவை காய் கனி கிழங்கு வித்துக் கீரை முதலான பயன்களைத் தொடர்பாகத் தரு

மாறு உதவிவருதலையும், மழைபெய்யுங் காலத்து மழை பெய்யவும் அதற்குக் கருவியான குளிர்ங்காற்று வேண்டுங் காலத்து அக் குளிர்ங்காற்று வீசவும், மழைக்கு முதலான நீராவி எழுதற்கு வெயில் மிகுங்காலத்து வெயில் மிகுந்து எறிப்பவும் மாறாமற் புரிந்து வருதலையும், இவ்வாற்றால் எல்லா வுயிர்களும் உணவுபெற்று அவற்றை யுட்கொண்டபின் அகத்திருந்து அவ் வுணவைச் சாறுஞ் சக்கையுமாகப் பிரித்துச் சாற்றைச் செந்நீராக மாற்றி உடம்பெங்கும் ஓடச்செய்துஞ் சக்கையை உடம்பினின்று உடனுக்குடன் கழியச்செய்தும் நம்பெருமான் ஒரு நொடிப்பொழுதும் மடிந்திராது பேருதவி யாற்றி வருதலையும், அவன் அமைத்த மாறா நிகழ்ச்சிகளுக்கு மாறுபடாமல் நமது வாழ்க்கையினை நாம் செலுத்தத் தெரியாமல் அறியாமையினாலும் இறுமாப்பினாலுந் தீய இன்ப வேட்கையினாலும் நமது உடம்பை நாமே சிதைத்துவிட்ட விடத்து அதனை யொழித்து நமக்கு வேறுபுதிய உடம்புகளைக் கொடுத்து நம்மை வேறு வேறு புதிய பிறவிகளில் உய்த்துவருதலையும் நாம் நன்காராய்ந்து ஆழ்ந்து நினையுங்கால், எல்லாம்வல்ல நம் ஆண்டவன் ஒருவனே எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் மாறா உண்மைநிலையுடையனா யிருக்கின்றா னென்பதூஉம், அவன் ஒருவனே எல்லா உயிர்களிடத்தும்—அவை எத்துணை இழிந்தனவாயினும் எத்துணை உயர்ந்தனவாயினும், அவற்றின்பா லெல்லாம் மாறா அன்பினனாய் மாறா அருளினனாய் இருக்கின்றானென்பதூஉம் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் றெள்ளத் தெளிய விளங்குகின்றன வல்லவோ? ஆகையால், இயற்கை யுண்மை வாய்ந்தவன் இறைவன் ஒருவனே யல்லாமல் மற்றைய

அல்லவென்று மேலைத் திருப்பாட்டில் அடிகளார் அறிவுறுத்தினமை சாலப் பொருத்த முடைத்தாதல் கண்டு கொள்ளப்படும்.

இனி, இவ் வுலகத்தின்கண் உள்ள சிற்றுயிர்களெல்லாம் ஒரே தன்மைத்தாக மாறாது விளங்கும் அறிவு வாய்ந்தவை அல்ல வென்பது முன்னரே காட்டப்பட்டமையால், அவ் வுயிர்களெல்லாவற்றிற்கும் வேண்டுவனவெல்லாம் அறிந்து உதவி செய்தற்கு, என்றும் ஒரு பெற்றித்தாய் வயங்காநின்ற பேரறிவுவாய்ந்த முதல்வன் ஒருவன் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவ னென்பது முடிக்கப்படும். எத்தனையோ உயிர்கள் புதிது தோன்றுவனவாயும், எத்தனையோ உயிர்கள் இறந்துபடுவனவாயும், எத்தனையோ உயிர்கள் வேறு பிறவிகளிற் செல்வனவாயும் உயிர்களின் தோற்றக் கேடுகள் இடையறாது எங்கும் நிகழக் காண்டலின், அவ்வவ்வுயிர்களின் அகத்தும் புறத்துமிருந்து அவ்வவற்றின் தோற்றக்கேடுகளை யறிந்து அவ்வவற்றிற்குப் பிறரெவராலுஞ் செய்யமுடியாத பேருதவியைச் செய்யும் பெருமான் அறிவு, எத்துணைப் பெரியதாய் எத்துணை விழுமிய விளக்கத்ததாய் எத்துணை அருளிரக்கம் வாய்ந்ததாய் எத்துணைச் சிறந்த மாறுநிலையினதாய் மிளிர்வதாகல் வேண்டும்! பசித்து உணவு வேண்டி வந்தார்க்கு உணவு கொடுக்கும் ஒருவன், ஓரிடத்தில் ஒருகாலத் துள்ளார் சிலர்க்கு மட்டுமே உணவு கொடுக்க வல்லனுவன்; தெற்கே குமரியிற் பசித்த பலர்க்கும், இடையே சென்னை வேங்கடம் முதலான ஊர்களிற் பசித்துள்ளார் பலர்க்கும், வடக்கே காசி அவந்தி முதலான ஊர்களிற் பசித்தார் பலர்க்கும் அவன் ஒருவனே ஒரேகாலத்தில் உணவளிக்க மாட்டுவனோ? மாட்

டாவன்றே? ஒன்றைவிட்டு ஒன்று மிக அகன்றிருக்கும் அவ்வவ்வூர்களிலுள்ள வறிஞர்க்கெல்லாம் அங்ஙனம் அவன் ஒரேகாலத்தில் உணவளிக்க வேண்டின், ஆங்காங்கு உணவமைப்பார் பற்பலரை நிறுவிப் பெரும்பொருள் செலவிட்டு அவர் வாயிலாக அங்ஙனஞ் செய்யலாமேயன்றித், தான் ஒருவனாகவே யிருந்து அங்ஙனஞ் செய்யமாட்டுவான் அல்லன். இங்ஙனமே நோய்கொண்டு வருந்துவார்க்கு நோய்தீர்க்கும் மருத்துவனும், ஒரு காலத்து ஓரிடத்துள்ள ஒரு சிலர்க்குமட்டுமே நோய் தீர்க்கமாட்டுவானன்றி, ஒன்றினொன்று அகன்றிருக்கும் பற்பல ஊரிலுள்ள பற்பலர்க்கும் ஒரேகாலத்தில் நோய் நீக்கமாட்டுவா னல்லன்; அன்றி அவன் அங்ஙனஞ் செய்யவேண்டிற் பெரும்பொருள் செலவுசெய்து மருத்துவர் பற்பலரை ஆங்காங்கு ஏவியே நோய்கொண்டார் பல்லாயிரவர்க்கும் மருந்தூட்டி நோய்தீர்க்கற்பாலன். மற்று, எல்லாம்வல்ல கடவுளோ ஓரிடத்தன்றி ஓரூரிலன்றி ஓருலகத்தன்றிப், பல்வேறிடங்களிலும் பல்வேறு ஊர்களிலும் பல்வேறு உலகங்களிலும் நிறைந்து ஆற்று மணலினும் அளவிடப்படாதனவாய் உள்ள உயிர்த்தொகைகளில், எத்தனைகோடி யுயிர்களை ஒரேகாலத்தில் தோற்றுவிக்கின்றான், எத்தனைகோடி யுயிர்களை ஒரேகாலத்திற் காத்துவருகின்றான், எத்தனைகோடி யுயிர்களை ஒரேகாலத்தில் ஒரு பிறவியினின்று விடுவித்து வேறுபல பிறவிகளில் உய்த்துவருகின்றான், எத்தனைகோடி யுயிர்களை ஒரேகாலத்தில் தன் திருவடிப்பேரின்பத்திற் படிவித்து வருகின்றான்! இங்ஙனமாக எல்லா இடங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலுந் தான் ஒருவனாகவே யிருந்து, எல்லா உயிர்களின் இயல்புகளையும் அறிந்து, அவ்வவற்

றிற்கேற்ற உதவிகளைத் தான் ஒருவனாகவே செய்துவரும் இறைவன்றன் அறிவாற்றல் எவ்வளவு சிறந்ததாய், எவ்வளவு பேரளவினதாய் இருக்கவேண்டு மென்பதைச் சிறிது எண்ணிப்பாருங்கள்! இத்துணைச் சிறந்த அவனறிவு, நம்மனோர்க்குள்ள அறிவுபோல் ஆணவ வல்லிருளில் மறைந்து இருந்து, பின் அதனினின்றும் விடுபட்டு விளங்குவதாயிருக்கக் கூடுமோ என்பதையும் எண்ணிப் பாருங்கள்! அவனறிவு சிறிது மறைந் திருந்தால், இவ்வுலகமெங்கே, இவ் வுலகத்துள்ள பண்டங்களெங்கே, புற்பூண்டுகள் எங்கே, பல்வகைப் பிறவிகளெங்கே, பல்வகை யுயிர்களெங்கே, ஞாயிறு திங்களெங்கே, எல்லாம் வெறும் பாழாய் வெட்டவெளியா யிருக்குமல்லவோ? ஆதலால், எல்லாம்வல்ல இறைவனறிவு, நமதறிவுபோல் ஆணவ வல்லிருளிற் சிறிதும் மறையாதாய், என்றும் விளங்கினபடியாயே யிருக்கும் என்பது சிறிதும் ஐயமின்றித் தெளியற்பாலதாகும். இதுபற்றியே, அடிகளார் அவன் இயற்கையறிவினனாயே யிருப்பன் என்று மேலைத் திருப்பாட்டில் அருளிச்செய்தாரென் றுணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

இனி, இறைவன் இயற்கையுண்மையினனாயும் இயற்கையறிவினனாயும் மட்டுமே இருப்பனென்று உரைப்பின், இவ்விரண்டு இலக்கணங்களும் மாயை ஆணவங்களுக்கும், மாயை ஆணவங்களினின்று விடுபட்ட உயிர்களுக்கும் முறையே பொருந்துவான் செல்லும். என்னை? உடம்பாயும் உடம்பின் கருவிகளாயும் உலகங்களாயும் உலகத்துப் பொருள்களாயுந் திரிபுறுத மாயையின் பரப்பு இன்னும் எவ்வளவோ பெரிதாய் இருக்கின்றது! இந்நால்வகைக் காரியப்பொருள்களாய்த்

திரிந்த மாயையின் பகுதி சிறிதாயும், அங்ஙனந் திரியாத பகுதி பெரிதாயும் உளவென்பது ஆராய்ச்சியால் நன்கு புலனாதலின், திரிபில்லாத அதன் முதற்காரணப் பகுதி இயற்கை யுண்மைநிலை யுடையதாதல் தானே பெறப்படு மன்றோ? இங்ஙனமே, பிறவிக்கு வராத உயிர்களும் இன்னும் எத்தனையோ கோடிக் கணக்காய் உள்ளனவாகலின் அவைதம்மைப் பற்றியிருக்கும் ஆணவமலமுங் காரியப் படாததாய் இயற்கை யுண்மைநிலை வாய்ந்ததாதலுந் தானே பெறப்படுமன்றோ? இவைபோலவே, சதாசிவதத்துவத்தில் வைகுஞ் சதாசிவர் முதலாயினார் இயற்கையிலேயே ஆணவமலப்பற்றுப் பெரிதும் அகன்றவராய், இயல்பாகவே பேரறிவுவிளக்கம் வாய்ந்தவராய் இருத்தலின், அன்னார்க்குள்ள அவ்வறிவு இயற்கையே யுண்மைநிலை யுடையதாதலுந் தானே பெறப்படும்; பெறப்படவே, இறைவன் ஒருவனே இயற்கை யுண்மையினையும் இயற்கையறிவினையும் விளங்குவ னென்ற சொற் குற்ற முடைத்தாய் முடியுமாம் பிறவெனின்; அற்றன்று, அக் குற்றம் அணுகாமைப் பொருட்டே "இயல் உண்மை யறிவு" என்றவளவில் அமையாது, "இன்பம்" என்ப தொன்றுகூட்டி, "இயல் உண்மை அறிவு இன்பவடிவாகி" என்று ஓதி, இறைவன் வரம்பிலின்ப வடிவின னாய் நிற்றல் அவற்குச் சிறந்த இலக்கணமாதல் அடிகள் புலப்படவைத்தார்.

அஃதொக்குமா றென்னை? மாயையிற் றிரண்ட பண்டங்களிற் பல இன்சுவையினவாயும், வேறுபல நறுமணத்தினவாயும், மற்றும் பல இன்னோசையினவாயும், இன்னும் பல அழகியதோற்றத்தினவாயும், பின்னும் பல இனிய மென்மையினவாயும் புகுந்து உயிர்கள்பால் இன்

பத்தை விளைக்கக்காண்டலின்,மாயையும் இன்பமுடைத்தென்பது போதருமாலோ வெனின்; அஃதொவ்வாது; என்னை? மாயையிற் றிரண்ட பண்டங்கள் அறிவுடைய உயிர்கள்மாட்டு இன்ப துன்பங்களை விளைவித்தற்குக் கருவியாமல்லது, அவைதாமே இன்பதுன்பங்கள் உடையவல்லவாகலின். மாயை அறிவில்பொருளாதல் கண்கூடாக அறியக்கிடத்தலின், அது தானே தனக்கு இன்பமுண்டென்றுதல்,துன்பமுண்டென்றுதல் அறிதல் செய்யாது. கனிந்த பலாச்சுளையைத் தேனொடு கூட்டி யுண்டவனுக்கு, அதன் இன்சுவையினால் இன்பம் மீதூரக் காண்டுமேயன்றி, அப் பலாச்சுளையே அவ் வின்சுவை இன்பத்தை எய்தக் காண்டுமில்லையே. ஒரு கூர்ங்கத்தியாற் கை யறுப்புண்டவனுக்கு, அதனால் துன்பம் மீதூரக் காண்டுமே யன்றி, அக்கத்தியே அவன் கையை அறுத்து அதனால் துன்புறக் காண்டுமில்லையே. இவ்வாறே இன்ப துன்ப நிகழ்ச்சிகள் அறிவுடைய வுயிர்கள்பா லன்றி, அவைதம்மை அவற்றின்பால் விளைவிக்கும் மாயையின் காரியங்களில் ஒருசிறிதுங் காண்கிலமாகலின், மாயை அவற்றிற்குக் கருவியேயா மல்லாமல், அவை தாமே இன்ப துன்பங்களை உடையவாகா என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த உண்மையே யாம்.

அஃதொக்குமாயினும், அறிவுடைய உயிர்கள் இன்பம் எய்தக் காண்டலின், அவையும் இன்பமுடைத்தென்பது பெறப்படும்; படவே, இறைவன் ஒருவனை இன்பமுடையன் என்று உரைத்தது இழுக்காமாலோ வெனின் ; இழுக்காகாது ; என்னை ? உயிர்களெல்லாம் மாயையிற்றிரண்ட பண்டங்களை நுகர்தலானும், அழகு அறிவு அன்புடைய பிறவுயிர்களொடு சேர்தலானுமே

இன்புறக்காண்டுமல்லது, அவ்விரண்டன் றொடர்பின் றித் தானே தனித்திருந்து இன்புறும் ஒரு சிற்றுயிரை யாண்டுங் கண்டில மாகலின் என்பது. இங்ஙனம் பிறி தொன்று இன்புறுத்தினாலன்றி இன்புறல் அறியாத சிற் றுயிர்களை இயற்கையின்பமுடையன வென்றல் இசை யாமையின், முழுமுதற் கடவுளொருவனே இயற்கை யின்பமுடையனென்பது முடிக்கப்படும்; படவே, அவற் குரிய அச்சிறப்பிலக்கணம் பிறிதெதற்கும் உரிமையா வான் சேறல் இல்லையென்று கடைப்பிடித் துணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

அதுவேயு மன்றிச், சிற்றுயிர்க ளெல்லாந் துன் புறுத்தும் பொருட் சேர்க்கையால் துன்புற்றும், இன் புறுத்தும் பொருட் சேர்க்கையால் இன்புற்றும் வருதல் போல், இறைவன் எதனாலேனுந் துன்புறுத்தப்படுதலும் பிறிதெதனாலேனும் இனபுறுத்தப்படுதலும் இல்லனாய், எஞ்ஞான்றும் இன்பவுருவினனாயே நிற்கும் பெற்றியனா கலின், அவற்குரிய அச்சிறப்பிலக்கணம் பிறிதெதற்கும் உரியதாதல் செல்லாதென்று உணர்தல் வேண்டும். இறைவன் இங்ஙனம் இன்பவுருவினனாயேநிற்குந் தனிப் பேருண்மை அறிவுறுத்துதற்கன்றோ **மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,**

"சோதியாய்த் தோன்றும் உருவமே அருவாம்
ஒருவனே சொல்லுதற் கரிய
ஆதியே நடுவே அந்தமே பந்தம்
அறுக்கும் ஆனந்தமாக் கடலே" என்றும்,

"ஓரின்பவெள்ளத்து உருக்கொண்டு தொண்டரை
யுள்ளங் கொண்டார்" என்றும், இங்ஙனமே

இராமலிங்க அடிகளார் 'மகாதேவமாலை'யில்,

"தற்போத வொழிவினிடை நிறைந்து பொங்கித்
ததும்பிவழிந் தோங்கியெலாந் தானேயாகிச்
சிற்போதத் தகம்புறமுங் கோத்துநின்ற
சிவானந்தப் பெருக்கேமெய்ச் செல்வத்தேவே"

என்றும் அருளிச்செய்திருத்தலும் நினைவிற் பதிக்கற் பாற்று.

அற்றேல், இறைவனேடொத்த அறிவினராக ஓதப் படுஞ் சதாசிவர் முதலாயினார் மாட்டும் இயற்கையின்பம் உளதாகல் வேண்டுமா லெனின்; அற்றன்று, சதாசிவர் முதலியோர்க்குந் தலைமை செலுத்துதலால் உண்டாகுஞ் செருக்காகிய 'அதிகாரமலம்' ஒன்றுண்டென நூல்கள் ஓதுதலின், அவரது அறிவுஞ் சிறிது குறைபாடுடையதே யாகும்; அஃதுடையதாகவே, அவ்வறிவைப்பற்றி நிக ழும் இன்பமுங் குறைபாடுடையதாகவே யிருக்கும். அதனால், அவர்க்குள்ள அக் குறைபாடு நீங்குதற்கும், அவர் எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் சிவத்தின் உதவியையே அவாய் நிற்றலின், அவரும் அச் சிவத்தின் திருவருட் பேரின்பத்தைத் தலைக்கூடி, அதன்கட் படிந்த பின்னரே நிறைந்த அறிவும் நிறைந்த இன்பமும் உடையராவ ரென்பது முடிக்கப்படும். அங்ஙனம் முடிக்கப்படவே, முப்பத்தாறு பருப்பொருள் நுண்பொருட் படிகளுக் கும், அவ்வப் படிகளில் வைகுவாராய் மும்மல இருமல ஒருமலப் பற்றுடைய மூவகை யாயிருந்தொகுதிகளின் நிலைகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட இயல்பினதாயுள்ள சிவம் ஒன்றே இயற்கை யுண்மையும் இயற்கை யறிவும் இயற் கை யின்பமும் உடையதாய், எல்லாவற்றையுந் தன் அருள்வெளியி லடக்கி, அவற்றின் மேலும் எல்லையில் லாத விரிவினதாய் விளங்குமென்பதும் முடிக்கப்படும்.

அஃதொக்கும், காரியப்படாத மாயையின் பெரும்பகுதி இயற்கை யுண்மை யுடையதாதல் முன்னரே பெறப்பட்டமையின், அஃது அவ்வாற்றால் இறைவனியல்போடு ஒத்ததாவான் செல்லுமா லெனின்; மாயையின் ஒரு பகுதி யியற்கையுண்மை யுடையதாயினும் அதன் மற்றொருபகுதி இயற்கையுண்மை வாயாதாய்க் காரியப்பட்டு மாறக் காண்டலினாலும், அங்ஙனந் தன்னிலே இருவேறு வகைப்பட்டு நிற்கும் அப்பொருள் ஒரே நிலையினதென்றற்கு இடம்பெறாமையினாலும், இறைவன் அது போல் அங்ஙனந் தன்னிலே இருவேறு வகைப்பட்டு ஒருவகையிற் காரியமாய் மாறுதலும் பிறிதொரு வகையிற் காரியமாய் மாறாமல் நிற்றலும் ஆகிய வேறுபாடு உடையனல்லனாகலானும் மாயை இறைவனோடொத்த உண்மை நிலையினதாதல் செல்லாதென்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

அஃதொக்குமன்னாயினுஞ், சைவசித்தாந்த நூல்களும் இறைவனுக்கு அருவம் உருவம் என்னும் இருவகை நிலைகளும் உண்டென்றோதுதலின், அவனும் மாயைபோற் காரியப்படுதலுடைய னென்பது பெறப்பட்டு, அங்ஙனம் ஓதுமது மாயாவாதக் கொள்கையாய் முடியுமாம் பிறவெனின்; அற்றன்று, இறைவன் மாசற்ற தூய அறிவுப்பொருளே யல்லாமல், அறிவில்லா மாயைபோல்வான் அல்லன். அறிவில்பொருள் மட்டுமே ஒரு நிலையிலிருந்து பிறிதொரு நிலைக்குத் திரிக்கப்படும்; மற்று அறிவுடைப் பொருளோ அங்ஙனந் திரிக்கப்படுதல் எஞ்ஞான்றும் இல்லை; மண்ணானது குடமாகத் திரிக்கப்படுதல் போல, அம் மண்ணினின்று குடத்தை யுண்டாக்கும் அறிவுடையனான குயவன் அங்ஙனந் திரிக்கப்படு

தல் இலன். இன்னும், மண்ணினின்று குடம் முதலிய பாண்டங்களை உண்டாக்கும் முன்னரே, அவை தம்மை யுண்டாக்குங் குயவனது அறிவின்கண் அப்பாண்டங்களின் வடிவங்கள் அமைந்துகிடத்தல் வேண்டும்; அங்ஙனம் அவ்வடிவங்கள் தன் அறிவின்கண் அமையப்பெறாதவன், அப் பாண்டங்களைச் சமைத்தற்குரிய அறிவு வாயாதவனுமாகலின், அவன் அவற்றை ஆக்கமாட்டுவான் அல்லன். ஆகவே, அறிவில்லாத மாயையிலிருந்து இவ் வுலகங்களும் இவ் வுலகத்துப் பொருள்களும் இவ் வுடம்புகளும் இவ் வுடம்புகளில் அமைந்த கருவிகளும் படைக்கப்படுதற்கு முன்னரேயே, இவற்றை யெல்லாம் படைக்கும் இறைவனது பேரறிவின்கண் அப் பொருள்களின் உருவங்கள் அமைந்துகிடத்தல் வேண்டுமென்பது தெளியப்படும். எங்ஙனங் குயவனது அறிவின்கண் அமைந்த உருவங்களோடு ஒத்த வடிவுடைய பாண்டங்கள் மண்ணினின்றும் அவனாற் படைக்கப்படுகின்றனவோ, அங்ஙனமே இறைவனது அறிவின்கண் அமைந்த உருவங்களோடொத்த வடிவுடைய உலகமும் உடம்பும் பிறவும் மாயையினின்றும் அவனாற் படைக்கப்படுவனவாகும். எங்ஙனங் குடங்கள் முதலான பாண்டங்களின் வடிவு சிதைந்தழிந்தாலும் அவற்றோ டொத்த அறிவினுருவங்கள் குயவனுள்ளத்தின்கண் அழியாவாய் நின்று அப் பாண்டங்களை மறித்தும் மறித்துந் தோற்றுவிக்குமோ, அங்ஙனமே இவ் வுலகங்களும் இவ் வுடம்புகளும் பிறவும் வடிவுசிதைந்து அழிந்தாலும் அவற்றோ டொத்த அறிவினுருவங்கள் இறைவன் றிருவுள்ளத்தின்கண் அழியாவாய் நின்று அவை தம்மை மீண்டும் மீண்டுந் தோற்றுவியா நிற்கும். இதுகொண்டு, மாயையின் வடிவு அழி

தல்போல, இறைவனது அறிவுருவு அழிவதன்றென்ப தூஉந் தெற்றென விளங்கும்.

இன்னும், அறிவுடையோன் என்று உயர்த்துச் சொல்லப்படுபவன், தான் உணர்ந்த பொருள்களின் வடிவங்களோடொத்த உருவங்களைத் தன் அறிவின்கண் ஐயந் திரிபின்றி அமைத்துக் கொண்டவனேயாவனென் பதூஉம், அறிவில்லாதோன் என்று இழித்துச் சொல் லப்படுபவன் தான் கண்ட எந்தப்பொருளின் வடிவத் தையுந் தன்னுள்ளத்தின்கண் அமைத்துக்கொள்ள மாட் டாதவனேயாவனென்பதூஉம், இறைவனறிவு இம் மாயையிற் காணப்படும் எல்லா வடிவுகளையும் முன்ன ரே யறிந்த உருவுகளுடையதா யிருப்பினல்லது இப்ப ருப்பொருள் வடிவுகள் தாமே தோன்றுவாகலின் இறை வனது பேரறிவு இவையெல்லாவற்றையுந் தன்னகத் தடக்கிய உருவுடையதாயே திகழுமென்பதூஉம் பிறவுங் "கடவுளுக்கு அருளுருவம் உண்டு" என்னும் எமது கட்டுரையில் நன்கு விளக்கியிருக்கின்றேம்; அவ்விரிவை அதன்கட் காண்மின்கள்!

அஃதொக்கும்; இறைவனறிவு உருவுடையதாயே நிற்குமெனின், அதனை அருவென்று கூறுதல் என்னை யென்பார்க்கு, உயிர்களும் உயிர்களின் அறிவுங் கண் முதலிய பொறிகளுக்குப் புலனுகாமைபற்றி அருவென் றும், உயிர்களின் அறிவு கட்புலனுகாவிடினும் புறப் பொருள்களில் தான் கருதியவடிவினை அமைத்தல்கண்டு அதனறிவு அவ்வடிவினோடொத்த உருவுடையதென் றுங் கொள்ளுதல்போல, இறைவனும் இறைவன்றன் பேர் அறிவும் பொறிகளுக்குப் புலனுகாமைபற்றி அருவென் றும், அங்ஙனமாயினும் அவன்றன் பேரறிவு எண்ணு

தற்கடங்கா இத்தனை யுலகங்களையும் இவ்வுலகங்களி லுள்ள இத்தனை பண்டங்களையும் இவற்றிலிருந்து இவை தம்மை நுகர்தற்கு எண்ணிறந்த உயிர்களொடு கூடிய இத்தனை யுடம்புகளையும் அமைத்திருத்தல் கொண்டு இவற்றின் வடிவுகட்கு முதலான உருவுகள் வாய்ந்த தொன்றாகவே யிருக்குமென்றும் விடுத்தல் வேண்டும். எனவே, அறிவெல்லாம் அழியா வுருவங்களுடைய வரே யிருக்கு மென்பதூஉம், அன்னவாயினும் அவை ஊனுடம்பில் அமைந்த பொறிகளின் வாயிலாக அறி யப்படாமல் மாசற்ற அறிவுக்கண் கொண்டே காணப் படு மென்பதூஉம் நினைவிற் பதிக்கற்பாலனவாகும். திருஞானசம்பந்தர் மூன்றாட்டைச் சிறுமகவாயிருந்த ஞான்று கண்டுபாடிய இறைவனுருவம், அவர் தந் தையார் கண்களுக்குப் புலனாகாமல் அவர்க்குமட்டும் புலனான தன்மையை யுற்றுநோக்குங்கால், அவர்கண்ட இறைவனுருவம் அறிவுருவமே யல்லாது ஊனுருவம் அன்றென்பதூஉம், அவரதனைக்கண்டதுந் தமது அறி வுக்கண் கொண்டே யல்லாது ஊனக்கண் கொண்டன் றென்பதூஉம் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். இறைவனுருவம் இப்பெற்றியதாதல் கண்டே அருணந் திசிவனார்,

"மாயைதான் மலத்தைப்பற்றி வருவதோர் வடிவமாகும்
ஆயஆணவம் அகன்ற அறிவொடுதொழிலையார்க்கும்
நாயகன் எல்லாஞானத் தொழின்முதல் நண்ணலாலே
காயமோ மாயையன்று காண்பது சத்திதன்னால்"

என்றும்,

"சத்திதன் வடிவேதென்னில் தடையிலா ஞானமாகும்"

என்றும் அருளிச்செய்வாராயினர். ஆகவே, இறைவனது

பேரறிவு நிலையை யுணர்வாராகிய மக்களின் சிற்றறிவுக் கண்ணுக்கே அவன் அருவமாகப் புலனாகாது நிற்பன்; மற்று, அவன் அருளைச்சார்ந்து, அதனால் மாசுதீர்ந்து தூயரான அன்பரின் தூயஅறிவுக்கு, அவன்றன் தூய அறிவுருவநிலை முற்றும் புலனாவாறேயாய் விளங்கா நிற்குமென்று உணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

இனி, "மெய்ப்பொருளாஞ் சிவம் ஒன்றே" என்றது, மேற்காட்டியவாற்றான் மாறுந் தகையவான பொருள்களும் உயிர்களுட், மாறுநிலையினதான சிவத்தை நோக்க மெய்யல்லாதனவாதல் பெறப்படுதலாற், சிவம் ஒன்றே மெய்ப்பொருளாதல் தெருட்டியவாறு. அற்றேற் சிவமல்லாத பொருள்களெல்லாம் பொய்யென முடிந்து ஏகான்மவாதமாம் பிறவெனின்; அங்ஙனமன்று, நிலை மாறுததே மெய்யென்றும், நிலைமாறுவதே பொய்யென்றும் உலகவழக்கானுஞ் சான்றோர் நூல்வழக்கானும் நன்கறியக்கிடத்தலின், என்றுமில்லாத வெறும் பாழையும் பொய்யையும் ஒன்றென்றல் அடாது. "நில்லாதவற்றை நிலையினவென் றுணரும், புல்லறிவு" என்னுந் திருக்குறளும் இக்கருத்தேபற்றி யெழுந்ததாகும். அல்லதூஉம், இல்லாத வெறும் பாழைப்பற்றிப் பேசுவாருங் கேட்பாரும் யாண்டு மிலராகலானும், உயிர்களும் பொருள்களு மிருந்தே முப்பொருளாராய்ச்சி நிகழ வேண்டுமாகலானும், நிலைமாறுவன உள்பொருள்களே யல்லால் இல்பொருள்களாதல் செல்லாமையானும், இதன்கண் ஏகான்மவாதங் கூறுவாருரை ஒருசிறிதும் பொருந்தாதென விடுக்க.

'சிவம்' என்னுஞ்சொற் செம்மை யென்னும் பண்படியாகப் பிறந்து சிவந்த நிறத்தையும், இன்பத்தையும்

உணர்த்துஞ் சிறந்த தமிழ்ச்சொல்லாமாகலானும், இறைவன்றன் அறிவுருச் சிவந்த நிறத்தினதாயும் இன்பநிலையினதாயும் இருக்கும் உண்மையினை நமக்கு நினைவுறுத்திக், காணவுங் கருதவும் படாத முதல்வன்றன் அறிவுருவினை நாம் காணவுங் கருதவும் எளியதாம்படி வைத்து நமக்கு நினைவொருமையினைப் பயப்பிப்பதில் இச்சொற்போலக் கடவுளுக்குரிய வேறெச்சொல்லும் உதவிபுரிவதின்மையானுஞ், சிவம் என்னும் இச்சொல்லையே கடவுளுக்குச் சிறந்தபெயராக வைத்துப் பண்டைக்காலந் தொட்டு இன்றுகாறும் ஆன்றோர்கள் வழங்கி வருதலானும், ஈண்டு அடிகளாரும் அச்சொல்லையே சிறந்ததாக எடுத்து அருளிச்செய்வாராயினர். அடிகளார் பிறாண்டுஞ் "சிவம் பிரமமுடியே" என்று ஓதுவதூஉங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று.

இனிச், சிவம் ஒன்றே மெய்ப்பொருள் என்று ஆழ்ந்தாராய்ந்துகண்ட தொல்லாசிரியர்களும், அவர்வழி பிழையாதுவந்த அடிகளாருந் தாங்கண்ட அவ்வரும் பேருண்மையினை, மக்களெல்லாரு முணர்ந்து உய்தல் வேண்டுமென் றெழுந்த பேரிரக்கத்தால் அடுத்தடுத்தெடுத்துணர்த்தி வரவும், அதனைக் கடைப்பிடியாது, பிறந்து பெருந் துன்பங்களிற் பட்டுழன்று இறந்து ஒழிந்த அரசர்களையும் இழிந்த மக்களையு மெல்லாந் தெய்வங்களாக வழிபட்டுப் பிறவியைப் பாழ்படுத்தி இருள் நிரயத்திற்குஞ் செல்லுங் கீழ்மக்களை அது செய்தலாகாதென்று மேலைச் செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளில் தடுத்தருளினார்.

இனி, மேலைச் செய்யுளின் இறுதிப்பகுதியில், இறைவன் எல்லாவுயிர்களின் அகத்தே நெஞ்சத்தாம

ரையின் அறிவுவெளியிலும், புறத்தே எண்ணிறந்த வுல கங்கட்கெல்லாங் களைகண்ணும் அருள்வெளியிலும் பொதுநின்று இன்ப ஆடல்புரியும் இயல்பினை, ஞானாசிரியன் மெய்யுரை வழிநின்று மூச்சை யடக்கி, மூலத்திலுள்ள குண்டலியை யெழுப்பி, அதனோடு உணர்வினை ஒருங்குவைத்துக் கொண்டு, நெஞ்சத் தாமரையின் அகத்தே சென்று கண்டு இன்புறும் ஞானயோகப் பயிற்சியுடையார்க்கு, எல்லா அறிவும் எல்லா இன்பமும் ஒருங்கெழுந்து பெருகித் தோன்றும் என்றருளிச் செய்து முடித்தமை காண்க! இவ்வுண்மை ஆசிரியர் திருமூலர் அருளிச்செய்த,

"நாசிக்கு அதோமுகம் பன்னிரண் டங்குலம்
நீசித்தம் வைத்து நினையவும் வல்லையேல்
மாசித்தி மாயோகம் வந்து தலைப்பெயுந்
தேகத்துக் கென்றுஞ் சிதைவில்லை யாகுமே"

என்னுந் திருப்பாட்டானும் நன்கு தெருட்டப்பட்டதென்க.

இந் நூலிற்போந்த வடசொற்களுக்குத் தமிழ்

பக்கம்	வரி	வடசொல்	தமிழ்
க	சு, கO	அனுபவம்	பழக்கம்
உ	௮	சடம்	அறிவில்லது
ரு	௮	ஞானம்	நூல்
ரு	உ௮	பத்திமார்க்கம்	அன்புநெறி
சு	க	ஞானமார்க்கம்	அறிவுநெறி
,,	ரு	அனுபவம்	நுகர்ச்சி
எ	கஉ	பெத்தான்மா	கட்டுற்றஉயிர்
,,	கங	முத்தான்மா	வீடுற்றஉயிர்
,,	உஉ	தாத்திற்கு	தகுதிக்கு:நிலைக்கு
கக	சு	கலைஞானம்	கலையறிவு
கங	கO	ஆசாரியசுவாமிகள்	ஆசிரிய அடிகள்
,,	உங	ஆத்திகசமயம்	உண்டெனும்மதம்
கசு	கஉ	யோகிகள்	தவத்தோர்
,,	கக	நாத்திகசமயம்	இல்லெனும்மதம்
கஎ	கங	சைவசித்தாந்தம்	சைவத்தின் முடிந்த முடிபு
,,	க௮	பிரமாணம்	தலைமை:மேற்கோள்
க௮	க	சம்பந்தம்	இயைபு:தொடர்பு
,,	கO	சுகம், பாக்கியம்,	நலம்:இன்பம்
,,	க௮	பகுதி [ஆனந்தம்	முதனிலை:அடி
உஉ	கக	பாஷியம்	பேருரை
,,	உஎ	காம்	செய்வது
,,	,,	பிரீதி	உவகை
உங	௮	வீரர்	மறவர்
,,	கசு	கணம்	குழாம்: கூட்டம்
,,	உO	மூர்த்தி	கடவுள்
,,	உக	வைத்தியநாதன்	மருத்துவர் தலைவன்
உசு	உஎ	பாவனை	ஒப்பு
உக	உ	அவதாரம்	பிறவி
ஙஉ	க	கண்டம்	நிலப்பிரிவு: பிரிவு

௩௪	௩	தருக்கம்	அளவைநூல்
,,	,,	சாதி	இனம்
௩௫	௩,௪	சச்சிதானந்தம்	உண்மை யறிவின்பம்
,,	௬	விக்கிரகம்	பருப்பொருளுரு
௩௭	௨௨	புத்தி	அறிவு
௩௮	௪	வியவகாரம்	உலகவழக்கு
,,	௫	பாரமார்த்திகம்	உண்மைநிலை
,,	,,	பரப்பிரமம்	மிகப்பெரியது
௪0	௪	சித்து	அறிவு
,,	௧௭	பூதம்	முதற்பொருள்:முதல்
௪௧	௨௮	படம்	ஓவியம்
௫0	௧	மனித	ஆண்மை
,,	௮	மைல் (ஆங்கிலம்)	வழியளவு
௫௧	௨௨	சிவாயநம	சிவனேபோற்றி
௭௮	௨	சிற்பவித்தை	கற்றச்சு: கொற்று: கொத்து
௭௧	௨௬	காவியம்	பொருட்டொடர்நிலை
௮௨	௩	நிர்க்குணோபாசனை	குணமில்லதன் வழி [பாடு
,,	௧௮	சத்துவம்	நன்மை
,,	௧௧	இராசதம்	மனவெழுச்சி:எழுச்சி
௮௨	௧௧	தாமதம்	மயல்
௮௩	௨௫	நிமித்தகாரணம்	வினைமுதல்
௮௫	௯	சீவர்கள்	உயிர்கள்
௮௬	௩	காருணியம்	அருள்
௯0	௨௭	சிங்கம்	அரிமா
௧௧௨	௫	அந்தக்கரணான்மவாதம்	அகக்கருவியே உயிரெனும் வழக்கு
,,	௬	பிராணான்மவாதம்	மூச்சே யுயிரெனும் வழக்கு
,,	௭	விஞ்ஞானான்மவாதம்	அறிவே யுயிரெனும் வழக்கு

௧௧௨	௮	சிவப்பிரமவாதம்	உயிரே கடவுளெனும் வழக்கு
௧௧௩	௨	வேதாந்தம்	மறைமுடிபு
,,	௯	ஆகமம்	அறிவுநூல்
௧௧௪	௨௨	அசுத்தமாயை	தூவாமாயை
௧௨௦	௧௦	சங்கிதை	தொகுதி
௧௨௪	௧௧	பதி பசு பாசம்	கடவுள் உயிர் மலம்
,,	௨௫	சத்தி	ஆற்றல்
,,	௨௬	நாதம்	ஒலி
௧௨௫	௧௨	நாடி	நரம்பு: குழாய்
,,	௧௭,௧௮	பரவயிந்தவம்	மேல்மாயை
௧௨௬	௬	அவசரம்	நேரம்
௧௩௧	௯	அபரஞானம்	பொதுக்காட்சி
,,	௧௦	தீர்க்கதரிசி	முக்காலவுணர்வினன்
,,	௧௩	சரிதம்	வரலாறு
,,	௧௬	பரஞானம்	அருட்காட்சி
௧௩௫	௧௧	சமயவாதி	சமயக்கணக்கர்
௧௪௧	௧௬	நிரீசுரவாதி	பாழ்ங்கோளன்
௧௪௫	௨௦	பிச்சன்	கிறுக்கன்
௧௪௮	௧௨	முத்திரை	பொறி
௧௫௯	௧௭	அமயம்	நேரம்
௧௬௨	௨	மடம்	பள்ளி: பாழி
௧௬௩	௨௭	பாலன்	குழந்தை
௧௬௫	௯	பாவனை	எண்ணம்: நினைப்பு
,,	௨௨	அற்புதம்	புதுமை
௧௬௮	௫	இரசவாதம்	பொன்செய்முறை
௧௮௮	௧௯	அத்துவிதமுத்தி	இரண்டற்றவீடு
௧௯௬	௬	ஆராதனை	வணக்கம்: வழிபாடு
௧௯௯	௬	பிரத்தியாகாரம்	ஐந்தவித்தல்
,,	௭	தாரணை	நினைவொருமை
,,	௧௬	இதயகுகை	நெஞ்சகம்

வடசொல் தமிழ்ச்சொல்

௧௬௯	௧௭	தகரோபாசனை	நெஞ்சக வழிபாடு
,,	௧௮	உபபிருங்கணம்	வழிநூல்: சார்புநூல்
௨௪௮	௧௭	இடாநாடி	இடப்பால் நரம்பு
,,	,,	பிங்கலநாடி	வலப்பால் நரம்பு
,,	௨௪	சுழுனைநாடி	நடுநரம்பு
௨௬௭	௧௭	பலிபீடம்	படையல்மேடை

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௯	௩	சிறியதாய்	சிறிதாய்
,,	௧௯	நீகக	நீக்க
௧௭	௨௭	நம்முடைய	நமது
௨௪	௨௦	அவ்வுண்மை	இவ்வுண்மை
௨௫	௧௭	குறிக்கின்ற	குறிக்கின்றன
௨௯	,,	துன்பங்களில	துன்பங்களில்
௩௦	௫	யாமென்பதூஉம்	யாவமென்பதூஉம்
௩௫	௨௨	னைத்தும்	னையவும்
௩௬	௨௨	கடவுளுடைய	கடவுளின்
௩௯	௧௮	நோக்கற	நோக்கற்
,,	,,	தன்னிற	தன்னிற்
௪௬	௧	ஒன்றமே	ஒன்றே
௫௬	௧௧	உபநிடதத்தானும்	உபநிடதத்தானும் பெறப்படுதலுடன்
௫௯	௧௨	குணர்தி	குணர்த்தி
௬௫	௨௬	அழுந்திக	அழுந்திக்
௬௬	௧௮	பெறறு	பெற்று
௬௭	௨௩	உணடா	உண்டா
௬௯	௬	நலல	நல்ல
௭௨	௫	அவர்க்கு	அவர்கட்கு

௯௩	௨௨	மகிழ்ச்சியும்	மகிழ்ச்சியும்,
௧௦௮	௩	வாறறுல்	வாற்றுல்
௧௧௦	௮	கை	கடை
,,	௧௬	பிறந்தகேன்	பிறந்ததேன்
௧௧௫	௧	என்றும்	என்று
௧௧௭	௧௧	எனபது	என்பது
௧௩௨	௨௦	தமது	தம
௧௩௫	௨௨	வழுபட்டு	வழிபட்டு
௧௩௬	௧௦	வரலாறுகளை	வரலாறுகளை,
௧௩௭	௨௧	விராமன்	விராமனது
௧௪௪	௨	மேற்	மேல்
௧௪௫	௯	விறறு	விற்று
௧௪௬	௫	மணிவாசகப்பெருமான்	தாம்
௧௪௭	௯	புலப்படும்	புலப்படும்.
௧௪௮	௧௬	விளக்கம்	விளங்கப்
,,	௨	பறற	பற்ற
௧௪௯	௧	மூலகருவாள்	மூலதருவாள்
௧௫௦	௧௪	பெரியர்	பெரியார்
,,	௧௭	அ	அற
௧௫௨	௧௪	யில	யில்
௧௫௩	௨௦	றும்	றும்சொல்லியும்
௧௫௪	௨௨	துடைப்ப	துடைத்து
௧௫௫	௨௭	செல	செல்
௧௬௦	௫	வியறகை	வியற்கை
௧௭௩	௨	மேண்டி	வேண்டி
,,	௮	யாக்கை	யாக்கையை
,,	௨௭	கடாயினை	கடாயினாய்
௧௭௫	௧௨	என்னைபென்று	என்னையென்று
,,	௨௪	வுடையாய்	வுடையையாய்
௧௭௮	௨௧	படுதலும்	படுதலும்,
௧௮௦	௧௪	பொரு	பொரூ

௧௮௨	௧௫	மடியின்னிறும்	மடியினின்றும்
,,	௨௬	வெறு	வேறு
௧௮௫	௧௧	பெண்ப	பென்ப
௧௯௫	௬	பொருளென்றும்	பொருளாமென்றும்
௧௯௬	௧௫.	முதல்வனை	முதல்வனை
௨00	௧௨	தீவின்கனுள்ள	தீவின்கணுள்ள
௨0௮	௧௫	புலனுவகொரு	புலனுவதொரு
௨௫௧	௪	உயிர்கனின்	உயிர்களின்
௨௫௨	௨	டிருந்தன	டிருந்தது
௨௪௭	௨	கோயியில்	கோயில்
௨௫0	௫	என்றும்.	என்றும்,
௨௫௧	௭	காணேம்	காணேம்.
௨௫௨	௬	லின்	கலின்
,,	௧௬	மா ம்	மாலும்
,,	௨௮	நெருப்பும்.	நெருப்பும்
௨௫௩	௮	அசைய	அசையா
,,	௧௧	மாறும்.	மாறும்,
௨௫௪	௮	வைத்துரை த்தது	வைத்துரைத்தது
,,	௧௪	போல.	போல,
௨௫௫	௨௨	போல்.	போல்,
,,	௨௫	அத் லே	அத்தலே
௨௫௬	௫	எறி	ஏறி
,,	௧௨	தாகும்	தாகும்.
,,	௧௭	உணவுடம்பு, மனவுடம்பு,	உணவுடம்பு, வளியுடம்பு, மனவுடம்பு,
௨௫௭	௨௮	னத்தே	னகத்தே
௨௫௯	௨௬	மில்லா	மில்ல
௨௬௪	௧௭	படுத்த	படுத
௨௮0	௮	அறிவுறத்	அறிவுறுத்
,,	௨௬	மாகிய	வமாகிய
௨௮௧	௮	தேற்ற	தேற்று

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்களால்

இயற்றப்பட்ட தனிச் செந்தமிழ் நூல்கள்

மக்கள் நூறாண்டு உயிர்வாழ்தல் எப்படி?	5	0	0
சாகுந்தலநாடகம் ஆராய்ச்சியுடன் 2-ஆம்பதி	4	0	0
கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் 2-ஆம்பதிப்பு	3	0	0
தொலைவிலுணர்தல்	3	0	0
அறிவுரைக்கொத்து 3-ஆம்பதிப்பு	2	4	0
பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம்	1	12	0
சிந்தனைக்கட்டுரைகள்	1	8	0
சிறுவர்க்கான செந்தமிழ், முதுகுகலிக்கா	1	8	0
பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை 3-ஆம்பதிப்பு	1	8	0
முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை 4-ஆம் பதி	1	4	0
சாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவரும்	1	4	0
வேளாளர் நாகரிகம்	1	4	0
பொருந்தும் உணவும் பொருந்தா உணவும்	1	4	0
கடவுளுக்குமாறான கொள்கைகள்சைவம்ஆகா	1	4	0
அம்பலவாணர் திருக்கூத்தின் உண்மை	1	0	0
தமிழ்நாட்டவரும் மேல்நாட்டவரும்	0	8	0
சைவசமயத்தின் நெருக்கடியான நிலை	0	6	0
தென்புலத்தார் யார்?	0	6	0
ஞானசாகர 17-ஆம் பதுமக் கையொப்பம்	4	0	0

திரும்ப அச்சாகும், அச்சாகவேண்டும் நூல்கள்

திருவொற்றிமுருகர் மும்மணிக்கோவை யுரை, இளைஞர்க்கான இன்றமிழ், முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர்.

திருக்குறள் ஆராய்ச்சி, சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி, பண்டைக் காலத் தமிழர் ஆரியர் 3-ஆம்பதி., யோகநித்திரை, 2-ஆம்பதி., குமுதவல்லி 2-ஆம்பதி., மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங்காலமும் 2-ஆம்பதி., மனிதவசியம், 2-ஆம்பதி. சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம் 2-ஆம்பதி., மரணத்தின்பின் மனிதர்நிலை 2-ஆம் பதிப்பு.